

ÇOKSATAN BÜLBÜLÜN YAZARI

KRISTIN HANNAH

Büyük Yalnızlık

Roman

ALASKA, 1974.

DEĞİŞKEN. ACIMASIZ. VAHŞİ.

SOĞUK, ISSIZ TOPRAKLARDA

YALNIZLIK MA MÜCADELESİ, VEREN BİR AİLE...

Ernt Allbright epe bambaşka bir adam olarak, tutarsız bir karakterdir. Çirdiğı hiçbir işte dikiş tutturamayınca ani bir karar alır. Alıştığı medeniyetle Alaksa'ya taşınacak, medeniyetten uzak yaşayacaktır.

Onun yastı odasında Leni anne ve babasının tutku dolu, fırtınalı ilişkisinin gelgitleriyle hırpalansa da yeni bir hayat kuraçakları o uzak toprakların onlara iyi geleceğine inanır. Tek hayali, ait olduğunu hissedebileceğı bir yuvadır. Annesi Cora ise sevdiği adam için her şeyi yapmaya, onun peşinden bilinmezliğe bile gitmeye hazırdır.

Başlarda Alaska, dualarının gerçek olması gibidir. Ancak kış yüzünü göstermeye başlarken her yer karanlığa gömülür ve Ernt'ün daha da bozulan psikolojisiyle birlikte Allbright ailesi sarsılmaya başlar. Artık kulübelerinin dışındaki tehlikeler, içerideki tehlikenin yanında sönük kalmaktadır. Gecelerin on sekiz saat sürdüğü karlar altındaki bu ıssız dünyada Leni ve annesi gerçeğin farkına varır: Yalnızdırlar ve onları kurtaracak kimse yoktur, kendilerinden başka...

Büyük Yalnızlık, aşkın saflığına olduğu kadar karanlık yüzüne de dikkat çekiyor ve bizi bir anne ile evladı arasındaki bağı hiçbir gücün koparamayacağına ikna ediyor.

"Bir kitabın beni bu kadar duygulandırdığını, öfkелendirdiğini ya da heyecanlandırdığını hiç hatırlamıyorum. Hannah aşkın bizi kurtarabilme ve mahvedebilme gücüne dair ustalık dersi niteliğinde bir eser yaratmış.

Bu hikâye çok uzun süre benimle kalacak."

Karen Swan

"*Büyük Yalnızlık* bize Kristin Hannah'nın çok sevilen *Bülbül* romanını anımsatıyor; sıradan insanların, özellikle de kadınların içindeki kahramanlara dikkat çekiyor. Müthiş bir roman."

Erin Kodicek, Amazon Book Review

* 2 151010 763046

Büyük yalnızlık

*

Adnan Ötügen İl Halk Kütüphanesi

YB

0177380

BÜYÜK YALNIZLIK

Düzenleme
Ny.ozlem

Pegasus Yayınları: 2065
Bestseller Roman: 856

Büyük Yalnızlık
Kristin Hannah
Özgün Adı: The Great Alone

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Tüvana Zararsız
Düzeltili: Ayten Koçal
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-596-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Kristin Hannah,*2018

Bu bir kurgu eserdir. Romandaki bütün karakterler, kurumlar ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünü veya kurmacadır.

Tüm hakları saklıdır.*Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

BÜYÜK YALNIZLIK

Kristin Hannah

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ailemdeki tüm kadınlara... Hepsi birer savaşı.
Sharon, Debbie, Laura, Julie, Mackenzie, Sara, Kaylee, Toni,
Jacqui, Dana, Leslie, Katie, Joan, Jerrie, Liz, Courtney ve
Stephanie.

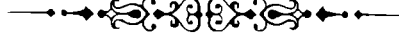
Ve en yeni maceracımız Braden'a...

Doğa bizi asla kandırmaz;
bizi kandıran hep kendimiz olmuşuzdur.
—JEAN-JACQUES ROUSSEAU

✧ 1974 ✧

BİR

O bahar yağmur, çatıları zangırdatan sert rüzgârlarla yağdı. Su en küçük çatlakların arasından yolunu bulup en sağlam temelleri bile zedeledi. Nesillerdir sapasağlam duran kocaman toprak parçaları evleri, arabaları ve yüzme havuzlarını da önlerine katarak cüruf öbekleri misali aşağıdaki yollara yuvarlandı. Devrilen ağaçlar yüksek gerilim hatlarını kopardı, elektrik kesildi. Nehirler yataklarından taşıp bahçelere doldu, evleri mahvetti. Birbirini seven insanların bile sabrı taşıtı, su yükselip yağmur dinmek bilmezken kavgalar patlak verdi.

Leni de gergin hissediyordu. O, okuldaki şu yeni kız, kalabalıktaki yüzlerden sadece biriydi; uzun saçları ortadan ayrılmış, hiç arkadaşı olmayan ve okula tek başına yürüyen bir kız.

Şimdi çırpı bacaklarını yassı göğsüne çekmiş, yanında sayfalarının kenarları kıvrılmış bir *Watership Tepesi* kitabıyla yatağında oturuyordu. Tek katlı yayvan evlerinin ince duvarlarından annesinin, *Ernt, bebeğim, lütfen yapma. Dinle...* dediğini ve babasının onu, *beni rahat bırak dedim sana*, diye terslediğini duyabiliyordu.

Yine başlamışlardı işte. Tartışıyorlardı. Bağrışıyorlardı.

Birazdan ağlamalar da başlayacaktı.

Bu tür havalar babasının içindeki karanlığı ortaya çıkarıyordu.

Leni yatağının yanındaki saate baktı. Hemen şimdi evden çıkmazsa okula geç kalacaktı ve ortaokulda yeni kız olmaktan daha kötü bir şey varsa o da dikkati üstünüze çekmekti. Bu gerçeği zor yoldan öğrenmişti; son dört yılda tam beş okula gitmişti. Hiçbirinde gerçekten uyum sağlamanın yolunu bulamasa da inatla umut etmeye devam etmişti. Derin bir nefes aldı, bacaklarını indirdi ve tek kişilik karyolasından yavaşça kalktı. Neredeyse boş odasında temkinli bir şekilde hareket ederek koridora çıktı ve mutfak kapısında duraksadı.

“Lanet olsun Cora,” dedi babası. “Bunun bana ne kadar zor geldiğini biliyorsun.”

Annesi elini öne uzatarak ona doğru bir adım attı. “Yardıma ihtiyacın var bebeğim. Senin hatan değil. Kâbuslar...”

Leni dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. “Hey.”

Babası onu görünce bir adım geri çekilip annesinden uzaklaştı. Leni onun çok yorgun ve yenik görüldüğünü düşündü.

“Ben... okula gitmeliyim.”

Annesi elini pembe garson üniformasının göğüs cebine atıp bir sigara çıkardı. Yorgun görünüyordu; önceki gece son vardiyada çalışmıştı ve bugün öğle yemeği vardiyası da ondaydı. “Sen git Leni. Geç kalma.” Sesi sakın ve yumuşak, kendisi kadar narindi.

Leni hem kalmaktan hem gitmekten korkuyordu. Bu çok tuhaftı –hatta aptalcaydı– ama sık sık kendini evin tek yetişkini, gıcırtilı Allbright teknesini alabora olmaktan alıkoyan denge ağırlığı gibi hissediyordu. Annesi bitmek bilmeyen bir kendini “bulma” çabasındaydı. Son birkaç yılda EST ve İnsan Potansiyeli Hareketi’ni, spiritüel eğitimi, Üniteryenizm’i denemişti. Hatta Budizm’i. Hepsini tek tek dolaşıp, sadece kendine uygun bulduğu parçaları seçip toplamıştı. Leni içinden, *aslında elinde kala kala tişörtler ve deyişler kaldı*, diye geçirdi. *Bir şey neyse odur, ne değilse o değildir*, tadında şeyler. Hiçbiri bir işe yarayacak gibi görünmüyordu.

“Git,” dedi babası.

Leni mutfak masasının yanındaki sandalyeden sırt çantasını alıp ön kapıya yürüdü. Kapı arkasından çarparak kapanırken tekrar tartışmaya başladıklarını duydu.

Lanet olsun Cora...

Lütfen Ernt, beni bir dinlesen...

Bu durum her zaman böyle değildi. En azından annesinin söylediğine göre. Savaştan önce, Kent'te bir karavan parkında yaşadıkları, babasının tamirci olarak bir işinin olduğu ve annesinin akşam yemeğini hazırlarken sürekli gülerek "Piece of My Heart" eşliğinde dans ettiği günlerde mutluydular. (Leni'nin o günlerden gerçekten hatırladığı tek şey annesinin dans etmesiydi.)

Sonra babası askere alınmış, Vietnam'a gitmiş, orada vurulup esir düşmüştü. Onun yokluğunda annesi dağılmıştı; Leni annesinin kırılmasını ilk kez o zaman anlamıştı. Bir süre annesiyle birlikte oradan oraya, işten işe, kasabadan kasabaya sürüklenmiş ve nihayet Oregon'da bir komünde bir ev bulmuşlardı. Orada arı kovanlarına bakıyor ve çiftçi pazarında satmak için lavanta keseleri yapıp savaşı protesto ediyorlardı. Annesi kişiliğini ancak ortama uyum sağlamasına yetecek kadar değiştirmişti.

Babası nihayet eve döndüğünde Leni onu neredeyse tanıyamayacaktı. Hafızasındaki o yakışıklı, gülen adam moralsiz, çabuk öfkelenen ve mesafeli birine dönüşmüştü. Görünüşe göre babası komünle ilgili her şeyden nefret etmişti, bu yüzden hemen oradan taşındılar. Sonra yine taşındılar. Ve yine. Hiçbir şey babasının istediği şekilde gitmiyor gibiydi.

Babası uyuyamıyor ve annesi onun gelmiş geçmiş en iyi araba tamircisi olduğuna yemin etse de hiçbir işte tutunamıyordu.

Annesi ile babasının o sabahki kavga sebebi de buydu: babasının yine işten kovulması.

Leni kapüşonunu başına geçirdi. Okula giderken bakımlı evlerin arasından, karanlık bir ağaçlığın (oradan uzak dur), liseli çocukların hafta sonları takıldığı A&W'nun ve arabaların iki litresi elli beş sente depolarını doldurmak için sıra beklediği bir

benzin istasyonunun önünden geçti. Bugünlerde herkesi öfkeli-
lendiren bir şey varsa o da benzin fiyatlarıydı.

Leni'nin anlayabildiği kadarıyla yetişkinler genel olarak gergindi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Vietnam'daki savaş ülkeyi ikiye bölmüştü. Gazetelerde kötü haberden bol bir şey yoktu: Weatherman'ın ya da IRA'nın patlattığı bombalar, kaçırılan uçaklar, Patty Hearst'ün kaçırılması. Münih Olimpiyatları'nda yaşanan katliam bütün dünyayı şoke etmişti; tıpkı Watergate skandalı gibi. Ve yakın zamanda Washington'da üniversiteli kızlar arkalarında hiçbir iz bırakmadan kaybolmaya başlamıştı. Dünya tehlikeli bir yerdi.

Leni şu anda gerçek bir dost için her şeyini verirdi. Gerçekten istediği tek şey buydu: konuşacak biri.

Öte yandan endişeleri hakkında konuşmak bir işe yaramıyordu. İtiraf etmenin ne anlamı vardı ki?

Tamam, babası zaman zaman öfkeye kapılıp bağırıyordu, hiçbir zaman yeterince paraları yoktu ve alacaklılarla aralarına mesafe koymak için sürekli taşınıyorlardı ama onların tarzı buydu ve birbirlerini seviyorlardı.

Fakat bazen, özellikle böyle günlerde Leni korkuyordu. Ailesi, çökmesi an meselesi olan büyük bir uçurumun kenarında duruyormuş da her an Seattle'ın güvenilmez, bolca su emmiş yamaçlarından aşağı yuvarlanan o evler misali un ufak olacaktı gibi hissediyordu.

Leni okuldan sonra yağmurda eve tek başına yürüdü.

Çiçek kutuları boş, kanalizasyon giderleri tıkalı ve garaj kapısı tam kapanmayan koyu kahverengi tek katlı evleri, çıkmaz bir sokağın ortasında, diğerlerinden daha az bakımlı bir bahçenin içindeydi. Çürümeye yüz tutmuş gri çatı kaplamalarının aralarından yabancı ot öbekleri fışkırıyordu. Göge suçlarcasına uzanan

boş bayrak direği, babasının ülkenin gidişatına duyduğu öfkenin dışa vurumu gibiydi. Annesinin vatansever olarak adlandırdığı biri olarak, hükümetten fazlasıyla nefret ettiğine hiç şüphe yoktu.

Babasını garajda, annesinin her yeri ezik, tepesi bantla tutturulmuş Mustang'inin yanındaki eğimli iş tezgâhının üstünde otururken gördü. İç duvarların önüne son taşınmalarından bu yana henüz boşaltmadıkları ıvır zıvırlarla dolu karton kutular istiflenmişti.

Babası –her zamanki gibi– yıpranmış asker ceketini ve yırtık Levi's'ini giymişti. Dirseklerini uyluklarına yaslayıp öne eğilmişti. Uzun, siyah saçları karmakarışık ve bıyığının düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Kirli ayakları çıplaktı. Kamburu çıkmış, yorgun haline rağmen bir film yıldızı kadar yakışıklıydı. Herkes öyle düşünüyordu.

Başını yana çevirip saçlarının arasından Leni'ye baktı. Gülümsemesi biraz hüznü, biraz zoraki olsa da yüzünü aydınlatmaya yetmişti. Babası böyleydi işte; kolay öfkelenebilirdi, karamsar, hatta zaman zaman biraz korkutucu olabilirdi ama bu, sevgi, kayıp ve hayal kırıklığı gibi şeyleri şiddetli bir şekilde yaşamasından kaynaklanıyordu. En çok da sevgiyi. “Lenora,” dedi her zamanki çatlayan sigara tiryakisi sesiyle. “Ben de seni bekliyordum. Özür dilerim. Öfkemi kontrol edemedim. İşimi kaybettim. Seni büyük hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım.”

“Hayır, baba.”

Leni babasının ne kadar üzgün olduğunu biliyordu. Yüzünden anlaşılıyordu bu. Daha küçükken bazen, sonunda hiçbir şey değişmiyorsa onca özrün neye yaradığını merak ederdi ama annesi ona anlatmıştı. Savaş ve tutsaklık babasında bir şeyleri yerinden oynatmıştı. *Beli kırılmış gibi düşün*, demişti annesi. *Ve yara aldığı zaman bir insanı sevmekten vazgeçmezsin. Sana yaslanabilsin diye daha da güçlü durursun. Babanın bana ihtiyacı var. Bize.*

Leni babasının yanına oturdu, babası da onu koluyla sarıp kendine çekti. “Dünyayı kaçıklar yönetiyor. Burası artık benim

Amerika'm değil. Benim istediğim..." Sözlerinin devamını getirmedi, Leni de bir şey söylemedi. Babasının hüznüne, hüsrânına alışkındı. Babası korkutucu ya da can sıkıcı düşüncelerini dile getirmekten çekinir gibi cümlelerini hep yarım bırakırdı. Leni bu suskunluğu tanıyor ve anlıyordu; çoğu zaman sessiz kalmak en iyisiydi.

Babası elini cebine atıp büyük bir kısmı ezilmiş bir sigara paketi çıkardı. Bir sigara yaktı. Leni o tanıdık, kekremesi kokuyu içine çekti.

Babasının ne çok acı çektiğini biliyordu. Bazen babasının ağlamalarına ve annesinin, *hişşt, yapma Ernt, hepsi geçti, artık evde, güvendesin*, gibi şeyler söyleyerek onu yatıştırma çabasına uyanırdı.

Babası başını iki yana sallayarak mavi gri bir duman üfledi. "Benim istediğim... sanırım daha fazlası. Bir iş değil. Bir hayat. Sokakta birinin bana bebek katili diye seslenmesinden korkmadan yürüyebilmek istiyorum. Ben..." İç çekti. Gülümsedi. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek. İyi olacağız."

"Başka bir iş bulursun baba," dedi Leni.

"Elbette bulurum Kızıl. Yarın daha iyi bir gün olacak."

Annesi ve babası hep böyle söylerdi.

Nisan ortasında soğuk, kasvetli bir gün Leni erkenden uyandı, oturma odasındaki yüzü eskimiş çiçekli kanepedeki yerini alıp *Today* programını açtı. Düzgün bir görüntü yakalamak için anteni düzeltti. Görüntü nihayet netleştğinde Barbara Walters, "...artık kendini Tania olarak tanıtan Patricia Hearst bu fotoğrafta elinde bir M1 tüfeğiyle San Francisco'daki son banka soygununda görü-lüyor," diyordu. "Görgü tanıkları, zengin bir ailenin kızı olan ve şubat ayında Simbiyonez Özgürlük Ordusu tarafından kaçırılan on dokuz yaşındaki Hearst'ün..."

Leni büyülenmişti. Bir *ordunun* bir eve girip genç bir kızı zorla kaçırabileceğine inanamıyordu. Böyle bir dünyada insan nasıl güvende olabilirdi ki? Hem zengin bir ergen nasıl olur da Tania adında bir devrimciye dönüşürdü?

“Haydi, Leni,” dedi annesi mutfaktan. “Okula hazırlan.”

Ön kapı hızla açıldı.

Babası karşılık vermemeyi imkânsızlaştıran bir gülümsemeyle içeri girdi. Alçak tavanlı mutfakta gerçek olamayacak kadar iri ve su lekeli gri duvarlara tezat oluşturacak kadar hayat dolu görünüyordu. Saçlarından su süzülüyordu.

Annesi ocağın başında kahvaltı için jambon kızartıyordu.

Babası mutfğa girdi ve formika tezgâhın üstünde duran transistörlü radyoyu açtı. Radyodan cızırtılı bir rock’n’roll şarkısı yükseldi. Babası gülerek annesini kollarının arasına çekti.

Leni babasının, “Özür dilerim. Beni affet,” diye fısıldadığını duydu.

“Her zaman,” dedi annesi kocasına onu itmesinden çekinir gibi sarılarak.

Babası kollarını karısının belinden çözmeden onu mutfak masasına doğru çekti. Bir sandalye çekip seslendi. “Leni, buraya gel!”

Leni onu da aralarına almalarına bayılırdı. Kanepedeki yerinden kalkıp annesinin yanına oturdu. Babası ona gülümseyerek karton kapaklı bir kitap uzattı. *Vahşetin Çağrısı*. “Buna bayılacaksın Kızıl.”

Babası annesinin karşısına oturup masaya iyice sokuldu. Yüzünde Leni’nin Büyük Fikir gülümsemesi olarak adlandırdığı gülümseme vardı. Leni bu gülümsemeyi babasında daha önce de görmüştü; ne zaman hayatlarını değiştirecek bir planı olsa böyle gülümserdi. Ve bir sürü planı olmuştu. Her şeyi satıp bir yıl boyunca Big Sur otoyolu boyunca kamp yaparak yol almak. Mink yetiştirmek (ne dehşet verici bir plandı). Orta Kaliforniya’da American Seed paketleri satmak.

Babası elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkarıp onu muzaffer bir tavırla masaya vurdu. “Arkadaşım Bo Harlan’ı hatırlıyor musunuz?”

Annesinin cevap vermesi biraz sürdü. “Vietnam’dan mı?”

Babası başıyla onayladı. Leni’ye dönüp, “Bo Harlan mürettebat şefiydi, ben de helikopterin nişancısıydım,” dedi. “Birbirimizi kollardık. Kuşumuz düşüp esir alındığımızda birlikteydik. Cehennemde birlikte yaşadık.”

Leni babasının titrediğini fark etti. Gömleğinin kolları sıvanmış olduğu için Leni onun bileğinden dirseğine kadar uzanan yanık izlerini, güneşte kararmayan büzüşmüş kabartıları görebiliyordu. Yara izlerine neyin sebep olduğunu bilmiyordu –babası bunu hiç anlatmamış, o da hiç sormamıştı– ama onu esir alanların yaptığı kesindi. Leni bu kadarını anlamıştı. Sırtında da derisini kırıstırıp büzen benzer yara izleri vardı.

“Bana onun ölümünü izlettiler.”

Leni endişeyle annesine baktı. Babası bunu daha önce hiç söylememişti. Şimdi bu sözcükleri duymak onları tedirgin etmişti.

Babası ayağını yere vuruyor, hızlı hareket eden parmaklarıyla masada tempo tutuyordu. Mektubu açtı, kâğıdı düzeltti ve sözcükleri okuyabilmeleri için onlara doğru çevirdi.

Çavuş Allbright,

Bulunması çok zor bir adamsınız. Adım Earl Harlan.

Oğlum Bo eve sizinle arkadaşlığını anlattığı birçok mektup göndermişti. Size bunun için teşekkür ederim.

Son mektubunda o boktan yerde başına bir şey gelirse burada, Alaska’daki arazisinin sizin olmasını istediğini yazmıştı.

Çok büyük bir yer değil. İçinde tamirat gerektiren bir kulübesi olan on altı hektarlık bir arazi. Ama çalışkan bir adamın delilerden, hippilerden ve ülkenin geri kalanındaki karmaşadan uzakta geçimini sağlamasına yeter de artar.

Telefonum yok ama bana Homer Postanesi vasıtasıyla yazabilirsiniz. Mektup bana er ya da geç ulaşacaktır.

Arazi yolun sonunda, üstünde bir inek kafatası olan gümüş rengi kapıyı geçip yanık ağaca gelmeden hemen önce, 20. kilometre tabelasının orada.

Tekrar teşekkürler,

Earl

Annesi başını kaldırdı. Başını yana yatırdı ve babasını ona küçük bir kuş havası veren bir bakışla süzdü. “Bu adam... Bo bize ev mi vermiş? *Bir ev yani?*”

“Bir düşünün,” dedi babası sandalyesinden heyecanla kalkarken. “*Bizim* olacak bir ev. *Bize ait* bir ev. Kendi kendimize yetebileceğimiz, sebzemizi yetiştirip av yapabileceğimiz ve özgür olabileceğimiz bir yerde. Yıllarca bunun hayalini kurduk Cora. Buradaki bütün o saçmalıktan uzakta daha basit bir hayat sürmenin hayalini. Özgür olabiliriz. Bir düşün.”

“Bir dakika,” dedi Leni. Bu, babası için bile büyük bir şeydi. “Alaska mı? Yine taşınmak mı istiyorsun? Buraya daha yeni taşındık.”

Annesi kaşlarını çattı. “Ama... orada hiçbir şey yoktur, öyle değil mi? Sadece ayılar ve Eskimolar.”

Babası annesini sendeletecek ve neredeyse üzerine doğru düşmesine neden olacak ani bir hareketle ayağa kaldırdı. Leni babasının heyecanındaki çaresizliği görebiliyordu. “Buna ihtiyacım var Cora. Yeniden nefes alabileceğim bir yere ihtiyacım var. Bazen kendi tenimi parçalayıp dışarı fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Orada kafamda canlanan bütün o görüntüler ve bu saçmalık son bulacak. Buna *ihtiyacımız* var. Vietnam canıma okumadan önceki halimize dönebiliriz.”

Annesi, solgunluğu kocasının koyu renk saçları ve yanık teniyle tezat oluşturan yüzünü babasına çevirdi.

“Haydi bebeğim,” dedi babası. “Bir düşünsene...”

Leni annesinin yumuşadığını, ihtiyaçlarını onunkine uyacak şekilde yeniden biçimlendirdiğini, bu yeni kişiliği zihninde canlandırdığını görür gibi oldu. Alaskalı. Belki de bunu da EST, yoga ya da Budizm gibi düşünüyordu. Aradığı cevap gibi. Nerede, ne zaman ya da ne olduğunun bir önemi yoktu. Onun için önemli olan tek şey kocasıydı. “Kendi evimiz,” dedi. “Ama... para... Maluliyet aylığına başvurabilirsin...”

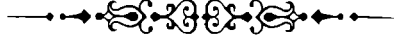
“Bu tartışmaya yine girmeyelim,” dedi babası iç geçirerek. “Bunu yapmayacağım. Benim sadece değişikliğe ihtiyacım var. Ve şu andan itibaren para konusunda da daha dikkatli olacağım Cora. Yemin ederim. Babamdan kalan azıcık paranın birazı hâlâ duruyor. Hem artık içkiyi de azaltacağım. Şu gitmemi istediğin eski muharipler destek grubuna da katılacağım.”

Leni bunları daha önce de görmüştü. Nihayetinde onun ya da annesinin ne istediğinin hiçbir önemi yoktu.

Babası yeni bir başlangıç istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ve annesinin de babasının mutlu olmasına ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, coğrafyanın aradıkları cevabı vereceğini umarak yeni bir yerde şanslarını bir kez daha deneyeceklerdi. Bu yeni hayalin peşinde Alaska’ya gideceklerdi. Leni ondan isteneni yapacaktı – hem de uslu durarak. *Bir kez daha* okuldaki yeni kız olacaktı. Çünkü sevgi bunu gerektirirdi.

İKİ

E rtesi sabah Leni yatağında uzanmış, yağmurun çatıdaki tı-kırtısını dinliyor, penceresinin altında tombul, yuvarlak ve zehirli kafalarıyla baştan çıkarıcı bir parlaklık saçarak çamuru delip çıkmaya çalışan mantarların bittiğini hayal ediyordu. Gece yarısından çok sonraya kadar uyanık yatmış, Alaska'nın uçsuz bucaksız toprakları hakkında bir şeyler okumuştı. Okudukları onu hiç beklemediği bir şekilde etkilemişti. Anlaşılan son sınır da babasına benziyordu. Gerçek olamayacak kadar büyük. Geniş. Biraz tehlikeli.

Müzik sesi duydu, transistörlü radyodan yükselen cızırtılı bir melodi. "Hooked on a Feeling". Örtüyü üstünden atıp yatağından kalktı. Mutfığa girince annesini ocağın başında sigara içerken buldu. Annesi lambanın ışığında bu dünyaya ait olmayan göksel bir varlık gibi görünüyordu, katlı saçları hâlâ yataktan kalktığı gibi dağınıktı ve yüzü mavi gri dumanın arkasına gizlenmişti. Üstünde çok sık yıkandığı için ince vücudundan dökülen, askılı, beyaz bir tişört ve bel lastiği gevşemiş koyu pembe bir külot vardı. Boynunun alt kısmındaki küçük morluk, hatlarının narinliğini vurgulayan bir yıldız patlaması gibi tuhaf bir güzellik taşıyordu.

"Uyuyor olmalıydın," dedi annesi. "Daha erken."

Leni annesinin yanına gidip başını onun omzuna yasladı. Annesi gül ve sigara kokuyordu. “Biz uyumayız,” dedi Leni.

Biz uyumayız. Annesi hep böyle derdi. Sen ve ben. Aralarındaki bağ değişmezdi ve benzerlik, aralarındaki sevgiyi pekiştiriyormuş gibi rahatlatıcıydı. Annesinin, babası eve döndüğünden beri uyumakta zorluk çektiği elbette doğrudu. Leni gece yarısı ne zaman uyansa annesini şaşmaz bir şekilde önü açık, incecik sabahlığı uçuşarak evin içinde oradan oraya süzülürken bulurdu. Annesi karanlıkta kendi kendine bir şeyler fısıldamay, Leni’nin bir türlü çıkaramadığı sözcükler mırıldanmayı alışkanlık edinmişti.

“Gerçekten gidiyor muyuz?” diye sordu Leni.

Annesi gözlerini metal çaydanlığın üstündeki küçük cam kapağın içinden süzülen kahveye dikmişti. “Sanırım.”

“Ne zaman?”

“Babanı bilirsin. Yakında.”

“Okulu tamamlayabilecek miyim?”

Annesi omuz silkti.

“Babam nerede?”

“Babasından kalan bozuk para koleksiyonunu satmak için şafak sökmeden çıktı.” Annesi kendine bir fincan kahve doldurdu, bir yudum içtikten sonra fincanı formika tezgâhın üstüne bıraktı. “Alaska. Tanrı aşkına. Oldu olacak Sibiry’a gitseydik.” Sigarasından uzun bir nefes çekti. Dumanı üfledi. “Konuşacak bir kız arkadaşına ihtiyacım var.”

“Ben senin arkadaşınım.”

“Sen on üç yaşındasın. Bense otuz. Sana annelik etmem gerekiyor. Bunu hatırlasam iyi olacak.”

Annesinin sesindeki çaresizlik Leni’yi ürkütmüştü. Her şeyin, ailesinin, ebeveyninin ne kadar hassas olduğunu bilirdi. Savaş esirlerinin çocuklarının çok iyi bildiği bir şey varsa o da insanların ne kadar kolay kırılabilirdiydi. Leni evine, ailesine dönemeyen bir yüzbaşının anısına gümüş rengi, parlak savaş esiri bilekliğini takmaya devam ediyordu.

“Bir şansa ihtiyacı var. Yeni bir başlangıca. Hepimizin var. Belki de çözüm Alaska’dır.”

“Oregon, Snohomish ve bizi zengin edecek o tohum paketleri gibi. Tilt makinesinden servet kazanabileceğini düşündüğü yılı da unutma. En azından okul yılının sonuna kadar bekleyebilir miyiz?”

Annesi iç geçirdi. “Sanmıyorum. Şimdi git, okul için hazırlan.”

“Bugün okul yok.”

Annesi uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra alçak sesle, “Babanın sana doğum günün için aldığı mavi elbiseyi hatırlıyor musun?” dedi.

“Evet.”

“Onu giy.”

“Neden?”

“Kış kış. Haydi giyin. Bugün seninle yapacak işlerimiz var.”

Sinir olmasına ve kafasının karışmasına rağmen Leni annesinin dediğini yaptı. Her zaman ona ne söylenirse onu yapardı. Böylesi hayatını kolaylaştırıyordu. Odasına gitti ve dolabın altını üstüne getirip elbiseyi buldu.

Bunun içinde bir tablo kadar güzel olacaksın Kızıl.

Oysa olmayacaktı. Leni tam olarak nasıl görüneceğini biliyordu: çırpı bacaklarını açıkta bırakan ve dizlerini kapı tokmakları gibi gösteren kılıksız bir elbise giymiş, on üç yaşında, tahta göğüslü, çöp gibi zayıf bir kız. Kadınlığın kapı eşiğinde duruyor olması gereken ama daha katedecek çok yolu olduğu her halinden belli bir kız. Akranları arasında henüz regl olmamış ve göğüsleri gelişmemiş tek kızın kendisi olduğuna bahse girebilirdi.

Kahve ve sigara dumanı kokan boş mutfığa döndü, bir sandalyeye çöküp *Vahşetin Çağrısı*’nı açtı.

Annesinin odadan çıkması bir saati buldu.

Leni onu neredeyse tanımayacaktı. Annesi tarakla kabartıp spreylediği sarı saçlarını küçük bir topuz yapıp arkada toplamış, üstüne vücuda oturan, boynundan el bileklerine ve dizlerine kadar her yerini örten, önden düğmeli ve kemerli, avokado yeşili bir

elbise giymişti. Ve naylon çorap. Bir de yaşlı kadın ayakkabıları. “Haydi canım.”

“Evet, evet,” dedi annesi bir sigara yakarak. “Okul aile birliği kermes organizatörlerine benzedim.” Sürdüğü mavi göz farında küçük ışıltılar vardı. Takma kirpiklerini çok düzgün takamamıştı ve sürmesi her zamankinden kalındı. “Başka ayakkabın yok mu?”

Leni ayak parmaklarını topuklarından birazcık daha yukarı kaldıran, spatula biçimindeki yuvarlak burunlu, lastik tabanlı Earth tarzı ayakkabılarına baktı. Joanne Berkowitz bu ayakkabılardan bir çift edinip de sınıftaki herkes o ayakkabılar karşısında hayranlıkla iç geçirince Leni ona da bir çift almaları için çok yalvarmıştı. “Kırmızı spor ayakkabılarım da var ama dün bağcığı koptu.”

“Tamam. Her neyse. Gidelim.”

Leni annesinin peşinden evden çıktı. Birlikte sağı solu vuruklarla dolu, astar boyalı Mustang’lerinin yırtık pırtık kırmızı koltuklarına yerleştiler. Bagaj kapağı, açılmasın diye sapsarı elastik bir kordonla tutturulmuştu.

Annesi dikiz aynasını eğip makyajını kontrol etti. (Leni annesinin aynada görüntüsünü kontrol edip bir sigara yakmadan anahtarı çevirmeyeceğine ikna olmuştu.) Rujunu tazeledi, dudaklarını birbirine yapıştırıp açtı ve elbisesinin manşetinin üçgen biçimindeki ucuyla görünmeyen bir kusuru sildi. Nihayet görüntüsünden tatmin olunca dikiz aynasını düzelterip motoru çalıştırdı. Radyoda avaz avaz “Midnight at the Oasis” şarkısı çalmaya başladı.

“Alaska’da ölmenin yüzlerce yolu olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Leni. “Bir dağ yamacından aşağı yuvarlanabilir ya da kırılan ince buzun içine düşebilirsin. Donabilir veya açlıktan ölebilirsin. Hatta hayvanlara yem olabilirsin.”

“Baban sana o kitabı vermemeliydi.” Annesi teybe bir kaset itti ve Carole King’in sesi duyuldu. *Dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissediyorum...*

---

* Carole King’in “I Feel the Earth Move” adlı şarkısından bahsediliyor. (ç. n.)

Annesi şarkı söylemeye başlayınca Leni de ona uydu. Çok güzel bir beş dakika boyunca sıradanlığın tadını çıkardılar, I-5'ten Seattle şehir merkezine doğru yol alırlarken annesi sigarasını direksiyondaki elinin iki parmağı arasında tutuyordu ve önüne bir araba çıkar çıkmaz şerit değiştiriyordu.

İki blok sonra annesi bir bankanın önünde durdu. Arabayı park etti. Makyajını tekrar kontrol etti ve Leni'ye, "Sen burada kal," deyip arabadan indi.

Leni uzanıp arabanın kapısını kilitledi. Annesinin ön kapıya yürümesini seyretti. Oysa annesi gerçekten yürümüyor, kalçalarını bir o yana bir bu yana savurarak resmen kıvırtıyordu. Güzel bir kadındı ve güzelliğinin farkındaydı. Bu da annesi ile babasının bir başka kavga nedeniydi. Erkeklerin, annesine bakışları. Babası bundan nefret ederdi ama Leni annesinin dikkat çekmekten hoşlandığını (her ne kadar bunu itiraf etmemeye özen gösterse de) bilirdi.

On beş dakika sonra bankadan çıktığında annesi artık kıvırtmıyordu. Yumruklarını sıkmış bir halde hızlı hızlı yürüyordu. Kızgın görünüyordu. Narin çenesini sıkmıştı. "Orospu çocuğu," dedi kapıyı hışımla açıp arabaya binerken. Kapıyı çarparak kapattığı sırada aynı küfrü bir kez daha etti.

"Ne oldu?" diye sordu Leni.

"Baban birikim hesabımızı boşaltmış. Ve baban ya da *benim* babam imza atmadığı sürece bana kredi kartı vermiyorlar." Bir sigara yaktı. "Tanrı aşkına, 1974 yılındayız. Bir işim var. Para kazanıyorum. Ve bir kadın bir erkeğin imzası olmadan kredi kartı alamıyor. Bu dünya erkeklerin dünyası bebeğim." Arabayı çalıştırdı ve hızla yola çıkıp otoyola saptı.

Annesi sürekli şerit değiştirirken Leni koltuğunda kalmakta zorlanıyor, bir o yana bir bu yana kayıyordu. Sabit durmaya o kadar odaklanmıştı ki Seattle merkezinin tepelerini geride bıraktıklarını ve gösterişli evlerin olduğu, iki yanında ağaçların sıralandığı sakin bir mahalleden geçtiklerini ancak birkaç kilo-

metre sonra fark edebildi. Kendi kendine, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı. Bu sokaktan geçmeyeli yıllar olmuştu. Neredeyse unutacağı kadar uzun yıllar.

Bu sokaktaki evlerden buram buram imtiyaz yayılıyordu. Beton araç yollarına gıcır gıcır Cadillac’lar, Toronado’lar ve Lincoln Continental’ler park edilmişti.

Annesi arabayı kaba gri taşlardan yapılmış, pencereleri baklava desenli büyük bir evin önüne park etti. Bakımlı bir çimenliğin yükseltilmiş kısmında bulunan evin dört bir yanı özenli çiçek tarhlarıyla çevriliydi. Posta kutusunda “Golliher” yazıyordu.

“Vay canına, buraya senelerdir gelmemiştik,” dedi Leni.

“Biliyorum. Sen burada kal.”

“Hayatta olmaz. Bu ay bir kız daha ortadan kayboldu. Burada tek başıma kalamam.”

“Gel buraya.” Annesi çantasından bir fırça ve iki pembe kurdele çıkardı. Leni’yi kendine çekti ve hırsını ondan çıkarır gibi onun uzun, bakır kıvılcı saçlarına girdi. Annesi saçlarını iki yandan toplayıp kafasının iki yanından fırlayan iki musluk gibi örerken Leni acıyla haykırdı. “Ay!”

“Bugün dinleyici olacaksın Lenora,” dedi annesi iki örgünün ucuna kurdele bağlarken.

“Saçlarımı iki yandan örmek için fazla büyüdüm,” diye yakındı Leni.

“Sadece dinleyici olacaksın,” dedi annesi bir kez daha. “Kitabını da yanına al, sessizce otur ve bırak, yetişkinler konuşsun.” Kapısını açıp arabadan indi. Leni ona yetişmek için kaldırımını koşar adım geçti.

Annesi onu elinden tutup iki yanından heykel gibi biçimlendirilerek budanmış şimşirlerin yükseldiği, ucu büyük, ahşap bir ön kapıya çıkan yürüyüş yoluna çekti.

Leni’ye baktı ve “Haydi bakalım,” diye mırıldandıktan sonra zile bastı. Kilise çanlarını anımsatan yankılı çınlamanın ardından boğuk ayak sesleri duyuldu.

Az sonra kapıyı Leni'nin büyükannesi açtı. Bel kısmında ince bir kemer ve boynunda üç sıra inciyle tamamlanmış patlıcan moru elbisesinin içinde valiyle öğle yemeğine çıkmaya hazır gibi görünüyordu. Kestane rengi saçları Noel'e özgü ekmek somunları gibi kıvrılıp briyantınlenmişti. Ağır makyajlı gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Kollarını iki yana açıp öne doğru ilerlerken, "Coraline," diye fısıldadı.

"Babam burada mı?" diye sordu Leni'nin annesi.

Büyükannesi kollarını indirerek geri çekildi. "Bugün mahkemede."

Annesi "tamam" der gibi başını salladı. "İçeri gelebilir miyiz?"

Leni bu sorunun büyükannesinin tadını nasıl kaçırdığını solgun ve pudralı alnının dalga dalga kırışmasından anladı. "Elbette. Ve Lenora. Seni yeniden görmek ne güzel."

Büyükanne koridorun gölgesine doğru geri çekildi. Onları ötesinde odaların, girişlerin ve dönerek loş üst kata çıkan merdivenin uzandığı bir antreden geçirdi.

Ev limonlu cila ve çiçek kokuyordu.

Büyükanne onları etrafı kavisli pencereler ve devasa cam kapılarla çevrili, her yeri bitkilerle dolu arka verandaya çıkardı. Mobilyaların tamamı beyaz hasırdandı. Leni dışarıdaki bahçeye bakan küçük sehpanın yanındaki koltuğa buyur edildi.

"İkinizi de nasıl özlemişim," dedi büyükannesi. Sonra kendi itirafına canı sıkılmış gibi dönüp verandadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde bir kitapla geri geldi. "Okumayı çok sevdiğini hatırlıyorum. İki yaşındayken bile elinden kitap eksik olmazdı. Bunu sana yıllar önce almıştım ama... nereye göndereceğimi bilemedim. Onun da kızıl saçları var."

Leni defalarca okuduğu için paragrafların tamamını ezberlediği kitabı alıp oturdu. *Pippi Uzunçorap*. Ondan çok daha küçük kızlara uygun bir kitaptı bu. Leni bu kitabı aşalı yıllar olmuştu. "Teşekkür ederim efendim."

“Bana büyükanne de. Lütfen,” dedi büyükannesi alçak sesle; sesinde özlem vardı. Sonra dikkatini Leni’nin annesine çevirdi.

Onu pencerelerden birinin yanındaki beyaz ferforje masaya aldı. Yakındaki yaldızlı bir kafesin içinde cilveleşen iki beyaz kuş vardı. Leni, *üzgün olmalılar*, diye düşündü; uçamayan kuşlar üzgün olurdu.

“Beni içeri almana şaşırdım,” dedi annesi otururken.

“Münasebetsizlik etme Coraline. Sana kapımız her zaman açık. Baban ve ben seni seviyoruz.”

“Doğru ya, içeri almayacağınız biri varsa o da kocam.”

“Seni bize düşman etti. Ve bütün arkadaşlarına, diye eklemeliyim. Seni sadece kendine saklamak istedi.”

“Bunları bir kez daha konuşmak istemiyorum. Biz Alaska’ya taşınıyoruz.”

Büyükanne oturdu. “Ah, Tanrı aşkına.”

“Ernt’e bir ev ve biraz toprak miras kaldı. Kendi sebzelerimizi yetiştirip avlanacak ve kendi kurallarımıza göre yaşayacağız. Her şeyden uzakta, katıksız bir yaşam. İlk yerleşimciler gibi.”

“Kes şunu. Bu saçmalığı dinleyemem. Onun peşinden dünyanın öbür ucuna, size kimsenin yardım edemeyeceği bir yere gideceksin. Baban ve ben seni hatalarından korumak için çok çaba harcadık ama yardım almayı illa reddedeceksin, değil mi? Hayatı oyun sanıyorsun. Tek yaptığın...”

“Sakın, anne,” dedi Leni’nin annesi sert bir sesle. Öne eğildi. “Buraya gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Bu sözleri sadece kuşların ötüşünün bozduğu derin bir sessizlik izledi.

İçeride soğuk bir rüzgâr esmişti sanki. Leni pahalı, şeffaf perdelerin kıpırdadığına yemin edebilirdi ama açık pencere yoktu.

Leni annesini bu tutucu, kapalı dünyada hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Annesinin, olması için yetiştirildiği kız ile dönüştüğü kadın arasındaki derin uçurumun kapanması imkânsız

görünüyordu. Babası yokken annesiyle katıldıkları bütün o protesto yürüyüşleri –nükleer enerjiye, savaşa karşı–, bütün EST seminerleri ve annesinin denediği bütün farklı dinler, aslında olmak üzere yetiştirildiği kadını protesto etmenin bir yolu olabilir miydi?

“Bu çılgınca ve tehlikeli şeyi yapma Coraline. Onu bırak. Eve dön. Güvende ol.”

“Onu seviyorum anne. Bunu anlayamıyor musun?”

“Cora,” dedi büyükannesi yumuşak bir sesle. “Beni dinle, lütfen. Tehlikeli olduğunu sen de...”

“Biz Alaska’ya gidiyoruz,” dedi annesi kararlı bir tavırla. “Buraya vedalaşmaya geldim ve...” Sesi titredi. “Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Büyükanne uzun süre hiçbir şey demedi, kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra çözdü. Sonunda sordu: “Bu sefer ne kadar lazım?”

Eve dönüş yolunda annesi sigaraların birini söndürüp birini yaktı. Radyonun sesini o kadar çok açmıştı ki konuşmak imkânsızdı. Aslında böylesi daha iyiydi; aklında bir sürü soru olsa da Leni nereden başlayacağını bilemiyordu. Bugün kendi hayatının yüzeyinin altında saklı duran bir hayatı görmüştü. Annesi Leni’ye hiçbir zaman evliliğinden önceki hayatı hakkında çok fazla şey anlatmamıştı. Babasıyla kaçarak evlenmişlerdi, onlarınki bütün olumsuzluklara meydan okunan, güzel, romantik bir hikâyeydi. Annesi liseyi terk etmiş ve “hayatını aşktan kazanmıştı”. Her zaman böyle anlatırdı, peri masalı gibi. Fakat Leni artık bütün peri masalları gibi onlarınkinin de sık çalılıklar, karanlık köşeler, yıkılan hayaller ve evden kaçan kızlarla dolu olduğunu bilecek kadar büyümüştü.

Annesinin, büyükannesine öfke dolu olduğu her halinden belliydi ama yine de ondan yardım istemeye gitmiş ve para alması

için para istediğini dile getirmesine bile gerek kalmamıştı. Leni buna bir anlam veremiyordu ama bu onu tedirgin etmişti. Bir anne ve kız birbirinden nasıl bu kadar ayrı düşebilirdi?

Annesi arabayı araç yoluna park edip motoru kapattı. Radyo da onları sessizliğe gömdü.

“Annemden para aldığımızı babana söylemeyeceğiz,” dedi annesi. “Gururlu bir adamdır.”

“Ama...”

“Bu, tartışmaya açık bir konu değil Leni. Bunu babana söylemeyeceksin.” Annesi arabadan indi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Bu beklenmedik buyruk karşısında kafası karışan Leni, annesinin peşinden ön bahçenin çamur içindeki süngere dönmüş otlarını aştı ve bakımsızlıktan üst üste binmiş, Volkswagen boyutundaki ardıç çalılarının arasından geçip ön kapıya ulaştı.

Babası haritaları ve kitapları önüne yaymış, mutfak masasında oturuyordu. Şişeden kola içiyordu.

Leni ve annesi içeri girince başını kaldırıp içtenlikle gülümsedi. “Güzergâhımızı belirledim. B.C.’den ve Yukon Territory’den geçeceğiz. Yaklaşık üç bin dokuz yüz kilometre. Bunu takvimlerinize not düşün hanımlar. Dört gün sonra yeni hayatımız başlıyor.”

“Ama daha okul bitmedi...” dedi Leni.

“Okul kimin umurunda? Gerçek eğitim bu, Leni,” dedi babası. Annesine baktı. “GTO’mu, bozuk para koleksiyonumu ve gitarımı sattım. Biraz nakdimiz var. Senin Mustang’ini bir VW minibüsle takas ederiz ama Tanrım, biraz daha paramız olsaydı hiç fena olmazdı.”

Leni yan gözle annesine bakınca onunla göz göze geldi.

Sakın söyleme.

Doğru gelmiyordu bu ona. Yalan söylemek her durumda yanlış değil miydi? Bu tür bir gizleme de düpedüz yalandı işte.

Leni buna rağmen sessizliğini korudu. Annesine kafa tutmayı hiç düşünmemişti. Şu koca dünyada –ve Alaska'ya taşınmalarının ürkütücü hayali, boyutunu üçe katlamıştı– annesi, Leni'nin sahip olduğu tek gerçek şeydi.

ÜÇ

“Leni, bebeğim, uyan. Geldik sayılır!”

Leni gözlerini kırptırdı, ilk anda patates cipsi kırıntılarıyla dolu kucağından başka bir şey göremedi. Yanında üstü şeker kâğıtlarıyla dolu eski bir gazete ve *Yüzük Kardeşliği* kitabı duruyordu. Sararmış sayfaları iki yana açılmış kitap, kamp çadırı gibi tepetaklaktı. Leni'nin en sevdiği varlığı olan Polaroid kamerası boynuna asılıydı.

Büyük bir kısmı asfaltsız ALCAN otoyolunda olmak üzere inanılmaz bir kuzey yolculuğu yapmışlardı. İlk gerçek aile yolculuklarıydı bu. Gündüzleri parlak gün ışığında yol alarak, geceleyince azgın nehirlerin ve sakin akarsuların kıyısında, sıradağların gölgesinde kamp kurarak ve bir ateşin etrafında toplanıp her geçen gün biraz daha yaklaşan bir geleceğin hayallerini kurarak geçirmişlerdi. Akşam yemekleri için sosis kızartmış, tatlı niyetine ateşte pişirdikleri *marshmallow*'ları iki bisküvi arasına sıkıştırırken yolun sonunda keşfedecekleriyle ilgili hayallerini paylaşmışlardı. Leni anne ve babasını hiç bu kadar mutlu görmemişti. Hele babasını. Gülüyor, gülümsüyor, espriler yapıyor, onlara dünyaları vadeliyordu. Leni'nin, Öncesi'nden hatırladığı babası olmuştu yine.

Leni araba yolculuklarında genellikle yüzünü bir kitaba gömerdi ama bu yolculukta manzara, özellikle İngiliz Kolumbiyası'nın o

muhteşem dağları ilgisini çekmişti. Her an değişen manzarada minibüsün arka koltuğunda otururken kendini Frodo veya Bilbo gibi, kendi macerasının kahramanı olarak hayal etmişti.

VW minibüs bir şeyin üstünden –belki bir kaldırım taşı– zıplayınca içerideki her şey uçuşa geçti, yerlere saçıldı ve minibüsün arka tarafını dolduran sırt çantalarının ve kutuların içine yuvarlandı. Yanık lastik ve egzoz kokan acı bir fren yaptılar.

Sivrisinek ölüleriyle kaplı kirli camlardan içeri güneş doluyordu. Leni gelişigüzel rulo yapılmış uyku tulumlarının oluşturduğu yığının üstünden tırmanıp yan kapıyı açtı. Minibüse iki yanından yapışkan bantla tutturdıkları, gökkuşağıyla süslenmiş “YA ALASKA YA ÖLÜM” flaması serin rüzgârda dalgalanıyordu.

Leni minibüsten indi.

“Başardık Kızıl.” Babası yanına geldi ve elini omzuna koydu. “Karanın Sonu. Homer, Alaska. İnsanlar dört bir yandan buraya erzak stoklamaya geliyor. Bir anlamda medeniyetin son noktası. Karanın bittiği, denizin başladığı yer olduğu söyleniyor.”

“Vay canına,” dedi Leni’nin annesi.

Leni incelediği onca fotoğrafa, okuduğu onca makaleye ve kitaba rağmen Alaska’nın vahşi, görülmeye değer güzelliğine hazırlıklı değildi. Başka bir dünyaya gelmiş gibiydiler, manzaranın enginliğinde sihirli bir şey vardı; havada süzülürcesine ufuk çizgisi boyunca sıralanan ve bıçak uçlarını andıran sivri zirveleri mavikantaron çiçeği rengi bulutsuz gökyüzüne batan buzla kaplı beyaz dağlar Leni’nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kachemak Körfezi güneşte dövülmüş som gümüş tabakası gibi parlıyordu. Körfez teknelerle doluydu. Havada yoğun bir tuz ve deniz kokusu vardı. Kıyı kuşları rüzgârda süzülüyor, hiç zorlanmadan bir alçalıp bir yükseliyorlardı.

Leni’nin, hakkında çok şey okuduğu meşhur Homer Kıyı Dili, bir parmak misali körfezin içine uzanan yedi kilometrelik bir toprak şeridiydi. Suyun kıyısına ahşap ayaklar üstünde yükselen rengârenk barakalar sıralanmıştı.

Leni, Polaroid kamerasını kaldırıp kameranın banyo düzeneginin izin verdiği hızda birkaç fotoğraf çekti. Fotoğrafları kameradan peş peşe çıkarıp görüntülerin gözünün önünde oluşmasını seyretti. Binalar kendilerini parlak, beyaz kâğıdın üstüne tek tek çizdiler.

“Bizim arazi şu tarafta,” dedi babası, Kachemak’ın karşı tarafında, puslu bir mesafede kalan yemyeşil öbekleri işaret ederek. “Yeni evimiz. Kenai Yarımadası’nda olmasına rağmen yolu yok. Kaneq ile ana kara arasında devasa buzullar ve dağlar var. Oraya ya uçarak ya da tekneyle gitmemiz gerekecek.”

Annesi, Leni’ye sokuldu. Düşük belli, bol paçalı kot pantolonu ve dantel kenarlı, askılı bluzu içinde solgun teni ve açık renk saçlarıyla bu yerin soğuk tonlarından yontulmuş gibi görünüyordu; yolunu bekleyen bir kıyıya inmiş bir melek gibi. Dükkânların önündeki rüzgâr çanlarının yankısını andıran gülüşü bile burada yuvasına kavuşmuş gibiydi. Serin bir rüzgâr bluzunu sütyensiz göğüslerine yapıştırdı. “Nasıl buldun bebeğim?”

“Çok havalı,” dedi Leni. Bir fotoğraf daha çekti ama hiçbir mürekkep ya da kâğıt bu dağların ihtişamını yansıtamazdı.

Babası gözlerinin kenarlarını kırıştıracak kadar büyük bir gülümsemeyle onlara döndü. “Kaneq feribotu yarın kalkıyor. Haydi gidip biraz etrafı gezelim, sahilde bir kamp yeri bulup biraz yürüelim. Ne dersiniz?”

“Oley!” dedi Leni ve annesi aynı anda.

Homer Kıyı Dili’ni arkalarında bırakıp kasabanın içine doğru yol alırlarken Leni burnunu cama yapıştırıp dışarıyı seyretti. Evler, parlak pencereli kocaman evler ile naylon ve bantla yaşanabilir hale getirilmiş derme çatma barakaların yan yana sıralandığı bir karışım halindeydi. A şeklinde basit yapılar, barakalar, hareketli evler ve karavanlar vardı. Yolun kenarına pencereleri perdeli, önlerine sandalyeler yerleştirilmiş minibüsler park edilmişti. Bahçelerin bazıları çitlerle çevrili ve bakımlıydı. Diğerlerindeyse paslı hurdalar, terk edilmiş arabalar ve eski araç gereçler üst üste

yığılmıştı. Evlerin çoğu bir şekilde tamamlanmamıştı. İş yerleri paslı, eski bir Airstream karavandan yepyeni kütük binalara ve yol kenarı barakalara kadar her türlü yapıda faaliyet gösteriyordu. Biraz yabani bir yerdi ama Leni'nin kafasında canlandırdığı kadar yabancı ve ücra görünmüyordu.

Uzun, gri bir kumsala doğru dönerlerken babası radyoyu açtı. Lastiklerin kuma gömülmesi hızlarını kesmişti. Kumsal boyunca kamyonlardan minibüse ve arabaya kadar her türlü araç park edilmişti. Anlaşılan bu kumsalda insanlar bulabildikleri her türlü barınakta –çadırlar, bozuk arabalar, çalı çırpı ve muşambadan yapılma barakalar– yaşıyordu. Babası park yeri ararken, “Bunlara kıyı dili sıçanı deniyor,” dedi. “Kıyı dilindeki konserve fabrikalarında ve araç kiralama işlerinde çalışıyorlar.”

Minibüsü, çamur içindeki Nebraska plakalı bir Econoline minibüs ile pencereleri bant ve kartonlarla kaplanmış limon yeşili bir Gremlin'in arasına soktu. Çadırlarını kuma kurup otobüsün tamponuna bağladılar. Deniz kokulu rüzgâr burada hayli ısrarcıydı.

Dalgalar kumsala sokulup geri çekilirken alçak perdeden bir hışırtı duyuluyordu. Etrafları günün tadını çıkaran, köpeklerini frizbiyle oynatan, kumda ateş yakma hazırlığı yapan ve teknelerini suya indiren insanlarla çevriliydi. Burada dünya insan seslerinin kulağa çok cılız ve geçici geleceği kadar büyüktü.

Günü turistler gibi oradan oraya gezerek geçirdiler. Annesi ile babası Salty Dawg Bar'dan bira alırken Leni de Homer Kıyı Dili üstündeki bir barakadan bir külah dondurma aldı. Sonra Kurtuluş Ordusu'nun* sepetlerini hepsinin ayağına göre birer lastik çizme bulana kadar didik didik ettiler. Leni elli sente on beş eski kitap (çoğu hasarlı ve illa su lekeliydi) aldı. Babası kumsalda uçurmak için uçurtma alırken annesi Leni'nin eline para sıkıştırıp, “Git, kendine film al bebeğim,” dedi.

---

* (Salvation Army) Selamet Ordusu olarak da bilinmektedir. Yüz yirmi altı ülkedeki bağış dükkânları ve hayır kuruluşlarıyla tanınan Protestan bir uluslararası yardım organizasyonudur. (ç. n.)

Kıyı dilinin en ucunda yer alan küçük bir restorandaki bir piknik masasında toplanıp Dungeness yengeci yediler. Leni tereyağında pişirilmiş beyaz yengeç etinin tatlı, tuzlu lezzetine âşık oldu. Patates kızartmalarına ve Fransız usulü ekmeklerine göz diken martılar çığlıklar atarak başlarının üstünde dört dönüyordu.

Leni bundan daha iyi bir gün hatırlayamıyordu. Parlak bir gelecek ona hiç bu kadar yakın görünmemişti.

Ertesi sabah minibüsle Alaska toplu taşıma sisteminin bir parçası olan kocaman *Tustamena* adlı feribota (yerliler ona *Tusty* adını takmıştı) bindiler. Eski ama sağlam gemi, Homer, Kaneq, Seldovia, Dutch Limanı, Kodiak ve yabani Aleut Adaları gibi ücra noktalara sefer yapıyordu. Minibüsü şeridine park eder etmez üçü birlikte güverteye koşup korkuluğa yöneldiler. Güvertede çoğu kareli oduncu gömlekleri, şişme yelekler giymiş ve kirli kot pantolonlarının paçalarını kahverengi lastik çizmelerinin içine sokmuş, kamyoncu tarzı şapkalarının altında saç sakalı birbirine karışmış adamlardan oluşan bir kalabalık vardı. Sırt çantalarından, batık tişörtlerinden ve sandaletlerinden kolayca ayırt edilebilen üniversite çağında birkaç hippie de vardı.

Feribot duman saçarak rıhtımdan ayrıldı. Leni çok geçmeden Kachemak Körfezi'nin sularının sahilin güvenli kucağından görüldüğü kadar sakin olmadığını anladı. Kıyıdan uzaklaştıkça deniz vahşileşiyordu ve beyaz köpükleri birbirine karışıyordu. Dalgalar geminin gövdesini dövüyordu. Güzel, sihirli ve vahşi bir manzaraydı bu. Leni en az bir düzine fotoğraf çekip cebine koydu.

Dalgaların arasında bir balina sürüsü yüzeye çıktı, foklar kayaların üstünden onları seyrediyordu. Engebeli kıyılar boyunca uzanan yosun yataklarında su samurları karnını doyuruyordu.

Nihayet feribot yön değiştirdi ve onları körfezden esen rüzgârdan koruyan zümrüt yeşili bir kara çıkıntısının etrafından lolaştı. Kayalık kıyılarına ağaçların serpiştirildiği yeşil adalar onları sakin sularına kabul etti.

Hoparlörden, “Kaneq’c yanaşmak üzereyiz!” anonsu yükseldi. “Bir sonraki durak Seldovia!”

“Haydi bakalım Allbrightlar. Minibüse!” dedi babası gülerek. Araba sıralarının arasından yollarını bulup minibüse ulaştılar ve yerlerini aldılar.

“Yeni evimizi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi annesi.

Feribot kıyıya yanaşınca indiler ve ormanın içinden geçen geniş bir toprak yola girdiler. Tepenin zirvesinde mavi kubbeli kulesi üç kollu bir Rus haçıyla tamamlanan beyaz ahşap kaplama bir kilise vardı. Hemen yanında ahşap bir çitle çevrili, ahşap haçların serpiştirildiği küçük bir mezarlık göze çarpıyordu.

Zirveye ulaşp tepenin diğer tarafa bakınca Kaneq’i ilk kez gördüler.

“Bir dakika,” dedi Leni kirli camdan dışarı bakarak. “Bu olamaz.”

Çimenlerin üstüne park edilmiş, önlerinde şezlonglar olan karavanlar ve Washington’da olsa baraka olarak tarif edilecek evler gördü. Barakalardan birinin önüne üç sıska köpek zincirlenmişti. Üçü de eski püskü köpek kulübelerinin üstüne çıkmış, öfkeyle havlıyordu. Otlarla kaplı bahçe canı sıkılan köpeklerin kazdığı çukurlarla doluydu.

“Önemli bir tarihi olan küçük bir kasaba,” dedi babası. “Önce yerliler, sonra Rus kürk tüccarları yerleşmiş, daha sonra da altın arayan maceracıların eline geçmiş. 1964’te yaşanan şiddetli deprem bir saniye içinde yeri bir buçuk metre çökertmiş. Evler yıkılıp suya dökülmüş.”

Leni birbirlerine yıpranmış ahşap bir yürüyüş yoluyla bağlanan, boyaları dökülmüş köhne binalara baktı; kasaba çamurlu araziye döşenmiş kazıkların üstüne tünemiş gibi görünüyordu. Çamurun ötesinde balıkçı tekneleriyle dolu bir körfez uzanıyordu. Kasabanın asfaltsız ana caddesi bir blok uzunluğunda bile değildi.

Leni’nin sol tarafında Kicking Moose adında bir bar vardı. Kararmış, isli dış cephesine bakılırsa bina bir yangın atlatmış

olmalıydı. Leni kirli camlardan içeride müşteriler olduğunu gördü. Perşembe günü sabahın onunda, yanmış bir bina kalıntısında içki içen insanlar.

Sokağın körfeze bakan tarafında uzun zaman önce kapanmış bir misafirhane gördü. Babasının anlattığına göre muhtemelen yüz yıl kadar önce Rus kürk tüccarları için inşa edilen misafirhanelerden biriydi bu. Hemen yanında Fish On adında, misafirlerini açık bir kapıyla karşılayan, dolaptan hâllice bir büfe vardı. Leni içeride tezgâhın üstüne eğilmiş birkaç karaltı gördü. Rıhtım girişinin yakınına iki eski kamyonet park edilmişti.

Leni aniden paniğe kapılarak, “Okul nerede?” diye sordu.

Burası kasaba değildi. Olsa olsa mezra olabilirdi. Bundan yüz yıl kadar önce batıya doğru yol alan bir kervanın karşısına çıkabilecek ve kimsenin uzun süre kalmayacağı türden bir yer. Burada hiç çocuk var mıydı acaba?

Babası bir zamanlar mavi olduğu hissini uyandıran ama şimdi boyası soyulduğu için eski renginden sadece yer yer izler taşıyan Victoria tarzı sivri çatılı, dar binanın önünde durdu. Pencerede altın yaldızlı, kıvrımlı harflerle “SARRAF” yazıyordu. Biri yazının hemen altına elle yazılmış bir “TAKAS NOKTASI/BAKKAL” tabelası asmıştı. “Haydi, yol tarifi alalım Allbrightlar.”

Annesi minibüsten aceleyle inip dükkânın temsil ettiği küçük medeniyete doğru yürüdü. Kapı itilince tepedeki küçük çan şıngırdadı. Leni elini kalçasına koyup annesinin peşi sıra içeri girdi.

Arkalarındaki pencerelerden içeri dolan güneş ışığı dükkânın ön taraftaki dörtte birlik kısmını aydınlatıyordu. Onun ötesinde tek ışık kaynağı tavandan sarkan tek ampuldü. Dükkânın arka tarafı karanlıktı.

İçerisi eski deri, viski ve tütün kokuyordu. Duvarlar raflarla kaplıydı. Leni testereler, baltalar, çapalar, kürklü kar botları, lastik balıkçı çizmeleri, çorap yığınları ve far lambalarıyla dolu sepetler gördü. Direklere çelik tuzaklar ve zincirler asılıydı. Raflarda ve tezgâhların üstünde en az bir düzine doldurulmuş

hayvan vardı. Dev bir kral somon balığı, cilalı ahşap bir plakaya sonsuza dek sabitlenmişti, tıpkı geyik başları, çatal boynuzlar ve beyaz hayvan kafatasları gibi. Hatta bir köşede tozlanmaya terk edilmiş, doldurulmuş bir kızıl tilki bile vardı. Sol tarafta gıda malzemeleri duruyordu: patates çuvalı, soğan kovaları, üst üste istiflenmiş somon, yengeç ve sardalya konserveleri, pirinç, un ve şeker çuvalı, Crisco kutuları ve Leni'nin en sevdiği, ona evi anımsatan rengârenk şeker ambalajlarının durduğu abur cubur rafları. Patates cipsleri, karamelli hazır pudingler ve kahvaltılık gevrek kutuları.

Burası Laura Ingalls Wilder'ın da gideceği türden bir dükkâna benziyordu.

“Müşteriler!”

Leni el çırpma sesi duydu. Dip taraftaki gölgelerin arasından Afro saçlı siyahi bir kadın çıktı. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve cilalı ahşap tezgâhın arkasından çıkabilmek için yan dönmek zorunda kalmıştı. Yüzü minicik siyah benlerle kaplıydı.

Kadın kalın bileklerindeki kemik bileklikleri şingirdatarak hızla yanlarına geldi. Yaşlıydı, en az elli yaşındaydı. Yama işi uzun bir kot etek, birbirinin eşi olmayan yün çoraplar, açık burunlu sandaletler ve açık düğmelerinden içindeki rengi solmuş tişörtün görüldüğü uzun, mavi bir gömlek giymişti. Belindeki kalın deri kemerde kınının içinde bir bıçak vardı. “Hoş geldiniz! Biraz düzensiz ve göz korkutucu görüldüğünü biliyorum ama ben lastik contalardan AAA boyu pillere kadar her şeyin yerini biliyorum. Bu arada herkes bana İri Marge der,” dedi elini uzatarak.

“Ve siz de buna göz yumuyorsunuz?” dedi Leni'nin annesi insanları kendine çeken ve onların da gülümsemesini sağlayan güzel gülümsemesini takınarak. Kadının elini sıktı.

İri Marge'in kahkahası gürültülü ve yeterince hava alamıyormuş gibi hırıltılıydı. “Espri anlayışı olan kadınlara bayılırım. Söyleyin bakalım, ben kiminle tanışma şerefine erişiyorum?”

“Cora Allbright,” dedi annem. “Ve kızım Leni.”

“Kaneq’c hoş geldiniz hanımlar. Buraya çok fazla turist gelmez.”

Tam o anda Leni’nin babası dükkândan içeri girdi ve “Bizler buralıyız ya da buralı olmak üzereyiz,” dedi. “Yeni geldik.”

İri Marge çenesini kendine doğru çekince çift katlı gıdısı üçe katlandı. “Buralı mı?”

Babam elini uzattı. “Bo Harlan yerini bana bıraktı. Kalıcıyız.”

“Vay canına. Desenize komşuyuz. Adım Marge Birdsall, yolun sadece bir kilometre aşağısında oturuyorum. Orada bir tabela olacak. Buradaki insanların çoğu şebekenin dışında, kırsalda yaşıyor ama biz yol üstünde olduğumuz için şanslı sayılırız. Eee, ihtiyacınız olan her şey tamam mı? İsterseniz dükkânda bir hesap açabilirsiniz. Bana parayla ya da malla ödeme yaparsınız. Burada işler öyle yürür.”

“Biz de tam olarak böyle bir hayatın peşine düştük,” dedi Leni’nin babası. “İtiraf etmeliyim ki biraz dardayız, bu yüzden takas iyi olur. Çok iyi bir araba tamircisiyimdir. Tamir edemeyeceğim motor yok denebilir.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. Herkese haber salarım.”

Babası başını salladı. “İyi olur. Biraz jambon fena olmaz. Belki biraz da pirinç. Ve biraz da viski.”

“Şu taraftalar,” dedi İri Marge ileriye işaret ederek. “Balta çeşitlerinin arkasında.”

Leni’nin babası kadının işaret ettiği yönde dükkânın kuytu kısmına doğru ilerledi.

İri Marge annesine döndü ve onu baştan ayağa süzdü. “Sanırım bu senin erkeğinin rüyası Cora Allbright ve buraya bayağı plansız programsız geldiniz.”

Annesi gülümsedi. “Biz her şeyi içimizden geldiği gibi yaparız İri Marge. Hayat böyle daha heyecanlı oluyor.”

“Pekâlâ. Burada bayağı dayanıklı olmak zorundasın Cora Allbright. Hem kendin hem de kızın için. Sadece erkeğine bel bağlayamazsın. Kendini ve güzel kızını koruyabilmelisin.”

“İşte bu çok dramatik oldu,” dedi Leni’nin annesi.

İri Marge büyük bir karton kutuya eğildi ve kutuyu zeminde kendine doğru çekti. Siyah parmaklarını bir piyanist gibi kıpırdatarak kutunun içinde bir şeyler aradı ve sonunda siyah iplere bağlı iki düdük çıkardı. Düdükleri Leni'nin ve annesinin boyunlarına astı. "Bu ayı düdüğüdür. Bir numaralı ders: Alaska'da sessiz –ya da silahsız– yürümek diye bir şey yok. Hele bu kadar ücra bir köşede ve yılın bu zamanında."

"Bizi korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu annesi.

"Aynen öyle. Burada korku sağduyudur. Buraya bir sürü insan kameralar ve daha basit bir hayat hayaliyle gelir. Ama her yıl bin Alaskalıdan beşi ortadan kaybolur. Kayboluverirler. Ve hayalperestlerin çoğu –nasıl desem?– ilk kışı bile çıkaramazlar. Arabalı sinemaların ve düğmeyi çevirince yayılıveren sıcaklığın ana karasına nasıl döndüklerini bilemezler. Ve güneşin."

Leni'nin annesi huzursuz bir tavırla, "Tehlikeliymiş gibi konuşuyorsun," dedi.

"Alaska'ya iki tür insan gelir Cora: bir şeye koşan ya da bir şeyden kaçan insanlar. İkinci tür için gözünüzü her an açık tutmalısınız. Ayrıca gözünüzü sadece insanlara karşı açık tutmanız da yetmez. Alaska bir an uyuyan güzelken bir de bakmışsın ki elindeki tüfekten saçma kusan bir sürtüğe dönüşüvermiş. Bir söz vardır: Burada sadece bir hata yapma hakkın var, ikincisi seni öldürür."

Cora bir sigara yaktı. Eli titriyordu. "Karşılama komitesi olarak çok başarılı olduğunu söyleyemem Marge."

İri Marge bir kahkaha daha attı. "İşte bu konuda çok haklısın Cora. Bu dağ başında sosyal becerilerim bayağı kötüleşti." Gülümsedi ve Cora'yı rahatlatmak ister gibi elini onun zayıf omzuna koydu. "Duymak isteyeceğin bir şey söyleyeyim. Burada, Kaneq'te birbirimize bağlıyızdır. Yıl boyu yarımadanın bu kısmında toplam otuz kişi bile yaşamaz ama birbirimize sahip çıkarız. Arazim sizinkine çok yakın. Bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa telsizi açman yeterli. Koşarak gelirim."

Babası direksiyonun üstüne bir defter kâğıdı açmıştı ve kâğıtta İri Marge'ın onlar için çizdiği harita vardı. Harita Kaneq'i kocaman bir daire olarak gösteriyordu ve dairenin içinden tek bir çizgi çıkıyordu. Bu çizgi kasabadan Otter Koyu'na kadar uzanan Yol'du (Marge onun sadece bir yol olduğunu söylemişti). Düz çizginin üstünde üç "x" vardı. İlki sol taraftaydı, İri Marge'ın evini işaret ediyordu, biraz sağda Tom Walker'ınki ve son olarak da çizginin en ucunda Bo Harlan'ın eski yeri vardı.

"Pekâlâ," dedi babası. "İcicle Çayı'nı üç kilometre geçince Tom Walker'ın arazisinin metal bir kapının olduğu başlangıcını göreceğiz. Bizim yerimiz biraz ileride. Yolun sonunda." Haritayı bırakıp kasabanın çıkışına yöneldi. "Marge orayı kaçırmayacağımızı söyledi."

Billur gibi masmavi bir çayı ikiye ayıran ve her an yıkılacakmış gibi görünen bir köprü'nün üstünden geçtiler. Sarı, pembe çiçeklerle bezeli, çamurlu bataklıkları ve köhne görünüşlü dört küçük uçağın beklediği küçük bir pisti geride bıraktılar.

Pisti geçer geçmez çakıl taşlı yol yerini toprağa ve kayalara bıraktı. Her iki tarafta ağaçlar sıklaştı. Ön cama çamur sıçırıyor, sivrisinekler çarpıyordu. Seyyar havuz büyüklüğündeki çukurlar eski minibüsün zangırdarak sarsılmasına neden oluyordu. Koltuklarından her sıçrayışlarında babası, "Lanet olsun," diye söyleniyordu. Etrafa paslı hurdalar ve çürümeye terk edilmiş araçların saçıldığı bir araç yoluna gelene kadar ne bir ev ne de bir medeniyet belirtisi gördüler. Tabelaya elle "BIRDSALL" yazılmıştı. İri Marge'ın evi burasıydı demek.

Sonrasında yol iyice kötüleşti. Çukurdan, tümsekten geçilmiyordu. Taşlar ve çamur birikintileri bütün yolu kaplamıştı. Yolun iki yanına vahşice büyümüş otlar, dikenli çalılar ve görüşü tamamen kapatacak kadar yüksek ağaçlar sıralanmıştı.

İşte şimdi *gerçekten* hiçliğin ortasındaydılar.

Bir süre daha yol aldıktan sonra Walker arazisini işaret eden paslı metal kapının tepesinde asılı duran ağartılmış sığır kafatasına ulaştılar.

Annesi kapı koluna sımsıkı yapışmış bir halde, “Süs olarak ölü hayvan kullanan komşularımızın bende şüphe uyandırdığını söylemeliyim,” derken minibüs bir çukura daha girdi ve kapı kolu elinin arasından kaydı.

Beş dakika sonra babası aniden fren yaptı. Altmış metre daha gitseler bir uçurumdan aşağı uçacaklardı.

“Tanrım,” dedi annesi. Yol bitmiş, geriye sadece çalılıklar ve bir kaya çıkıntısı kalmıştı. Karanın Sonu. Kelimenin tam anlamıyla.

“İşte geldik!” Babası minibüsten atlayıp kapıyı çarparak kapattı.

Annesi Leni’ye baktı. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Burada ağaçlardan, çamurdan ve siste canlarını alabilecek bir uçurumdan başka bir şey yoktu. Minibüsten inip birbirlerine sokuldular. Çok uzak sayılmayacak bir yerden –muhtemelen önlerindeki uçurumun aşağısından– kıyıya vuran dalgaların sesi geliyordu.

“Şuna bir baksanıza!” Babası her şeyi kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. Gözlerinin önünde dallarını dört bir yana uzatan, gittikçe güçlenen bir ağaç gibi büyüyordu sanki. Gördüğü hiçliği, uçsuz bucaksız boşluğu sevmişti. Buraya bunun için gelmişti.

Arazilerinin girişi, iki tarafında okyanus dalgalarının dövdüğü uçurumların uzandığı dar bir boyundu. Leni bir yıldırımın ya da bir depremin bu toprak parçasını ana karadan koparıp okyanusta başıboş süzülen bir adaya dönüştürmeye yeteceğini düşündü.

“Araç yolumuz burası,” dedi babası.

“Araç yolu mu?” diye sordu annesi ağaçların arasından patikaya bakarak. Yol yıllardır lastik değmemiş gibi görünüyordu. Patikanın üstünde ince gövdeli kızıl ağaçlar büyümüştü.

“Bo gideli çok oldu. Yolu sonradan büyüyen ağaçlardan ve bitkilerden arındırmamız gerekecek ama şimdilik yürürüz,” dedi babası.

“Yürümek mi?” diye sordu annesi.

Babası minibüsü boşaltmaya koyuldu. Leni ve annesinin ağaçlara bakarak durduklarını görünce öncelikli ihtiyaçlarını üç sırt çantasına paylaştırıp, “Haydi,” dedi. “Gidelim.”

Leni gözlerine inanamayarak çantalara baktı.

“Al bakalım Kızıl,” dedi babası bir Buick kadar kocaman görünen bir çantayı havaya kaldırarak.

“O şeyi sırtıma takmamı mı istiyorsun?” dedi Leni.

“Eğer kulübede bir şeyler yiyebilmek ve uyku tulumunda uyumak istiyorsan...” Babası sırttı. “Haydi ama Kızıl. Bunu yapabilirsin.”

Leni babasının çantayı sırtına takmasına izin verdi. Cüssesine fazla büyük gelen bir kabuğu sırtlanmış bir kaplumbağa gibi hissediyordu kendini. Düşerse yerden asla tek başına kalkamazdı. Babası annesinin sırt çantasını takmasına yardım ederken Leni abartılı bir dikkatle yan yan hareket etti.

“Pekâlâ, Allbrightlar,” dedi babası kendi çantasını sırtlanarak. “Haydi, evimize gidelim!”

Kollarını adımlarına uygun bir şekilde sallayarak yürümeye başladı. Leni babasının eski asker botlarının çamur kaplı toprak zemini ezdiğini duyabiliyordu. Babası, Johnny Appleseed gibi ıslık çalarak yürüyordu.

Annesi özlemle minibüse baktı. Sonra Leni’ye dönüp gülümsedi ama yüzündeki ifade Leni’ye sevinçten çok korkuyu çağırıyordu. “Haydi o zaman,” dedi annesi. “Gidelim.”

Leni annesinin eline uzandı.

Dar ve kıvrımlı patikayı izleyerek gölgeli ağaçlığın içinde ilerlediler. Her taraftan kıyıyı döven dalgaların sesi yükseliyordu. Yürümeye devam ettikçe dalgaların gürültüsü hafifledi. Toprak genişledi. Daha fazla ağaç, daha fazla arazi, daha fazla gölge.

Bir süre sonra annesi, “Tanrı aşkına,” dedi. “Daha ne kadar var?” Bir taşa takılıp tökezledi ve çok kötü düştü.

“Anne!” Leni düşünmeden annesine uzanınca sırt çantası onu da yere devirdi. Ağzına dolan çamurdan tükürerek kurtulmaya çalıştı.

Babası hemen yanlarına gelip ayağa kalkmalarına yardım etti. “Bana tutunun kızlar.” Ve yeniden yürümeye koyuldular.

Yer edinmek için birbirleriyle yarışan, dalları birbirine karışan ağaçlar yüzünden patika yarı karanlıktı. Aralardan süzülen güneş ışığı onlar yürüdükçe rengini ve şiddetini değiştiriyordu. Yoğun yosun tabakasıyla kaplı zemin, *marshmallow*’ların üstünde yürüyorlarmış gibi yumuşak ve esnekti. Leni çok geçmeden bileğine kadar gölgeye battığını fark etti. Güneş vurması gerekirken yerden karanlık yükseliyordu sanki. Buranın doğal düzeni karanlıkmış gibi.

Yüzlerini dallardan sakınarak ve süngerimsi zeminde tökezleyerek nihayet ışığa çıktıklarında kendilerini diz boyu otların ve yabani çiçeklerin arasında buldular. Anlaşılan on altı hektarlık arazileri bir yarımadaydı; denize doğru uzanan bir başparmağı anımsatan, ortasında C biçiminde bir kumsal olan, otların bürüdüğü bir kara parçası. Su burada sakin ve dingin görünüyordu.

Leni sendeleyerek açıklığa çıktı, çantasını sırtından çıkarıp yere bıraktı. Annesi de aynısını yaptı.

İşte gelmişlerdi, sahiplenmeye geldikleri evlerindeydiler. Zamanla kararmış kütüklerden inşa edilmiş, yosun kaplı çatısına düzinelerce ağartılmış havyan kafatası sıralanmış küçük bir kulübe. Ön tarafındaki çürümeye yüz tutmuş verandada küflenmiş plastik sandalyeler vardı. Sol tarafta, kulübe ile ağaçların arasında harap durumda bir ağıl ve köhne bir kafes göze çarpıyordu.

Her yer hurdalarla kaplıydı; uzun otların arasından yükselen kocaman tekerlek teli yığınının yağ varilleri ve kıızıla çalan tel makaralar çevreliyordu, bir köşede eski usul merdaneli, ahşap bir çamaşır makinesi bile vardı.

Babası elini kalçalarına koydu, başını arkaya atıp bir kurt gibi uludu. O susunca sessizlik geri döndü, sonra babası annesini kucaklayıp etrafında döndürdü.

Sonunda onu yere bırakınca annesi arkaya doğru sendeledi, gülüyordu ama korkusu gözlerinden okunuyordu. Kulübe, ağzında diş kalmamış yaşlı bir ermişin yaşayacağı bir yere benziyordu ve *bayağı* küçüktü.

Hepsi tek bir odaya mı tıkışacaklardı?

“Şuna bir baksanıza,” dedi babası eliyle etrafı işaret ederek. Hepsi dönüp denize baktı. “İşte Otter Koyu.”

Akşamüstünün bu saatinde yarımada ve deniz bir peri masalındaki büyü bir ülke gibi içten ışıldıyordu. Renkler Leni’nin daha önce hiç görmediği kadar canlıydı. Çamurlu kumsala vuran dalgalar arkalarında ışıltılı kalıntılar bırakıyordu. Karşı kıyıdaki dağların alt kısımları koyu, zengin bir mor, zirveleriyse bembeyazdı.

Aşağıdaki kumsal –onların kumsalı– köpük köpük dalgaların yıkadığı gri çakıl taşlarıyla kaplıydı. Otluk alandan kumsala, yıldırım şeklinde inşa edilmiş, her an yıkılacakmış gibi duran bir merdivenden iniliyordu. Ahşap zamanla grileşmiş ve küften kararmıştı, basamaklar kümes teliyle kaplıydı. Merdiven sert bir rüzgârla bile dağılıverecekmiş gibi kırılgan görünüyordu.

Deniz çekildiği için her şey yosun ve deniz bitkileriyle kaplanmıştı ve sahil boydan boya çamura bulanmıştı. Kayaların üstünde siyah midye öbekleri parlıyordu.

Leni babasının, gelgitin Yukarı Cook Boğazı’nda üstünde sörf yapılacak kadar büyük dalgalar yarattığını, sadece Fundy Körfezi’nde daha büyük dalgalar olduğunu anlattığını hatırlıyordu. Bunun ne anlama geldiğini suyun merdivenlerden ne kadar yukarı tırmanabildiğini görene kadar tam olarak anlamamıştı. Su yükselince manzara çok güzel olabilirdi ama şu anda deniz çekilmişken ve her yer çamur içindeyken babasının neden bahsettiğini görebiliyordu. Deniz çekildiğinde araziye tekneyle erişim imkânsızdı.

“Haydi,” dedi babası. “Evc göz atalım.”

Leni’yi elinden tuttu ve onları otların ve yabani çiçeklerin, hurdaların, tepetaklak edilmiş varillerin, üst üste yığılmış ahşap paletlerin, eski soğutucuların ve kırık yengeç kafeslerinin arasından geçirdi. Vızıldayan sivrisinekler Leni’nin tenini ısırıp kanını emiyordu.

Veranda basamaklarına gelince annesi duraksadı. Babası Leni’nin elini bıraktı, bel vermiş basamaklardan koşarak yukarı çıktı ve ön kapıyı açıp gözden kayboldu.

Annesi bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Sert bir şaplak indirdiği boynuna kan bulaştı. “Pekâlâ,” dedi. “Beklediğim bu değildi.”

“Benim de,” dedi Leni.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra annesi alçak sesle, “Haydi gidelim,” dedi.

Birlikte eski basamaklardan çıkıp karanlık kulübeye girerlerken Leni’nin elini tuttu.

Leni’nin fark ettiği ilk şey koku oldu.

Dışkı. Bir hayvan (Leni hayvan olduğunu *umuyordu*) her yerde ihtiyaç gidermişti.

Leni elini ağzının ve burnunun üstüne kapattı.

İçerisi gölgelerle, karaltılarla ve karanlık şekillerle doluydu. Kirişlerden örümcek ağları sarkıyordu. Toz nefes almayı güçleştiriyordu. Zemin, attıkları her adımda ayaklarının altında çatırdayan ölü böceklerle kaplıydı.

“İyyy,” dedi Leni.

Annesi kirli perdeleri açınca içerisi toz zerreciklerinin dans ettiği güneş ışığıyla doldu.

Ev dışarıdan görüldüğünden daha genişti. Zemin döşemesi yere bir tür yama işi yorgan deseni verilerek çivilenmiş alakasız renklerde ham parkelerden oluşuyordu. Kabukları soyulmuş kütük duvarlarda hayvan tuzakları, oltalar, sepetler, kızartma tava ları, su kovaları, ağlar asılıydı. Mutfak –artık oraya ne kadar mutfak

denebilirse— ana odanın bir köşesini kaplıyordu. Leni eski bir kamp ocağı ve musluksuz bir lavabo gördü, altında perdeyle ayrılmış bir alan vardı. Tezgâhın üstünde muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma, üstünde bir parmak toz birikmiş bir telsiz duruyordu. Odanın ortasında metal borusu cenneti işaret eden mafsallı, teneke bir parmak gibi tavana doğru yükselen siyah bir soba vardı. Kulübenin bütün eşyası eski püskü bir kanep, yan tarafında “BLAZO” yazan tepetaklak edilmiş tahta bir sandık ve dört metal sandalyesi olan bir oyun masasından ibaretti. Dar ve dik bir kütük merdiven tepe penceresinden aydınlanan bir çatı katına çıkıyordu ve sol taraftaki dar kapı ağzında hippî işi rengârenk boncuklu bir perde asılıydı.

Leni tozlu boncuklu perdeyi itip arkasındaki yatak odasına girdi. Oda yerdeki lekeli, yamru yumru şilteden azıcık daha büyüktü. Burada da duvarlardaki kancalarda döküntüler asılıydı. İçerisi hayvan pisliği ve eski toz kokuyordu.

Leni oturma odasına dönerken (ayaklarının altında hâlâ ölü böcekler çıtırdıyordu) öğürme korkusuyla elini ağzından çekmedi. “Tuvalet nerede?”

Annesi telaşla iç geçirdi, ön kapıya yöneldi ve kapıyı hızla açıp dışarı koştu.

Leni de onun peşinden bel vermiş verandaya çıktı ve kırık dökük merdivenlerden aşağı indi.

“Şu tarafta,” dedi annesi etrafı ağaçlarla çevrili küçük, ahşap yapıyı işaret ederek. Kapıda yer alan yarım ay şeklindeki kesik, orasının tuvalet olduğunun işaretiydi.

Evin dışında bir tuvalet.

Evin dışında bir tuvalet.

“Hay içine sıçtığım,” diye fısıldadı annesi.

“Daha iyi ifade edemezdin,” diye karşılık verdi Leni. Annesine yaslandı. Onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu, bu yüzden kendisi güçlü olmalıydı. O ve annesi hep böyle yaparlardı. Sırayla güçlü olurlardı. Savaş yıllarını bu sayede atlatabilmişlerdi.

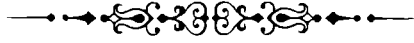
“Teşekkür ederim bebeğim. Buna ihtiyacım var,” dedi annesi kolunu kızının omzuna sarıp onu kendine çekerken. “Her şey yoluna girecek, değil mi? Televizyona ihtiyacımız yok. Ya da musluktan suyun akmasına. Veya elektriğe.” Sözlerini kulağa çok çaresiz gelen tiz bir çıkışla bitirmişti.

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi Leni endişeli değil, kendinden emin görünmeye çalışarak. “Ve babam bu kez mutlu olacak.”

“Öyle mi dersin?”

“Öyle olacağını biliyorum.”

DÖRT

E rtesi sabah kolları sıvayıp işe koyuldular. Leni ve annesi kulübeyi temizledi. Süpürdüler, ovdular, yıkadılar. İçerideki lavabonun “kuru” olduğu anlaşıldı (içeride su akılmıyordu), bu yüzden suyun çok uzak olmayan bir kaynaktan kovalarla taşınması ve içilmeden, yemeğe katılmadan ve yıkanmadan önce kaynatılması gerekiyordu. Elektrik yoktu. Kirişlerden sarkan ve tezgâhların üstünde duran lambalar gazla çalışıyordu. Evin altında en az iki buçuk metreye üç metre büyüklüğünde, dört duvarı orta kısımları bel vermiş tozlu raflarla kaplı, boş ve kirli konserve kavanozlarıyla, küflü sepetlerle dolu bir kiler vardı. Babası kalan eşyalarını eve minibüsle getirebilmeleri için araç yolunu açmaya koyulurken Leni ve annesi kileri içindekilerle birlikte temizlediler.

İkinci günün sonunda (bu arada gün bitmek, güneş batmak bilmiyordu) paydos ettiklerinde saat onu gösteriyordu.

Babası kumsalda –onların kumsalında– bir ateş yaktı ve hep birlikte ateşin etrafına, devrilmiş kütüklerin üstüne oturup sıcak kola eşliğinde ton balıklı sandviç yediler. Babası midye ve deniz-tarağı topladı ve onlara kabuklarını nasıl açacaklarını gösterdi. Kaygan yumuşakçaları tek seferde yuttular.

Gece olmuyordu. Gökyüzü koyu lavanta rengine döndüğüyle kalıyordu ve hiç yıldız yoktu. Leni dans eden turuncu alevlerin,

göge doğru müziği anımsatan bir ahenkle çatırdayarak püsküren kıvılcımların üstünden bakınca sarmaş dolaş oturan anne ve babasını gördü. Sarındıkları yün battaniyenin içinde annesi başını babasının omzuna yaslamış, babası elini sevgiyle annesinin bacağına koymuştu. Leni bir fotoğraf çekti.

Flaş parlayıp Polaroid'in tıkırtısı duyulunca babası başını kaldırıp ona gülümsedi. "Burada mutlu olacağız Kızıl. Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi Leni, hayatında ilk kez buna gerçekten inanıyordu.

Leni birinin –ya da bir şeyin– kulübenin kapısına vurma sesiyle uyandı. Telaşla uyku tulumunun içinden çıktı ve tulumu kenara iterken aceleden üst üste yığıldığı kitapları devirdi. Aşağıda boncukların şıkırtısını ve kapıya koşan anne ve babasının ayak seslerini duydu. Çabucak giyindi, fotoğraf makinesini kapıp merdivenden indi.

İri Marge yanında iki kadınla birlikte bahçede duruyordu. Arkalarında otların üstüne yan yatırılmış paslı bir bisiklet ve kümes teliyle yüklü bir ATV duruyordu.

İri Marge çay tabağı gibi geniş elini sallayarak neşeyle, "Selam Allbrightlar!" dedi. "Size arkadaş getirdim." Yanındaki iki kadını işaret etti. Biri çocuk gibi ufak tefek, uzun, gri saçları sprey kutusundan püskürtülen eğlencelik renkli şeritleri anımsatan, orman cini havası taşıyan bir kadındı; diğeryse uzun boylu ve inceydi. Üçü de pazen gömlekler ve paçaları diz boyu lastik çizmelerin içine sokulmuş lekeli kot pantolonlar giymişti. Hepsinin elinde birer alet vardı: bir testere ve biri büyük, biri küçük iki balta.

"İşe başlamanıza yardım etmeye geldik," dedi İri Marge. "Ve size ihtiyaç duyacağınız birkaç şey getirdik."

Leni babasının kaşlarının çatıldığını gördü. "Beceriksiz olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

“Burada işler böyle yürür Ernt,” dedi İri Marge. “İnan bana, ne kadar okumuş olursan ol, ilk Alaska kışına hiçbir zaman tam anlamıyla hazırlıklı olamazsın.”

Orman cini öne çıktı. Kısa boylu ve zayıftı, ekmek dilimleyebilecek kadar ince ve keskin görünen bir burnu vardı. Gömleğinin cebinden deri eldivenler sarkıyordu. Ufak tefek olmasına rağmen etrafına “ben bu işlerin ustasıyım” havası saçıyordu. “Adım Natalie Watkins. İri Marge bana buradaki hayat hakkında pek bir şey bilmediğinizi anlattı. On yıl önce ben de öyleydim. Buraya bir adamın peşine takılıp geldim. Klasik hikâye. Adamı kaybettim ama kendime bir hayat buldum. Şimdi kendi balıkçı teknem var. Bu yüzden sizi buraya getiren hayalleri çok iyi anlıyorum ama bu yetmez. Hızlı öğrenmek zorundasınız.” Natalie sarı eldivenlerini taktı. “Bir daha sahip olmaya değer bir adam bulamadım. Alaska’da adam bulmak konusunda ne derler bilirsiniz: İhtimal çoktur ama çok olan hep ihtimal kalır.”

Daha uzun boylu olan diğer kadının neredeyse beline kadar inen bej rengi bir saç örgüsü ve renklerini solmuş gökyüzünden aldığı hissini uyandıracak kadar açık mavi gözleri vardı. “Kaneq’e hoş geldiniz. Adım Geneva Walker. Gen. Genny. Jeneratör. Bende neredeyse her soruya bir cevap vardır.” Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. “Ailem Fairbankslidir ama ben kocamın toprağına âşık oldum ve burada kaldım. Yirmi yıldır buradayım.”

“En azından bir seraya ve zulaya ihtiyacınız olacak,” dedi İri Marge. “Burayı satın aldığında Bo’nun çok büyük planları vardı. Ama sonra savaşa gitti... Ve işleri yarım bırakmak konusunda ustadır.”

“Zula mı?” dedi Leni’nin babası.

İri Marge başını salladı. “Zula dediğim, kazıklar üstünde küçük bir kiler. Ayılar giremesin diye etinizi orada saklarsınız. Yılın bu zamanında ayılar bayağı aç olur.”

“Haydi Ernt,” dedi Natalie ayağının dibindeki motorlu testereye uzanırken. “Yanımda taşınabilir hızar getirdim. Sen ağaçları

kes, ben de keresteye dönüştüreyim. Her şeyin bir sırası var, değil mi ama?”

Ernt kulübeye döndü, üstüne yeleğini geçirdi ve Natalie'yle birlikte ormana yöneldi. Leni çok geçmeden bir motorlu testerenin vızıltısını ve ağaca inen baltaların seslerini duydu.

“Ben de sera için kolları sıvayayım,” dedi Geneva. “Bo’nun bir yerlerde biraz PVC boru bıraktığını tahmin ediyorum.”

İri Marge, Leni ve annesinin yanına yaklaştı.

Bir esinti hissedildi ve hava bir anda soğudu. Cora kollarını göğsünde kavuşturdu. İnce Grateful Dead tişörtü ve İspanyol paça kot pantolonuyla üşümüşe benziyordu. Yanağına bir sivrisinek kondu. Cora sineğe bir şaplak indirince yanağı kana bulandı.

“Sivrisineklerimiz fenadır,” dedi İri Marge. “Bir dahaki gelişimde yanımda sinek kovucu da getireyim.”

“Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordu Cora.

“Hayatımın en iyi yıllarından onu burada geçti,” dedi İri Marge. “Kırsalda yaşamak zordur ama sabah tuttuğun ve kendi taze kaymağından yaptığın tereyağında pişirdiğin somonun tadını hiçbir şeyde bulamazsın. Burada sana ne yapacağını ya da nasıl yapacağını söyleyecek kimse yoktur. Hepimiz kendi bildiğimiz şekilde hayatta kalırız. Yeterince dayanıklıysan burası yeryüzündeki cennettir.”

Leni karşısındaki iri yarı, kaba görünümlü kadına bir tür hayranlıkla baktı. Hiç bu kadar uzun boylu ya da güçlü görünen bir kadın görmemişti. İri Marge koca bir sedir ağacını tek başına yere serip, omzuna atıp götürecek birine benziyordu.

“Taze bir başlangıca ihtiyacımız vardı,” dedi Cora, Leni’yi şaşırtarak. Bu, annesinin genelde kaçınma eğilimi sergilediği türden bir çıplak gerçektir.

“Vietnam’a mı gitti?”

“Esir düşenlerden. Nereden anladın?”

“Onda o hava var. Hem ayrıca... Burayı size Bo bırakmış.” İri Marge, Leni’nin babası ile Natalie’nin ağaçları kesmekle meşgul olduğu sol tarafa baktı. “Sert midir?”

“Ha... hayır,” dedi Cora. “Elbette değildir.”

“Eski görüntüler canlanıyor mu? Kâbuslar falan?”

“Kuzeye gelmek için yola çıktığımızdan beri hiç olmadı.”

“İyimser bir kadınsın,” dedi İri Marge. “Başlangıç için iyi bir şey bu. Pekâlâ. Tişörtünü değiştirsen iyi olur Cora. Böcekler çıplak beyaz tene deli olur.”

Annesi “tamam” der gibi başını eğip kulübeye girdi.

“Ya sen?” dedi İri Marge. “Senin hikâyen ne küçük hanım?”

“Benim bir hikâyem yok.”

“Herkesin bir hikâyesi vardır. Belki de seninki burada başlıyordur.”

“Belki de.”

“Neler yapabiliyorsun?”

Leni omuz silkti. “Kitap okurum ve fotoğraf çekerim.” Boyunda asılı duran fotoğraf makinesini işaret etti. “Pek işimize yarayacak şeyler değil.”

“O zaman sen de öğrenirsin,” dedi İri Marge. Leni’ye yaklaştı ve sır verir gibi kulağına doğru fısıldadı: “Burası sihirlidir ufaklık. Tek yapman gereken kendini ona açmak. Ne demek istediğimi anlarsın. Ama aynı zamanda tehlikelidir de, bunu sakın unutma. Sanırım Jack London, Alaska’da ölmenin bin yolu olduğunu söylemişti. Gözün açık olsun.”

“Neye?”

“Tehlikeye.”

“Nereden gelir? Havadan mı? Ayılardan mı? Kurtlar? Başka?”

İri Marge bir kez daha Ernt ile Natalie’nin ağaç kestiği tarafa doğru baktı. “Her yerden gelebilir. Hava şartları ve burada izole olmak bazı insanları delirtebilir.”

Leni başka soru sorma fırsatı bulamadan annesi kot pantolon ve eşofman üstünden oluşan iş kıyafetiyle dışarı çıktı.

“Cora, bize kahve yapar mısınız?” diye sordu İri Marge.

Annesi güldü ve kalçasıyla Leni’yi şaka yollu itti. “Bak işte bu oldu, İri Marge, galiba *yapabildiğim* tek şeyi buldun.”

İri Marge, Natalie ve Geneva gün boyu Leni ve ebeveynleriyle omuz omuza çalıştılar. Alaskalılar homurtular, baş hareketleri ve el işaretleriyle anlaşarak, hiç konuşmadan çalışıyordu. Natalie kafesli bir şeye bir motorlu testere takıp Leni’nin babasının kestığı büyük kütükleri tek başına böldü. Her kesilen ağaçla güneş biraz daha açığa çıkıyordu.

Geneva, Leni’ye odun kesmeyi, çivi çakmayı ve yerden yükseltilmiş sebze tarhları kurmayı öğretti. PVC boru ve kontrplaklarla, tamamlanınca seraya dönüşecek bir yapı inşa etmeye koyuldular. Leni, Geneva’nın yıkık bir tavuk kümesinde buldukları kocaman ve ağır plastik kaplama rulosunu taşımasına yardım etti. Ruloyu yere bıraktılar.

“Tanrım,” dedi Leni. Nefes nefese kalmıştı. Alnında ısıldayan ter, kabarık saçlarının kızaran yüzünün iki yanına yapışmasına neden olmuştu. Ancak bahçenin ortaya çıkmaya başlayan iskeleti ona gurur ve amaç hissi veriyordu. Yiyecekleri sebzeleri ekmek için sabırsızlanıyordu.

Çalışırlarken Geneva ona hangi sebzeleri yetiştireceklerini, onları nasıl toplayacaklarını ve kış geldiğinde o sebzelerin ne kadar önemli olacağını anlattı.

“Kış” sözcüğü bu Alaskalıların dilinden düşmeyen bir sözcüktü. Daha mayıs ayındaydılar, yaz gelmek üzereydi ama Alaskalılar şimdiden kışa odaklanmışlardı.

“Biraz mola ver ufaklık,” dedi Geneva sonunda ayağa kalkarken. “Tuvalete gitmeliyim.”

Leni seraya dönüşmeyi bekleyen iskeletten çıkınca annesini bir elinde sigara, bir elinde bir fincan kahveyle tek başına dururken buldu.

“Bir tavşan yuvasına düşmüşüz gibi hissediyorum,” dedi annesi. Yanındaki derme çatma oyun masasının üstünde öğle yemeğinin kalıntıları duruyordu. Cora tavada pişirdiği hamurun yanma sosis kızartmıştı.

Hava odun dumanı, sigara dumanı ve yeni kesilmiş ağaç kokuyordu. Motorlu testerenin sesi üst üste yığılan kalasların ve çakılan çivilerin sesine karışıyordu.

Leni, İri Marge’ın onlara doğru geldiğini gördü. Yorgun görünüyordu ve ter içindeydi ama gülümsüyordu. “O kahveden bir yudum alamam herhalde, değil mi?”

Leni’nin annesi İri Marge’a kendi fincanını uzattı.

Üçü bir süre yan yana durup gözlerinin önünde değişen araziye baktı.

“Senin Ernt çalışkan adam,” dedi İri Marge. “Bayağı becerikli. Söylediğine göre babası da çiftçiymiş.”

“Hı hı,” dedi Cora. “Montana’da.”

“Bu iyi haber. Ağılları onardığınız zaman size bir çift keçi gönderirim. İyi fiyata bırakırım. Süt ve peynir için işe yararlar. Bu arada *Mother Earth News* dergisinden bir sürü şey öğrenebilirsiniz. Onları toplar size getiririm.”

“Teşekkürler,” dedi Cora.

“Geneva, Leni’yle çalışmanın çok keyifli olduğunu söyledi. Aferin sana.” Leni’nin omzuna onu öne doğru sendeletecek kadar sert bir şaplak indirdi. “Ama Cora, erzakınıza biraz göz attım. Umarım kızmazsın. Uzun süre yetecek gibi görünmüyor. Maddi durumunuz nasıl?”

“Sıkıştık.”

İri Marge başını salladı. Yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. “Silah kullanabiliyor musun?”

Cora güldü.

İri Marge gülümsemedi. “Ciddiyim Cora. Ateş edebilir misin?”

“Silahla mı?” diye sordu Cora.

“Evet. Silahla,” dedi İri Marge.

Annesinin gülümsemesi silindi. “Hayır.” Sigarasını bir taşa bastırarak söndürdü.

“Pekâlâ. Buraya bir hayalle ve kötü bir planla gelen ilk *cheechako*’lar siz değilsiniz.”

“*Cheechako* mu?” dedi Leni.

“Çaylak yani. Buraya gelmeden önce kim olduğunuzun Alaska’da hiçbir önemi yoktur. Önemli olan burada kime dönüştüğünüz. Vahşi doğanın ortasındasınız kızlar. Burada bir fabl ya da peri masalından bahsetmiyoruz. Her şey gerçek. Ve zor. Kış göz açıp kapayana kadar gelecek ve bana inanın, daha önce yaşadığınız kışlara hiç benzemeyecek. Dayanıksız olan ne varsa telef olacak. Nasıl sağ kalacağınızı öğrenmelisiniz. Ateş etmeyi, karnınızı doyurmak ve kendinizi korumak için öldürmeyi öğrenmek zorundasınız. Burada besin zincirinin en üst sırasında değilsiniz.”

Natalie ve Ernt onlara doğru geliyordu. Natalie motorlu testereyi taşıyor, elinde buruşturduğu bandanayla alnındaki teri siliyordu. Leni’den birazcık daha uzun boyuyla o kadar ufak tefek bir kadındı ki o ağır testereyi taşıyabiliyor olması imkânsız görünüyordu.

Natalie, Cora’nın yanına ulaşınca durdu ve testerenin yuvarlak ucunu lastik çizmesinin burnuna yasladı. “Pekâlâ. Hayvanlarımı doyurmalıyım. Ernt’e zula için iyi bir çizim verdim.”

Geneva da yanlarına geldi. Saçları, yüzü ve gömleğinin önü kirden kapkara olmuştu. “Leni çalışkan bir kız. Şanslısınız.”

Ernt kolunu karısının omzuna attı. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum hanımlar.”

“Evet. Yardımınız bizim için çok değerli,” dedi Cora.

Natalie’nin gülümsemesinde orman cini havasını güçlendiren bir şey vardı. “Bizim için zevkti Cora. Unutmayın, bu gece yatar-

ken kapınızı kilitleyin. Sabaha kadar dışarı çıkmayın. Lazımlığa ihtiyacınız varsa İri Marge'in dükkânından edinebilirsiniz."

Leni ağzının bir karış açık kaldığını biliyordu. Çişini bir *kovaya* yapmasını mı istiyorlardı ondan?

"Yılın bu zamanı aylar çok tehlikelidir. Özellikle kara aylar. Bazen sırf saldırmış olmak için saldırırlar," dedi İri Marge. "Bir de kurtlar, sığınlar ve Tanrı bilir daha neler var." Motorlu testereyi Natalie'den aldı ve pelesenk ağacından bir çubuk sırtlanır gibi hiç zorlanmadan omzuna attı. "Burada polis yoktur ve kasabadan başka bir yerde telefon da bulamazsınız. Bu yüzden Ernt, kadınlarına ateş etmeyi öğret, hem de bir an önce. Eylülден önce ihtiyaç duyacağınız asgari erzak için bir liste yaparım. Bu sonbahar bir geyik avlamanız şart. Geyiği sezonda vurmak en iyisi ama... biliyorsunuz, önemli olan buzlukta et olması."

"Buzluğumuz yok ki," dedi Leni.

Kadınlar buna nedense çok güldüler.

Babası ciddi bir tavırla başını salladı. "Anlaşıldı."

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz," dedi kadınlar hep bir ağızdan. El sallayarak araçlarına doğru yürüdüler ve binip ana yola uzanan patikada uzaklaştılar. Birkaç dakika içinde gözden kaybolmuşlardı.

Gidişlerini izleyen sessizlikte soğuk bir esinti üstlerindeki ağaç dallarını dalgalandırdı. Bir kartal, pençelerinin arasında çırpınan büyük bir gümüş balığıyla üstlerinden geçti. Leni çamlardan birinin en üst dallarında asılı duran köpek tasmaını fark etti. Bir kartal küçük bir köpeği kapıp taşımış olmalıydı. Fasulye sırıgı gibi zayıf bir kızı da alıp götürebilir miydi acaba?

Dikkatli ol. Ateş etmeyi öğren.

Deniz çekildiğinde su yoluyla erişilemeyen bir toprak parçasında, sadece bir avuç insanın ve yüzlerce yabani hayvanın yaşadığı bir yarımada, can alacak kadar sert bir iklimde yaşıyorlardı. Karakol, telefon şebekesi ya da çığlınızı duyacak kimse yoktu.

Leni babasının ne demek istediğini ilk kez gerçekten anlamıştı. *Ücra* diye buna deniyordu.

Leni kızarmış jambon kokusuna uyandı. Yatakta doğrulurken kol ve bacaklarına keskin bir acı yayıldı.

Her yeri acıyordu. Sivrisinek ısırıkları yüzünden sürekli kaşınıyordu. Beş gün (üstelik günler burada bitmek bilmiyordu, güneş gece yarısından önce batmıyordu) durup dinlenmeden çalışmanın sonunda varlıklarından haberdar bile olmadığı kasları ortaya çıkmıştı.

Uyku tulumundan çıkıp kalçalarına oturan kot pantolonunu giydi (eşofman üstü ve çoraplarıyla uyumuştı). Ağzında berbat bir tat vardı. Önceki gece dişlerini fırçalamayı unutmuştu. Musluktan akmayan ve içeriye kovayla taşınması gereken suyu şimdiden idareli kullanmaya başlamıştı.

Merdivenden indi.

Annesi mutfak girintisinde, kamp ocağının başında durmuş, kaynayan suya yulaf ezmesi boşaltıyordu. Bir kancada asılı buldukları dökme demir kızartma tavaında jambon cızırdıyordu.

Leni uzaktan bir çekiş sesi duydu. Bu ritmik ses daha şimdiden hayatlarının fon müziğine dönüşmüştü. Babası hayli uzun bir zaman dilimi olan gün doğumundan gün batımına kadar çalışıyordu. Tavuk kümesini ve keçi ağılını çoktan onarmıştı.

“Tuvalete gitmeliyim,” dedi Leni.

“İyi eğlenceler,” dedi annesi.

Leni arazi botlarını giyip gökyüzünün masmavi parladığı güne adım attı. Renkler o kadar canlıydı ki dünya gerçek gibi gelmiyordu; düzlükte salınan otlar, mor kır çiçekleri, çakıl taşlı kumsal boyunca nefes alıp veren masmavi denize zikzaklar çizerek inen gri basamaklar. Hepsinin ötesinde, çok uzun yıllar önce buzullar tarafından yontulmuş fiyordun akıl almaz ihtişamı. Leni dönüp

Polaroid'ini almak ve bahçenin –yine– fotoğrafını çekmek istedi ama filmini idareli kullanması gerektiğini öğrenmişti. Yenilerini edinmek burada hiç kolay olmayacaktı.

Tuvalet, kayalık kıyı şeridine bakan ince gövdeli bir ladinin dibindeki bir kaya çıkıntısına inşa edilmişti. Birisi klozet kapağının üstüne boyayla “sana hiçbir zaman gül bahçesi vadetmedim” yazmış ve çiçekli çıkartmalar yapıştırmıştı.

Leni parmaklarını korumak için uzun kollu tişörtünün kollarını kullanarak kapağı kaldırdı ve gözlerini delikten kaçırarak klozete oturdu.

İşi bitince kulübeye döndü. Bir kel kartal gökyüzünde daire çizdikten sonra yükselip uzaklaştı. Leni ağaçlardan birinin yüksekteki dallarında güneşte bir Noel süsü gibi parlayan bir balık kılçığı gördü. Bir kartal bütün eti sıyırdıktan sonra kılçığı oraya atmış olmalıydı. Leni'nin sağ tarafında yarısı tamamlanmış erzak zulası vardı: üç buçuk metre yüksekliğinde, kabukları soyulmuş dört kütük ayağın üstüne oturtulmuş, bir metreye bir metre büyüklüğündeki platform. Zulanın altında üstü boru ve ahşaptan yapılma bir tarlatanı anımsatan ve seraya dönüşmek için naylonla örtülmeyi bekleyen bir düzenekle kaplı, yerden yükseltilmiş altı adet boş sebze tarhı vardı.

Babası, “Leni!” diye seslenerek hayat dolu, uzun adımlarıyla ona yaklaşıyordu. Saçları pis ve darmadağınık, giysileri yağ lekeleriyle kaplı ve elleri kirliydi. Yüzü ve saçları pembe talaşlarla kaplanmıştı. Gülümseyerek el salladı.

Yüzündeki sevinç Leni'yi duraksattı. Babasını en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğünü anımsamıyordu. “Tanrım, burası öyle güzel ki,” dedi babası.

Ellerini kot pantolonunun cebine tıktığı kırmızı bandanaya sildikten sonra kolunu kızının omzuna attı ve onunla birlikte kulübeye yürüdü.

Annesi kahvaltı için hazırladıklarını tabaklara servis ediyordu.

Oyun masası fazla titreştiği için metal kamp kâselerindeki yulaf lapalarını oturma odasında ayakta yediler. Babası daha ağızındaki jambonu yutmadan bir kaşık dolusu yulafı ağzına attı. Son zamanlarda yemek yemeyi zaman kaybı olarak görmeye başlamış gibiydi. Dışarıda yapılacak bir sürü şey vardı.

Kahvaltıdan hemen sonra Leni ve annesi kulübeyi temizlemeye döndüler. Toz ve kir tabakalarının kabasını almış, ölü böceklerden kurtulmuşlardı. Halılar verandanın korkuluklarına asılmış ve en az halıların kendisi kadar pis görünen süpürgelerle iyice dövülmüştü. Annesi perdeleri indirip bahçedeki büyük yağ varillerinden birine taşıdı. Leni nehirden su taşıyınca antika çamaşır makinesini su ve çamaşır deterjanıyla doldurdular ve Leni bir saat boyunca güneşin altında terleyerek perdeleri deterjanlı suyun içinde çevirdi. Sonra suları süzülen ağır kumaşları çıkarıp durulama için temiz suyla doldurdukları varile taşıdı.

Şimdi de sırlıklam perdeleri eski usul merdaneden geçiriyordu. Zor, yorucu ve hayli hırpalayıcı bir işti bu.

Annesinin bahçenin biraz ilerisinde sabunlu suda yeni bir parti çamaşır yıkarken şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Sonra bir motor sesi duydu. Ağrıyan belini ovalayarak doğruldu. Taşların çatırdadığını, çamurun sıçradığını duydu ve eski Volkswagen minibüs ağaçların arasından çıkıp bahçede durdu. Yol nihayet temizlenmişti!

Babası kornaya bastı. Kuşlar ağaçlardan havalanırken rahatsızlıklarını ciyaklamalarıyla gösterdiler.

Annesi çamaşırları karıştırmaya ara verip doğuldu. Sarı saçlarını örten bandana terden ıslanmıştı. Sivrisinek ısırıkları solgun yanaklarına kırmızı bir kafes deseni çizmişti. Elini gözlerine siper ederek, "Başardın!" diye seslendi.

Babası arabadan indi ve eliyle onları yanına çağırdı. "Bu kadar çalışmak yeter Allbrightlar. Gezmeye gidiyoruz!"

Leni sevinçle çığlık attı. Belini ağrıtan işine ara vermeye dünden hazırды. Sıkılmış perdeyi kucaklayıp annesinin iki ağacın arasında gerdiği gevşek çamaşır ipine taşıdı ve kuruması için astı.

Eski minibüse binerlerken annesi de Leni de kıkırdıyordu. Minibüsteki bütün eşyalarını içeri taşıdıkları için (ağır yüklerle ev ile minibüs arasında kim bilir kaç tur gidip gelmişlerdi), koltuklarda sadece birkaç dergi ve boş kola kutuları kalmıştı.

Babası gevşemiş vites koluyla bir süre uğraştıktan sonra sonunda birinci vites taktı. Minibüs yaşlı, öksüren bir adam gibi sesler çıkararak sarsıldı ve metal aksamı gıcırdayarak ve lastikleri yuvalarında gümbürdeyerek otların üstünde bir daire çizdi.

Leni babasının temizlediği ağaç yolunu görebiliyordu. “Zaten oradaymış,” dedi babası motor gürültüsünde sesini duyurmak için bağırarak. “Üstünde birkaç söğüt bitmiş. Onları temizlemem yetti.”

Minibüsten azıcık daha geniş patikada ilerlemek zordu. Dallar ön cama çarpıp minibüsün iki yanına sürtündü. Flamaları sökülüp ağaçlara takılı kaldı. Araç yolu topraktan çok çukur ve taşla kaplı olduğu için minibüs sürekli alçalıp yükseliyordu. Ağaçların koyu gölgesinde ilerlerken açığa çıkan kökler ve taşlık çıkıntılar lastiklerin altında çatırdıyordu.

Araç yolunun sonuna gelince güneşe ve gerçek toprak yola çıktılar.

Walker’ın metal kapısının ve Birdsall tabelasının önünden geçtiler. Leni, Kaneq’in dış mahallelerini işaret eden bataklıkları ve uçak pistini görmenin heyecanı ile öne eğilmişti.

Kasaba! Burası daha birkaç gün önce gözlerine bir mezradan daha beter görünmüştü ama Alaska kırsalında insanın görüşleri çok kısa sürede değişebiliyordu. Kaneq’in bir dükkânı vardı. Leni orada kendine biraz film ve belki de şeker alabilirdi.

“Sıkı tutunun,” dedi babası sola, ağaçların arasına saparken.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu annesi.

“Bo Harlan’ın ailesine teşekkür etmeye. Babasına iki litrelik bir viski getirdim.”

Leni kirli camlardan dışarı baktı. Yerden havalanan tozdan dışarıyı görmüyordu. Kilometreler boyunca ağaçlardan ve tümseklerden başka hiçbir şey görmeden yol aldılar. Arada bir yol kenarında, uzun otların arasında çürümeye terk edilmiş bir araca rastlıyorlardı.

Görünürde ne bir ev ne bir posta kutusu vardı; ana yoldan ayrılıp ağaçların arasına sapan toprak patikalardan başka hiçbir şey yoktu. Burada yaşayanlar varsa bile bulunmak istemiyor olmalıydılar.

Yol engebeliydi; taşlık ve eğri büğrü zeminde iki derin tekerlek izi açılmıştı. Bayırı tırmanırken ağaçlar iyice sıklaşarak güneşi her an biraz daha engellemeye başladı. Yaklaşık beş kilometre yol katettikten sonra ilk tabela görüldü: “İZİNSİZ GİRİLMEZ. GERİ DÖN. EVET, SİZİ KASTEDİYORUZ. ARAZİ KÖPEKLER VE SİLAHLARLA KORUNUYOR. EVİNİZE DÖNÜN HIPPILER.”

Yol bir tepenin zirvesinde “İZİNSİZ GİRENLER VURULACAKTIR. SAĞ KALANLAR BİR DAHA VURULACAKTIR” tabelasıyla son buldu.

“Tanrım,” dedi annesi. “Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?”

Karşılarına tüfekli bir adam çıktı ve bacaklarını iki yana açarak durdu. Kirli kamyoncu şapkasının altından kahverengi, kabarık saçlar fıskırıyordu. “Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?”

“Bence geri dönmeliyiz,” dedi Cora.

Ernt başını pencereden dışarı uzattı. “Earl Harlan’ı görmeye geldik. Ben Bo’nun arkadaşıydım.”

Adam kaşlarını çatı, başını sallayarak kenara çekildi.

“Hiç emin değilim Ernt,” dedi Cora. “İçimde kötü bir his var.”

Ernt vitesi taktı. Minibüs homurdanarak, taşların ve kaya parçalarının üstünde sarsılarak hareket etti.

Sağda solda sararmaya yüz tutmuş ot öbeklerinin bittiği geniş ve çamurlu bir araziye girdiler. Arazinin üç yanını evler çevirmişti.

Pekâlâ, barakalar demek daha doğru olurdu. Evleri inşa ederken ellerine ne geçtiyse kullanmış olmalıydılar: sunta parçaları, oyuklu levhalar, kabukları soyulmuş kütükler. Pencerelerine perdeler asılı bir okul otobüsü lastiksiz jantlarının üstünde kalça hizasına kadar çamurun içine gömülmüştü. Zincire vurulmuş birkaç sıska köpek, tasmalarını koparacak kadar zorlayarak hırlayıp havlıyordu. Ateş varillerinden lastik dumanı gibi pis kokulu bir duman yükseliyordu.

Kulübe ve barakalardan kirli giysili insanlar çıktı. Saçlarını atkuyruğu yapmış ya da kısacık tıraş etmiş erkekler ve kovboy şapkalı kadınlar. Hepsi bellerindeki kılıflarda silahlar ya da bıçaklar taşıyordu.

Tam karşılarında duran eğimli çatılı kütük kulübeden, elinde antika görünümlü bir tabanca tutan beyaz saçlı bir adam çıktı. Sırım gibi incecikti, uzun, beyaz sakalının arasından dişlerinin arasında tuttuğu kürdan görünüyordu. Çamurlu bahçeye indi. O görününce köpekler çılgına dönüp daha fazla hırlamaya, tepinmeye ve zincirlerini daha da zorlamaya başladı. Birkaçı kulübesinin tepesine çıkıp havlamaya orada devam etti. Yaşlı adam silahını minibüse çevirdi.

Ernt kapı koluna uzandı.

“Sakın inme,” dedi Cora onun koluna yapışarak.

Ernt kolunu ondan kurtardı. Yanında getirdiği iki litrelik viskiyi aldı, kapıyı açıp çamura indi. Minibüsün kapısını açık bırakmıştı.

“Kimsin sen?” diye bağırdı beyaz saçlı adam kürdanı dişlerinin arasında aşağı yukarı hareket ederek.

“Ernt Allbright, efendim.”

Adam silahını indirdi. “Ernt? Sen misin? Ben Earl, Bo’nun babası.”

“Benim, efendim.”

“Beni şaşırttın. Yanında kim var?”

Ernt döndü ve Leni ile annesine minibüsten inmelerini işaret etti.

“Evet. İyi bir fikre benziyor,” dedi annesi kapısını açarken.

Leni de annesinin peşi sıra çamura inerken cıvık toprağın arazi botlarının altında ezildiğini duydu.

Barakalardan çıkan insanlar durmuş onlara bakıyordu.

“Herkes bana Deli Earl der,” dedi yaşlı adam. Ellerini sıktı, viski şişesini Ernt’ten alıp onları kulübeye buyur etti. “Gelin. Gelin.”

Leni küçük, karanlık kulübeye girmek için kendini zorladı. İçerisi ter ve küf kokuyordu. Duvarlar erzak raflarıyla kaplıydı. Yiyecekler, litrelerce su, bira kutuları, konserve kutuları, üst üste istiflenmiş uyku tulumları. Koca bir duvar boyunca silahlar asılıydı. Tüfekler, bıçaklar, mermi kutuları. Kancalara eski usul okların yanında gürzler asılıydı.

Deli Earl, Blazo kasasından yapılma bir sandalyeye çöktü. Viskiyi açtı ve şişeyi ağzına götürüp viskiden büyük bir yudum aldı. Sonra şişeyi Leni’nin babasına uzattı, o da viskiden büyük bir yudum aldıktan sonra şişeyi Deli Earl’e geri verdi.

Cora eğilip eski gaz maskeleriyle dolu bir kutudan bir maske aldı. “Savaş yadigârları mı topluyorsunuz?” diye sordu huzursuz bir tavırla.

Deli Earl şişeyi tekrar kafasına dikip akıl almaz miktarda viskiyi tek seferde içti. “Hayır. Süs olsun diye durmuyorlar. Dünya delirdi. İnsanın kendini koruması lazım. Buraya 1962’de geldim. Ülkenin geri kalanı çoktan boka batmıştı. Komünistler her yerdeydi. Küba Füze Krizi insanların ödünü koparıyordu. Arka bahçelere bomba sığınakları yapılıyordu. Ailemi toplayıp buraya getirdim. Bir tabanca ve bir çuval kahverengi pirinçten başka bir şeyimiz yoktu. Kırsalda güvende olacağımızı ve yaklaşan nükleer kışı sağ atlatacağımızı düşünmüştük.” Viskiden bir yudum daha alıp öne eğildi. “Aşağıda işler daha iyiye gitmiyor. Gittikçe batıyor. Ekonomiye yaptıkları... Savaşa giden zavallı evlatlarımıza yaptıkları. Orası artık benim Amerika’m değil.”

“Ben aynı şeyi yıllardır söylüyorum,” dedi Ernt. Yüzünde Leni’nin daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Bir tür hayranlık. Bu sözleri duymayı uzun zamandır bekliyormuş gibiydi.

“Aşağıda,” diye devam etti Deli Earl, “OPEC* kısı kısı gülerken insanlar benzin için kuyruk oluyor. Ve eski dostumuz SSCB, Küba’dan sonra bizi unuttu mu sanıyorsunuz? Bir daha düşünün. Zencilerin kendilerine Kara Panterler diyerek bize yumruk sallamalarına, yasa dışı göçmenlerin işlerimizi çalmasına izin verdik. Öyle olunca insanlar ne yapar? Protesto ederler. Oturma eylemi yaparlar. Boş postane binalarına bomba atarlar. Elllerinde pankartlarla sokaklarda yürürler. Pekâlâ. Ben onlardan değilim. Benim bir *planım* var.”

Ernt öne eğildi. Gözleri parlıyordu. “Neymiş o plan?”

“Burada hazırlıklıyız. Silahlarımız, gaz maskelerimiz, oklarımız, cephanemiz var. *Hazırız.*”

Cora, “Herhalde buna gerçekten inanmıyorsunuzdur...” diyecek oldu.

“Ah, öyle bir inanıyorum ki,” dedi Deli Earl. “Beyaz adam yeniliyor ve savaş yaklaşıyor.” Ernt’e baktı. “Sen ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi Albright?”

“Elbette anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Grubunuz kaç kişiden oluşuyor?” diye sordu Leni’nin babası.

Deli Earl viskiden büyük bir yudum daha aldı ve lekeli dudaklarındaki ıslaklığı sildi. Feri sönmüş gözlerini kısarak bir Leni’ye, bir annesine baktı. “Şey, sadece bizim aile ama işi çok ciddiye alıyoruz. Ve bunu yabancılarla konuşmuyoruz. Ortalık karıştığında ne durumda olacağımızı kimsenin bilmesini istemiyoruz.”

Kapı çalındı. Deli Earl’ün, “Gel,” diye seslenmesi üzerine kapı açıldı ve kamuflaj desenli bir pantolon, sarı, gülen surat baskılı bir tişört giymiş ufak tefek, zayıf ama adaleli bir kadın içeri girdi. Kırk yaşlarında olmalıydı fakat saçlarını iki yandan

---

* Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü. (ç. n.)

örmüştü. Yanındaki adam ev kadar iriydi ve atkuyruğu yaptığı kahverengi saçları, gözlerine kadar inen perçemleri vardı. Kadının kucağında üst üste konmuş saklama kapları, kalçasındaki kılıfta ise bir tabanca vardı.

Kadın aydınlık bir gülümsemeyle, “Babamın ödünüzü patlatmasına izin vermeyin,” dedi. Kulübeden içeri girince dört yaşlarında kirli suratlı, çıplak ayaklı bir kız çocuğu peşinden geldi. “Adım Thelma Schill, Earl’ün kızıyım. Bo benim ağabeyimdi. Bu da kocam Ted. Ve Marybet. Biz ona Moppet diyoruz.” Thelma elini küçük kızın kafasına koydu.

“Ben Cora,” dedi Leni’nin annesi elini ona uzatarak. “Bu da Leni.”

Leni çekinerek gülümsedi. Thelma’nın kocası Ted gözlerini kısmış, ona dik dik bakıyordu.

Thelma’nın gülümsemesi sıcak ve samimiydi. “Pazartesi günü okula gidecek misin Leni?”

“Burada okul var mı?” diye sordu Leni.

“Elbette. Büyük bir okul değil ama orada arkadaş edinirsin. Oraya ta Bear Koyu’ndan gelen çocuklar var. Sanırım bir hafta daha açık. Burada okul çocuklar çalışabilsin diye erken kapanır.”

“Okul nerede?” diye sordu Cora.

“Alpine Sokağı’nda, barın hemen arkası. Church Hill’in eteğinde. Kaçırmanız imkânsız. Pazartesi sabahı saat dokuzda.”

“Orada olacağız,” dedi annesi Leni’ye gülümseyerek.

“İyi. Aramızda olduğunuz için çok mutluyuz Cora, Ernt ve Leni.” Thelma hepsine tek tek gülümsedi. “Bo, Vietnam’dan çok sık yazardı. Onun için çok değerliydin. Buradaki herkes seninle tanışmak istiyor.” Odanın içinde ilerledi, Ernt’ü kolundan tutup kulübeden çıkardı.

Leni annesiyle birlikte peşlerine takılırken Deli Earl’ün Thelma’nın araya girmesine söylenerek ayaklandığını duydu.

Dışarıda her biri elinde bir şey tutan kadınlar, erkekler, çocuklar ve genç yetişkinlerden oluşan bir grup bekliyordu.

“Ben Clyde,” dedi Noel Baba sakallı, kaşları tenteye benzeyen bir adam. “Bo’nun kardeşiyim.” Sapı parlak turuncu plastikle sarılmış motorlu bir testere uzattı. “Zinciri yeni biledim.” Bir kadın ve ikisi de yirmili yaşlarda iki genç adam ve muhtemelen yedi sekiz yaşlarında kirli suratlı iki kız öne çıktılar. “Karım Donna, ikizler Darryl ve Dave, kızlarımız Agnes ile Marthe.”

Çok kalabalık olmasalar da dost canlısı ve sevecendiler. Tanıştıkları herkes onlara bir armağan verdi: bir demir testeresi, bir kangal ip, ağır naylon plakalar, bant ruloları, *ulu* denen yelpaze biçiminde parlak gümüş rengi bir bıçak.

Leni’nin akranı kimse yoktu. Tek ergen –on altı yaşındaki Axle– onun olduğu tarafa bakmamıştı bile. Tek başına durmuş, bir ağaç gövdesine bıçak fırlatıyordu. Kirli, uzun, siyah saçları ve gri gözleri vardı.

Adamlar ateş varillerinin başında toplanıp viski şişesini elden ele dolaştırırken Thelma, “Hiç vakit kaybetmeden bir bahçe oluşturmalsınız,” dedi. “Burada havaya güvenilmez. Bazı yıllar haziran bahar, temmuz yaz, ağustos sonbahar ve geri kalan her ay kış olur.”

Thelma, Leni ve annesini büyük bir bahçeye götürdü. Bahçe, hayvanları uzak tutmak için metal kazıklara bağlanmış gevşek balık ağlarından yapılmış bir çitle çevrilmişti.

Sebzelerin çoğu küçüktü, siyah toprak yığınlarının ortasında yeşil yumrular göze çarpıyordu. Ağların dibinde kurumaya bırakılmış yosuna benzeyen iğrenç görünümlü keçemsi şeyler ve pis kokulu balık kılçığı, yumurta kabuğu ve kahve posası yığınları vardı.

“Bahçecilikten anlar mısınız?” diye sordu Thelma.

“Olmuş bir kavunu ayırt edebilirim,” dedi Cora.

“Ben sana seve seve öğretirim. Burada yetiştirme mevsimi çok kısa olduğu için bayağı çaba harcamak gerekir.” Yanındaki toprak yığınının üstünden eski, metal bir kova aldı. “Fazladan biraz patates ve soğanım var. Olmalarına hâlâ zaman var. Sana

ckilmeye hazır biraz havuç da veririm. Birkaç tane de canlı tavuk ayırabilirim.”

“Ah, gerçekten, buna hiç gerek...”

“Bana inan Cora, kışın ne kadar uzun süreceğini ve ne kadar erken geleceğini tahmin bile edemezsin. Burada erkek olmak başka bir şeydir, çoğu şu yeni boru hattına çalışmaya gidecek. Sen ve ben –anneler– evde kalıp çocuklara bakacağız. Her zaman kolay olmaz, bu yüzden birlik oluruz. Her fırsatta birbirimize yardım ederiz. Takas yaparız. Yarın sana konserve somon yapmayı öğretirim. Şimdiden kilerinizi kışlık yiyeceklerle doldurmaya başlasanız iyi olur.”

“Beni korkutuyorsun,” dedi Cora.

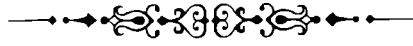
Thelma onun koluna dokundu. “Kansas City’den buraya ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyorum. Annem ağlamaktan başka bir şey yapmazdı. Buradaki ikinci kışımızda öldü. Hâlâ kendine ölmeyi telkin ettiğine inanırım. Karanlığa ve soğuğa tahammülü yoktu. Burada bir kadının çelik gibi dayanıklı olması şarttır Cora. Seni ve çocuklarını korumaları için kimseye bel bağlayamazsın. Kendi kendinizi korumaya istekli olmalısın. Ve çok hızlı öğrenmelisin. Alaska’da sadece bir hata yapabilirsin. *Bir*. İkincisi ölümün olur.”

“Hazırlıklı olduğumuzu hiç sanmıyorum,” dedi Cora. “Belki de buraya gelmekle hata ettik.”

“Ben sana yardım ederim,” diye karşılık verdi Thelma. “Hepimiz ederiz.”

BEŞ

Bitmek bilmeyen gün ışığı Leni'nin iç saatinin ayarını bozmuş, Alaska'da zaman bile –insanın güvenilebileceği tek şey– farklıymış gibi, tuhaf bir şekilde kâinata ayak uyduramaz olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Gece yatağa girerken ve sabah kalktığında hep aydınlık oluyordu.

Pazartesi sabahı gelip çatmıştı.

Leni pencerede durmuş, yeni silinmiş camda yansımasını görmeye çalışıyordu. Sonuçsuz bir çabaydı bu. O kadar çok ışık vardı ki.

Sadece hayaletini görebilse de Alaska için bile iyi görünmediğini biliyordu.

Öncelikle ve her zaman saçları büyük sorundu. Uzun, vahşi ve kıvrıl. Bir de bu saçların standart bir uzantısı olan bembeyaz teni ve burnunun üstünü kırmızıbiber misali kaplayan çiller. Tarçın rengi kirpikleri yüzünün en güzel yerine –mavi yeşil gözleri– haksızlık ediyordu.

Annesi arkasından yaklaşıp ellerini Leni'nin omuzlarına koydu. “Çok güzelsin ve bu yeni okulda arkadaş edineceksin.”

Leni bu tanıdık sözlerle teselli bulmak isterdi ama kaç kez yanlış çıktıklarını hatırlamıyordu. Defalarca okuldaki yeni kız olmuş ve bir kez bile uyum sağlayabildiği bir yer bulamamıştı.

Okuldaki ilk gününde, onda her zaman ortama aykırı bir şey oluyordu. Saçları, giysileri, ayakkabıları. Ortaokulda ilk izlenim önemliydi. Leni bunu zor yoldan öğrenmişti. On üç yaşındaki kızlarda bir moda hatasını telafi etmek kolay iş değildi.

“Muhtemelen koca okuldaki tek kız olacağım,” dedi abartılı bir iç çekişle. Umutlanmak istemiyordu çünkü yıkılan umutlar hiç umutlanmamaktan betardi.

“En güzeli olacağın kesin,” dedi annesi Leni’nin saçını ona, ne olursa olsun hiçbir zaman yalnız olmadığını anımsatan bir yumuşaklıkla kulağının arkasına iterken. Leni’nin yanında annesi vardı.

Kulübenin kapısı açılınca içeri serin hava dalgası doldu. Babası elinde boyunları kırılmış, gagaları bacağına çarpan bir çift ölü ördekle içeri girdi. Silahını kapının yanındaki rafa bırakıp avını susuz lavabonun yanındaki ahşap tezgâha koydu.

“Ted beni şafak sökmeden av siperine götürdü. Akşam yemeğinde ördek var.” Cora’nın yanına gidip boynunun yan tarafım öptü.

Annesi onu şaka yollu iterek güldü. “Kahve ister misin?”

Sonra mutfağa yöneldi ve babası Leni’ye döndü. “Okula gitmek üzere olan bir kız için çok keyifsiz görünüyorsun.”

“İyiyim.”

“Belki de ben sorunu biliyorumdur,” dedi babası.

“Bundan şüpheliyim,” diye karşılık verdi Leni hissettiği kadar moralsiz bir sesle.

“Bir bakalım,” dedi babası kaşlarını abartılı bir şekilde çatarak. Leni’yi orada bırakıp yatak odasına gitti. Birkaç saniye sonra çıktı ve elindeki siyah çöp torbasını masanın üstüne bıraktı. “Belki bunun faydası olur.”

Ona ne şüphe. Leni’nin tek ihtiyacı çer çöptü zaten.

“Aç bakalım,” dedi babası.

Leni isteksiz bir tavırla torbayı yırtarak açtı.

İçinde pas rengi ve siyah çizgili, İspanyol paça bir pantolon ve erkek bedenine uygun, orijinalinden Leni'ye göre küçültülmüş gibi duran, fildişi rengi, tüylü bir balıkçı kazak vardı.

Aman Tanrım.

Leni modadan pek anlamazdı ama bu kesinlikle bir erkek pantolonuydu ve kazak da... Bu kazağın, hayatının hiçbir yılında moda olduğunu sanmıyordu.

Annesiyle göz göze geldi. İkisi de babasının ne kadar çabaladığını biliyordu. Ve nasıl çuvalladığını. Seattle'da bu tür bir kılık sosyal intihara denkti.

“Leni?” dedi hayal kırıklığı yüzünden okunan babası.

Leni kendini gülümsemeye zorladı. “Harika, baba. Çok teşekkür ederim.”

Babası iç çekerek gülümsedi. “Ah, iyi bari. Bunları varillerin içinden seçmek için bayağı zaman harcadım.”

Kurtuluş Ordusu. Demek bunu önceden planlamıştı ve önceki gün Homer'a gittiklerinde Leni'yi düşünmüştü. Bunu bilmek bu çirkin giysileri neredeyse güzelleştirmişti.

“Haydi, giysene,” dedi babası.

Leni gülümsemeyi başardı. Annesi ile babasının yatak odasına girip üstünü değiştirdi.

İrlanda işi kazak fazla küçük, yünü kollarını bükmede zorlanacağı kadar kabaydı.

“Harika görünüyorsun,” dedi annesi.

Leni yine gülümsemeye çalıştı.

Annesi metal bir Winnie the Pooh beslenme çantasıyla yanına geldi. “Thelma bunu seveceğini düşünmüş.”

Ve bu son darbeyle Leni'nin sosyal hayatının kaderi mühürlenmiş oldu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Pekâlâ,” dedi babasına. “Yola çıksak iyi olur. Geç kalmak istemem.”

Annesi onu sımsıkı kucakladı ve “Bol şans,” diye fısıldadı.

Dışarı çıkınca Leni minibüsün ön koltuğuna yerleşti ve engeli patikada sarsılarak ana yola çıktılar, uçak pisti denen tarlanın yanından geçtiler. Köprüye gelince Leni, “Dur!” diye bağırdı.

Babası frene asıldı ve ona dönüp, “Ne oldu?” dedi.

“Buradan sonrasını yürüyebilir miyim?”

Babası ona bozulmuş gibi baktı. “Cidden mi?”

Leni babasının allak bullak olan duygularını düzeltemeyecek kadar gergindi. Gittiği her okulda geçerli olan bir şey varsa o da ortaokula başladığın zaman ebeveyninin toz olması gerektiği idi. İnsanın ebeveyninin onu utandırma ihtimali arşa değiyordu. “On üç yaşındayım, burası Alaska, insanların çetin ceviz olması gereken bir yer,” dedi Leni. “Haydi ama baba. *Lütfeen*.”

“Tamam. Bunu senin için yapıyorum.”

Leni minibüsten indi ve kasabanın içinde tek başına yürürken yol kenarında, kucağında bir kazla Kızılderili gibi bağdaş kurmuş bir adamın önünden geçti. Leni hızlı adımlarla balıkçı teknesi kiralama hizmeti veren çadırın önünden geçerken adamın kuşa, *hayatta olmaz Matilda*, dediğini duydu.

Tek sınıflı okul, kasabanın arkasında yabani otlarla kaplı bir toprak parçasının üstüne kurulmuştu. Binanın arka tarafında sarılı yeşilli bir bataklık uzanıyor, uzun otların arasında yamuk bir S çizen bir dere akıyordu. Okul, yontulmuş kütüklerden inşa edilmiş, A şeklinde, sivri, metal çatılı bir binaydı.

Leni açık kapıda duraksayıp içeri baktı. İçerisi dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü, en az dört metreye dört metre genişliğinde bir sınıftı burası. Arka duvarda üstüne büyük harflerle “SEWARD’IN AHMAKLIĞI” yazılmış bir kara tahta vardı.

Sınıfın ön tarafında, kapıya dönük büyük bir masada yerli bir kadın oturuyordu. Geniş omuzlu, iri, becerikli elleri olan, sağlam

---

* Alaska’nın 1867 yılında Rus İmparatorluğu’ndan satın alınmasını olumlu karşılayanların yanında, bunu boşa harcanan para olarak gören ve bu olaya o dönemin Dış İşleri Bakanı Seward’ın adından yola çıkarak “Seward’ın Ahmaklığı” (Seward’s Folly) adını takan muhalifler de olmuştur. (ç. n.)

görünürlü bir kadındı. Açık kahverengi yüzünü baştan savma iki örgüyle toplanmış uzun, siyah saçlar çevreliyordu. Alt dudağından çenesine kadar şeritler halinde siyah dövmeler iniyordu. Paçaları lastik çizmelerinin içine sokulmuş soluk bir Levi's, pazen bir erkek gömleği ve püsküllü, süet bir yelek giymişti.

Leni'yi görünce, "Merhaba!" diye seslendi. "Hoş geldin!"

Okuldaki çocuklar gıcırdayan sandalyelerinde arkalarına döndüler.

Altı öğrenci vardı. Daha küçük olan iki tanesi ön sırada oturuyordu. Kızlar. Leni onları Deli Earl'ün arazisinden tanımıştı: Marthe ve Agnes. Ayrıca asık suratlı oğlanı, yani Axle'ı da tanıdı. Sıraları birbirine bitleştirilmiş, başlarında solmuş karahindiba taçları olan sekiz dokuz yaşlarında iki yerli kız kıkırdıyordu. Odanın sağ tarafında birbirine bitleştirilmiş, tahtaya dönük iki sıra daha vardı. Biri boştu, diğerinde ise Leni'nin yaşlarında, omuz hizasında sarı saçları olan sıska bir oğlan oturuyordu. İlgisini çektiği tek öğrenci bu oğlan olmalıydı. Hâlâ arkasına dönük oturuyor ve ona bakıyordu.

Öğretmen, "Adım Tica Rhodes," dedi. "Eşimle birlikte Bear Koyu'nda yaşıyoruz, bu yüzden kışın bazen okula ulaşamıyorum ama elimden geleni yapıyorum. Öğrencilerimden de bunu beklerim." Gülümsedi. "Ve sen de Lenora Albright olmalısın. Thelma geleceğini haber vermişti."

"Leni."

"Kaç yaşındasın ? On bir mi?" diye sordu Bayan Rhodes, Leni'yi dikkatle süzerek.

"On üç," dedi Leni yanaklarının kızardığını hissederek. Memeleri büyümeye başlasaydı böyle olmazdı.

Bayan Rhodes onaylar gibi başını salladı. "Harika. Matthew da on üç yaşında. Sırana yerleşebilirsin." Sarışın oğlanı işaret etti. "Haydi."

Aptal Winnie the Pooh beslenme kutusunu sıkmaktan Leni'nin parmakları acımişti. Sırasının yanından geçerken Axle'a, "Mer-

haba,” dedi. Oğlan ona *kimin umurunda* dercesine bir bakış attıktan sonra tekrar Pee-Chee dosyasına koca memeli bir uzaylıya benzeyen bir şey çizmeye koyuldu.

Leni beceriksiz hareketlerle on üç yaşındaki oğlanın bitişiğindeki sıraya oturdu. Yan gözle ona bakarak, “Hey,” diye mırıldandı.

Oğlan yüzüne düşen saçlarını kenara iterek, çarpık dişlerini açığa çıkaran bir sırıtışla, “Tanrı’ya şükür,” dedi. “Sene sonuna kadar Axle’la oturmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Bence o çocuğun sonu kesin hapis.”

Leni kendini tutamayarak güldü.

“Nerelisin?” diye sordu oğlan.

Leni bu soruya nasıl cevap vereceğini asla bilemezdi. Bu ona kalıcılığı ve onun için hiçbir zaman var olmamış bir Öncesi’ni düşündürürdü. Leni hiçbir yeri evi olarak görmemişti. “Son okulum Seattle’daydı.”

“Kendini Mordor’a düşmüş gibi hissediyor olmalısın.”

“*Yüzüklerin Efendisi*’ni okudun mu?”

“Biliyorum. Çok demode, değil mi? Ama burası Alaska. Kışlar berbat karanlık ve televizyonumuz yok. Babam gibi saatlerce telsiz başında oturup yaşlı insanların sızlanmasını dinleyemem ki.”

Leni içinde sınıflandıramayacağı kadar yeni bir duygunun kıpırdandığını hissetti. “Tolkien’i severim,” dedi usulca. Birine karşı dürüst olabilmek tuhaf şekilde özgürleştirici gelmişti. Son okulundaki çocukların çoğu filmleri ve müziği kitaplardan daha çok önemserdi. “Ve Herbert’ü.”

“*Dune* inanılmazdı. ‘Korku aklın katilidir.’ Çok doğru, dostum.”

“Ve *Yaban Diyarlardaki Yabancı*. Burada kendimi biraz öyle hissediyorum.”

“Hissetmelisin de. Son sınırdaki hiçbir şey normal değildir. Bizden daha kuzeyde belediye başkanı köpek olan bir kasaba var.”

“Haydi canım!”

“Doğru söylüyorum. Bir Alaska kurdu. Seçimle başkan olmuş.” Matthew elini göğsüne bastırdı. “Bu tür saçmalıkları uyduramazsın.”

“Buraya gelirken kucağında bir kazla oturan bir adam gördüm. Sanırım onunla konuşuyordu.”

“Kaçık Pete ve Matilda. Evliler.”

Leni kahkaha attı.

“Gülüşün çok tuhaf.”

Leni utançtan yanaklarının kızardığını hissetti. Daha önce bunu ona kimse söylememişti. Doğru muydu? Sesi nasıl çıkıyordu ki? *Ah, Tanrım.*

“Ö... özür dilerim. Neden öyle söyledim bilmiyorum. Sosyal becerilerim sıfır. Uzun süredir konuştuğum yaşıtlım ilk kız sensin. Çok hoşsun. Hepsi bu. Saçmalıyorum, değil mi? Muhtemelen çılgılık atarak kaçacak, yakın geleceğin katili Axle’in yanına oturmak isteyeceksin ve o bile benden daha iyi olacak. Tamam. Artık çenemi kapatıyorum.”

Leni “çok hoş”tan sonra hiçbir şey duymamıştı.

Kendine bunun hiçbir anlamı olmadığını söylemeye çalıştı. Ama sonra Matthew ona bakınca içinde bir olasılık kıpırtısı hissetti. *Arkadaş olabiliriz*, diye düşündü. Hem de sadece otobüse birlikte binen ya da aynı masada yemek yiyen arkadaşlar değil.

Arkadaş.

Gerçek ortak noktaları olan türden arkadaşlar. Sam ve Frodo gibi, Anne ve Diana gibi, Ponyboy ve Johnny gibi. Kısacık bir an gözlerini kapatıp hayal etti. Birlikte gülebilir, konuşabilir ve...

“Leni?” dedi Matthew. “Leni?”

Ah, Tanrım. Adını iki kez söylemişti.

“Evet. Anlıyorum. Ben de sürekli dalıp giderim. Annem, Kafanda uydurduğun insanlarla kendi dünyanda yaşarsan böyle olur,” diyor. Gerçi bunu Noel’den beri *Dur Bir Mola Ver*’i hâlâ bitirememiş biri söylüyor.”

“Oluyor işte,” diye itiraf etti Leni. “Bazen dalıp gidiyorum.”

Matthew onda bir sorun olmadığını anlatmak istercesine omuz silkti. “Hey, bu akşam yapılacak barbeküden haberin var mı?”

Eee, şu parti konusunda ne düşünüyorsun? Gelebilecek misin?

Leni babasının onu okuldan almasını beklerken bu cümleyi kafasında tekrarlayıp duruyordu. “Evet” demek ve sözünde ciddi olmak isterdi. Uzun süredir hiçbir şeyi bu kadar istememişti.

Ama anne ve babası barbekü toplantılarına katılan insanlardan değildi. Aslında değil barbekü toplantısına, herhangi bir toplantıya katılan insanlar değildiler. Allbrightlar öyle değildi. Eski mahallerindeki insanlar her türlü toplantı düzenlerlerdi; bahçe barbeküleri yaparlardı, V yakalı tişörtler giymiş babalar viski içerek mangalda hamburger köftesi pişirirken kadınlar sigara tütürerek martinilerini yudumlar ve jambona sarılı tavuk ciğerleriyle dolu tepsiler taşırlardı. Ortalık çığlık çığlığa koşturan çocuklarla dolu olurdu. Leni bunu biliyordu çünkü komşuların çitinin üstünden bakarken her şeyi görmüştü: hulahupları, sabunlu suyla ıslatılmış muşambalarda kayan çocukları ve fıskiyeleri.

“Anlat bakalım Kızıl, okul nasıldı?” dedi babası, Leni minibüse binip kapıyı kapatınca. En son gelen veli, babası olmuştu.

“ABD’nin Alaska’yı Ruslardan satın almasını öğrendik. Ve Chugach Sıradağları’ndaki Alyeska Dağı’nı.”

Babası onayını homurtuya benzer bir sesle belirtip minibüsü vitesine taktı.

Leni ona söylemek istediği şeyi nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. *Okulda benim yaşımda bir oğlan var. Komşumuzmuş.*

Hayır. Bir oğlandan bahsetmek yanlış taktikti.

Komşularımız barbekü yapıyormuş, bizi de davet ettiler.

Ama babası bu tür şeylerden nefret ederdi ya da en azından o güne dek yaşadıkları her yerde etmişti.

Toprak yolda havalanan tozun arasında sarsılarak ilerleyip kendi araç yollarına girdiler. Eve vardıklarında bahçelerinde bir kalabalıkla karşılaştılar. Harlan kabilesinin çoğu oradaydı, çalışıyorlardı. Konuşmaya gerek bırakmayan bir uyumla çalışıyor, dansçılar gibi bir araya toplanıp yeniden dağılıyorlardı. Clyde şu kafesimsi şeyi getirmiş, kütükleri hızardan geçirip kalasa dönüştürüyordu. Ted zulayı tamamlamakla meşguldü, yan direklere tahtalar çakıyordu. Donna da ateş için odun istifliyordu.

“Arkadaşlarımız öğle saatlerinde kışa hazırlanmamıza yardım etmeye geldiler,” dedi babası. “Hayır. Onlar arkadaştan fazlası. Yoldaşlarımız.”

Yoldaş mı?

Leni’nin kaşları çatılmıştı. Şimdi de komünist mi olmuşlardı? Babasının komünistlerden en az hükümet ve hippiler kadar nefret ettiğinden emindi.

“Dünya böyle bir yer olmalı Kızıl. İnsanların bir lokma ekmek için analarını öldürmek yerine birbirlerine yardım ettikleri bir yer.”

Neredeyse herkesin belinde bir silah olduğu Leni’nin gözünden kaçmamıştı.

Babası minibüsün kapısını açtı. “Bu hafta sonu hep birlikte Kenai Nehri’ndeki Farmer’s Hole’a somon yakalamaya gidiyoruz. Anlaşılan bu kral somon balıkları insanı bayağı uğraştırıyormuş.” Bunu söyledikten sonra çamurlu zemine indi.

Deli Earl’ün eldivenli eliyle selamladığı babası doğruca yaşlı adamın olduğu tarafa yürüdü.

Leni yanları kalın, siyah naylonla (bunun makaradan çözülmüş çöp torbası olduğuna bahse girebilirdi) kapatılmış, yaklaşık üç metre yüksekliğinde ve bir metre yirmi santim genişliğindeki yeni yapının önünden geçti. Açık kapıdan içerisinin, fileto şeklinde ortadan ikiye bölünüp dallara asılmış kızıl somon balıklarıyla dolu olduğu görünüyordu. Thelma toprak zeminde diz çökmüş, metal bir kutunun içinde yakılmış ateşle uğraşıyordu. Koyu renk

bulutlar halinde yükselen duman, ateşin üstündeki dallarda asılı duran somon balıklarına kadar uzanıyordu.

Annesi bahçede somon balığı temizlemekle meşgul olduğu masadan başını kaldırdı. Çenesine pembe balık artığı bulaşmıştı. “Tütsü odası,” dedi başıyla Thelma’nın olduğu bölmeyi işaret ederek. “Thelma bana balık tütsülemeyi öğretiyor. Bayağı ustalık gerektiriyormuş meğerse, ısıyı çok yükseltirsen balık pişiveriyor. Aynı anda hem tütsülenmesi hem de kuruması gerek. Enfes. Okuldaki ilk günün nasıldı?” Kırmızı bir mendil saçlarının gözüne düşmesini önlüyordu.

“Çok iyiydi.”

“Giysiler ya da beslenme çantası herhangi bir sosyal intihar sorununa neden olmadı ya? Alay eden kızlar falan?”

Leni kendini tutamayıp gülümsedi. “Benim yaşımda hiç kız yok. Ama... bir oğlan var.”

Bu sözler annesinin dikkatini çekmişti. “Bir oğlan mı?”

Leni yanaklarının kızardığını hissetti. “Bir *arkadaş*, anne. Oğlan olması sadece bir tesadüf.”

“Hı hı.” Annesi gülümsememek için çaba harcayarak bir sigara yaktı. “Tatlı mı bari?”

Leni bu soruyu duymazdan geldi. “Bu akşam barbekülü toplantı varmış. Gitmek istiyorum.”

“Evet. Gidiyoruz.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi annesi gülümseyerek. “Sana burada işlerin farklı olacağını söylemiştim.”

Barbekü için giyinme zamanı gelince Leni neredeyse aklını kaybedecek gibi oldu. Açıkçası derdinin ne olduğunu bilmiyordu.

Aralarından seçim yapabileceği çok fazla giysisi yoktu ama bu onu farklı kombinasyonlar denemekten alıkoymadı. Sonunda,

muhtemelen güzel görünmek imkânsızken güzel görünme arzusundan yorgun düştüğü için İspanyol paçalı, kareli bir pantolon, fitilli yeşil kumaştan boğazlı bir kazak ve süet görünümlü, püsküllü bir yelekte karar kıldı. Ne kadar çabalarsa çabalasın saçlarını bir türlü şekle sokamıyordu. Sonunda saçlarını parmaklarıyla arkaya doğru tarayıp bilek kalınlığında bir örgü haline getirdi.

Annesi mutfakta kare şeklinde kesilmiş kalın mısır ekmeği dilimlerini bir saklama kabına yerleştiriyordu. Omuz hizasındaki katlı kesimli saçlarını parlayana kadar taramıştı. İspanyol paçalı pantolonu, vücuduna oturan beyaz kazağı ve birkaç yıl önce satın aldığı Kızılderili işi gümüş turkuaz karışımı kolyesiyle özenle hazırlandığı belli oluyordu.

Kabın havasını alırken dalgın görünüyordu.

“Endişelisin, değil mi?”

“Neden öyle söyledin ki?” Annesi ona neşeyle gülümsedi ama gözlerindeki ifade gülümsemesinin hızına yetişememişti. Günlerdir ilk kez makyaj yapmıştı ve bu ona hayat dolu, hoş bir hava vermişti.

“Panayırı hatırlıyor musun?”

“O farklıydı. Adam onu kandırmaya çalışmıştı.”

Leni öyle hatırlamıyordu. Babası bira içmeye başlayana kadar eyalet panayırında bayağı iyi zaman geçirmişlerdi. Sonra bir adam annesiyle flört etmiş (annesi de adama karşılık vermişti) ve babası çılgına dönmüştü. Adamı kafasını BeerHaus’un çadır direğine çarpacak kadar sert bir şekilde itip bağırmaya başlamıştı. Güvenlik görevlileri geldiğinde babası o kadar öfkeliydi ki polis çağırılmıştı. Leni iki sınıf arkadaşının kavgaya şahit olduğunu görünce utançtan yerin dibine geçmişti. Babasının zorla polis arabasına sürüklendiğini görmüşlerdi.

Babası kulübenin kapısını açıp içeri girdi.

“Güzel kızlarım partiye hazır mı?”

“Hem de nasıl,” dedi annesi aceleyle gülümseyerek.

“Gidelim o halde,” dedi babası ve onları minibüse bindirdi.

Göz açıp kapayana kadar –gidecekleri yer kuş uçuşu beş yüz metreden kısa bir mesafedeydi– tepesinde ağartılmış beyaz sığır kafatası duran çelik kapıdan geçtiler. Kapı misafirler için açık bırakılmıştı.

Walkerların arazisi. En yakın komşuları. Leni'nin babası çok yavaş gidiyordu. Araç yolu (ortada bir tümsek ve iki yanında otları yassılaştırmış iki çukurdan oluşan yosun kaplı bir patika) siyah gövdeli incecik ladin ağaçlarının arasında tembel bir S çizerek ilerliyordu. Sol taraftaki ağaç dizisinde zaman zaman beliren aralıklardan uzaklarda bir mavilik görünüyordu ama Leni asıl manzarayı yolun sonundaki açıklığa ulaştıklarında gördü.

“Vay canına,” dedi annesi.

Masmavi, sakın bir koya tepeden bakan düz bir çıkıntıya gelmişlerdi. Özenle seçilmiş ağaçlar dışında tamamen temizlenmiş geniş toprak parçası samanlık otla kaplıydı.

Arazinin en üst noktasında bir taç misali iki katlı bir kütük ev duruyordu. Üçgen şeklindeki ön cephe, ikizkenar pencereler ve evin etrafını dolaşan çıkıntılı bir verandayla tamamlanmıştı. Hırçın bir denizde karaya vurmuş ve ait olduğu denize sonsuza dek uzaktan bakmaya mahkûm olmuş büyük bir geminin pruvasını andırıyordu. Verandada muhteşem manzaraya çevrilmiş uyumsuz sandalyeler vardı. Evin arka tarafında inekler ve keçilerle dolu ağıllar, tavuk ve ördek kümesleri vardı. Diz boyuna ulaşan otların arasında dikenli tel makaraları, ahşap sandıklar ve paletler, bozuk bir traktör ve bir hafriyat makinesinin paslı kepçesi duruyordu. Bacasından duman tüten küçük, ahşap bir yapının biraz ötesine arı kovanları yerleştirilmişti. Ağaçların arasındaki bir boşluktan bir tuvaletin sivri çatısı görünüyordu.

Aşağıda masmavi denize uzanan gri bir iskele vardı. İskelenin ucundaki köhne kemerin üstünde “WALKER KOYU” yazıyordu. İskelede parlak gümüş rengi iki balıkçı teknesinin yanı sıra bir deniz uçağı bağlanmıştı.

“Deniz uçağı,” diye mırıldandı babası. “Zengin olmalılar.”

Minibüsü park edip siyah bir kepçesi olan sarı bir traktörün ve parlak kırmızı ATV'nin yanından yürüdüler. Leni bulundukları yerden aşağıdaki kumsalda yakılan büyük ateşin etrafına toplanmış bir düzine kadar insan gördü. Alevler parmak şaklatmasını andıran sesler çıkararak lavanta rengi göğe yükseliyordu.

Leni anne ve babasının peşinde kumsalın basamaklarından indi. Buradan partideki herkesi görebiliyordu. Uzun, sarı saçları olan geniş omuzlu bir adam bir kütüğe oturmuş gitar çalıyordu. İri Marge iki beyaz plastik kovayı bongo davullarına dönüştürmüştü ve Leni'nin öğretmeni Bayan Rhodes çılgın gibi keman çalıyordu. Natalie onlara armonikasıyla eşlik ederken Thelma da "King of the Road"u söylüyordu. Şarkının "meteliği olmadan zengin" kısmına hepsi bir ağızdan eşlik ediyordu.

Clyde ve Ted eski yağ varillerinden yapılmış gibi görünen mangalla uğraşıyorlardı. Deli Earl de yanlarında durmuş, toprak bir testiden bir şey içiyordu. Leni'nin okulundaki iki küçük kız, Marthe ve Agnes su kıyısında eğilmiş, Moppet'la birlikte deniz kabuğu topluyordu.

Annesi kucağında içi mısır ekmeğiyle dolu saklama kabıyla kumsala indi. Babası da yetmiş beşlik bir viski şişesiyle hemen arkasındaydı.

Gitar çalan iri yapılı, geniş omuzlu adam enstrümanını bırakıp ayağa kalktı. Pazen gömleği, solmuş kot pantolonu ve lastik çizmeleriyle buradaki çoğu erkeğinkine benzer kılıkta olmasına rağmen dikkat çekiyordu. Bu sarp topraklar için yaratılmış gibi görünüyordu; gün boyu elinde bir balta, oradan oraya koşturup balta girmemiş ormanları yere serebilecek, devrilmiş bir kütüğün sırtında azgın bir nehir boyunca sürüklenirken kılı kıpırdamayacak bir adama benziyordu. Leni bile onun yaşlı bir erkeğe göre yakışıklı olduğunu düşündü. "Ben Tom Walker," dedi adam. "Evime hoş geldiniz."

"Ernt Allbright."

Tom onun elini sıktı.

“Bu da eşim Cora.”

Cora, Tom’a gülümsedi, onun elini sıktı ve arkasına bakıp, “Kızımız Leni,” dedi. “On üç yaşında.”

Tom, Leni’ye gülümsedi. “Hey, Leni, oğlum Matthew senden bahsetti.”

“Öyle mi?” dedi Leni. *Bu kadar sırtıma. Aptal şey.*

Geneva Walker kocasının yanına geldi. “Hey,” dedi Cora’ya gülümseyerek. “Bakıyorum da kocamla tanışmışsınız.”

“Eski koca,” dedi Tom Walker kolunu Geneva’nın omzuna atıp onu kendine çekerken. “Bu kadını hava gibi, su gibi seviyorum ama onunla bir arada yaşayamıyorum.”

“Bensiz de yaşayamıyor,” dedi Geneva gülümseyerek. Başıyla sol tarafını işaret etti. “Asıl sevgilim şurada. Calhoun Malvey. Beni Tom kadar çok sevmez ama çok daha iyi sevdiği kesin. Üstelik horlamıyor da.” Bay Walker’ı dirseğiyle şaka yollu dürttü.

“Duyduğuma göre çok hazırlıklı değilmişsiniz,” dedi Bay Walker, Ernt’e. “Hızlı öğrenmeniz gerekecek. Yardım istemekten çekinmeyin. Her zaman hazırım. İhtiyacınız olabilecek her şey bende var.”

Leni babasının, “Teşekkürler,” deyişinde onu telaşlandıran bir tını hissetti. Bir anda babasının tadı kaçmıştı sanki. Sıkılmıştı. Bunu annesi de fark etmiş olacaktı ki babasına endişeli gözlerle bakıyordu.

Deli Earl yalpalayarak yanlarına geldi. Üstünde “O KADAR UZUN ZAMANDIR BALIK TUTUYORUM Kİ SONUNDA OLTAYA GETİRME USTASI OLDUM” yazan bir tişört vardı. Çakırkeyif bir sırıtışla durduğu yerde sallanarak, “Ernt’e yardım mı teklif ediyorsun Koca Tom?” dedi. “Bayağı soylu bir davranış. Kral John’un zavallı kölelerine yardım teklif etmesi gibi. Belki şu vali dostun paçayı sıyırmaya yardım edebilir.”

“Tanrı aşkına Earl, yine başlama,” dedi Geneva. “Haydi, müzik yapalım. Ernt, herhangi bir enstrüman çalıyor musun?”

“Gitar,” dedi Ernt. “Ama kendiminkini...”

“Harika!” dedi Geneva onu kolundan tutup Deli Earl’dan uzağa, İri Marge ve kumsaldaki toplama orkestraya doğru çekerek. Bay Walker’ın bıraktığı gitarı ona verdi. Deli Earl yine yalpalayarak ateşin başına döndü ve bıraktığı toprak testiye aldı.

Cora üstüne oturan pantolonu ve meltemle havalanan sarı saçlarıyla ne kadar güzel görüldüğünün farkında mıydı acaba? Güzelliği kusursuz çalınan bir nota kadar berrak ve bu yabancı ortamda bir orkide kadar sıra dışıydı.

Evet. Ne kadar güzel olduğunun gayet farkındaydı. Ve güzelliği Bay Walker’ın da gözünden kaçmamıştı.

“İçecek bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordu Cora’ya. “Bira uyar mı?”

“Tabii, neden olmasın Tom? Bira iyi olur,” dedi Cora, Bay Walker’ın onu sofraya ve Rainier birasıyla dolu soğutucuya doğru götürmesine izin vererek.

Bay Walker’ın yanında süzülür gibiydi. Kalçaları müzikle uyumlu bir şekilde salınıyordu. Bay Walker’ın kolunun alt kısmına dokundu, adam ona bakıp gülümsedi.

“Leni!”

Biri ona sesleniyordu.

Matthew yukarıda, basamakların orada durmuş, ona yukarı gelmesini işaret ediyordu.

Leni basamaklardan yukarı çıkınca oğlanı iki elinde birer kutu birayla buldu. “Hiç bira içtin mi?”

Leni başını iki yana salladı.

“Ben de içmedim. Haydi.” Matthew sol taraftaki ağaçlığa doğru yürüdü. Kayalık bir zeminde yokuş aşağı inen kıvrımlı patikayı takip ettiler.

Matthew onu zemini yosunla kaplı küçük bir açıklığa getirmişti. Kara ladin ağaçlarının arasındaki açıklıktan partiyi görebiliyorlardı. Kumsal sadece dört beş metre uzaktaydı ama bambaşka bir evrene geçmiş gibiydiler. Buradan bakıldığında yetişkinler gülüşerek sohbet ediyor, müzik yapıyorlardı. Çocuk-

lar taşların arasında hasarsız deniz kabukları arıyordu. Axle bir köşede tek başına duruyor, bıçağını çürümeye yüz tutmuş bir kütüğe saplayıp çıkarıyordu.

Matthew yere oturdu ve bacaklarını öne uzatıp sırtını bir kütüğe yasladı. Leni de yakınına çöktü ama ona dokunacak kadar yaklaşmamaya dikkat etmişti.

Matthew biralardan birini açtı –tısss– ve ona uzattı. Leni burnunu kırıstırarak biradan bir yudum içti. Bira boğazını yakmıştı ve tadı kötüydü.

“İğrenç,” dedi Matthew. Leni güldü. Üç yudum daha alıp arkasına yaslandı. Kumsaldan beraberinde deniz ve pişen etin keskin kokusunu getiren serin bir esinti yükseldi. Partinin hareketliliği ağaçların hemen arkasındaydı.

Bir süre hoş bir sessizlik içinde oturdular. Leni şaşkıındı. Genellikle arkadaşlık kurmak istediği çocukların yanında kendini gergin hissedirdi.

Kumsal partisi gittikçe hareketleniyordu. Ağaçların arasındaki açıklıktan her şeyi görebiliyorlardı. Bir kavanoz elden ele dolaşıyordu. Annesi kalçalarını sallayarak ve saçlarını savurarak dans ediyordu. İri yarı ve miskin orman halkı için dans eden, içinin ışığı dışarı vuran bir orman perisine benziyordu.

Bira Leni’yi içi hava kabarcıklarıyla doluymuş gibi sersemletmişti.

“Sizi buraya getiren ne?” diye sordu Matthew. Tam Leni cevap verecekken boş bira kutusunu bir taşa vurup ezdi.

Leni kendini tutamayıp güldü. Sadece bir erkek bunu yapabilirdi. “Babam... maceraperesttir,” cevabıyla yetindi. (Hiçbir zaman gerçeği anlatma, babanın işini korumakta ve aynı yerde kalmakta zorlandığını anlatma, çok içtiğini, bağırmayı sevdiğini *asla* paylaşma.) “Sanırım Seattle’den sıkıldı. Ya siz? Siz buraya ne zaman taşındınız?”

“Büyükbabam, Eckhart Walker, Alaska’ya Büyük Buhran zamanı gelmiş. Su gibi bir çorba için kuyruk beklemek istemediğini

söylerdi. Bu yüzden eşyasını toplayıp otostopla Seattle'a gitmiş. Sonra kuzeyin yolunu tutup buraya kadar gelmiş. Anlatılanlara göre Alaska'nın kıyılarını boydan boya yürümüş, hatta buzul yarıklarını aşabilmek için sırtına bir merdiven bağlayıp Alyeska Dağı'na tırmanmış. Büyükanne Lily'yle Nome'da tanışmış. Büyükanne bir çamaşırhane ve bir lokanta işletirmiş. Evlenmişler ve bir arazi edinmeye karar vermişler."

"Yani büyükanne, büyükbaban, baban, hepiniz o evde mi büyüdünüz?"

"Şey. Büyük ev çok daha sonra yapıldı ama hepimiz bu arazide büyüdük. Annemin ailesi Fairbanks'te yaşıyor. Ablam üniversitede, onların yanında kalıyor. Annem ve babam birkaç yıl önce ayrılınca annem kendine yeni bir ev inşa etti ve su katılmamış bir dallama olan erkek arkadaşı Cal'le birlikte oraya yerleşti." Matthew sıırıttı. "Ama hep birlikte çalışırız. Babamla kışları satranç oynarlar. Çok acayip tabii, ama burası Alaska."

"Vay canına. Bütün hayatımı aynı yerde geçirdiğimi düşünemiyorum bile." Leni sesine yansıyan gıptayı hissetti ve biraz utandı. Birayı kafasına dikip son köpüklü yudumu da içti.

Toplama orkestra artık iyice havaya girmişti, kovalara vuruluyor, gitar ve keman sesi birbirine karışıyordu.

Thelma, Leni'nin annesi ve Bayan Rhodes yüksek sesle şarkı söyleyerek dans ediyorlardı. *Rocky Dağı zirvesi, Colorado...*

Clyde mangalın arkasından seslendi. "Geyik burgerler hazır. Çim peynir ister?"

"Haydi," dedi Matthew. "Açlıktan ölüyorum." Leni'yi elinden tuttu (bu ona çok doğal geldi) ve onu ağaçların arasından kumsala çıkardı. Leni'nin babası ile Deli Earl bir köşede içki içtikleri yerden çıktılar. Leni, Deli Earl'ün toprak testisini babasınıninkiyle tokuşturduğunu duydu. "Şu Tom Walker denen herif kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyor olmalı," dedi babası.

"İşler sarpa sarınca sürünerek bana gelecek çünkü ben hazırlıklıyım," dedi Deli Earl dili dolanarak.

Leni dondu, utançtan yerin dibine geçti. Matthew'a baktı. Bunu o da duymuştu.

"Doğuştan zengin," diye ekledi babası. Onun da dili dolanıyordu, kelimeler ağzından ağır ağır çıkıyordu. "Öyle dedin, değil mi?"

Deli Earl başını salladı ve yalpalayarak Leni'nin babasına sokuldu. Birbirlerine destek oldular. "Kendini bizden üstün sanıyor."

Leni, Matthew'dan uzaklaştı. Utançtan küçülmüştü. Yalnız hissediyordu.

"Leni?"

"Duydukların için üzgünüm," dedi Leni. Ve babasının dili dolanarak sarf ettiği hakaretler yetmezmiş gibi annesi, Bay Walker'ın fazla yakınında duruyor, başına her an bela açabilecek bir gülümsemeyle bakıyordu ona.

Daha önce hep olduğu gibi. Güya Alaska farklı olacaktı.

"Sorun ne?" diye sordu Matthew.

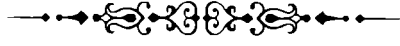
Leni tanıdık bir hüznün iliklerine kadar süzüldüğünü hissederek başını salladı. Onu zaman zaman korkutan bir babayla ve o babayı çok seven, onu ne kadar sevdiğini tehlikeli yollardan—başkalarıyla flört etmek gibi—ispatlamaya zorlayan bir anneyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu ona asla anlatamazdı.

Bunlar Leni'nin sırlarıydı. Yükleri. Onları kimseyle paylaşamazdı.

Bunca zaman, bunca yıl her şeyi anlatabileceği gerçek bir dostun hayalini kurmuştu. Bariz gerçeği nasıl gözden kaçırmıştı?

Onun gerçek bir dostu olamazdı çünkü kendisi de gerçek bir dost olamazdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir şey yok. Haydi, bir şeyler yiyelim. Çok acıktım."

ALTI

Partiden sonra kulübeye döndüklerinde Leni'nin anne ve babası ergenler gibi neredeyse birbirlerinin ağızlarının içine düşeceklerdi. Birbirlerine yaslanmış halde bir duvardan diğerine çarpıyorlardı. Alkolün ve müziğin etkisi (bir de belki Tom Walker'ın ilgisi) birleşince bir anda birbirlerine deli olmuşlardı.

Leni aceleyle çatı arasına çıktı ve kulaklarını yastığıyla örtüp "Come on Get Happy"yi mırıldanmaya başladı. Kulübe yeniden sessizleşince emekleyerek Kurtuluş Ordusu'ndan aldığı bir yığın kitabın yanına gitti. Robert Service adında birinin yazdığı bir şiir kitabı dikkatini çekti. Kitabı yanına alıp yatağına döndü ve "The Cremation of Sam McGee"* adlı şiiri okumaya başladı. Dışarısı bu saatte bile *hâlâ* tuhaf bir şekilde aydınlık olduğu için fenerini yakmasına gerek yoktu.

*Altın için didinen adamların
Gece yarısı güneşinde yaptıkları tuhaf şeyler
Kutup yollarının kanınızı donduracak
Gizli öyküleri...*

---

* (İng.) Sam McGee'nin Cesedinin Yakılması. (ç. n.)

Leni kendini şairin sert ve güzel dünyasına yuvarlanırken buldu. Mısralar onu öylesine etkilemişti ki sonrasında Tehlikeli Dan McGrew ve Lou olarak bilinen kadını ve “The Law of the Yukon”u* okudu. *Bu Yukon kanunudur ve dile getirmekten hiç geri durmaz: / Aptallarınızı ve güçsüzlerinizi gönderin bana; güçlüleriniz ve akıllılarınızla beraber.* Leni’nin okuduğu her satır, geldikleri bu tuhaf eyaletin farklı bir yüzünü ortaya koyuyordu ama buna rağmen Leni, Matthew’u bir türlü aklından çıkaramıyordu. Matthew’un, babasının çirkin sözlerini duyduğu anda yaşadığı utancı bir türlü unutamıyordu.

Acaba Matthew yine de arkadaşı olmak ister miydi?

Bu soru içini kemiriyordu, gözüne uyku girmeyecek kadar gergindi. Sabah babasının, “Haydi bakalım uykucu, annen bize biraz kayıntı hazırlarken yardımına ihtiyacım var. Okuldan önce vaktin var,” deyişine uyanmasa bütün gece gözünü kırpmadığına yemin edebilirdi.

Kayıntı mı? Bir anda kovboy mu olmuşlardı?

Leni kot pantolonunu ve büyük eşofman üstünü giyip ayak-kabılarını bulmak için aşağı indi. Dışarı çıkınca babasını kazıklar üstüne kondurulmuş köpek evine benzer şeyin tepesinde buldu. Zula. Zulanın iskeletine çatı arasına çıkarken kullandıkları türde, kabukları soyulmuş odunlardan yapılmış bir merdiven yaslanmıştı. Babası merdivenin üst basamaklarından birinde durmuş, çatı kısmına kalas çakıyordu. “Bana şu çivilerden uzatır mısın Kızıl?” dedi. “Bir avuç.”

Leni içi çivilerle dolu mavi kahve kutusunu aldı ve babasının arkasından merdivene tırmandı.

Kutudan bir çivi alıp babasına uzattı. “Elin titriyor.”

Babası elindeki çiviye baktı, çivi titreyen elinin içinde zıplıyordu. Yüzü parşömen kâğıdı gibi bembeyazdı, göz altları mosmordu. “Dün gece çok içmişim. Uyuyamadım.”

---

* (İng.) Yukon Kanunu. (ç. n.)

Leni'nin içi endişeyle doldu. Uykusuzluk babasına iyi gelmez, kaygılanmasına neden olurdu. O güne kadar Alaska'da uyku sıkıntısı çekmemişti.

"İçki insana her kötülüğü yapar Kızıl. Bunu akıl etmeliydim." Kapiya menteşelik yapacak olan süet iş eldivenine son çiviye çakarken (bu İri Marge'ın fikriydi, bu Alaskalılar her şeyden faydalanmanın bir yolunu buluyordu), "Pekâlâ, işte oldu," dedi.

Leni alt basamağa inip yere atlayınca elindeki çivi kutusu tıngırdadı.

Babası da çekici kemerine sıkıştırıp basamaklardan inmeye başladı.

Leni'nin yanına varınca saçlarını karıştırdı. "Sanırım sen benim küçük marangozum oldun."

"Kütüphanecin olduğumu sanıyordum. Ya da kitap kurdun."

"Annen her şey olabileceğini söylüyor. Şu balık ve bisiklet zırvalığı."

Evet. Bunu Leni de duymuştu. Belki de bunu söyleyen Gloria Steinem'di, kim bilir. Annesi sürekli özlü sözler kullanırdı. Bu, Leni'ye feministlerin görüşlerini savunmak için sütyen yakması kadar anlamsız geliyordu. Ama zaten 1974 yılında iş sahibi yetişkin bir kadının kendi adına kredi kartı alamaması da bir o kadar anlamsızdı.

Bu dünya erkeklerin dünyası bebeğim.

Leni babasının peşinde yeni seralarının iskeletinin ve çöp torbalarıyla çevrili derme çatma tütsü barakasının önünden geçip kulübeye yürüdü. Kulübenin diğer tarafında yeni tavukları etrafı çevrili alanlarında yeri didikliyordu. Bir horoz kümesin girişine doğru uzanan rampada gagasıyla tüylerini temizliyordu.

* Bahsi geçen sözün orijinali, "Bir balığın bisiklete ne kadar ihtiyacı varsa kadınların da erkeklere o kadar ihtiyacı vardır," şeklinde çevrilebilir. Bu sözün Amerikalı ünlü feminist ve aktivist Gloria Steinem'a ait olduğu zannedilmektedir ancak aslında Avustralyalı bir eğitimci, gazeteci ve politikacı olan Irina Dunn'a aittir. (ç. n.)

Su variline gelince babası yüzüne su çarptı. Su yüzünden oluk oluk akarken verandanın en alt basamağına oturdu. Kötü görünüyordu. Günlerdir içiyormuş ve içkiden hastalanmış gibi. (Eskiden kâbuslar görüp kontrolünü kaybettiği zamanlarda göründüğü gibi.)

“Annen Tom Walker’dan hoşlanmışa benziyor.”

Leni gerildi.

“Adamın parasını nasıl gözümüze soktuğunu fark ettin mi? *Sana traktörümü ödünç verebilirim Ernt veya kasabaya gitmek için araca ihtiyacınız var mı?* Bana resmen tepeden baktı, Kızıl.”

Leni, “Bana senin bir kahraman olduğunu düşündüğünü ve siz oğlanların orada yaşadıklarınızın büyük ayıp olduğunu söyledi,” diye yalan söyledi.

“Öyle mi?” Babası saçlarını yüzünden çekti. Çatık kaşları güneş yanığı altında derin bir çizgi oluşturmuştu.

“Burayı sevdim baba,” dedi Leni ve sözlerinin ne kadar sahici olduğunu o anda fark etti. Alaska’da kendini Seattle’da hiç olmadığı kadar evinde hissediyordu. “Burada mutluyuz. Senin de ne kadar mutlu olduğunu görüyorum. Belki... belki de içki sana iyi gelmiyordur.”

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu; kelimelere dökülmemiş bir anlaşma gereği babasının içmesinden ya da öfkesinden ne Leni ne de annesi bahsederdi.

“Muhtemelen haklısın Kızıl.” Babası düşünceli görünüyordu. “Haydi. Seni okula götüreyim.”

Bir saat sonra Leni tek odalı okul binasına bakıyordu. Sırt çantasının askısını tek omzuna taktı, beslenme çantası sağ kalçasına çarparken ön kapıdan geçti. Annesi olsa, *ne diye avarelik ediyorsun*, derdi. Leni’nin tek bildiğiye sınıfa girmek için hiç acelesinin olmadığıydı.

Ön kapıya varmak üzereyken kapı bir anda hızla açıldı ve öğrenciler gülüşerek, konuşarak dışarı çıktılar. Matthew'un annesi Geneva da ortalarındaydı ve çalışmaktan nasır bağlamış ellerini havaya kaldırmış, herkese sakinleşmesini söylüyordu.

"Ah, Leni! Harika!" dedi Bayan Walker. "Bu kadar gecikince artık gelmeyeceksin sandım. Tica bugün okula gelemediği için ben öğretmenlik yapacağım. Ha! Zar zor mezun oldum, o ayrı." Kendi kendine güldü. "Ve okuldayken derslerden çok oğlanlarla ilgilendiğim için bugün okul gezisine gidiyoruz. Bu kadar güzel bir havada içeride kalmak istemem doğrusu."

Leni, Bayan Walker'ın yanında yürümeye başlayınca kadın kolunu onun omzuna atıp onu kendine çekti. "Buraya taşınmanıza çok sevindim."

"Ben de."

"Sen gelmeden önce Matthew'un deodoranta bağımlılık boyutunda tiksintisi vardı. Şimdi temiz giysiler giyiyor. Onunla yaşayan bizler için bir hayal gerçek oldu."

Leni buna ne cevap vereceğini bilemedi.

Orman Çocuğu filmindeki filler gibi sürü halinde rıhtıma yürüdüler. Leni, Matthew'un bakışlarını üstünde hissediyordu. Onu iki kez şaşkın bir ifadeyle kendisine bakarken yakalamıştı.

Rıhtıma, balıkçı teknelerinin etraflarında gıcırdadığı ve suyun üstünde bir alçalıp bir yükseldiği misafir iskelesine varınca Bayan Walker öğrencileri ikili gruplara ayırıp kanolara dağıttı. "Matthew, Leni. Yeşil olan sizinki. Can yeleklerinizi giyin. Matthew, Leni sana emanet."

Leni söyleneni yaptı ve kanoya binip yüzü pruvaya dönük halde arka uca oturdu.

Matthew da arkasından kanoya bindi. O binerken kano gıcırdayıp sarsıldı.

Matthew, Leni'nin karşısına oturdu.

Leni kanodan pek anlamazdı ama buradaki yanlışı anlamıştı. "Yüzünün diğer tarafa bakması gerek."

“Matthew Denali Walker. Tanrı aşkına, ne yapıyorsun sen?” dedi annesi kanosunda Moppet’la yanlarından geçerken. “Nöbet falan mı geçiriyorsun? Benim adım ne?”

“Leni’yle biraz konuşmak istiyorum anne. Size yetişiriz.”

Bayan Walker oğluna manidar bir bakış attı. “Çok gecikmeyin. Okuldayız, ilk randevunuzda değil.”

Matthew sızlandı. “Tanrım. Çok tuhafsın.”

“Ve seni seviyorum,” dedi Bayan Walker. Gülerek kanosunu uzaklaştırdı. “Haydi çocuklar!” diye seslendi diğer kanolara. “Hedef Eaglet Koyu.”

Baş başa kalınca Leni, Matthew’a, “Bana dik dik bakıyorsun,” dedi.

Matthew küreğini kucığına koydu. Rıhtımdan usul usul süzülerek uzaklaşırlarken dalgaların vurduğu kanolarından boğuk bir ses çıkıyordu.

Leni, Matthew’un onun bir şey söylemesini beklediğini biliyordu. Sayılacak tek bir şey vardı. Saçlarının arasından kayan rüzgâr, tirbuşon ucu misali kıvrıkcık saçlarının lastik tokasından kurtulmasına neden oluyordu. Kızıl tutamlar yüzünün önünde uçuşuyordu. “Dün gece için özür dilerim.”

“Niçin özür diliyorsun?”

“Haydi ama Matthew. Bu kadar nazik olmak zorunda değilsin.”

“Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Babam sarhoştı,” dedi Leni temkinli bir tavırla. Daha önce yüksek sesle söylediği hiçbir şey bu itirafa yetişemezdi ve kendini hainlik ediyormuş gibi hissediyordu. Hatta belki de yaptığı çok tehlikeliydi. *ABC Afterschool Specials* programının bazı bölümlerini seyretmişti. Çocukların dengesiz ebeveynlerin elinden alınabildiğini biliyordu. Hükümet, aileleri herhangi bir nedenle dağıtabilirdi. Leni ortalığı karıştırmayı ya da babasının başını belaya sokmayı asla istemezdi.

Matthew güldü. “Hepsi sarhoştı. Aman ne önemli! Geçen yıl Deli Earl kafayı öyle bir buldu ki tütsü evine işedi.”

“Babam... bazen sarhoş olur... ve öfkeye kapılır. Aslında kastetmediği şeyler söyler. Baban hakkında söylediklerini duyduğunu biliyorum.”

“O sözleri her zaman duyuyorum. Özellikle Deli Earl'den. Kaçık Pete de babama bayılmaz ve hatta bir keresinde Billy Horchow onu öldürmeye çalıştı. Nedenini kimse anlayamadı. Alaska böyledir. Uzun kışlar ve çok fazla alkol insana çok acayip şeyler yaptırabiliyor. Üstüme alınmadım. Babam da alınmazdı.”

“Bir dakika. Yani aldırmadın mı?”

“Burası Alaska. Yaşarsınız ve yaşanmasına izin verirsiniz. Babanın babamdan nefret etmesi umurumda olmaz. Önemli olan sensin Leni.”

“Ben önemli miyim?”

“Benim için öylesin.”

İçindeki ağırlık kalkınca Leni bir anda kendini kanodan süzülerek uzaklaşacak kadar hafiflemiş hissetti. Matthew'a en karanlık, en korkunç sırlarından birini söylemişti ve Matthew ondan yine de hoşlanıyordu. “Sen delisin.”

“Bundan hiç şüphen olmasın.”

“Matthew Walker, gevezeliği bırak da kürek çekmeye başla,” diye seslendi Bayan Walker.

“Yani arkadaşız, değil mi?” dedi Matthew. “Ne olursa olsun?”

Leni başını salladı. “Ne olursa olsun.”

“Harika, o zaman.” Matthew oturduğu yerde döndü ve kürek çekmeye başladı. “Varacağımız yerde sana çok havalı bir şey göstereceğim,” dedi omzunun üstünden arkaya bakarak.

“Neymiş o?”

“Bataklıklar kurbağa yumurtalarıyla dolu olur. Çok kaygan ve iğrençtirler. Belki Axle'i onları yemeye ikna edebilirim. O çocuk su katılmamış kaçığın teki.”

Leni kendi küreğini aldı.

Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi Matthew göremediği için memnundu.

Leni, Matthew'un söylediği bir şeye gülerek okuldan çıkarken annesi ile babasının VW minibüste onu beklediklerini gördü. İkisi birden. Annesi camdan dışarı sarktı ve *The Price is Right* yarışmasında yer kapmaya çalışır gibi heyecanla el salladı.

“Tanrım. Gerçekten de kraliyet ailesi ferdi muamelesi görüyorsun.”

Leni güldü ve Matthew'dan ayrılıp minibüse bindi.

“Eee, küçük kitap kurdum,” dedi babası kasabadan çıkan toprak yolda sarsılarak ilerlerken. “Bugün hangi faydalı bilgileri edindin?”

“Eaglet Koyu'na okul gezisine gittik ve biyoloji projesi için yaprak topladık. Bebek gözü bitkisi yemenin insana kalp krizi geçirtebileceğini biliyor muydunuz? Suçengeli de solunum sıkıntısına neden olabiliyormuş.”

“Harika,” dedi annesi. “Bir bitkilerin bizi öldürmesi eksikti.”

Babası güldü. “Bu *harika*, Leni. Sonunda asıl önemli olan şeyleri öğreten bir öğretmenin oldu.”

“Ayrıca Klondike Altına Hücumu'nu da öğrendim. Kanada Kraliyet Atlı Polisi yanlarında ocak taşımayanlara Chilkoot Geçidi'ni geçirtmemiş. Hem de ocakları sırtlarında taşımak zorunda kalmışlar. Ama gelen madencilerin çoğu eşyalarını taşımak için parayla Eskimo tutmuş.”

Babasını başını salladı. “Kendilerinden daha iyi olan insanların sırtına binen zenginler. Medeniyet tarihi bu hikâyelerden oluşuyor. Amerika'yı mahveden de bu. Almaya doymayan insanlar.”

Babasının Deli Earl'le tanıştıktan sonra bu tür sözleri daha sık sarf eder olduğu Leni'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Babası minibüsü araç yollarına soktu, engebeli yolda sarsılarak ilerlediler. Arazilerine varınca arabayı park etti ve “Pekâlâ Allbrightlar, bugün kızlarım ateş etmeyi öğrenecek,” dedi.

Minibüsten atladı ve tavuk kümesinin arkasından kararıp küflenmiş bir saman balyası taşıdı.

Annesi bir sigara yaktı. Duman sarı saçlarının üstünde gri bir taç oluşturdu. Keyifsiz bir sesle, “Eğlenceli olmalı,” dedi.

“Ateş etmeyi öğrenmeliyiz. İri Marge da Thelma da öyle söyledi,” dedi Leni.

Annesi başını salladı.

Leni sürücü koltuğuna geçti. “Şey. Anne? Babamın... Bay Walker konusunda biraz gerildiğini sen de fark etmişsindir, değil mi?”

Annesi ona döndü. Göz göze geldiler. “Gerildi mi?” dedi rahat bir tavırla.

“Gerildiğini sen de biliyorsun. Yani. Demek istediğim. Sen şey yapınca nasıl olduğunu biliyorsun... Bilirsin işte. Flört edince.”

Babası otobüsün ön tarafına öyle sert vurdu ki annesi yerinden sıçradı ve bastırılmış bir çığlığa benzer bir ses çıkardı. Sigarasını düşürdü ve bulmak için yere eğildi.

Leni annesinin cevap vermeyeceğini zaten biliyordu. Bu da ailelerinin tuhaflığının bir başka yüzüydü. Babası öfkeden ateş saçar, annesi de bir şekilde bunu körüklerdi. Onu ne kadar çok sevdiğini her an bilmeye ihtiyacı varmış gibi.

Babası Leni ve annesini minibüsten indirip üstüne bir hedef yerleştirdiği saman balyasının durduğu yere götürdü.

Tüfeğini deri kılıfından çıkardı, nişan aldı, ateş etti ve bir kâğıdın üstüne keçeli kalemle çizdiği kafayı tam ortasından vurdu. Ağaçlardan havalanan kuşlar, onları rahatsız ettiği için babasına gaklayarak mavi göğe yayıldı. Uçtan uca kanat genişliği en az iki metreyi bulan dev bir kel kartal süzülerek geldi ve havalanan kuşların yerini aldı. Bir ağacın en üst dalma tünedi, sarı gagasını aşağıya, onlara doğru çevirdi. “Sizden beklediğim bu,” dedi babası.

Annesi sigarasının dumanını üfledi. “Bir süre buradayız desene bebeğim.”

Babası tüfeği Leni’ye verdi. “Pekâlâ Kızıl. Önce doğal becerini bir görelim. Nişan dürbününden bak, hedefe çok fazla yaklaşma ve hedef görüş alanına girince tetiği çek. Yavaşça ve elini sarsmadan. Sakince nefes al. Pekâlâ, nişan al. Ne zaman ateş edeceğini sana söyleyeceğim. Gözünü dört...”

Leni tüfeği kaldırdı, nişan aldı ve içinden, *vay canına Matthew, bunu sana anlatmak için sabırsızlanıyorum*, diye geçirirken tetiği yanlışlıkla çekti.

Tüfek ayaklarını yerden kesecek bir şiddetle omzuna vururken nişan dürbünü kemik kırılmasını anımsatan bir çatırtıyla tam gözüne çarptı.

Leni acıyla haykırdı, tüfeği elinden attı ve bir eliyle zonklayan gözünü tutarak dizlerinin üstünde çamura yığıldı. Canı o kadar çok yanmıştı ki midesi ağzına gelmişti, az kalsın kusacaktı.

Birinin yanına çömeldiğini ve bir elin sırtını sıvazladığını hissettiğinde hâlâ çılgılık atarak ağlıyordu. “Kahretsin Kızıl,” dedi babası. “Sana ateş etmemeni söylemiştim. Bir şeyin yok. Sadece nefes al. Bu çok normal bir acemi hatası. İyi olacaksın.”

Annesi, “Bir şeyi yok, değil mi?” diye ciyakladı. “İyi, değil mi?”

Babası Leni’yi ayağa kaldırdı. “Ağlamak yok Leni,” dedi. “Bu, üniversite bursu için şarkı söylemeyi öğrendiğin bir güzellik yarışması eğitimi değil. Beni dinlemelisin. Burada *hayatını* kurtarmaya çalışıyorum.”

“Ama...” Canı o kadar çok yanıyordu ki. Gözlerinin arkasında şiddetli bir baş ağrısı başlamıştı. Yaralı gözü net görmüyordu. Dünyanın yarısı bulanıktı. Babasının, canının ne kadar acıdığına aldırmaması canını daha da çok yakmıştı. Kendine acımadan edemedi. Tom Walker’ın Matthew’a asla böyle davranmadığına bahse girebilirdi.

“Kes şunu Lenora,” dedi babası omzunu hafifçe sarsarak. “Alaska’yı sevdiğini ve buraya ait olmak istediğini söyleyen sendin.”

“Ernt, lütfen, o asker değil,” dedi annesi.

Babası Leni’yi çevirdi, omuzlarını sıkıca tutup sertçe sarstı.
“Biz yola çıkmadan önce Seattle’da kaç kız kaçırıldı?”

“Ço... çok. Her ay bir tane. Bazen daha çok.”

“Kimdi o kaçırılanlar?”

“Kızlar. Çoğu ergenlik çağında.”

“Ve Patty Hearst erkek arkadaşının gözü önünde dairesinden alındı, değil mi?”

Leni gözlerini silerek başını salladı.

“Sen kurban olmak mı istiyorsun yoksa, sağ kalmak mı Lenora?”

Leni baş ağrısının şiddetinden düşünemez olmuştu. “Sağ... sağ kalmak?”

“Burada her şeye hazır olmak zorundayız. Kendini koruyabilmeni istiyorum.” Bunu söylerken babasının sesi titremişti. Leni babasının gizlemeye çalıştığı duyguyu gördü. Babası onu seviyordu. Bu yüzden başının çaresine bakabilmesini istiyordu. “Bir şey olduğunda ya ben burada olmazsam? Ya bir ayı kapıyı kırıp içeri girerse veya bir kurt sürüsü etrafını sararsa? Anneni koruyabileceğini ve kendini kurtarabileceğini bilmeliyim.”

Leni burnunu çekti, kontrolünü kaybetmemek için çabalıyordu. Babası haklıydı. Güçlü olmalıydı. “Biliyorum.”

“Tamam. Şimdi tüfeği al,” dedi babası. “Bir daha dene.”

Leni çamur bulaşmış tüfeği yerden kaldırdı. Nişan aldı.

“Nişan dürbününe gözünü çok yaklaştırma. Az önce olan şeyin nedeni tüfeğin geri tepmesi. Şimdi. Öyle tut.” Babası silahı nazik bir hareketle tekrar yerleştirdi. “Parmağını tetiğe koy. Hafifçe.”

Leni bunu yapamayacaktı. Gözüne yine darbe almaktan çok korkuyordu.

“Haydi,” dedi babası.

Leni derin bir nefes aldı ve işaret parmağını tetiğin üstüne yerleştirip soğuk çeliğin kavisini hissetti.

Çenesini hafifçe kaldırıp nişan dürbününden biraz daha geri çekildi.

Konsantre olmaya çalışıyordu. Sesler uzaklaştı; kargaların gılgılamaları, ağaçların arasından esen rüzgârın sesi silindi ve duyabildiği tek ses kendi kalp atışlarının sesi oldu.

Sol gözünü kapattı. Sakinleşmeye çalıştı.

Dünya dönc döne tek bir çemberden ibaret kaldı. Görüntü önce bulanıktı, karşısında iki çember vardı.

Odaklan.

Leni saman balyasını, üstüne tutturulan beyaz kâğıda çizilmiş kafa ve omuzları görebiliyordu. Görüntünün netliği karşısında şaşırdı. Tüfeğin duruşunu düzeltti ve hedefin kafasının tam merkezine nişan aldı.

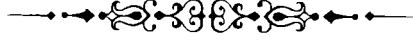
Tetiği yavaşça çekti.

Tüfek bir çatırtıyla geri tepti ve omzuna yine Leni'yi sendeletecek kadar sertçe vurdu ama bu kez nişan dürbünü gözüne çarpmadı.

Mermi saman balyasına isabet etti. Hedefe, hatta hedefin çevresindeki beyaz kâğıda bile değil, saman balyasına. Leni bu küçük başarıyla şaşırtıcı bir gurur duydu.

“Yapabileceğini biliyordum Kızıl. İşimiz bittiğinde bir keskin nişancı kadar iyi olacaksın.”

YEDİ

Leni okula gittiğinde Bayan Rhodes tahta başında ödev sayfalarını yazıyordu. “Ah,” dedi. “Anlaşılan birileri gözünü dürbüne fazla yaklaştırmış. Aspirine ihtiyacın var mı?”

“Acemi hatası,” dedi Leni yarasıyla neredeyse gurur duyarak. Yüzündeki morluk Alaskalı olmaya başladığı anlamına geliyordu. “İyiyim.”

Bayan Rhodes başını salladı. “Yerine geç ve tarih kitabını aç.”

Leni sınıfa girerken Matthew’la göz göze geldi. Matthew’un yüzünde çarpık dişlerinin tamamını gösterecek kadar büyük bir gülümseme vardı.

Leni yerine yerleşirken sırası Matthew’unkine çarptı.

“İlk seferinde tüfeği gözüne çarpmayan yok denecek kadar azdır. Benim gözüm bir hafta falan mor kalmıştı. Acıyor mu?”

“Başta acıdı. Ama ateş etmeyi öğrenmek o kadar zevkliydi ki uzat...”

Axle, “Sığın!” diye haykırarak yerinden fırladı ve pencereye koştu.

Leni ve Matthew da arkasından gittiler. Bütün çocuklar pencereye üşüşüp dev bir sığının okulun arkasındaki otlak alanda sallana sallana dolaşmasını seyrettiler. Sığın piknik masasını devirdi ve çalıları yemeye başladı.

Matthew, Leni'ye doğru eğildi, omzu omzuna değiyordu. "Diyorum ki bir bahane uydurup bugün okulu asalım. Ben öğle yemeğinden sonra bana evde ihtiyaçları olduğunu söyleyeceğim."

Okulu asma fikri Leni'nin içinin heyecanla titremesine neden oldu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. "Ben de başımın ağrıdığını söyleyebilirim. Ama saat üçte, beni alacakları zaman burada olmalıyım."

"Harika," dedi Matthew.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Bayan Rhodes. "Bu kadarı yeterli. Leni, Axle ve Matthew, Alaska eyalet tarihi kitaplarınızın yüz on yedinci sayfasını açın..."

Sabahın kalan kısmında Leni ve Matthew gözlerini saatten ayıramadılar. Tam öğle yemeğinden önce Leni başının ağrıdığını ve eve gitmesi gerektiğini söyledi. "Dükkâna gidip telsizle annemleri arayabilirim," dedi.

"Elbette," dedi Bayan Rhodes. Öğretmen onun yalanını sorgular gibi görünmüyordu. Leni usulca sınıftan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yolun aşağısına doğru yürüdü ve ağaçların arasına sinip beklemeye başladı.

Yarım saat sonra Matthew sırtarak okuldan çıktı.

"Eee, ne yapacağız?" diye sordu Leni. Ne seçenekleri vardı ki? Burada televizyon yoktu, sinema yoktu, bisiklete binilecek asfaltlanmış sokaklar, *milkshake* alınacak büfe, paten pisti veya oyun parkı yoktu.

Matthew onu elinden tuttu ve çamur içindeki bir arazi aracına götürdü. "Atla," dedi bacağını ATV'nin üstünden atıp siyah mindere yerleşirken.

Leni bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu ama Matthew'un onun korkak bir kedi olduğunu düşünmesini istemediği için o da araca bindi. Utana sıkıla kollarını onun beline sardı.

Matthew aracın direksiyonunu çevirdi ve bir toz bulutu, motordan yükselen tiz ses ve geniş lastiklerin sıçrattığı taşların arasında yola çıktılar. Matthew kasabanın içinden ve köprüden

geçip toprak bir yola girdi. Uçak pistini geçer geçmez ağaçların arasına saptı, bir hendeğin içinden geçip Leni'nin, üstüne çıkana kadar göremediği bir patikaya tırmandı.

Sık ağaçların arasından yokuş yukarı ilerleyip bir düzlüğe ulaştılar. Leni buradan kıyının içine doğru uzanan masmavi oyuğu ve kıyıya vuran dalgaları görebiliyordu. Matthew hız kesti ve aracı artık tekerleklerin altında bir patikanın bile olmadığı engebeli arazide ustalıkla sürdü. Leni oturduğu yerde sarsılıyordu, ona sımsıkı tutunmaktan başka çaresi yoktu.

Sonunda Matthew aracı durdurup motoru kapattı.

Sadece aşağıdaki siyah kayalıkları döven dalgaların bozduğu sessizlik onları bir anda sarıp sarmaladı. Matthew üç tekerlekli aracının çantasını karıştırıp bir dürbün çıkardı. "Haydi."

Taşlık ve engebeli zeminde sağlam adımlar atarak önden yürüyordu. Ayağının altındaki taşlar kayınca Leni iki kez düşecek gibi oldu ama Matthew bir dağ keçisi gibi son derece rahattı.

Leni'yi kıvrılmış bir avuç gibi denizin üstüne doğru uzanan bir düzlüğe çıkardı. Orada yüzleri ağaçlara bakacak şekilde yerleştirilmiş el yapımı iki ahşap sandalye vardı. Matthew sandalyelerden birine otururken diğerini Leni'ye işaret etti.

Leni sırt çantasını yere bırakıp oturdu ve Matthew'un dürbünle etrafa bakmasını, ağaçları taramasını bekledi. "İşte oradalar," dedi Matthew. Ağaçları işaret ederek dürbünü Leni'ye uzattı. "Lucy ve Ricky. Bu adları onlara annem taktı."

Leni dürbünden baktı. Önce, etrafı soldan sağa doğru tararken ağaçlar, ağaçlar ve yine ağaçlardan başka bir şey göremedi ama sonra bir anda bir beyazlığa denk geldi.

Birkaç derece sola döndü.

Ağaçların üst dallarında, küvet büyüklüğünde bir yuvaya tünemiş bir çift kel kartal gördü. Kuşlardan biri gagaları havada, annelerinin kursağından çıkardığı yiyecekleri kapmak için itişip kakışan üç kartal yavrusunu besliyordu. Leni kuşların aşağıdaki dalgaların sesini bastıran ciyaklamalarını duyabiliyordu.

“Vay canına,” dedi. Sırt çantasından Polaroid kamerasını çıkarmayı düşündü (onsuz adım atmıyordu) ama kartallar uyduruk kameranın yakalayamayacağı kadar uzaktaydı.

“Kendimi bildim bileli yumurtlamak için buraya gelirler. Beni buraya ilk annem getirmişti. Küçüktüm. Yuva yaparkenki hallerini görmelisin. Müthiş bir şey. Ve ömürlük eş oluyorlar. Lucy’ye bir şey olursa Ricky ne yapar hiç bilmiyorum. Annem yuvanın bir tondan daha ağır çektiğini söylüyor. Kendimi bildim bileli kartal yavrularının o yuvadan ayrılışlarını izlemişimdir.”

“Vay canına,” dedi Leni bir kez daha ve kanatlarını çırparak kardeşlerinin üstüne tırmanmaya çalışan yavruya bakıp gülümsedi.

“Ama buraya uzun zamandır gelmiyoruz.”

Leni, Matthew’un sesindeki değişimi fark etmişti. Dürbünü indirip ona baktı. “Annen ve sen mi?”

Matthew başını salladı. “Babamla ayrıldıklarından beri işler zorlaştı. Belki de ablam Alyeska’nın üniversite için Fairbanks’e gitmesi yüzündendir. Onu çok özlüyorum.”

“Çok yakın olmalısınız.”

“Evet. Alyeska harikadır. Onu seversin. Şehirde yaşamak istediğini sanıyor ama bunun fazla süreceğini sanmam. Geri dönecektir. Babam seçeneklerimizi görmek için ikimizin de üniversiteye gitmesi gerektiğini söylüyor. Aslında bu konuda fazla ısrarcı olduğunu da söyleyebiliriz. Ne olmak istediğimi anlamak için üniversiteye gitmeme gerek yok.”

“Bunu zaten biliyor musun?”

“Elbette. Pilot olmak istiyorum. Amcam Went gibi. Gökyüzünde olmayı seviyorum. Ama babam bunun yeterli olmadığını düşünüyor. Sanırım fizik falan da bilmem gerekiyormuş.”

Leni anlıyordu. O ve Matthew çocuktular ve kimse onlara fikirlerini sormuyor ya da bir şey anlatmıyordu. Sadece sürüklendikleri yola ayak uydurmaları ve onlara sunulan dünyada çoğu zaman hiçbir anlam ifade etmediği için allak bullak bir şekilde ama beslenme zincirinde zeminin altında kalan konumlarından emin bir halde yaşamaları gerekiyordu.

Leni kıymıklı sandalyede arkasına yaslandı. Matthew ona kendisiyle ilgili özel ve önemli bir şey anlatmıştı. Leni de aynısını yapmalıydı. Gerçek arkadaşlık böyle yürümez miydi? Güçlkle yutkundu ve usulca, “Baban senin için en iyisini istediği için şanslısın,” dedi. “Benimki savaştan bu yana... tuhaf.”

“Nasıl tuhaf?”

Leni omuz silkti. Tam olarak ne diyeceğini ya da çok fazla şeyi açık etmeden nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. “Kâbuslar görüyor ve kötü hava onu bozabiliyor. Bazen. Ama buraya taşındığımızdan beri hiç kâbus görmedi. Belki de artık iyileşmiştir.”

“Bilmem. Kış burada uzun bir gece gibidir. İnsanlar karanlıkta kafayı yer, çılgınlık atarak oradan oraya koşmaya ve evcil hayvanlarına ya da arkadaşlarına ateş etmeye başlarlar.”

Leni midesinde bir kasılma hissetti. Şimdi nasıl sürekli aydınlıksa, kışın da sürekli karanlık olacağını hiç düşünmemişti. Bunu, kış karanlığını düşünmek bile istemiyordu. “Seni endişelendiren ne?” diye sordu.

“Annemin bizi bırakıp gitmesinden endişeleniyorum. Yani kendine bir ev yapıp arazide kaldı ve babamla birbirlerini tuhaf bir şekilde hâlâ seviyorlar ama aynı şey değil. Bir gün eve geldi ve artık babamı sevmediğini söyledi. Sürüngen Cal’i seviyormuş.” Matthew sandalyesinde dönüp Leni’ye baktı. “İnsanların bir anda seni sevmeyi bırakabilmesi çok ürkütücü, anlıyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Keşke okul daha uzun sürseydi.”

“Biliyorum. Yaz tatilinden önce üç günümüz var. Ve sonra...”

Okul bitince Leni’den evde ve arazide tam zamanlı olarak çalışması beklenecekti. Aynı şey Matthew için de geçerliydi. Birbirlerini doğru düzgün göremeyeceklerdi.

Okulun son günü Leni ve Matthew eylül ayında dersler yeniden başlayana kadar iletişim halinde kalmak için bir sürü söz verdiler

ama gerçek zorla aralarına girmişti. Çocuktular ve hiçbir şey, özellikle de kendi programları üzerinde söz sahibi değildiler. Leni o son gün daha Matthew'dan ayrılıp yol kenarında bekleyen minibüse doğru yürürken yapayalnız hissetmeye başlamıştı.

Annesi sürücü koltuğundan, "Çok mutsuz görünüyorsun bebeğim," dedi.

Leni annesinin yanına, ön koltuğa oturdu. Değiştirilemeyecek bir şey için yakınmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Saat üçtü. Önlerinde saatlerce durmadan çalışmak anlamına gelen bir gün ışığı okyanusu uzanıyordu.

Eve varır varmaz annesi, "Bir fikrim var," dedi. "Git, şu çizgili yün battaniyeyi ve soğutucudaki çikolatayı al. Aşağıda, kumsalda buluşuruz."

"Ne yapacağız?"

"Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey."

"Ne? Babam bunu asla kabul etmez."

"Pekâlâ, baban şu anda burada değil." Annesi gülümsedi.

Leni bir saniye bile kaybetmedi. Eve koştu (annesini fikrini değiştirmeden). Mutfaktaki soğutucudan ince Hershey's çikolatasını ve kanepenin sırtına serili duran battaniyeyi kaptı. Battaniyeyi bir panço gibi omuzlarına sarıp kumsala inen derme çatma merdivene yürüdü, kendi kumsallarının gri çakıl taşların nokta nokta süslediği deniz seviyesine indi. Sol tarafta asırlarca kıyıya vuran dalgaların açtığı koyu renkli, ayartıcı taş mağaralar vardı.

Annesi çoktan yaktığı sigarasıyla kumsalın biraz gerisindeki uzun otların arasında duruyordu. Leni büyüdüğünde çocukluğunun her zaman deniz havası, sigara dumanı ve annesinin gül kokulu parfümü gibi kokacağından emindi.

Battaniyeyi engebeli zemine serdi, annesiyle birlikte bacaklarını öne uzatarak ve vücutlarını birbirine doğru eğerek oturdular. Karşılarında masmavi deniz aralıksız dalgalarıyla tıkırdattığı taşların üstünden akıp kıyıyı okşuyordu. Biraz uzakta bir su samuru küçük, siyah pençeleriyle bir istiridyeyi açarak sırtüstü süzülüyordu.

“Babam nerede?”

“Deli Earl’le beraber balık tutmaya gitti. Sanırım baban yaşlı adamdan borç istemeyi düşünüyor. Biraz sıkıştık. Annemden aldığım paranın bir kısmı hâlâ duruyor ama sigara ve Polaroid filmleri için o paradan kullandım.” Annesi sevecen bir gülümsemeyle Leni’ye baktı.

“Deli Earl’ün babama iyi geldiğinden emin değilim,” dedi Leni.

Annesinin gülümsemesi silindi. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Ama burada mutlu,” diye devam etti Leni. Matthew’la yaptıkları konuşmayı, kışın yaklaştığını ve karanlık, soğuk, delirtici olacağını düşünmemeye çalıştı.

“Keşke babanın Vietnam’dan önceki halini hatırlayabilseydin.”

“Evet.” Leni o zamana dair düzinelerce hikâye dinlemişti. Annesi Öncesi’ni, başlangıçta nasıl olduklarını anlatmaya bayılırdı. Sözler ağzından çok sevilen bir peri masalı gibi dökülürdü.

Annesi hamile kaldığında on altı yaşındaydı.

On altı.

Leni eylülde on dört olacaktı. İşin ilginç yanı bunu daha önce hiç düşünmemişti. Annesinin yaşından elbette haberdardı ama daha önce olayları hiç üst üste koymamıştı. *On altı.*

“Hamile kaldığında benden sadece iki yaş büyükmüşsün.”

Annesi iç geçirdi. “Lise ikinci sınıftaydım. Tanrım. Annemin ve babamın delirmesine şaşmamalı.” Leni’ye çarpık, baştan çıkarcı bir gülümsemeyle baktı. “Benim gibi bir kızı anlayabilecek türde insanlar değildiler. Kıyafetlerimden ve müziğimden nefret ederlerdi, ben de onların kurallarından nefret ederdim. On altı yaşındayken her şeyi bildiğimi sanıyordum, bunu onlara da söyledim. Beni isyanın, etek boyunu eteği belden kıvrarak kısaltmak ve dizlerin üstündeki birkaç santimi sergilemek anlamına geldiği bir Katolik kız okuluna gönderdiler. Orada bize diz çöküp dua etmeyi ve iyi evlilikler yapmayı öğretiyorlardı.

“Baban hayatıma serseri bir dalga gibi girip beni yere serdi. Ağzından çıkan her kelime geleneksel dünyamı altüst ediyor ve beni değiştiriyordu. Onsuz nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bana okula ihtiyacım olmadığını söyledi. Söylediği her şeye inanırdım. Baban ve ben temkinli olamayacak kadar âşıktık birbirimize ve ben hamile kaldım. Bunu söylediğim zaman babam kendini kaybetti. Beni şu bekâr anne evlerinden birine göndermek istedi. Seni benden alacaklarını anlamıştım. O anda ondan daha önce hiç kimseden etmediğim kadar nefret ettim.”

Derin bir iç çekti. “Böylece kaçtık. Ben on altı, neredeyse on yedi yaşındaydım, baban da yirmi beş. Sen geldiğinde beş parasız bir halde bir karavan parkında yaşıyorduk ama umurumuzda değildi bu. Dünyanın en mükemmel bebeğine sahipken paranın, işin veya yeni giysilerin ne önemi vardı ki?”

Arkaya doğru kaykıldı. “Seni her zaman o taşırdı. Önce kucağında, sonra omuzlarında. Ona tapardın. Kendimizi dünyaya kapatmış, sevgiden beslenerek yaşıyorduk ama dünyanın tükürüklerini saçarak kapımıza gelmesi çok sürmedi.”

“Savaş,” dedi Leni.

Annesi başıyla onayladı. “Babana Vietnam’a gitmemesi için yalvardım. Bu yüzden çok kavga ettik. Ben asker karısı olmak istemiyordum ama o gitmek istiyordu. Bana giysileriyle birlikte gözyaşlarımı da toplayıp gitmesine izin vermekten başka seçenek kalmadı. Güya bir yıl sürecekti. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi, onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Param suyunu çekince annemlerin yanına, eve döndüm ama oraya dayanamadım. Tek yaptığımız tartışmaktı. Bana sürekli babandan boşanmamı, seni düşünmemi söylüyorlardı, sonunda dayanamayıp evi bir kez daha terk ettim. Komünü ve çocuk sahibi bir çocuk olmamı yargılamayan insanları o zaman buldum. Sonra babanın helikopteri düşürüldü ve kendisi de esir düştü. Altı yıl boyunca ondan sadece bir mektup aldım.”

Leni mektubu ve annesinin mektubu okuduktan sonra nasıl ağladığını hatırlıyordu.

“Baban eve döndüğünde ölü bir adamdan farksızdı,” dedi annesi. “Ama bizi seviyordu. Hava gibi, su gibi seviyordu. Ben kollarında olmayınca uyuyamadığını söylüyordu, gerçi o zaman da pek uyuduğu söylenemez ya.”

Her zamanki gibi annesinin hikâyesi bu noktada bir anda durdu, peri masalı bitmişti. Cadının kapısı ormanda başıboş gezen çocukların üstüne kapanmıştı. Savaştan dönen adamın, Vietnam’a gitmek için uçağa binen adamlarla alakası yoktu. “Ama burada daha iyi,” dedi annesi. “Sence de öyle değil mi? Sanki kendine geldi.”

Leni gözlerini denize, dosdoğru üzerlerine gelen dalgalara dikti. Okyanusun yükselmesine hiçbir şey mani olamazdı. Tek bir hata, tek bir yanlış hesaplama mahsur kalabilir ya da dalgalara kapılıp gidebilirdiniz. Kendinizi korumak için uyarı panolarını okumak, hazırlıklı olmak ve akıllıca seçimler yapmaktan başka şansınız yoktu. “Kışın burası altı ay boyunca karanlık olacak, biliyorsun,” dedi. “Ve karlı, buz gibi, fırtınalı.”

“Biliyorum.”

“Hep kötü havanın onu bozduğunu söylerdin.”

Leni annesinin geri çekildiğini hissetti. Bu yüzleşmek istemediği bir gerçektir. Nedenini ikisi de biliyordu. “Burada öyle olmayacak,” dedi annesi sigarasını yanındaki taşların üstünde söndürürken. Önlem olsun diye sözlerini tekrarlardı. “Burada öyle olmaz. Baban burada daha mutlu. Göreceksin.”

Uzun yaz günleri geçtikçe Leni’nin kaygısı azaldı. Alaska’da yaz âdeta büyüdü. Gece Yarısı Güneşi Ülkesi. Bir günü diğerinden sadece kısa soluklu bir alacakaranlığın ayırdığı on sekiz saat kesintisiz gün ışığı.

Aydınlık ve çalışmak – Alaska’da yazın özeti buydu.

Yapılacak çok iş vardı. Herkes sürekli bundan bahsediyordu. Büfede sıradayken, dükkânda kasadayken, kasabaya giden feribottayken. *Balık nasıl gidiyor? İyi avlanıyor musun? Bahçe nasıl?* Bütün sorular yiyecek stoklamak ve kışa hazırlanmak üstüneydi.

Kış büyük bir olaydı. Leni bunu öğrenmişti. Yaklaşan soğuk burada daimî alt metindi. Güzel bir yaz gününde balık tutmaya çıkarken bile aslında kış için balık avlıyordunuz. Eğlenceli olabilirdi ama ciddi bir işti bu. Görünüşe bakılırsa sağ kalmak çok küçük şeylere bağlı olabiliyordu.

Leni ve anne babası her sabah saat beşte kalkıyor, sessizce kahvaltılarını eder etmez günlük işlerinin başına geçiyorlardı. Keçi ağılını sıfırdan inşa ediyor, odun kesiyor, bahçeye bakıyor, sabun yapıyor, somon balığı tutup tütsülüyor, hayvan derilerini tabaklıyor, balık ve sebze konservesi yapıp çorap örüyor, bantla her şeyi birbirine tutturuyorlardı. Taşıyor, çekiyor, çakıyor, yapıyor, kazıyorlardı. İri Marge onlara üç keçi satmış, Leni de keçilere bakmayı öğrenmişti. Ayrıca orman meyveleri toplamayı, reçel yapmayı, deniztarağı ayıklamayı ve somon balığı yumurtasından dünyanın en iyi olta yemini yapmayı öğrenmişti. Akşamları annesi onlara yeni yiyecekler hazırlıyordu; neredeyse her akşam somon veya pisi balığı ve bahçeden sebze yiyorlardı. Babası silahlarını temizliyor, Deli Earl'ün ona sattığı metal tuzakları kuruyor ve hayvan parçalamakla ilgili el kitapları okuyordu. Herkesin yaşamı takas ve komşularla yardımlaşmak üstüne kuruluydu. Birinin ne zaman araç yolunuzda görüneceğini ve başka bir şeye karşılık fazladan et, küflenmiş kalas veya bir kova dolusu orman meyvesi teklif edeceğini bilemiyordunuz.

Bu yabanıl yerde partiler de ayırık otları gibi bir anda bitiyordu. İnsanlar ellerinde somonla dolu soğutucular ve bir kasa birayla çıkageliyor ve telsizden bir duyuru yapılıyordu. Balıkçılarla dolu bir tekne kumsala yanaşıyor, bir deniz uçağı koylarına iniyordu. Sonra insanlar kumsallardan birinde yakılan ateşin başına toplanıp gece yarısına kadar içerek sohbet ediyordu.

Leni o yaz yetişkin oldu; ona öyle geliyordu. Eylül ayında on dört yaşına girince ilk âdetini gördü ve nihayet bir sütyene ihtiyaç duymaya başladı. Yanaklarında, burnunda ve kaşlarının arasında minik, pembe volkanlar misali sivilceler belirmeye başladı. Sivilceler ilk çıktığında bu sakil ergenlik halinin Matthew'un fikrini değiştirmesinden kokarak Leni onu görmekten çekindi. Oysa Matthew onun teninin bir düşmana dönüştüğünü fark etmişe benzemiyordu. Onu görmek Leni'nin buradaki günlerinin en güzel kısmıydı. O yaz buldukları her fırsatta gruptan ayrılıp bir köşeye çekildiler ve uzun uzun konuştular. Matthew ona Robert Service şiirleri okudu ve mavi ördek yumurtasıyla dolu bir yuva ya da kumda dev bir ayı ayak izi gibi özel şeyler gösterdi. Leni, Matthew'un ona gösterdiği şeylerin –ve Matthew'un– fotoğraflarını çekip çatı katındaki odasının duvarında devasa bir kolaj yarattı.

Yaz başladığı kadar hızlı bitiverdi. Alaska'da sonbahar bir mevsimden çok, kısa bir geçiş anı gibiydi. Yağmur yağmaya başladı ve dinmek bilmedi, gri sağanaklar halinde inerek zemini çamura çevirdi, yarımadayı sular altında bıraktı. Nehirler kıyılarından büyük parçalar kopararak yataklarından taştı, yön değiştirdi.

Kulübeyi çevreleyen kavak ağaçlarının yaprakları altın rengine dönüp kendi aralarında fısıldaşırken bir anda kıvrılıp karardılar ve kupkuru, gevrek bir battaniye misali zemini örttüler.

Okulun açılması beraberinde Leni'nin çocukluğunu da getirdi. Matthew'la sınıfta yeniden bir araya geldiler, Leni sandalyesini onunkine iyice yaklaştırdı.

Matthew'un gülümsemesi onu bir şekilde uyandırıyor ve ona hayatta çalışmaktan başka şeylerin de olduğunu anımsatıyordu. Matthew ona dostluk konusunda yepyeni bir şey öğretmişti: Dostluk, araya hiç zaman girmemiş gibi, kaldığı yerden yeniden başlayabilen bir şeydi.

Eylül sonu, uzun bir iş gününü takip eden soğuk bir gece Leni pencerede durmuş, karanlık bahçeye bakıyordu. Annesi de o da yorgundu, gün doğumundan gün batımına kadar aralıksız çalışmış, sezonun son somon balıklarından konserve –kavanozları hazırla, balıkların pullarını temizle, pembe ve gümüş rengi şeritler halinde kes ve kaygan deriyi kesip at– yapmışlardı. Balık şeritlerini kavanozlara doldurup düdüklü tencereye koymuşlardı. Sonra kavanozları tek tek bodruma taşıyıp yenilenmiş raflara dizmişlerdi.

“Bir odada on akıllı adam ve bir kaçık varken babanın içlerinden en çok hangisini seveceğini tahmin et bakalım.”

“Hı?” dedi Leni.

“Boş ver.”

Annesi Leni’nin yanında durdu. Gece karanlığı çökmüştü. Dolunay her şeye mavi beyaz bir ışık saçıyordu. Yıldızlar göğü toplu iğne başı gibi noktacıklar ve elips şeklinde ışık kümeleriyle kaplamıştı. Burada geceleri gökyüzü uçsuz bucaksız bir hal alıyor ve hiçbir zaman simsiyah olmuyor, morun koyu bir tonundan öteye geçmiyordu. Altındaki dünya küçülüp neredeyse hiçliğe dönüşecek kadar ufalıyordu; donuklaşan dalgaların üstüne ayın bir alev topağını andıran eğri büğrü bir yansıması düşüyordu.

Babası, Deli Earl’le birlikte dışarıda, karanlıktaydı. Bir yağ varilinin içinde yaktıkları çöplerden yükselen siyah dumanın arasında içki sürahisi aralarında el değiştiriyordu. Yardıma gelen diğer insanlar evlerine döneli saatler olmuştu.

Deli Earl bir anda tabancasını çekip bir ağaca ateş etti.

Leni’nin babası kükrercesine gülmeye başladı.

“Orada daha ne kadar duracaklar?” diye sordu Leni. Tuvalette son gidişinde kulağına konuşmalarından parçalar çalınmıştı. *Ülkeyi mahvediyorlar... kendimizi sağlama almalıyız... yaklaşan anarşi... nükleer...*

“Kim bilir?”

Annesinin sesi gergindi. Deli Earl'ün getirdiği sığın biftteklerini pişirmiş, patates közlemişti ve kamp tabaklarını, çatal bıçaklarını kullanarak oyun masasına sofra kurmuştu. Leni'nin karton kapaklı kitaplarından birini masanın kısa bacağıının altına koymuşlardı.

Bu saatler önceydi. Et soğuyup kayış gibi olmuştu.

"Bu kadar yeter," dedi annesi sonunda. Dışarı çıktı. Leni de girişe yaklaştı ve konuşmaları duyabilmek için kapıyı açtı. Ayak seslerini duyan keçiler melemeye başladı.

"Hey, Cora," dedi Deli Earl çakırkeyif bir gülümsemeyle. Ayaklarının üstünde güçlkle duruyordu, sağa doğru yalpaladı.

"Yemeğe kalmak ister misin Earl?" diye sordu Cora.

"Yok, sağ ol," dedi Deli Earl yana doğru yalpalarken. "Eve dönmezsem kızım derimi yüzer. Balık çorbası yapacak."

"O zaman bir dahaki sefere," dedi Cora kulübeye dönerek. "Haydi, Ernt. Leni açlıktan ölecek."

Deli Earl sendeleyerek kamyonetine gitti, bindi ve arada durup kornaya bastıktan sonra yola koyuldu.

Babası sarhoş olduğunu gösteren aşırı temkinli adımlarla bahçeyi geçti. Leni bunu daha önce de görmüştü. Babası kapıyı arkasından çarparak kapattı, sendeleyerek masaya geldi ve düşercesine sandalyesine oturdu.

Annesi et tabağını, fırında közlenmiş patatesleri ve o çevredeki bütün evlerin el altında bulundurduğu mayadan nasıl yapılacağını Thelma'dan öğrendiği ekşi mayalı ekmek somununu nasaya getirdi.

"Ha... harika görünüyor," dedi babası bir çatal dolusu sığın tini ağzına atıp gürültüyle çiğneyerek. Kafasını kaldırdı, alkolden bulanıklaşan bakışlarını onlara çevirdi. "Sizin daha öğrenmeniz gereken çok şey var. Earl'le bunu konuşuyorduk. Ortalık karışınca siz ikiniz ilk zayıat olabilirsiniz."

"Ortalık karışınca mı? Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?" dedi Cora.

Leni annesine uyarar bir bakış attı. Babası sarhoşken herhangi bir konuda herhangi bir yorum yapmaması gerektiğini biliyor olmalıydı.

“Kıyamet kopunca yani. Bilirsin işte. Sıkıyönetim. Nükleer bomba. Ya da bir salgın.” Ekmekten büyük bir parça koparıp etin suyuna bandırdı.

Cora arkasına yaslandı. Bir sigara yakıp Ernt’ü süzmeye başladı.

Sakın bunu yapma anne, diye düşündü Leni. Sakın tek kelime etme.

“Bu ‘dünyanın sonu’ muhabbetinden hiç hoşlanmıyorum Ernt. Leni’yi de düşünmeliyiz. O...”

Babası yumruğunu masaya indirince her şey zangırdadı. “Lanet olsun Cora, bir kez olsun beni destekleyemez misin?”

Ayağa kalktı ve kapının yanında asılı duran anoraklara doğru yürüdü. Yalpalıyordu. Leni babasının, *lanet olası aptal*, dediğini ve başka bir şey daha mırıldandığını duyar gibi oldu. Sonra babası başını iki yana salladı ve yumruklarını açıp sıktı. Leni babasında hızla ve şiddetle kabaran o duyguyu, vahşiliği görebiliyordu.

Annesi peşinden koşup ona uzandı ama babası, “Sakın bana dokunma,” diye hırslayarak onu itti.

Sonra bir anorak aldı, çizmelerini giydi ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Leni annesiyle göz göze geldi ve bir süre ona baktı. Annesinin duygularını en ince ayrıntısına kadar yansıtan iri, mavi gözlerinde kendi kaygısının bir eşini gördü. “Dünyanın sonu meselesine gerçekten inanıyor mu?”

“Sanırım inanıyor,” dedi annesi. “Ya da belki de inanmak istiyor. Kim bilir... Ama bunun bir önemi yok. Hepsi kuru gürültü.”

Leni neyin önemi olduğunu biliyordu.

Hava her geçen gün kötüleşiyordu.

Babası da.

Ertesi gün okul biterken Leni, Matthew'a, "Nasıldır gerçekten?" diye sordu. Diğer çocuklar eve gitmek için eşyalarını topluyorlardı.

"Ne nasıldır?"

"Kış?"

Matthew düşündü. "Hem korkunç hem güzel. Alaskalı olmaya uygun olup olmadığını kışın anlarsın. Pek çok insan daha kış bitmeden, geldiği yere koşarak döner."

"Yalnız Topraklar," dedi Leni. Robert Service, Alaska'ya bu adı takmıştı.

"Sen üstesinden gelirsin," diye karşılık verdi Matthew samimiyetle.

Leni başını salladı; keşke evinin içindeki tehlikelerin de onu en az dışarıdakiler kadar endişelendirmeye başladığını ona anlatabilseydi.

Matthew'a pek çok şeyi anlatabilirdi ama bunu, hayır. Babasının çok fazla içtiğini, bağırıldığını ya da öfkeli olduğunu anlatabilirdi ama bazen onu korkuttuğunu söyleyemezdi. Böyle bir şey aklının ucundan bile geçiremeyeceği kadar büyük bir sadakatsizlik olurdu.

Okuldan yan yana yürüyerek birlikte çıktılar.

Dışarıda VW minibüs onu bekliyordu. Bugünlerde minibüs gözüne daha harap ve eski görünüyordu. Tampon, yerine bantla sabitlenmişti. Egzoz susturucusu bir çukurda yerinden çıktığı için zavalılık yarış arabası gibi ses çıkarıyordu. Hem annesi hem babası minibüste onu bekliyordu.

Leni, Matthew'a "Hoşça kal," deyip minibüse yürüdü. Sırt çantasını içeri atıp binerken, "Selam millet," dedi.

Babası arabayı geri vitese takıp geri geri gitti ve manevra yaptı.

"Deli Earl benden ailesine birkaç şey öğretmemi istedi," dedi ana yola çıkarken. "Geçen akşam konuştuk."

Çok geçmeden kasabadan çıkıp tepeye tırmandılar ve Deli Earl'ün arazisine saptılar. Minibüsten ilk atlayan babası oldu Arka taraftan tüfeğini alıp omzuna astı.

Verandasında oturan Deli Earl derhâl ayağa kalkıp el salladı. Bağırarak Leni'nin duyamadığı bir şey söyleyince herkes çalışmaya son verdi. Küreklerini, baltalarını, testerelerini bırakıp arazinin ortasındaki açıklığa yürüdüler.

Annesi kapısını açıp minibüsten indi. Leni de arazi botlarıyla ıslak ve süngerimsi zeminde bata çıka annesinin peşinden gitti.

Eski bir Ford kamyonet, minibüsün yanına yanaştı. Axle ve iki kız, Agnes ve Marthe kamyonetten inip Deli Earl'ün verandasının önünde toplanan gruba doğru yürüdüler.

Deli Earl köhne ve eğimli verandasında ayakta duruyordu. Çarpık bacakları insana onun rahat olamayacağını düşündürecek kadar açık duruyordu. Dipleri yağlı, uçları kabarık, beyaz saçları derisi sarkmış yüzüne düşüyordu. Paçalarını kahverengi lastik çizmelerinin içine soktuğu kirli bir kot pantolon ve Leni'nin, daha iyi günler gördüğü konusunda bahse girebileceği pazen bir iş gömleği giymişti. Adam eliyle herkesi yanma toplayan bir hareket yaptı. "Yaklaşın, haydi. Ernt, Ernt, sen yanıma gel evlat."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, başlar Ernt'e çevrildi.

Babası Thelma ile Ted'i geçti ve Clyde'in yanından geçerken gülümseyip omzunu sıvazladı. Sonra basamaklardan verandaya, Deli Earl'ün yanına çıktı. Omuzları çökmüş yaşlı adamın yanında uzun boylu ve güçlü kuvvetli duruyordu. Siyah saçları ve fırça gibi gür, siyah bıyıklarıyla inanılmaz yakışıklıydı.

"Dün akşam ikimiz Dışarı'da yaşanan saçmalıkları konuşuyorduk," dedi Deli Earl. "Başkanımız tescilli madrabazın teki ve bir bomba bir TWA jetini havaya uçurdu. Artık kimse güvende değil."

Leni dönüp annesine baktı, annesi omuz silkti.

"Oğlum Bo içimizdeki en sıkı adamdı. Alaska'ya âşıktı ve eski, güzel Amerika'yı o lanet olası savaşta gönüllü savaşacak kadar çok severdi. Onu kaybettik. Ama o cehennem deliğinde bile bizi düşünüyordu. Ailesini. Bizim güvenliğimiz ve emniyetimiz onun için önemliydi. Bu nedenle dostu Ernt Allbright'ı bizden

biri olması için aramıza gönderdi.” Deli Earl, Ernt’ün omzuna sertçe vurarak onu öne itti. “Yaz boyunca Ernt’ü izledim ve artık eminim. O bizim için en iyisini istiyor.”

Leni’nin babası arka cebinden katlanmış bir gazete çıkarıp havaya kaldırdı. Manşet şöyleydi: *841 numaralı TWA uçuşundaki bomba 88 can aldı.* “Bizler kırsalda yaşıyor olabiliriz ama Homer’a, Sterling’e, Soldotna’ya gidiyoruz. Dışarı’da neler olduğunu biliyoruz. IRA’nın, FKÖ’nün*, Weatherman’in bombalarından haberdarız. İnsanlar birbirini öldürüyor, insanlar kaçırılıyor. Washington’da kaçırılan onca kızdan sonra şimdi Utah’ta kızlar öldürülüyor. Simbiyonez Özgürlük Ordusu. Hindistan nükleer bomba denemesi yapıyor. Üçüncü Dünya Savaşı’nın patlak vermesi an meselesi. Nükleer de olabilir... biyolojik de. Ve bu olduğu zaman taş üstünde taş kalmayacak.”

Deli Earl onaylayan bir ses çıkararak başını salladı.

“Anne?” diye fısıldadı Leni. “Bu doğru mu?”

Annesi bir sigara yaktı. “Bir şey doğru olabilir ama bu onun tek gerçek olduğu anlamına gelmez. Şimdi, hişşşt. Onu kızdırmak istemeyiz.”

Babası ilgi odağı olmuştu ve bunun tadını çıkarıyordu. “Hepiniz kıtlığa hazırlanmak konusunda çok iyi iş çıkardınız. Arazi olarak kendinize yetmek konusunda ustalaşmışsınız. İyi bir su toplama sisteminiz ve iyi yiyecek erzakınız var. Taze su kaynaklarını kontrol altına almışsınız ve usta avcılarsınız. Bahçeniz daha büyük olabilirdi ama iyi bakılıyor. Her durumda sağ kalmaya hazırsınız. Sıkıyönetim etkileri dışında.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Ted.

Babası... bir şekilde farklı görünüyordu. Boyu uzamış gibi. Omuzları Leni’nin daha önce hiç görmediği kadar dikti. “Nükleer savaş. Salgın. Elektromanyetik darbe. Deprem. Dev dalgalar. Karsırga. Redoubt Dağı’nın veya Rainier Dağı’nın patlaması. 1908’de Sibiry’a da Hiroşima’ya atılan bombadan bin kat daha güçlü bir

---

* Filistin Kurtuluş Örgütü. (ç. n.)

patlama oldu. Bu hastalıklı, yozlaşmış dünyanın son bulmasının milyonlarca yolu var.”

Thelma kaşlarını çattı. “Ah, haydi ama Ernt, çocukları korkutmanın...”

Deli Earl, “Hişşşt, Thelma,” diye çıkıştı.

“İster insanın yarattığı bir trajedi ister doğal bir felaket olsun, sonrasında yaşanacak ilk şey kanun ve düzenin çökmesidir,” dedi Leni’nin babası. “Bir düşünün: Elektrik yok. İletişim yok. Dükkân, market yok. Kirlenmemiş yiyecek yok. Su yok. Medeniyet yok. Sıkıyönetim var.”

Duraksadı ve tek tek herkesin gözlerinin içine bakarak, “Tom Walker gibi büyük bir evi, pahalı tekneleri ve bir hafriyat makinesi olan insanlar hazırlıksız yakalanacaklar,” dedi. “Yiyecek ve tıbbi malzeme olmadan o kadar toprak ve servet neye yarar? Hiçbir şeye. Ve Tom Walker gibi adamlar hazırlıksız olduklarını anlayınca ne olacak dersiniz?”

“Ne?” Deli Earl, Leni’nin babasına Tanrı’yı görmüş gibi bakıyordu.

“Buraya gelip bizim kapımızı çalacak, kendini üstün gördüğü insanlardan yardım dilenecek.” Babası duraksadı. “Kendimizi nasıl koruyacağımızı ve elimizdekileri almak isteyecek yağmacıları nasıl durduracağımızı bilmek zorundayız. Öncelikle hayatta kalmak için gerekli olan malzemeleri içeren acil durum çantaları hazırlamalıyız. İhtiyaç duyacağımız her şeyle bir anda ortadan yok olabilmeliyiz.”

Biri, “Evet!” diye bağırdı.

“Ama bu yetmez. Başlangıç için iyi durumdayız. Fakat güvenlik yetersiz. Sanırım Bo bana bu araziye buraya, size gelmem ve hayatta kalmak için hazırlıklı olmanın yetmediğini öğretmem için bıraktı. Sahip olduğunuz şeyler için savaşmalısınız. Sahip olduğunuz şeyleri sizden almaya gelen herkesi öldürmelisiniz. Avcı olduğunuzu biliyorum ama ortalık karıştığında silahlardan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Darbeli silahlar kemik kırar.

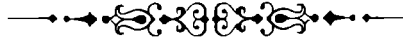

Bıçaklar atardamarları koparır. Oklar deler. Size söz veriyorum, ilk kar düşmeden hepimiz en kötüsüne hazır olacağız, en gencinden en yaşlısına kadar hepiniz kendinizi ve ailenizi yaklaşan tehlikeden koruyabilecek durumda olacaksınız.”

Deli Earl başını salladı.

“Şimdi sıraya girin. Hepinizin silahlar konusunda ne kadar iyi olduğunuzu görmek istiyorum. İşe oradan başlayacağız.”

SEKİZ

Kasım geldiğinde günler hızla kısalıyordu. Leni ışık kaybının her anını hissediyordu. Şafağın sökmesi sabahın dokuzunu geçiyor ve gece, akşam saat beşte hâkimiyetini ilan ediyordu. Artık topu topu sekiz saat gün ışıyla idare ediyorlardı. On altı saat süren karanlık. Gece, Leni'nin o güne dek hiç görmediği kadar iri ve yırtıcı bir yaratığın kanatlı gölgesi gibi bir anda üstlerine çöküyordu.

Havayı öngörmek imkânsızlaşmıştı. Yağmurların ardından kar gelmiş, sonra yine yağmur yağmıştı. Şimdi de akşamüstü göğü üstlerine dondurucu bir sulu kar ve yağmur karışımı püskürtüyordu. Biriken su, zemini aralardan ayırık otlarının fışkırdığı kirli bir buz tabakasına dönüştürüyordu. Leni günlük işlerini çamurun içinde yapmak zorunda kalıyordu. Keçileri ve tavukları besledikten sonra elinde iki boş kovayla evin arkasındaki ormana yürüdü. Sonbahar kavakları soyup iskelete çevirmişti. Kalbi atan her şey bir yerlere sinmiş, sulu kar ve yağmurdan uzak durmaya çalışıyordu.

Leni nehre doğru yürürken rüzgâr saçlarını çekiştiriyor, ceketinde uğulduyordu. Başını ve omuzlarını öne eğip kendini rüzgârdan korumaya çalıştı.

Evin yan tarafında tuttukları çelik su varilini doldurmak için nehre beş kez gidip geldi. Yağmurun da faydası oluyordu ama ona bel bağlayamazlardı. Su da tıpkı yakacak odun gibi şansa bırakılamazdı.

Karanlık indiğinde Leni kan ter içinde ve çizmelerine dökme saça su taşıyordu. “İnmek” ifadesi doğruduydu; gece, tencereye kapatılan bir kapak gibi gerçekten bir anda ve tüm şiddetiyle üstlerine inivermişti.

Leni eve doğru dönünce uçsuz bucaksız bir karanlıkla yüz yüze geldi. Ayırt edilebilir hiçbir şey yoktu, ne bir yıldız ne de yolunu aydınlatacak ay vardı.

Anorağının cebinde babasının ona verdiği feneri aradı. Fenerin kayışını ayarlayıp onu başına taktı ve ışığı açtı. Tabancasını kılıfından çıkarıp pantolonunun beline sıkıştırdı.

Doldurduğu iki kovayı almak için eğilirken yüreği ağzından çıkacak gibi çarpıyordu. Kovaların metal sapları eldivenli ellerine batıyordu.

Soğuk yağmur yerini yanaklarını ve alnını acıtan kara bırakmıştı.

Kış.

Ayılar henüz kış uykusuna yatmamıştır, değil mi? En tehlikeli zamanları kış uykusu öncesidir, fılgıncasına yerler.

Leni karanlıkta ona bakan bir çift sarı göz gördü.

Hayır. Ona öyle gelmişti.

Ayağının altındaki zemin değişti ve kaydı. Leni sendeledi. Kovalardan sıçrayan su eldivenlerini ıslattı. *PaniğekapılmaPaniğekapılmaPaniğekapılma.*

Başındaki fenerin ışığında yerdeki ağaç kütüğünü gördü. Soluk soluğa kütüğün üstünden geçerken kot pantolonuna sürtünen ağaç kabuğunun sesini duydu ama durmadan devam etti, yokuşu tırmandı, indi ve sık ağaçlardan oluşan karanlık koruyu geçti. Ve nihayet biraz ileride bir ışıltı gördü.

Işık.

Kulübe.

Koşmak istiyordu. Bir an önce eve ulaşmak, annesinin kollarına atılmak için can atıyordu ama aptal değildi. Zaten bir hata yapmış, zamanın nasıl geçtiğine dikkat etmemişti.

Kulübeye yaklaştıkça karanlık biraz aralanır gibi oldu. Siyahlığın içinde kömür karası silüetler görüyordu; çatıdan çıkan metal soba borusunun ışıltısı, ışık saçan bir yan pencere ve içerideki insanların gölgesi. Havada davetkâr bir odun ateşi kokusu vardı.

Leni telaşlı adımlarla kulübenin yan tarafına gitti, varilin derme çatma kapağını kaldırdı ve kovalarda kalan suyu varilin içine boşalttı. Kovayı tepetaklak etmesiyle suyun şıkırtısı arasındaki kısa sessizlik, varilin dörtte üçünün dolduğunun habercisiydi.

Leni öyle kötü titriyordu ki kapının sürgüsünü açabilmek için iki kez zorlaması gerekti.

“Ben geldim,” dedi içeri girince. Bütün vücudu titriyordu.

“Kapa çeneni Leni,” diye çıkıştı babası.

Annesi babasının karşısında duruyordu. Eski bir eşofman ve bol kazağı içinde ayakta sallanır gibiydi. “Hey, bebeğim,” dedi. “Anorağını as, çizmelerini çıkar.”

“Sana bir şey söyledim Cora,” dedi babası.

Leni babasının sesindeki öfkeyi fark etmiş, annesinin korkuyla sindiğini görmüştü.

“Pirinci geri götüreceksin. İri Marge’a parasını ödeyemeyeceğimizi söyle. Peksimeti ve süt tozunu da tabii.”

“Ama... henüz bir sığın vuramadın,” dedi annesi. “Bunlara...”

“Hepsi benim suçum, değil mi?” diye bağırdı babası.

“Öyle demek istemediğimi sen de biliyorsun. Kış üstümüze çöktü. Elimizdekinden daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız var ve paramız...”

“Paraya ihtiyacımızın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Babası önünde duran sandalyeye vurunca sandalye devrilip yuvarlandı.

Gözlerinin dönmesi ve bakışlarını bir anda bürüyen vahşilik Leni'yi ürkütmüştü. Bir adım geri çekildi.

Annesi babasının yanına gitti, yüzüne dokunarak onu yumuşatmaya çalıştı. "Ernt, bebeğim, bir yolunu buluruz."

Babası hızla geri çekilip kapıya yöneldi. Anorağını pencerenin yanında asılı durduğu kancadan aldı, hışımına açtığı kapıyı arkasından çarparak kapattı. Birkaç saniye sonra, daha içeri dolan soğğun etkisi geçmeden minibüsün motoru çalıştı, farların pencereden içeri dolan ışığı Leni'nin annesini altınımsı bir beyaza boyadı.

"Hava yüzünden," dedi annesi bir sigara yakıp babasının uzaklaşmasını seyrederken. Farların ışığında güzel teni bal mumu gibi solgun görünüyordu.

"Daha da kötü olacak," dedi Leni. "Her gün bir öncekinden daha karanlık ve soğuk."

"Evet," derken annesinin sesi de en az Leni'nin hissettiği kadar korku dolu çıkmıştı. "Biliyorum."

Kış Alaska'yı büsbütün ele geçirmişti. Yazın uçsuz bucaksız manzarası şimdi kulübelerinin duvarlarıyla sınırlanmıştı. Güneş sabahları onu çeyrek geçe doğuyor ve okul gününün bitmesinden en fazla on beş dakika sonra batıyordu. Günde altı saatten daha az gün ışığı görüyorlardı. Dinmek bilmeyen kar her yeri kaplamıştı. Kar yığınları bir yana, camlar da kardan bir dantel tabakasıyla kaplanınca onlara kendilerinden başka görececek bir şey kalmamıştı. Kısa süren gündüz saatlerinde de gökyüzü hep griydi ve bazı günler gerçek bir ışıktan çok, bir önceki günün ışığının anısıyla idare etmek zorunda kalıyorlardı. Rüzgâr acıyla inler gibi esiyordu. Donan yakı otları karın içinden fırlayan çetrefilli buz heykellerini anımsatıyordu. Dondurucu soğukta hiçbir şey kıpırdamıyordu; araba kapıları donuyor, camlar çatlıyor, motorlar çalışmayı reddediyordu. Telsizden sürekli kötü hava uyarısı ve

Alaska'da kışları donan kirpikler kadar yaygın olan ölüm listeleri yükseliyordu. En küçük hata ölümle sonuçlanabiliyordu; nehre düşürülen bir araba anahtarı, kuruyan bir yakıt tankı, bozulan bir kar makinesi, fazla hızlı alınan bir viraj. Leni bir uyarı almadan ne adım atabiliyor ne de herhangi bir şey yapabiliyordu. Daha şimdiden kış hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başlamıştı. Kıyı şeridi buz tutmuş, kabukları ve taşları kaplayan buz, kumsala, üzerine gümüş rengi payetler işlenmiş bir yaka görüntüsü vermişti. Her üfleyişinde beyaz manzarayı biraz daha değiştiren rüzgâr hiç durmadan esiyordu. Karşısında ağaçlar ürküyor, hayvanlar kendilerine inşa ettikleri inlerde ve oyuklarda saklanıyordu. Onlar da bu soğuğa direnmek için büyük çaba harcayan, özel bir gayret gösteren insanlardan çok farklı değildiler.

Leni'nin hayatı hiç bu kadar küçülmemişti. İyi günlerde minibüs çalışıyor, hava katlanılabilir bir hal alıyor ve okul açık oluyordu. Kötü günlerdeyse bu sert ve moral bozucu havada halledilmesi gereken işlerden başka bir şey olmuyordu. Leni yapılması gereken odaklanıyordu: Okula gidiyor, ödevlerini yapıyor, hayvanları besliyor, su taşıyor, buz kırıyor, çorapları ve kıyafetleri onarıyor, annesiyle beraber yemek yapıyor, kulübeyi temizliyor ve odun sobasını besliyordu. Her gün daha fazla odun kesilmesi, taşınması ve istiflenmesi gerekiyordu. Bu kısacık günlerde sağ kalmanın mekanikleri dışında hiçbir şeyi düşünmeye halleri kalmıyordu. Çatı arasının altındaki bir masada, Dixie kutuları içinde sebze fideleri yetiştiriyorlardı. Harlan arazisinde hafta sonları yapılan hayatta kalma becerileri dersleri bile askıya alınmıştı.

Havadan daha kötü olan bir şey varsa o da havanın neden olduğu hapis hayatıydı.

Kış, hayatlarını ellerinden alırken Allbrightlar birbirlerine kalmışlardı. Her akşamı, bitmek bilmeyen geceleri odun sobasının etrafında bir arada geçiriyorlardı.

Hepsi gergindi. Leni'nin annesi ile babası arasında para, günlük işler veya hava yüzünden kavgalar çıkıyordu. Bazen hiçbir sebep yokken, durduk yere kavga ediyorlardı.

Leni babasının yetersiz erzakları ve olmayan paraları yüzünden ne kadar kaygılı olduğunu biliyordu. Endişenin, içini nasıl kemirdiğini görebiliyordu. Annesinin babasını nasıl dikkatle izlediğinin, artan kaygısının onu ne kadar endişelendirdiğinin de farkındaydı.

Babasının sükûnetini koruma mücadelesi, edindiği bir düzine yeni tikten ve zaman zaman onlara bakmaya gönülsüz davranmasından anlaşıyordu. Şafak sökmeden çok önce uyanıyor, dışarıda olabildiğince uzun süre kalıp çalışıyor, hava karardıktan çok sonra karla kaplanmış, bıyığı ve kaşları donmuş, burnunun ucu beyazlamış halde geri dönüyordu.

Öfkesini kontrol altında tutma çabası çok belli oluyordu. Günler kısalıp geceler uzadıkça akşamları gergin bir halde ve kendi kendine mırıldanarak bir ileri bir geri dolaşmaya başlamıştı. O kötü gecelerde Deli Earl'ün ona kullanmayı öğrettiği tuzakları alıp tek başına ormanın derinliklerine gidiyor ve yorgun, harap bir halde geri dönüyordu. Sakin bir şekilde. Kendisi gibi. Genellikle avdan eli boş dönmüyor, yanında kasabada satacağı tilki veya sansar kürkleri getiriyordu. Onları suyun üstünde tutacak kadar para kazanıyordu ama Leni bodrumdaki kilerin boş raflarının farkındaydı. Hiçbir öğün tıka basa doyacakları kadar yemekleri olmuyordu. Annesinin, anneannesinden ödünç aldığı para suyunu çekeli çok olmuştu ve yerini yenisi almayacağı için Leni fotoğraf çekmeye son vermiş, annesi de sigarayı çok azaltmıştı. İri Marge bazen –babası bakmazken– onlara bedava sigara ve film veriyordu ama artık kasabaya da çok sık inmiyorlardı.

Babası iyi niyetliydi fakat buna rağmen vahşi bir hayvanla yaşar gibiydiler. Alaskalıların anlattığı kurtlar ve ayılarla yaşayan ve sonunda şaşmaz bir şekilde canından olan çılgın hippiler gibi. Doğası gereği yırtıcı olan o hayvanlar evcilleştirilmiş gibi sevecen

görünebilir, hatta şefkatle boynunuzu yalayıp sırtlarını okşamanız için size sürtünebilirlerdi. Ama vahşi bir yaratıkla yaşadığınızı, bir tasma ve bir kâse yemeğin canavarın eylemlerini ehlileştirse de doğasını değiştiremeyeceğini bilirdiniz ya da bilmeliydiniz. O kurt sizin nefesinizi vermenizden bile daha kısa sürede, kısacık bir saniye içinde özüne dönüp köpek dişlerini açığa çıkarabilirdi.

Sürekli endişelenmek, babasının her hareketini ve ses tonunu incelemek yorucuydu.

Annesini de yıpratmıştı belli oluyordu. Kaygı gözlerinin ferini, teninin ışıltısını söndürmüştü. Ya da belki de solgunluğu mantar gibi yaşamalarından kaynaklanıyordu.

Kasım sonunda her zamankinden de soğuk bir gün, Leni çığlık seslerine uyandı. Bir şey yere çarptı.

Neler olduğunu hemen anladı. Babası kâbus görmüştü. Bu hafta üçüncüydü bu.

Uyku tulumundan emekleyerek çıktı ve çatı arasının kenarına gidip aşağı baktı. Annesi elinde havaya kaldırdığı bir fenerle yatak odalarının boncuklu kapısında duruyordu. Fenerin ışığında korkmuş görünüyordu, saçları dağınıktı ve üstünde bir eşofman vardı. Odun sobasının ateşi karanlıkta turuncu bir noktaydı.

Babası vahşi bir hayvan gibi eşyaları itiyor, parçalıyor, hırlıyor, Leni'nin anlayamadığı şeyler söylüyordu. Sonra kutularını parçalarcasına açmaya başladı, bir şey arıyordu. Annesi temkinli bir tavırla ona yaklaştı, elini sırtına koydu. Babası onu öyle sert itti ki annesi kütük duvara çarpıp çığlık attı.

Babası durdu, kafasını kaldırdı. Burun delikleri genişlemişti. Sağ yumruğunu açıp kapatıyordu. Annesini görünce her şey değişti. Omuzları düştü, başı utançla öne eğildi. "Tanrım, Cora," diye fısıldadı kırık dökük bir sesle. "Özür dilerim. Ben... nerede olduğumu bilmiyordum."

"Biliyorum," dedi gözü yaşlı annesi.

Babası annesinin yanma gitti, karısını kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı. Alınlarını birbirlerine yaslayıp birlikte dizlerinin

üstüne çöktüler. Leni konuştuklarını duyabiliyor ama sözcükleri çıkaramıyordu.

Uyku tulumuna döndü ve tekrar uyumaya çalıştı.

“Leni! Kalk bakalım! Avlanmaya gidiyoruz! Bu lanet olası evden çıkmalıyım!”

Leni karanlıkta iç geçirerek giyindi. Alaska kışının ilk aylarında denizin dibinde takılan ve hayatları boyunca kendi ürettikleri dışında en ufak bir ışığın veya rengin değmediği fosforlu omurgasızlar gibi yaşamayı öğrenmişti.

Oturma odasına indiğinde odun sobasının siyah, metal kapğındaki dar pencereden bir miktar ışık süzülüyordu. Sobanın yanında duran annesi ile babasının silüetlerini görebiliyor, nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Sobanın üstündeki metal çaydanlıktaki kahve hoş kokusunu karanlığa yayarak fokurduyordu.

Babası bir fener yakıp havaya kaldırdı. Fenerin turuncu ışığında bitkin ve gergin görünüyordu. Sağ gözünün dış kenarı seğiriyordu. “Hazır mısınız kızlar?”

Annesi de bitkin görünüyordu. Büyük bir anorak ve ısı yalıtımlı pantolonu içinde bu hava şartları için fazla kırılgan ve çok yürüyemeyecek kadar yorgun görünüyordu. Kâbuslar ve gece yarısı çılgınlıklarıyla geçen hafta boyunca pek iyi uyuyamamıştı.

“Elbette,” dedi annesi. “Pazar sabahları saat altıda ava çıkmaya bayılırım.”

Leni duvardaki kancalara doğru yürüdü, geçen ay Homer’daki Kurtuluş Ordusu’nda bulduğu gri anorak ve ısı yalıtımlı pantolonu ve Matthew’un ona verdiği ikinci el asker tipi kar botlarını aldı. Anorağının cebinden kaz tüyü eldivenlerini çıkardı.

“İyi,” dedi babası. “Gidelim.”

Şafak öncesi dünya sessizdi. Rüzgâr yoktu, çatırdayan dallar yoktu, sadece aralıksız bir şekilde usul usul yağan kar ve her yerde

biriken beyazlık vardı. Leni karda güçlükle ilerleyerek ağıllara ulaştı. Birbirlerine sokulmuş halde duran keçiler onun geldiğini anlayınca melemeye, itişmeye başladı. Leni onlara biraz saman attı, sonra tavuklara yem verdi ve su yalaklarındaki buzu kırdı.

Minibüse bindiğinde annesi çoktan yerine yerleşmişti. Leni arka tarafa geçti. Bu soğukta minibüsün çalışması her zamankinden uzun sürdü, camlardaki buzun çözülmesi için daha uzun süre beklediler. Minibüsün dünyanın bu kısmı için uygun bir araç olmadığını zor yoldan öğrenmişlerdi. Babası lastiklere zincir taktı ve  n koltukların arasına bir malzeme çantası attı. Leni arka tarafta kollarını göğsünde kavuşturmuş halde titreyerek ve arada tavşan uykusuna dalarak oturdu.

Ana yola çıkınca babası sağı, kasabaya doğıru döndü ama daha uçak pistine gelmeden sola, terk edilmiş krom madenine çıkan yola saptı. Taşlaşmış karın üstünde kilometrelerce yol gittiler. Yol boyunca dağıın yamacına oyulmuş gibi görünen bir dizi keskin viraj vardı. Dağıın y kseklerine, ormanın derinliklerine varınca babası ani bir frenle durup minibüsü park etti ve Leni ve annesine kafalarına takmaları için birer fener ve silah verdikten sonra kendisi de bir paket alıp kapısını açtı.

Minibüsün içine rüzgâr, kar ve soğuk doldu. Burada sıcaklık sıfırın çok üstünde olamazdı.

Leni feneri kafasına taktı, atkısını ayarlayıp ışığı açtı. Fener dosdoğıru karşıyı aydınlatan ince fakat parlak bir ışık yayıyordu.

Ne yıldız ne yıldız ışığı vardı. Kar hızla yağıyordu. Uğıultulu ağı lar ve bir köşeye sinmiş yırtıcı hayvanlarla dolu, koyu ve kesintisiz bir karanlıkla baş başaydılar.

 nden yürüyen babası kar botlarıyla karın içinde güçlükle ilerleyerek bir yürüyüş yolu açıyordu. Leni annesinin de öne geçmesine izin verdi ve peşlerine takıldı.

Leni'nin yanaklarının soğuktan sıcağı, sıcaktan uyuşuğı ge eceğı kadar uzun süre yürüdüler. Kirpikleri ve burun kılları donacak, uzun i  çamaşırlarının altında terinin biriktiğini ve

onu kaşındırdığını hissedeceği kadar uzun. Bir noktada artık kokmaya başladı, kokusunu alan başka canlı var mıydı acaba? Burada avcıdan ava dönüşmek çok kolaydı.

Leni başı ve omuzları öne eğik, çenesi göğsüne bastırılmış halde yürümekten o kadar yorgun düşmüştü ki kendi ayaklarını, botlarını, kar ayakkabılarını görebildiğini neden sonra fark etti. Önce kardan yükselen gri bir parlaklık, çok gerçekçi gelmeyen bir ışık vardı, sonra somon eti gibi pembe, kremamsı şafak göründü.

Gün ışığı.

Leni nihayet etrafını görebiliyordu. Donmuş bir nehrin üstünde ydiler. Babasının peşinde körü körüne nehrin kaygan yüzeyine yürüdüğünü fark edince dehşete kapıldı. Buz çok inceyse ne olacaktı? Tek bir yanlış adım ve içlerinden biri buzlu suya düşebilir, akıntıya kapılıp gidebilirdi.

Altında bir çatırtı duydu.

Babası görünüşte ayaklarının altındaki buza aldırmıyormuş gibi emin adımlarla ilerliyordu. Karşı kıyıya ulaşp karla kaplı bodur çalıların arasından geçerken bir sese kulak verir gibi başını yana yatırarak gözlerini yere dikti. Yüzünün karlı sakalının üstünde kalan kısmı soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Leni babasının iz peşinde olduğunu –hayvan dışkısı, ayak izleri– anlamıştı. Tavşanlar genellikle şafak vakti ve akşam karanlık çökerken beslenir ve yer değiştirirdi.

Babası bir anda durdu. “Şu tarafta bir tavşan var,” dedi Leni’ye. “Ağaçların dibinde.”

Leni babasının işaret ettiği tarafa baktı. Her şey bembeyazdı, gökyüzü bile. Beyazın beyaza karıştığı bu dünyada şekilleri ayırt etmek güçtü.

Sonra bir hareket oldu ve tombul, beyaz bir tavşan zıpladı.

“Evet,” dedi Leni. “Gördüm.”

“Pekâlâ, Leni. Onu sen avlayacaksın. Nefes al. Gevşe. Ateş etmek için bekle,” dedi babası.

Leni silahını kaldırdı. Aylardır atış talimi yaptığı için ne yapacağını biliyordu. Nefesini tutmak yerine nefes alıp verdi, tavşana odaklandı, nişan aldı. Bekledi. Dünya silinip gitmiş, düz bir fona dönüşmüştü. Geriye sadece o ve tavşan, av ve avcı kalmıştı.

Tetiği çekti.

Her şey aynı anda olmuştu sanki: ateş etme, vurulma, ölüm, tavşanın yana devrilişi.

İyi, temiz bir atıştı.

“Mükemmel,” dedi babası.

Leni tüfeğini omzuna astı ve üçü tek sıra halinde ağaçların başladığı yere ve Leni’nin öldürdüğü hayvana doğru yürüdüler.

Tavşanın yanına ulaşınca Leni ona baktı; kendi kanının oluşturduğu gölün içinde yatan, yumuşacık, beyaz gövdesi kana bulanmış bir tavşan.

Leni bir şey öldürmüştü. Ailesinin bir akşamlik yemeğini çıkarmıştı.

Bir hayvanı öldürmüştü. Bir can almıştı.

Bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu; belki de iki çelişkili duygu, gurur ve hüznün birbirine karışmıştı. Aslında neredeyse ağlamak istiyordu. Ama artık Alaskalıydı ve burada hayatı böyleydi. Avlanmazlarsa sofralarına koyacak yiyecekleri olmazdı. Ve tavşanın hiçbir yeri ziyan olmayacaktı. Kürkünden şapka, kemiklerinden çorba yapılacaktı. O akşam yemeğinde annesi eti keçi sütünden yaptığı tereyağında kızartıp soğan ve sarımsakla lezzetlendirecekti. Hatta belki de hovardalık edip yanına birkaç patates eklerlerdi.

Babası karda diz çöktü. Ölü tavşanı sırtüstü çevirirken Leni babasının ellerinin titrediğini gördü ve ağzının gergin duruşundan onun başının ağrıdığını anladı.

Babası hayvanın kuyruğuna taktığı bıçağını eti ve kemiği önüne katarak tek bir hareketle yukarıya kadar çekip büyük bir kesik açtı. Göğüs kemiğine gelince yavaşladı, organları yanlılıkla

kesmemek için kanlı parmağını bıçağın altına yerleştirip dikkatle ilerledi. Hayvanı açtı, elini daldırıp bağırsaklarını çıkardı ve dumanı tüten pembe kırmızı bir yığın halinde karın üstüne bıraktı.

Tavşanın küçük, şişkin kalbini çıkarıp Leni'ye gösterdi. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Avcı sensin. Kalbi sen ye."

"Ernt, lütfen," dedi annesi. "Biz vahşi değiliz."

"Vahşinin ta kendisiyiz," dedi babası sırtlarında esen rüzgâr kadar soğuk bir sesle. "Ye."

Leni kendisinin hissettiği kadar korkmuş görünen annesiyle göz göze geldi.

"Bunu bana bir kez daha tekrarlatacak mısın?" dedi babası.

Sesinin sakinliği, bağırmasından beterdi. Leni içinde kabaran korkunun bütün omurgasına yayıldığını hissetti. Uzandı, küçük, mavi kırmızı organı eline aldı. (Hâlâ atıyor muydu, yoksa o mu titriyordu?)

Babasının kısık gözlerini üstünde hissederek kalbi ağzına attı ve dudaklarını kapanmaya zorladı. O anda öğürmek istedi. Kalp kaygan ve yapış yapıştı, Leni ona dişini geçirince kalp metalik bir tat yayarak ağzının içinde parçalandı. Leni ağzının kenarından kan süzüldüğünü hissetti.

Yutkundu, öğürdü, dudaklarındaki kanı sildi ve sıcaklığının yanağına yayıldığını hissetti.

Babası gözlerine sadece bir an baktı. Harap ve yorgun görünüyordu ama *oradaydı*; Leni babasının gözlerinde tek bir insanda bir arada var olamayacak kadar çok sevgi ve hüznü gördü. Bir şey o anda bile içini parçalıyordu. İçinde yaşayan ve karanlığı yarıp çıkmaya çalışan o diğer, kötü adam.

"Kendi kendine yetebilmen için uğraşıyorum."

Bunu bir özür gibi söylemişti ama niçin? Bazen delirdiği ve ona avlanmayı öğrettiği için mi? Onu tavşanın atmaya devam eden kalbini yemeye zorladığı için mi? Ya da hepsinin uykularını mahveden o kâbuslar için mi?

Ya da belki de henüz yapmadığı ama yapmaktan korktuğu şey için özür diliyordu.

Aralık.

Babası gergindi. Çok içiyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kâbuslar daha da sıklaşmıştı. Haftada üç kez tekrarlanıyordu.

Babası sürekli hareket halindeydi, hep bir şeyler talep ediyor, bir şeyleri zorluyordu. Hayatta kalma çabası onun gıdası, nefesi ve içkisi olmuştu sanki. Yine asker olmuştu ya da en azından annesi öyle söylüyordu. Leni babasının yanında yanlış bir şey söylemeye ya da yapmaya korkarak, dili tutulmuş gibi yaşıyordu.

Okul sonrası ve hafta sonları bu kadar çok çalışırken ölü gibi uyuması gerekirdi ama uyuyamıyordu. Geceleri gözünü kırpmadan, endişe içinde yatıyordu. Dünyaya dair korku ve kaygısı bıçağın sivri ucu gibi keskinleşmişti.

O akşam da yorgunluktan tükenmiş olmasına rağmen babasının çılgılık atmasını bekleyerek uzun süre uyanık yattı. Nihayet uykuya dalınca kendini alevler içinde bir rüya âleminde buldu, tehlikelerle dolu bir yerdin burası, savaş halindeki bir dünya; hayvanlar katlediliyor, kızlar kaçırılıyor, avaz avaz bağırarak adamlar silahlarını çekiyordu. Leni Matthew'a seslendi ama yerle bir olan bir dünyada bir kızın sesi duyulmazdı ki. Hem neye yarayacaktı? Matthew'a bunu anlatamazdı. Olmazdı. İnsan bazı korkuları tek başına taşımalıydı.

“Leni!”

Birinin uzaklardan ona seslendiğini duydu. Neredeydi acaba? Gecenin kör karanlığıydı. Yoksa hâlâ rüya mı görüyordu?

Biri onu tutup yatağından çekti. Bu kez gerçektir. Bir el ağzının üstüne kapandı.

Kokuyu tanıdı. “Baba?” dedi elinin altından.

“Haydi,” dedi babası. “Hemen, şimdi.”

Leni sendeleyerek merdivene yürüdü ve zifirî karanlıkta babasının peşi sıra basamaklardan indi.

Aşağıdaki lambaların hiçbiri yanmıyordu ama Leni annesinin hızlı hızlı soluduğunu duyabiliyordu.

Babası Leni’yi tamir edildiği için artık sallanmayan oyun masasına götürdü ve bir sandalyeye oturttu.

“Ernt, gerçekten...” dedi annesi.

“Kapa çeneni Cora,” diye karşılık verdi babası.

Sert bir şey önündeki masaya hızla ve güçlü bir tangırtı çıkararak kondu. “Bu ne?” dedi tam yanında duran babası.

Leni elini uzattı ve parmaklarını oyun masasının kaba yüzeyinde kaydırды.

Bir tüfek. Parçalara ayrılmış bir tüfek.

“Daha iyi eğitilmeye ihtiyacın var Leni. Kıyamet kopunca her şeyi farklı yapmak zorunda kalacağız. Ya kışın olursa? Her yer karanlık olabilir. Hazırlıksız yakalanabilirsin, kafan karışık halde ya da uyku mahmuru olabilirsin. Bahaneler canına mal olur. Korkmuşken bile karanlıkta her şeyi becerebilir durumda olmanı istiyorum.”

“Ernt,” dedi annesi karanlıkta titrek bir sesle. “O henüz bir genç kız. Bırak, yatağına dönsün.”

“Adamlar açlıktan ölürken ve bizde yiyecek varken onun henüz bir genç kız olmasına aldıracaklarını mı sanıyorsun?”

Leni bir kronometrenin tıkladığını duydu. “Başla Leni. Silahını temizle ve birleştir.”

Leni uzandı ve tüfeğin soğuk parçalarını el yordamıyla kendine çekti. Karanlık sinirini bozuyor, hareketlerini yavaşlatıyordu. Karanlıkta bir kibritin çakıldığını gördü ve yakılan sigaranın kokusunu duydu.

“Dur,” dedi babası. Bir el feneri yandı, ışığı tüfeğe çevrildi. “Kabul edilemez. Öldün. Bütün yiyeceğimiz gitti. Hatta içlerinden biri tecavüzü düşünüyor bile olabilir.” Tüfeği aldı, parçalara ayırdı

ve tekrar masanın ortasına itti. Leni fenerin ışığında parçalara ayrılmış tüfeği, temizlik çubuğunu, bez parçalarını, çözücü madde Hoppe's 9 şişesini, pas koruyucusunu ve tornavidaları gördü. Her şeyin yerini ezberlemeye çalıştı.

Babası haklıydı. Bunu nasıl yapacağını öğrenmek zorundaydı, yoksa ölebilirdi.

Konsantre ol.

Işık söndü. Kronometre tekrar başlatıldı.

“Başla.”

Leni gördüklerini hatırlamaya çalışarak elini uzattı. Tüfeğin parçalarını kendine doğru çekti, hızla birleştirip nişan dürbününü döndürerek yerine sabitledi. Tam temizlik bezine uzanırken kronometre yine tıkırdadı.

“Öldün,” dedi babası tiksintiyle. “Bir daha dene.”

Dün, aralık ayının ikinci cumartesi günü bir ağaç kesme partisinde komşularıyla bir araya gelmişlerdi. Hep birlikte ormana yürüyüp ağaç seçmişlerdi. Babası bir ladinde karar kılmış, seçtiği ağacı önce kızaklarına kadar sürüklemiş, sonra kulübeye taşımıştı. Çatı arasının altına, bir köşeye yerleştirdikleri ağacı aile fotoğrafları ve yapay balık yemleriyle süslediler. *Anchorage Daily Times* gazetesinin sararmış sayfalarıyla paketledikleri bir iki hediye mis kokulu yeşil dalların altına koydular. Paketlere keçeli kalemle kurdele niyetine şeritler çizmişlerdi. Propan gazıyla aydınlanan fenerler içeriye sıcak bir hava katıyor, henüz aydınlanmayan günle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Rüzgâr saçaklarda uğulduyordu ve zaman zaman bir ağaç dalı kulübeye çarpıyordu.

Şimdi, pazar öğleden sonra annesi mutfakta ekşi mayalı ekmek yapıyordu. Pişmekte olan ekmeğin mayalı kokusu bütün kulübeyi kaplamıştı. Kötü hava hepsini eve hapsetmişti. Babası telsizin üstüne eğilmiş, durmadan düğmeleri kurcalayarak hışırtılı

sesleri dinliyordu. Leni, Deli Earl'ün cızırtılı sesini duydu, tiz kahkahası çok net ayırt edilebiliyordu.

Kanepenin bir köşesine büzüşmüş, çöpte bulduğu *Bir Genç Kızın Uyuşturucu Günlüğü* adlı kitabı okuyordu. Dünya inanılmaz küçük geliyordu ona; sıcaklığı korumak için perdeler sımsıkı çekilmiş, kapı soğuğa ve yırtıcı hayvanlara karşı sürgülenmişti.

“Ne dedin? Bir daha söyle, tamam,” dedi babası. Telsizin üstüne kapanmış, pürdikkat dinliyordu. “Marge, sen misin?”

Telsizden İri Marge'ın cızırtılı sesi kesik kesik duyuluyordu. “Acil durum... Kayıp... Arama ekibi... Walkerların kulübesinin az ilerisi... Maden Yolu'nda toplanılıyor. Tamam.”

Leni kitabını bırakıp doğruldu. “Kim kaybolmuş? Bu havada?”

“İri Marge,” dedi babası. “Cevap ver. Kim? Kim kayboldu? Earl, orada mısın?”

Hıştırtı.

Babası döndü. “Giyinin. Birinin yardıma ihtiyacı var.”

Annesi fırından çıkardığı yarı pişmiş ekmeği tezgâhın üstüne koyup üstünü bir el beziyle örttü. Leni sahip olduğu en sıcak tutan giysileri giydi: paçalarını kıvırdığı Carhartt marka yalıtımlı pantolon, anorak, asker tipi kar botları. İri Marge'ın çağrısından beş dakika sonra minibüsün arkasına oturmuş, motorun çalışmasını bekliyordu.

Bu biraz zaman alacağa benziyordu.

Sonunda babası ön camı aradan yolu görebileceği kadar temizlemeyi başardı. Sonra zincirleri kontrol etti ve şoför koltuğuna geçti. “Kaybolmak için kötü bir gün.”

Dingil hizasındaki karda manevra yapıp minibüsü iki yanını karla kaplı ağaçların tuttuğu, en ufak bir lastik izinin bile olmadığı bembeyaz araç yoluna soktu. Leni kendi nefesini görebiliyordu, minibüsün içi o kadar soğuktu. Sileceklerin bir o yana bir bu yana gidip gelişi arasında ön cama biriken kar hemen geri dağılıyordu.

Kasabaya yaklaşırlarken önlerinde lapa lapa yağan karın arasında farları karanlığı aydınlatan araçlar belirmeye başladı. Leni biraz

ötede kehribar rengi ve kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü gördü. Natalie ve eski madene uzanan neredeyse tamamen kaybolmuş yolu açmaya çalışan kar küreme makinesi olduklarını tahmin etti.

Babası ayağını gazdan çekti. Yavaşladılar ve Clyde Harlan'a ait büyük pikabın arkasına takılıp dağa tırmanmaya başladılar.

Açıklık bir alana ulaşınca Leni düzensiz bir sırayla park edilmiş kar makinelerini (Leni'nin gözünde onlar hâlâ kar motorlarıydı ama burada kimse bu ismi kullanmıyordu) gördü. Makineler kırsalda yaşayan ve arazilerine yol olmayan insanlara aitti. Hepsinin ışıkları açık, motorları çalışır durumdaydı. Yağan kar farların ışığıyla birleşerek ürkütücü ve masalsı bir manzara yaratıyordu.

Babası minibüsü bir kar makinesinin yanına park etti. Leni annesi ve babasıyla birlikte yağan kara ve uluyan rüzgâra çıktı; soğuk, insanın içine işliyordu. Deli Earl ve Thelma'yı görünce arkadaşlarının yanına gittiler.

Babası rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Deli Earl ya da Thelma cevap verme fırsatı bulamadan Leni tiz bir düdük sesiyle irkildi. Isı yalıtımlı, kalın, mavi bir anorak ve pantolon giymiş bir adam öne çıktı. Başındaki geniş siperlikli şapkaya bakılırsa polis olmalıydı. "Adım Curt Ward. Geldiğiniz için teşekkürler. Geneva ve Matthew Walker kayıp. Bundan bir saat önce av kulübelerine dönmüş olmaları gerekiyormuş. Burası her zaman kullandıkları güzergâh. Kayboldularsa ya da yaralandılsa onları bu nokta ile kulübe arasında bir yerde bulmamız gerekir."

Leni annesinin teselli edici dokunuşunu hissedene kadar çılgılık attığının farkına bile varmadı.

Matthew.

Annesine baktı. "Ama dışarıda donar," dedi. "Birazdan gece olacak."

Tam annesi cevap verecekken Memur Ward, "Aranıza altı metre mesafe koyun," dedi.

El fenerlerini dağıtmaya başladı.

Leni kendi fenerini yaktı ve önündeki karla kaplı yola baktı. Dünya gözlerinin önünde kendi etrafında dönerek küçülmüş, tek bir toprak parçasından ibaret kalmış gibiydi. Leni her şeyi kat kat görüyordu: karla kaplı, tümsekli zemin, karın durmadan yağdığı hava ve gri gökyüzüne uzanan beyaz ağaçlar.

Matthew, neredesin?

Yavaş yavaş ve sersemlemiş bir halde, diğer insanları ve diğer ışıkları hayal meyal algılayarak harekete geçti. Köpek havlamaları ve insanların bağrıışlarını duyuyordu, fenerlerin ışıkları birbiriyle kesişiyordu. Zaman, gittikçe azalan ışık ve verilen nefeslerle tuhaf ve gerçeküstü bir hızla ilerliyordu.

Leni hayvan izleri, taze kanla karışık bir kemik yığını ve dökülmüş ladin iğneleri gördü. Rüzgâr kar yığınlarını, buzdan tepeleri cilalanıp sertleşmiş heykellere dönüştürmüştü. Hayvanların rüzgâr almayan bir yerde uyumak için derme çatma inlere dönüştürdüğü ağaç diplerindeki çukurlar döküntüler yüzünden kapkaranlıktı.

Leni'nin etrafındaki ağaçlar gittikçe sıklaşıyordu. Sıcaklık bir anda düşmüştü, gün geceye dönüşürken Leni bir soğuk dalgası hissetti. Kar dindi. Rüzgârın dağıttığı bulutlar yerlerini yıldızlarla kaplı, lacivert bir gece göğüne bıraktı. Dolunay haline yaklaşan ay, ışııyla karı aydınlatıyordu. Gümüş ışıta dünya apaydınlıktı.

Leni bir şey gördü. Kollar. Karın içinden uzanan, açık duran donmuş parmaklar. Derin karın içinde öne atıldı ve fenerinin karşıya vuran ışığı bir aşağı bir yukarı zıplarken göğsünü yakan, acı verici soluklar arasında, "Geliyorum Matthew," diye inledi.

Geyik boynuzları. Muhtemelen bir sığına aittiler. Ya da belki de bu karın altında kaçak bir avcının geride bıraktığı kemikler saklıydı. Pek çok günah gibi kar bunun da üstünü örtmüştü. Gerçek ancak baharda ortaya çıkabilecekti. Tabii çıkarsa.

Rüzgâr ağaçların arasında uğuldayarak, dalları birbirine vurarak esti.

Leni ışıldayan mavi, beyaz, siyah ormana yayılan düzinelerce sarı ışık noktacığından biri olarak karın içinde dört bir yanı tararken ilerlemeye devam etti... Ve sonra Bay Walker'ın Matthew'un adını haykırmaktan kısılan sesini duydu.

"Burada! Yukarıya doğru!" diye bağırdı biri.

Ve Bay Walker cevap verdi. "Onu görüyorum."

Leni derin karda koşmaya çalışarak öne atıldı.

Karşıda bir karaltı gördü... Bir insan... ay ışığında, başı öne eğik halde, donmuş nehrin yanında diz çökmüştü.

Leni dirsekleriyle kalabalığı yararak en öne ulaştığında Bay Walker oğlunun yanına çömelmişti. Sesini duyurmak için, "Mattie?" diye bağırarak eldivenli elini oğlunun sırtına koydu. "Yanıdayım. Buradayım. Annen nerede?"

Matthew kafasını yavaşça çevirdi. Yüzü bembeyaz olmuş, dudakları soğuktan çatlamıştı. Yeşil gözleri rengini kaybetmiş, etrafındaki buzun rengini almıştı sanki. Altındaki buz ay ışığında parlıyordu. Matthew kontrolsüzce titriyordu. "Gitti," dedi çatlayan bir sesle. "Düştü."

Bay Walker oğlunu tutup ayağa kaldırdı. Matthew iki kez düşecek gibi oldu ama babası onu bırakmadı.

Leni insanların mırıltılarını duyabiliyordu.

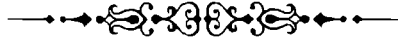
"...buz kırılınca düşmüş olmalı..."

"...akıl etmeliydi..."

"...Tanrım..."

"Haydi," dedi Memur Ward. "İzin verin, geçsinler. Bu delikanlıyı bir an önce ısıtmalıyız."

DOKUZ

Kış içlerinden birini almıştı, hem de orada doğan ve nasıl hayatta kalacağını bilen birini.

Leni kendini bunu düşünmekten ve endişelenmekten alamıyordu. Eğer *Geneva Walker, Gen, Genny, Jeneratör, bana istediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz* bu kadar kolay kaybolabiliyorsa kimse güvende olamazdı.

“Tanrım,” dedi Thelma tatsız bir halde araçlarına dönerlerken. “Genny buzda hata yapmazdı.”

“Herkes hata yapar,” dedi İri Marge kederden çarpılmış bir yüzle.

Natalie Watkins ciddi bir tavırla, “Bu ay o nehri en az on kez geçtim. Tanrım. Yılın bu zamanında nasıl düşebildi ki?” dedi.

Leni onları hem dinliyor hem dinlemiyordu. Matthew’dan başka bir şey düşünemiyordu, kim bilir o ne haldeydi. Annesinin buzun içine düşüp öldüğünü gözleriyle görmüştü.

İnsan böyle bir şeyi nasıl atlatabilirdi? Matthew gözünü her kapattığında o anı görmeyecek miydi? Hayatının sonuna kadar kâbuslardan çılgınlık atarak uyanmayacak mıydı? Leni ona nasıl yardım edebilirdi?

Eve dönünce soğğun ve yeni eklenen korkunun (normal bir pazar günü karda yürüyüş yaparken bir anda anneni/babanı ya

da hayatını kaybedebilirdin) etkisiyle tir titreyerek Matthew'a bir dizi mektup yazdı ama bu ona doğru gelmediği için hepsini yırttı.

İki gün sonra kasabalılar Geneva'nın cenazesi için bir araya toplandığında Leni hâlâ mükemmel mektubu kurgulamaya çalışıyordu.

O buz gibi öğleden sonra düzinelerce araç kasabada boş bulunan her yere –yol kenarlarına, boş park yerlerine– park edilmişti. Hatta biri aracını resmen yolun ortasına bırakmıştı. Leni kasabada hiç bu kadar çok kamyonet ve kar makinesi görmemişti. Kicking Moose dâhil bütün işyerleri kapalıydı. Gün ışığıyla aydınlanan, kar ve buzla kaplı Kaneq kışı geçirmek kendi kabuğuna çekilmiş gibiydi.

Dünya, üstünden sadece bir kişinin eksilmesiyle tepetaklak olabilir, iki günde kökten değişebilirdi.

Alpine Sokak'a park ettikleri minibüsten indiler. Leni tepedeki kiliseye elektrik veren jeneratörün gürültülü homurtusunu duydu.

Tek sıra halinde tepeye tırmandılar. Eski kilisenin tozlu camlarından içeri gün ışığı doluyor, bacasından duman yükseliyordu.

Leni kürk astarlı başlığını çıkarmak için kapalı kapıda duraksadı. Bu kiliseyi kasabaya her gelişinde görmüş ama içeriye hiç girmemişti.

İçerisi dışarıdan görüldüğünden daha küçüktü, ahşap kaplama duvarların beyaz boyası kabarmıştı, zemin çam ağacındandı. Oturacak yer yoktu, içerisi tıka basa doluydu. Ön tarafta kamuflaj desenli bir kar pantolonu ve kürk manto giymiş, yüzünün büyük bir kısmı bıyık, sakal ve favorilerinin altına gizlenmiş bir adam duruyordu.

Leni'nin Kaneq'te tanıştığı herkes oradaydı. İri Marge'ın Bayan Rhodes ve Natalie'nin arasında durduğunu gördü. Harlan ailesinin tamamı oradaydı, grup halinde bir arada duruyorlardı. Kaçık Pete bile kucağında kazıyla oradaydı.

Ancak Leni'nin dikkatini asıl çeken, ön sıra oldu. Bay Walker, Leni'nin üniversiteden eve dönen Alyeska olduğunu tahmin

ettiği güzel, sarışın bir kızın ve Leni'nin tanımadığı akrabalarının yanında duruyordu. Biraz sağda hem onlarla hem de bir şekilde yalnız duran Matthew'u gördü. Geneva'nın erkek arkadaşı Calhoun Malvey ne yapacağını bilemiyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine vererek sürekli kıpırdanıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı.

Leni, Matthew'un dikkatini çekmeye çalıştı ama kilisenin çift kanatlı kapısının açılıp kapanması ve akabinde içeri dolan soğuk ve kar bile onu etkilemiyor gibiydi. Omuzları çökük, başı öne eğik halde kıpırdamadan duruyordu. Bir haftadır yıkanmamış gibi görünen ve yüzüne düşen saçları profilini kapatıyordu.

Leni anne ve babasının peşinden Deli Earl'ün ailesinin arkasındaki boş kısma yürüdü ve orada durdu. Deli Earl, Leni'nin babasını görür görmez ona içki matarasını uzattı.

Leni gözlerini dikerek Matthew'un ona bakmasını sağlamaya çalıştı. Sonunda konuşma imkânı bulduklarında ona ne diyeceğini bilmiyordu, belki de hiçbir şey söylemez, sadece elini tutardı.

Rahip (ya da papaz, peder, vaiz – her neyse, Leni bu tür şeylerden hiç anlamazdı) konuşmaya başladı. “Buradaki herkes, hepimiz Geneva Walker'ı tanırdık. Bu kilisenin mensubu değildi ama Tom'un onu Fairbanks'ten buraya getirdiği andan beri bizden biriydi. Her şeye katılmaya istekliydi ve asla pes etmezdi. Aly'nin onu Somon Balığı Günleri'nde millî marşı söylemeye ikna ettiği, ama Geneva'nın sesi çok kötü olduğu için köpeklerin ulumaya başladığı ve Matilda'nın bile usul usul uzaklaştığı o günü hatırlıyor musunuz? Her şey bitince Gen şöyle demişti: ‘Pekâlâ, hiç şarkı söyleyemiyorum ama bu kimin umurunda? Aly'm söylememi istedi.’ Peki ya da balık tutma yarışmasında kancayı Tom'un yanağına takıp en büyük balık ödülünü onun alması gerektiğini iddia ettiği zamanı hatırlıyor musunuz? Alaska kadar büyük bir yüreği vardı.” Rahip duraksadı, derin bir iç çekti. “Bizim Gen'imiz. Sevmeyi bilen bir kadındı. Sonunda kimin karısı olduğundan çok emin değiliz ama bunun hiçbir önemi yok. Hepimiz onu çok severdik.”

Hüzünlü ve belli belirsiz gülüşmeler duyuldu.

Leni konuşmadan kopmuştu. Ne kadar zaman geçtiğinden bile emin değildi. Aklı annesinde ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağındaydı. Sonra insanların kapıya doğru döndüğünü, ayak seslerini, parkelerin gıcirtısını duydu.

Bitmişti.

Leni, Matthew'a ulaşmaya çalıştı ama bu imkânsızdı, herkes kapıya yönelmişti.

Leni'nin görebildiği kadarıyla törenden sonra Kicking Moose'a gitmekten bahseden olmamıştı ama sonunda herkes orada toplanmıştı. Belki de yetişkinlere özgü, dürtüsel bir davranıştı bu.

Annesi ile babasının arkasından yürüyüp tepeden indi ve yolun karşısına geçip duvarları kararmış, yıkık dökük bara girdi. Eşikten içeri adımını attığı anda yanık ahşabın isli, acı kokusunu aldı. Anlaşılan koku asla gitmiyordu. Kapının her açılışında rüzgârla harekete geçerek kirişlerde sallanan ve aşağıdaki müşterilerin üstüne su serper gibi ışık saçan propan gazlı fenerler içeriye mağara havası veriyordu.

Barın arkasındaki Yaşlı Jim elinden geldiğince hızlı servis yapmaya çalışıyordu. Omzuna attığı gri, ıslak bar paçavrasından damlayan su pazen gömleğinin ön tarafında koyu renkli lekeler bırakmıştı. Leni birinin Jim'in onlarca yıldır bu barda barmenlik yaptığını söylediğini hatırlıyordu. İşte, bu yabanıl ortamda yaşayan az sayıdaki insanın İkinci Dünya Savaşı'ndan ya kaçtığı ya da geri döndüğü zamanlarda başlamıştı. Leni'nin babası bir seferde dört içki birden ısmarlayıp onları peş peşe içti.

Bu kadar çok insanın ayak seslerini boğmayı başaran talaş kaplı zeminden tozlu, ambarımsı bir koku yükseliyordu.

Hepsi de kederli ve alçak seslerle ama aynı anda konuşuyordu. Leni arada kesik kesik parçalar, sıfatlar duyuyordu.

"...güzel... sırtındaki gömleği çıkarıp verirdi... yediğim en lezzetli ısırgan otlı ekmek onunkiydi... trajedi..."

Leni ölümün insanları nasıl etkilediğini, bakışlarının nasıl donuklaştığını, kafalarını kederle salladıklarını, hüznelerini bo-

şaltmaya sessizliğin mi, yoksa kelimelerin mi daha iyi geleceğine karar veremez gibi cümlelerini yarıda bıraktıklarını görebiliyordu.

Daha önce tanıdığı kimse ölmemişti. Ölümü sadece televizyonda görmüş ya da sevgili kitaplarında okumuştı (*Dışardakiler*'de Johnny'nin ölümüne ağlamaktan içi dışına çıkmıştı) ama şimdi gerçekliğini görebiliyordu. Edebiyatta ölüm pek çok şeydi; bir mesaj, bir arınma, hak edilmiş bir ceza. Bir yanda çarpan bir kalbin durmasından gelen ölümler vardı, diğer yanda başka tür ölümler, yapılan tercihler vardı – Frodo'nun Grey Havens'a gitmesi gibi. Ölüm sizi ağlatır, içinizi hüznle doldururdu ama Leni'nin kitaplarının en iyilerinde bir huzur, tatmin ve hikâyenin bitmesi gerektiği gibi bittiği hissi olurdu.

Oysa gerçek hayatta öyle olmadığını şimdi görüyordu. İnsanın içini saran üzüntü, dünyaya bakışını değiştiriyordu.

Bu, Leni'ye Tanrı'yı ve böyle zamanlarda Tanrı'nın ne sunduğunu düşündürdü. Anne ve babasının, kendisinin neye inandığını ilk kez merak ediyordu ve cennet fikrinin nasıl rahatlatıcı gelebileceğini anlıyordu.

İnsanın annesini kaybetmesi kadar korkunç bir şey daha düşünemiyordu. Bu düşünce bile midesinin bulanmasına yetiyordu. Kızlar uçurtmalara benzerdi; annelerinin güçlü, sağlam elleri olmadan havada süzülüp gidebilir, bulutların arasında yollarını kaybedebilirlerdi.

Leni böyle bir kaybı, acısının insana birkaç kemiğinin aynı anda kırıldığı hissini veren şiddetini düşünmek bile istemiyordu ama böyle zamanlarda kaçış yoktu ve gözlerini kırpmadan ya da kaçırmadan dosdoğru gerçeğin yüzüne baktığında şunu anlıyordu: Matthew'un yerinde olsaydı şu anda bir arkadaşına ihtiyaç duyardı. O arkadaş ona nasıl yardım edebilirdi ki? Hiç konuşmadan yanında olarak mı, yoksa gevezelik ederek mi, kim bilir? "Nasıl" kısmını deneye yanıla bulması gerekecekti. Ama "ne" kısmından –arkadaşlıktan– emindi.

Walkerların içeri girdiğini, çöken sessizlikten anladı. İnsanlar kapıya döndüler.

İçeri ilk giren Bay Walker oldu, o kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu ki alçak kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. Yüzüne dökülen uzun, sarı saçlarını arkaya itti. Kafasını kaldırıp herkesin ona baktığını görünce durdu, sırtını dikleştirdi. Gözleri odanın içinde, tek tek yüzlerde dolaşırken gülümsemesi kayboldu. Keder onu yaşlandırmıştı. Güzel, sarışın kız arkasındaydı ve yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Kolunu Matthew'un omzuna atmış, onu seilmeyen bir Nixon'ı öfkeli bir kalabalığın arasından geçirmeye çalışan bir Gizli Servis ajanı gibi sımsıkı tutuyordu. Matthew'un omuzları düşmüş, kamburu çıkmıştı, yere bakıyordu. Cal cam gibi gözlerle arkalarında duruyordu.

Bay Walker, Leni'nin annesini gördü ve önce ona doğru hamle yaptı.

"Çok üzgünüm Tom," dedi annesi ona başını arkaya yatırıp bakarak. Ağlıyordu.

Bay Walker ona tepeden bakıyordu. "Yanlarında olmalıydım."

"Ah, Tom..." Annesi Bay Walker'ın koluna dokundu.

"Teşekkürler," dedi Bay Walker boğuk ve alçak sesle. Daha fazlasını söylememeye çalışır gibi güçlkle yutkundu. Etrafında toplanan arkadaşlarına baktı. "Kilise cenazelerine bayılmadığınızı biliyorum ama dışarısı o kadar soğuk ki... Hem Geneva kilise fikrini severdi."

Barda bir onay mırıltısı, huzursuz bir kıpırdanma, kederle karışık bir rahatlama hissi dolaştı.

"Gen'e," dedi İri Marge tek atımlık kadehini kaldırarak.

"Gen'e!"

Yetişkinler kadeh tokuşturup içkilerini kafalarına dikerken ve yeni bir içki turu için dikkatlerini bara çevirirken Leni, Walker ailesinin herkesle tek tek konuşmak için durarak kalabalığın arasında ilerlemesini seyretti.

“Bayağı şatafatlı bir cenaze,” dedi Deli Earl yüksek sesle. Dili dolanıyordu.

Leni, duydu mu diye yan gözle Tom Walker’a baktı ama Bay Walker, İri Marge ve Natalie’yle konuşuyordu.

“Ne bekliyordun ki?” dedi babası bir viski kadehini daha boşaltırken. Alkolden bakışları donuklaşmıştı. “Valinin ne hissedeceğimizi söylemek için buraya uçmamasına şaşırdım. Duyduğuma göre Tom’un balık tutma kankasıymış. Biz kölelere bunu hatırlatmaya bayılıyor.”

Annesi, babasına sokuldu. “Ernt. Karısının cenaze günü. Biz...”

“Tek kelime daha etme,” dedi babası. “Nasıl ağzının içine düştüğünü gördüm.”

Thelma, Leni’nin babasına yaklaştı. “Ah, Tanrı aşkına Ernt. Bugün acı bir gün. Kıskançlığını on dakika olsun kendine saklasan?”

“Tom’u kıskandığımı mı düşünüyorsun?” dedi babası. Annesine baktı. “Kıskanmalı mıyım?”

Leni onlara sırtını döndü ve Alyeska’nın Matthew’u insanların arasından arka taraftaki sessiz bir köşeye götürmesini izledi.

Leni de odun dumanı, ter ve vücut kokan insanların arasından kendine yol açarak peşlerinden gitti. Kışın banyo yapmak lükstü. Kimse yeterince sık banyo yapmazdı.

Matthew isli ve siyah boyası kabarmış duvarın önünde tek başına durmuş, boş gözlerle karşıya bakıyordu. Kollarına is buluşmuştu.

Onun ne kadar değiştiğini görmek Leni’yi şoke etti. Bu kadar kısa sürede bu kadar kilo vermiş olamazdı ama elmacık kemikleri, çökük yanaklarının üstünde birer tepe gibiydi. Dudakları çatlak ve kanlıydı. Şakağında rüzgârdan yanan yanaklarıyla tezat oluşturan beyaz bir leke vardı. Kirli saçları cansız, cılız tutamlar halinde yüzünün iki tarafından sarkıyordu.

“Hey,” dedi Leni.

“Hey,” dedi Matthew donuk bir sesle.

Şimdi ne olacaktı?

Sakin üzgünüm deme. Yetişkinler öyle der ve çok aptalcadır. Elbette üzgünsün. Bunun ona ne faydası olabilir ki?

İyi de ne diyecekti?

Leni temkinli bir tavırla ona doğru yürüdü ve dokunmamaya özen göstererek yanında durup arkasındaki yanık duvara yaslandı. Buradan her şeyi –yanık kirişlerden sarkan fenerleri, tozlu, antika kar ayakkabılarını, balık ağlarını, *cross-country* kayaklarını, ağzına kadar dolu kül tablalarını, her şeyi bulanıklaştıran dumanı– ve herkesi görebiliyordu.

Annesi ve babası; Deli Earl, Clyde, Thelma ve Harlan ailesinin diğer fertleriyle bir araya toplanmıştı. Leni sigara dumanına rağmen babasının yüzünün ne kadar kızardığını (çok fazla viskinin işareti) ve konuşurken gözlerinin nasıl öfkeyle kısıldığını görebiliyordu. Annesi yanında yenilmiş gibi görünüyordu; kıpırdamaya, konuşmaya bir katkıda bulunmaya ya da kocasından başka herhangi bir yere bakmaya korkuyordu.

“Beni suçluyor.”

Matthew’un konuşması Leni’yi o kadar şaşırtmıştı ki ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Matthew’un bakışlarını takip eden gözleri Bay Walker’da durdu.

“Baban mı?” dedi ona dönerek. “Suçlayamaz. Bu kimsenin hatası değil ki. Annen sadece... demek istediğim, buz...”

Matthew ağlamaya başladı. Taş gibi hareketsiz ve neredeyse titreşimler saçacak kadar gergin durduğu yerde yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı. Leni onun gözlerinden daha büyük bir dünya görür gibi oldu. Yalnız olmak, korkmak, bir anı bir anına uymayan öfkeli bir babaya sahip olmak – bunlar insana kâbus gördüren kötü şeylerdi.

Ama hiçbir şey insanın annesinin ölümüyle kıyaslanamazdı. Kim bilir nasıl bir duyguydu bu? İnsan günün birinde annesinin ölümünün üstesinden gelebilir miydi?

Ve onun gibi, bir sürü sorunu olan on dört yaşındaki bir kız, Matthew'a nasıl yardım edebilirdi ki?

“Onu dün buldular,” dedi Matthew. “Duydun mu? Bacaklarından biri eksikmiş ve yüzü...”

Leni ona dokundu. “Bunları düşünme...”

Leni dokununca Matthew herkesin dikkatini çeken acı dolu bir feryat kopardı. Sonra titreyerek bir kez daha inledi. Leni ne yapacağını bilemeyerek donup kaldı. Geri mi çekilmeliydi, yoksa üstüne mi gitmeliydi? İçgüdüsel tepki vererek onu kollarına aldı. Matthew onun kollarının arasında erir gibi oldu, Leni'ye nefesini kesecek kadar sıkı sarıldı. Leni boynunda onun gözyaşlarının sıcaklığını ve ıslaklığını hissetti. “Benim hatam. Sürekli kâbus görüyorum... ve dayanamayacağım kadar büyük bir öfkeyle uyanıyorum.”

Leni bir şey diyemeden sarışın, güzel kız, Matthew'un yanına geldi, kolunu omzuna atıp onu Leni'den ayırdı. Matthew yürümek unuttuğu bir şeymiş gibi sendeleyerek ablasına sokuldu.

“Sen Leni olmalısın,” dedi Alyeska.

Leni başını salladı.

“Ben Aly. Mattie'nin ablasıyım. Bana senden bahsetti.” Kızın gülümsemek için büyük çaba harcadığı her halinden belliydi. “Bana en iyi arkadaşı olduğunu söyledi.”

Leni ağlamak istiyordu. “O da benim en iyi arkadaşım.”

“Büyük şans. Burada yaşarken okulda benim yaşımda kimse yoktu,” dedi Aly saçını kulağının arkasına atarken. “Sanırım Fairbanks bu yüzden iyi bir fikir gibi gelmişti. Demek istediğim... Kaneq ve arazi bazen insana minicik bir nokta gibi geliyor. Ama burada olmalıydım...”

“Yapma,” dedi Matthew ablasına. “Lütfen.”

Aly'nin gülümsemesi titredi. Leni bu kızı hiç tanımıyordu ama güçlü durma çabası ve kardeşine olan sevgisi çok belliydi. Leni tuhaf bir şekilde onunla arasında bir bağ kurulduğunu hissetti, önemli bir ortak noktaları varmış gibi.

“Yanında olduğun için seviniyorum. Şu ara biraz... zorlanıyor, değil mi Mattie?” Aly’nin sesi titredi. “Ama iyi olacak. Umarım.”

Leni birden umudun insanı nasıl dağıtabileceğini, tedbirsiz davrananlar için nasıl bir baştan çıkarıcı olabildiğini gördü. İnsan en iyiye çok fazla umut bağlayıp en kötüsüyle karşı karşıya kalınca ne oluyordu? Hiç umut etmemek, hazırlıklı olmak daha iyi değil miydi? Babasının dersi her zaman bu değil miydi zaten? En kötüye hazırlıklı olmak.

“Elbette iyi olacak,” dedi Leni ama buna inanmıyordu. Kâbusların bir insana neler yapabildiğini, kötü anıların insanı ne kadar değiştirebildiğini biliyordu.

Eve dönüş yolunda kimse konuşmadı. Gece çökerken Leni ışığın kayboluşunun her saniyesini bir kemiğe inen bir tokmak gibi içinde hissediyordu. Zihninde babasının kaybolan saniyeleri kayalık bir duvardan ufalanıp karanlık, çamurlu suyun dibini boylayan taşların sesi gibi duyabildiğini canlandırdı.

Annesi koltuğunda öne doğru eğilmiş halde oturuyordu. Gözü hep babasındaydı.

Babası sarhoş ve öfkeliydi. Koltuğunda zıpladı ve direksiyona sertçe vurdu.

Annesi uzanıp onun koluna dokundu.

Babası kolunu hızla çekerken, “Bu işte çok iyisin, değil mi?” dedi. “Erkeklere dokunmak konusunda. Görmedim sanma. Sen beni aptal sanıyorsun.”

Annesi ona kocaman açılmış gözlerle baktı, korku narin yüz hatlarına kazınmış gibiydi. “Sanmıyorum.”

“Ona nasıl baktığınızı gördüm. Kendi gözlerimle.” Babası bir şeyler mırıldanıp annesinden uzaklaştı. Leni babasının ağzının içinden, *nefes al*, diye bir şeyler gevelediğini duyar gibi oldu ama

emin olamadı. Tek bildiği başlarının belada olduğuydu. “Eline dokunduğunu gördüm.”

İşte bu çok kötüydü.

Tom Walker’ın parasını en başından beri kıskanıyordu... ama bu bambaşka bir şeydi.

Babası eve dönüş yolu boyunca parmaklarını piyano çalar gibi direksiyonun üstünde dolaştırarak kendi kendine söylenip durdu. *Kaltak, fahişe, yalancı*. Arazilerine varınca sendeleyerek minibüsten indi ve olduğu yerde durup sallanarak kulübeye baktı.

Annesi yanına gitti. Hızlı hızlı soluyarak birbirlerine baktılar.

“Beni yine aptal yerine koyacaksın... değil mi?”

Annesi babasının koluna dokundu. “Benim Tom’a gerçekten...”

Babası annesini kolundan yakaladı ve kulübeye doğru sürükledi. Annesi elinden kurtulmaya çalıştı, ileriye doğru sendelerken kocasının onu sımsıkı kavrayan elini gevşetebilmek umuduyla elini tuttu. “Ernt, lütfen.”

Leni arkalarından koşup kulübeye girdi. “Baba, lütfen onu bırak.”

Annesi, “Leni, git...” demek için ağzını açtı.

Ve kocasının sert tokadıyla yanlamasına uçarak kütük duvara hızla çarptı, yere yığıldı.

“Anne!” diye haykırdı Leni.

Annesi dizlerinin üstünde doğruldu, sonra dengesini sağlamakta zorlanarak ayağa kalktı. Dudağı patlamıştı, kanıyordu.

Babası ona bir kez daha, bu kez daha sert vurdu. Annesi duvara çarpınca babası gözlerini aşağı indirdi, parmak boğumlarındaki kanı gördü ve bir süre parmaklarına bakakaldı.

Sonra içinden kütük duvarları inleyen acı dolu bir feryat koptu. Arkaya doğru sendeleyerek aralarındaki mesafeyi açtı. Leni’nin annesine hüznün ve nefretle dolu, uzun, çaresiz bir bakış attıktan sonra kulübeden dışarı koşup kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Leni gördükleri karşısında o kadar korkmuş, şaşırmış ve dehşete kapılmıştı ki hiçbir şey yapamamıştı.

Hiçbir şey.

Babasının üstüne atılabilir, aralarına girebilir, hatta tüfeğini alabilirdi.

Kapının çarpma sesi onu o felç halinden çıkardı.

Annesi odun sobasının önünde, yerde oturuyordu, elleri kucağında, başı öne eğikti ve saçları yüzünü örtüyordu.

“Anne?”

Annesi yavaşça başını kaldırdı, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Şakağında kırmızı bir kabarıklık oluşmuştu. Patlayan alt dudağından pantolonuna kan damlıyordu.

Bir şey yap.

Leni mutfığa koştu, kovadaki suyla bir el bezini ıslatıp annesinin yanına döndü ve dizlerinin üstüne çöktü. Annesi paçavrayı Leni’nin elinden yorgun bir gülümsemeyle aldı ve kanayan dudağına bastırdı.

“Üzgünüm bebeğim,” dedi el bezinin altından.

“Sana vurdu,” dedi Leni afallamış bir halde.

Bu, zihninde hiç canlanmamış bir çirkinlikti. Öfkeden deliye dönmesi, tamam. Ama yumruk? Kan? Hayır.

İnsanın kendi evinde, anne ve babasının yanında güvende olması gerekirdi. İnsanın anne ve babası onu dışarıdaki tehlikelerden korumalıydı.

“Bütün gün gergindi. Tom’la konuşmamalıydım.” Annesi iç geçirdi. “Ve sanırım şimdi de viski içip nefret yemek için Deli Earl’e gitti.”

Leni annesinin yara bere içindeki harap yüzüne, kana bulanan el bezine baktı. “Bunun senin hatan olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu anlamak için çok gençsin. Böyle yapmak istemedi. O sadece... bazen beni gereğinden fazla seviyor.”

Bu doğru muydu? İnsan büyüyünce sevgi böyle bir şey mi oluyordu?

“Bence istedi,” dedi Leni usulca, içinden soğuk bir anlayış dalgasının geçtiğini hissederek. Anılar bir yapbozun parçaları gibi yerlerine oturuyordu. Annesinin morlukları, sürekli, “Çok sakarım,” demesi. Bu çirkin gerçeği Leni’den yıllarca gizlemişti. Annesi ve babası bunu ondan duvarlar ve yalanlarla saklamayı başarmıştı ama burada, bu tek odalı kulübede artık saklamak diye bir şey yoktu. “Sana daha önce de vurdu.”

“Hayır,” dedi annesi. “Pek sayılmaz.”

Leni zihninde parçaları birleştirmeye, olanlara bir anlam vermeye çalıştı ama yapamıyordu. Bu nasıl sevgi olabilirdi? Nasıl annesinin hatası olabilirdi?

“Onu anlamalı ve affetmeliyiz,” dedi annesi. “Hasta birini sevmenin yolu budur. Mücadele veren birini. Kanserli gibi. Öyle düşünmelisin. İyileşecek. Mutlaka. Bizi çok seviyor.”

Leni annesinin ağlamaya başladığını duydu ve bu, gözyaşları bu çirkinliği suluyor, büyütüyormuş gibi durumu daha da kötüleştirdi. Leni annesinin ona defalarca yaptığı gibi onu kollarının arasına çekip ona sımsıkı sarıldı ve sırtını okşadı.

Orada annesine sarılarak ve o korkunç sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırarak ne kadar oturduğunu bilmiyordu.

Sonra babasının geri döndüğünü duydu.

Verandada yalpalayan ayakların sesini, kapının sürgüsünün kurcalandığını duydu. Annesi de duymuş olmalıydı çünkü titrek hareketlerle ayağa kalkmaya çalışıyordu. Leni’yi kendinden uzaklaştırarak, “Yukarı çık,” dedi.

Leni annesinin ayağa kalkmasını, ıslak, kanlı paçavrayı yere bırakmasını izledi. Bez boğuk bir ses çıkararak yere düştü.

Kapı açıldı. İçeriye soğuk hava doldu.

“Geri döndün,” diye fısıldadı annesi.

Babası yüzünde endişe dolu çizgiler, gözlerinde yaşlarla kapıda durdu. "Cora, Tanrım," dedi boğuk ve kısık bir sesle. "Elbette döndüm."

Birbirlerine doğru atıldılar.

Babası annesinin önünde dizlerinin üstüne yığıldı. Dizleri ahşap zemine öyle bir gürültüyle çarptı ki Leni babasının ertesi güne morluklarla uyanacağını düşündü.

Annesi babasına iyice sokulup ellerini onun saçlarının arasına uzattı. Babası yüzünü annesinin karnına gömdü ve titreyerek ağlamaya başladı. "Çok özür dilerim. Seni o kadar çok seviyorum ki... aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Şimdikinden de fazla." Kafasını kaldırdı, ağlaması şiddetlenmişti. "Öyle olsun istemezdim."

"Biliyorum bebeğim." Annesi dizlerinin üstüne çöktü, onu kollarıyla sarıp öne arkaya sallanmaya başladı.

Leni dünyasının ve dünyanın bir anda nasıl kırılganlaştığını düşündü. Öncesi'ni doğru düzgün hatırlamıyordu bile. Belki de hiç hatırlamıyordu. Belki de kafasındaki görüntüler –babasının onu omuzlarına alması, bir papatyanın yapraklarını koparmaları, bir düğün çiçeğini yanağına tutması, yatmadan önce ona masallar okuması– fotoğraflardan alıp hayalî bir hayatla birleştirdiği görüntülerdi.

Bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Annesi Leni'nin de durumu kendisi kadar kolayca görmezden gelebilmesini istiyordu. Sunulan özür bir misina kadar ince ve daha iyisini yapma vaadi kadar çiğnenmeye yakınken ondan affetmesini bekliyordu.

Leni yıllarca, bütün hayatı boyunca böyle yapmıştı. Anne ve babasını seviyordu, ikisini de. Daha söylenmeden babasındaki karanlığın kötü, yaptıklarının kötü olduğunu anlamıştı ama annesinin, babasının hasta ve üzgün olduğu, onu yeterince severlerse iyileşeceği, her şeyin eskisi gibi olacağı açıklamalarına da inanmıştı.

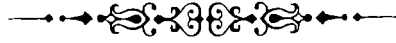
Artık bunlara inanmıyordu.

Gerçek şuydu: Kış daha yeni başlamıştı. Soğuk ve karanlık daha uzun süre devam edecekti ve burada, tıkıldıkları bu kulübede babasıyla yalnızdılar.

Ne yerel polis ne de yardıma çağırabilecekleri birileri vardı. Bunca zamandır babası ona dış dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu öğretiyordu. Oysa aslında tehlikenin en büyüğü kendi evindeydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

ON

“**H**aydi bakalım uykucu,” diye seslendi annesi ertesi sabah erkenden. “Okul zamanı.” Bu kulağa çok sıradan ve her annenin on dört yaşındaki çocuğuna söylediği bir şey gibi geliyordu ama Leni sözcüklerin arkasındaki sözcükleri duymuştu; tehlikeli bir anlaşma teşkil eden, *lütfen hiçbir şey olmamış gibi yapalım*, ricası.

Annesi Leni’yi ait olmak istemediği korkunç, sessiz bir kulübe dâhil etmek istiyordu. Leni olanlar normalmiş gibi davranmak istemiyordu ama bir çocuk olarak bu konuda ne yapabilirdi ki?

Okula gitmek için giyindi ve çatı arasının basamaklarından babasını görmekten çekinerek temkinli bir şekilde indi.

Annesi etrafı jambon gevrekleriyle desteklenmiş bir *pancake* tabağının durduğu oyun masasının yanındaydı. Yüzünün sağ tarafı şişmiş, şakağı boydan boya morarmıştı. Neredeyse kapanan sağ gözü de mor ve şişti.

Leni içinde onu rahatsız eden ve kafasını karıştıran bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

Korku ve utancı anlıyordu. Korku insanı kaçıp saklanmaya, utanç ise suskun kalmaya iterdi ama bu öfke başka bir şey istiyordu. Boşalmak.

“Sakın,” dedi annesi. “Lütfen.”

“Sakın ne?” dedi Leni.

“Beni yargılıyorsun.”

Leni şaşkınlık içinde bunun doğru olduğunu anladı. Annesini gerçekten yargılıyordu ve kendini sadakatsiz hissetti. Hatta acımasız. Babasının hasta olduğunu biliyordu. Karton kapaklı kitabı masanın kısa ayağının altına yerleştirmek için eğildi.

“Sandığından daha karmaşık. Bunu isteyerek yapmıyor. Gerçekten. Bazen de ben onu kıskırtıyorum. İstemedem. Daha dikkatli olmalıyım.”

Leni bunu duyunca iç geçirerek başını öne eğdi. Yavaş hareketlerle ayağa kalktı ve yüzünü annesine çevirdi. “Ama artık Alaska’dayız anne. İhtiyacımız olursa yardım çağırma şansımız yok. Belki de buradan gitmeliyiz.” Bu korkunç sözcükleri söyleyene kadar aklından geçirdiğinin farkında bile değildi. “Önümüzde uzun bir kış var.”

“Onu seviyorum. Onu sen de seviyorsun.”

Bu doğrudu ama doğru cevap mıydı gerçekten?

“Ayrıca gidecek bir yerimiz ve paramız yok. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtırıp eve koşmak istesem bile bunu nasıl yapabilirim? Sahip olduğumuz her şeyi burada bırakmamız, kasa-baya yürümemiz ve Homer’a gidecek bir araç bulmamız gerekir. Sonra bir de uçak bileti için annemlerin bize para göndermesini sağlamak var.”

“Bize yardım ederler mi?”

“Belki. Ama ne pahasına? Ve...” Annesi durdu, derin bir nefes aldı. “Beni bir daha asla kabul etmez. Bunu yaparsam asla. Kalbi çok fena kırılır. Kimse beni onun sevdiği gibi sevemez. Çok çaba harcıyor. Ne kadar üzgün olduğunu sen de gördün.”

Acı gerçek ortadaydı. Annesi, babasını terk edemeyecek kadar çok seviyordu. Şiş ve morarmış yüzüne rağmen, şu anda bile. Belki de her zaman söylediği şey doğrudu, belki de onsuz gerçekten nefes alamıyordu, belki de onun hayranlığının yaydığı güneş ışığı olmazsa bir çiçek gibi solup gidecekti.

Leni, *sevgi bu mudur*, demec fırsatını bulamadan kulübenin kapısı açıldı ve içeriye buz gibi havayla birlikte bir kar esintisi doldu.

Babası içeri girip kapıyı kapattı. Eldivenlerini çıkarıp kavuşturduğu ellerinin arasına üflerken ayaklarını yere vurarak Eskimo tarzı çizmelerinin karını silkeledi. Dökülen kar bir an ayaklarının etrafında biriktikten sonra hızla eridi. Babasının yün beresi de gür bıyık ve sakalları gibi bembeyaz olmuştu. Bir dağ adamına benziyordu. Kot pantolonu neredeyse donmuş gibi görünüyordu. “Küçük kütüphanecim uyanmış,” dedi babası Leni’ye üzgün, neredeyse çaresiz bir gülümsemeyle bakarak. “Bu sabah işlerini ben hallettim, tavukları ve keçileri besledim. Annen uykuya ihtiyacın olduğunu söyledi.”

Leni babasının ona olan sevgisinin pişmanlığının arasından ışıldadığını *görebiliyordu*. Bunu görmek öfkesini dağıttı, her şeyi tekrar sorgulamasına neden oldu. Babası annesini incitmek istemiyordu, niyeti bu değildi. O hastaydı...

“Okula geç kalacaksın,” dedi annesi usulca. “Kahvaltını yanına al.”

Leni kitaplarını, Winnie the Pooh’lu beslenme çantasını topladı, dışarı çıkarken giydiği giysilerini –botlar, misk sığırı yününden bere, el örgüsü, desenli yün hırka, eldivenler– kat kat kuşandı. İçine reçel sürülüp rulo yapılmış *pancake*’ini yiyerek kapıya yürüdü ve beyaz dünyaya çıktı.

Nefesi önünde bulutlanıyor, yağan kardan ve yanında nefes alan adamdan başka hiçbir şey görmüyordu. Çalışır durumdaki minibüs gözlerinin önünde yavaş yavaş şekillendi.

Leni eldivenli elini yolcu kapısına uzattı. Soğukta kapı kolunu birkaç defa zorlaması gerekti ama kapı nihayet aralandı, Leni sırt çantasını ve beslenme çantasını yere atıp yırtık muşambalı koltuğa tırmandı.

Babası da sürücü koltuğuna geçti ve silecekleri çalıştırdı. Radyo avaz avaz bağırmaya başladı. *Peninsula Pipeline* sabah yayını

açıktı. Kırsalda yaşayan, telefon veya posta hizmeti alamayan insanlar için mesajlar okunuyordu. "...ve McCarthy'den Maurice Lavoux, annen kardeşini aramanı söylüyor, kendini çok yalnız hissediyormuş..."

Babası okul yolu boyunca hiç konuşmadı. Leni de o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki babası, "İşte geldik," deyince şaşırdı.

Kafasını kaldırınca okulu tam karşısında buldu. Sileceklerin cama çizdiği puslu yelpaze içinde bina bir görünüp bir kayboluyordu.

"Lenora?"

Leni ona bakmak istemiyordu. Kıyametten-sağ-kurtulan-öncü-yerleşimci-Alaskalı- kadın gücünde olmak, ona öfkeli olduğunu göstermek, öfkesini kılıç misali kullanmak istiyordu ama sonra babası adını, bu kez daha büyük bir pişmanlıkla tekrarladı.

Leni başını çevirdi. Babası oturduğu yerde sırtını kapıya verecek şekilde dönmüştü. Dışarıdaki sis ve karın önünde koyu renk saçları, koyu renk gözleri, gür, siyah bıyığı ve sakallarıyla capcanlı görünüyordu. "Ben hastayım Kızıl. Bunu biliyorsun. Deli doktorları buna büyük stres reaksiyonu diyor. Bunların bir avuç zırvalık olduğunu biliyorum ama gözümde canlanan eski anlar ve kâbuslar gerçek. Kafamdaki bütün o boktan şeylerden bir türlü kurtulamıyorum ve bu beni delirtiyor. Üstüne bir de para sıkıntısı eklenince..."

"İçki içmek sana iyi gelmiyor," dedi Leni kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Evet, gelmiyor. Havanın bu hali de. Ve üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. İçkiyi bırakacağım. Bir daha asla olmayacak. İkinize de duyduğum sevgi üstüne yemin ederim."

"Gerçekten mi?"

"Daha çok çaba harcayacağım Kızıl. Söz veriyorum. Anneni o kadar..." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "O benim eroinim. Bunu biliyorsun."

Leni insanın sevgisini vücudunun içini boşaltabilen, beynini yakabilen ve canını alabilen bir uyuşturucuyla karşılaştırmasının

iyi bir şey, normal bir annenin ve babanın yapacağı türden bir şey olmadığını biliyordu. Ama bunu birbirlerine sürekli söylerlerdi. Ali McGraw'un *Aşk Hikâyesi*'nde, "Aşk hiçbir zaman özür dilemek zorunda kalmamaktır," demesi gibi, İncil'de geçen bir gerçekmiş gibi söylerlerdi.

Leni babasının pişmanlığının, utancının ve üzüntüsünün ona yetmesini çok isterdi. Her zamanki gibi annesinin yaptığını yapabilmeyi. Dün gecenin korkunç bir anormallik olduğuna ve bir daha asla tekrarlanmayacağına inanabilmeyi çok isterdi.

Babası uzanıp onun soğuk yanağına dokundu. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

"Evet," dedi Leni.

"Bir daha olmayacak."

Leni ona inanmak, güvenmek zorundaydı. Yoksa dünyası nasıl bir yer olurdu? Başını sallayıp minibüsten indi. Karın içinde güçlükle yürüdü, basamaklardan yukarı çıkıp sıcacık okula girdi.

Onu sessizlik bekliyordu.

Kimse konuşmuyordu.

Öğrenciler yerlerindeydiler ve Bayan Rhodes tahtaya, *II. Dünya Savaşı'nda Japonların istila ettiği tek eyalet Alaska oldu*, yazıyordu. Odadaki tek ses, tebeşirinin gıcirtısıydı. Çocuklar ne konuşuyor ne kıkırdıyor ne de itişiyordu.

Matthew sırasında oturuyordu.

Leni yün hırkasını birinin anorağının yanına astı, ayaklarını yere vurarak asker botlarının karını silkeledi. Kimse dönüp ona bakmadı.

Beslenme çantasını yerine bırakıp sırasına yürüdü ve Matthew'un yanındaki yerine oturdu. "Hey," dedi.

Matthew belli belirsiz bir gülümsemeyle onun olduğu tarafa baktıysa da onunla göz göze gelmedi. "Hey."

Bayan Rhodes yüzünü öğrencilerine çevirdi. Matthew'a takılan bakışları yumuşadı. Boğazını temizledi. "Pekâlâ, Axle, Matthew ve Leni, eyalet tarihi kitaplarınızın yüz yetmiş ikinci

sayfasını açın. 6 Haziran 1942 tarihinde beş yüz Japon askeri Aleut Takımadaları arasında yer alan Kiska Adası'nı işgal etti. O savaşın Amerikan topraklarında savaşılan tek cephesi bu oldu. Pek çok insan bunu çoktan unuttu ama...”

Leni masanın altından uzanıp Matthew'un elini tutmak, bir arkadaşın dokunuşunda teselli bulmak istiyordu ama Matthew elini çekerse ne olacaktı? O zaman ne diyecekti ona?

Matthew'un başına gelenlerden sonra ailesinin kırılğanlığından ve evinde kendini güvende hissetmediğinden yakınamazdı ya.

Daha önce hayat ikisi için de farklıyken –belki– anlatabilirdi bunu ama şimdi, Matthew dik bile oturamayacak kadar kırık dökük haldeyken olmazdı.

Az kalsın ona, *her şey daha iyi olacak*, diyecekti ama sonra Matthew'un gözlerindeki yaşları görünce çenesini tuttu. Şu anda ikisinin de basmakalıp sözlere ihtiyacı yoktu.

İhtiyaçları olan tek şey yardımdı.

Ocak ayında hava iyice kötüleşti. Soğuk ve karanlık, Allbright ailesini biraz daha izole etti. Odun sobasını beslemek, yirmi dört saat düzenli olarak kontrol etmek öncelikleri oldu. Her gün sadece hayatta kalabilmek için kucaklar dolusu odun kesip onları içeri taşımak ve istiflemek zorunda kalıyorlardı. Ve bu kadarı yeterince stresli değilmiş gibi, kötü gecelerde –kâbuslu gecelerde– babaları gecenin bir yarısı uyanıp hazırlıklı olup olmadıklarını test etmek için onlara acil durum çantalarını boşalttırıp tekrar toplatıyor, silahlarını parçalarına ayırıp tekrar birleştirmelerini istiyordu.

Güneş her gün saat beşten önce batarak ve sabah ona kadar doğmak bilmeyerek onlara topu topu altı saat aydınlık –ve on altı saat karanlık– yaşıtıyordu. Kulübenin içindeki Dixie kutularında yeni fideler görünmüyordu. Babası saatlerce telsizin başından kalkmadan Deli Earl ve Clyde'la konuşuyordu ama dünyadan her

gün biraz daha kopuyorlardı. Hiçbir şey kolay elde edilmiyordu; ne su almak, ne odun kesmek, ne hayvanları doyurmak ne de okula gitmek kolaydı.

Ancak en beteri hızla boşalan kilerleriydi. Hiç sebzeleri, patatesleri, havuçları ya da soğanları kalmamıştı. Balık stoklarının da sonuna gelmek üzereydiler, zulada tek bir geyik sağırsı asılı duruyordu. Protein dışında neredeyse hiçbir şey yemedikleri için etin uzun süre dayanmayacağını biliyorlardı.

Annesi ve babası para ve erzak sıkıntısı yüzünden sürekli kavga ediyorlardı. Babasının cenazeden bu yana güç bela kontrol altında tuttuğu öfkesi şimdi yeniden tırmanışa geçmişti. Leni öfkenin makarasından boşalıp kendine yer açtığını hissedebiliyordu. O da annesi de babasını sinirlendirmemek için çok temkinli hareket ediyorlardı.

Bugün de Leni karanlıkta uyanmış, kahvaltısını karanlıkta edip karanlıkta giyinmiş ve sınıfa karanlıkta ulaşmıştı. Güneş uyku gözleriyle yüzünü gösterdiğinde saat on buçuğu geçiyordu ama ortaya çıkıp fener ve sobayla aydınlanan loş sınıfa kırılğan sarı ışığını saçmaya başlayınca herkes bir anda neşelendi.

“Güneşli bir gün! Hava durumunu sunan adam haklıymış!” dedi Bayan Rhodes sınıfın ön tarafındaki masasından. Leni havanın güneşli, gökyüzünün mavi olduğu bir ocak gününün hatırı sayılır olduğunu bilecek kadar uzun süredir Alaska’daydı. “Sanırım sınıftan çıkmalı, ciğerlerimizi temiz havayla, yüzlerimizi güneşle yıkamalıyız. Kışın örümcek ağlarını dağıtalım. Bir okul gezisi planlamıştım!”

Axle inledi. Okulla ilgili her şeyden ama her şeyden nefret ederdi. Hiç yıkamadığı siyah saçlarının, fare yuvasını andıran perçemlerinin arasından bakarak, “Ah, haydi ama...” dedi. “Eve erken gitsek olmaz mı? Buzda balık tutmaya gidebilirdim.”

Bayan Rhodes pasaklı saçlı ergeni duymazdan geldi. “Büyükler –Matthew, Axle, Leni– küçüklerin giyinmesine ve çantalarını almasına yardım etsin.”

“Ben kimseye yardım falan etmiyorum,” dedi Axle duygusuz bir sesle. “Çifte kumrular her şeyi halletsin.”

Bu yorum Leni’nin yüzünün alev almasına neden oldu. Leni, Matthew’a bakmadı.

“Pekâlâ. Her neyse,” dedi Bayan Rhodes. “Eve gidebilirsin.”

Axle’in başka söze ihtiyacı yoktu. Anorağını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Leni sandalyesinden kalktı, Marthe ve Agnes’in anoraklarını giymelerine yardım etti. Bugün okula başka gelen olmamıştı. Bear Koyu’ndan okula yolculuk hayli zorlaşmıştı.

Geri dönünce Matthew’u masanın yanında ayakta dururken buldu. Omuzları çökmüş, kirli saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Leni onun yanına gitti ve pazen gömleğinin koluna dokundu. “Sana paltonu getirmemi ister misin?”

Matthew gülümsemeye çalıştı. “Evet. Sağ ol.”

Leni, Matthew’un kamuflaj desenli anorağını getirip ona uzattı.

“Pekâlâ millet, gidelim,” dedi Bayan Rhodes. Öğrencileri sınıftan aydınlık ve güneşli güne çıkardı. Kasabanın içinden geçip rıhtıma, Beaver adlı deniz uçağının durduğu yere gittiler.

Uçağın her yeri yamalıydı ve boyaya ihtiyacı vardı. Dalgaların her dokunuşunda sallanıyor, gıcırdayarak bağlı olduğu ipleri geriyordu. Onlar yaklaşırlarken uçağın kapısı açıldı ve fırça gibi gür, beyaz sakallı, zayıf bir adam iskeleye atladı. Başında eski bir kamyoncu şapkası, ayaklarında birbirinin eşi olmayan botlar vardı. Onları yanaklarını şişiren ve gözlerini iki ince çizgiye dönüştüren içten bir gülümsemeyle selamladı.

“Çocuklar, bu beyefendi Homer’dan Dieter Manse. Eskiden Pan Am’da pilottu. Binin bakalım,” dedi Bayan Rhodes. Dieter’a dönüp, “Teşekkürler dostum,” diye ekledi. “Bunun için sana minnettarım.” Matthew’a endişeli bir bakış attı. “Kafalarımızı biraz dağıtmaya ihtiyacımız var.”

Yaşlı adam başını salladı. “Benim için bir zevktir, Tica.”

Leni bu adamın önceki hayatında Pan Am'da kaptan olduğuna asla inanmazdı. Ama burada, Dışarı'da bambaşka biriyken buraya gelince apayrı birine dönüşmüş pek çok insan tanımıştı. İri Marge büyük şehirde savcılık yaparken şimdi çamaşırhanede duş alıyor ve ciklet satıyordu. Natalie üniversitede ekonomi hocalığından kendi balıkçı teknesinin kaptanlığına geçmişti. Alaska beklenmedik insanlarla doluydu, tıpkı Anchor Point'te kırık dökük bir okul otobüsünde yaşayan ve el falı bakan şu kadın gibi. Dedikodulara göre eskiden New York'ta polis memuruydu. Şimdi ortalıkta omzunda papağanıyla dolaşıyordu. Buradaki herkesin iki hikâyesi vardı: önceki hayatının ve şimdiki hayatının hikâyesi. Uyduruk bir tanrıya dua etmek ya da bir okul otobüsünde yaşamak veya bir kazla evlenmek istiyorsanız Alaska'da kimse size saçmaladığınızı söylemezdi. Verandanızda bırakın paslı bir buzdolabını, eski bir arabanın durması bile kimsenin umurunda olmazdı. Burada akla gelebilecek her hayatı yaşamak mümkündü.

Leni başını eğerek, iki büklüm halde uçağa bindi. İçeri girince orta sırada bir yere oturup emniyet kemerini taktı. Bayan Rhodes onun yanına oturdu. Matthew ise başı öne eğik halde, kimseyle göz teması kurmadan yanlarından geçti.

"Tom çok fazla konuşmadığını söylüyor," dedi Bayan Rhodes, Leni'ye doğru eğilerek.

"Neye ihtiyacı var bilemiyorum," dedi Leni arkasına dönüp Matthew'un oturmasını ve emniyet kemerini bağlamasını izlerken.

"Bir dosta ihtiyacı var," dedi Bayan Rhodes ama bu aptalca bir cevaptı. Yetişkinlerin söyleyeceği türden bir şey. O kadarını herkes bilirdi. Ama o arkadaştan *ne söylemesi* bekleniyordu?

Pilot da yerini alıp emniyet kemerini bağladı, kulaklığını taktı ve motoru çalıştırdı. Leni arkasındaki koltuktan Marthe ve Agnes'in kıkırtılarını duydu.

Deniz uçağının motoru vızıldayarak çalışırken Leni'nin etrafındaki bütün metaller zangırdadı.

Pilot koltuk minderleri ve planlanmamış bir suya iniş durumunda neler yapılacağını anlatıyordu.

“Bir dakika. Bu zorunlu iniş demek. Bize düşersek ne yapacağımızı söylüyor,” dedi Leni içinde bir panik dalgasının baş gösterdiğini hissederek.

“Bir şey olmaz,” dedi Bayan Rhodes. “Küçük uçaklardan korkarsan Alaskalı olamazsın. Biz burada böyle yolculuk ederiz.”

Leni bunun doğru olduğunu biliyordu. Eyaletin çok az kısmına kara yoluyla ulaşılabilirdi için tekneler ve uçaklar burada çok önemliydi. Kışın uçsuz bucaksız Alaska toprakları birbirine donmuş nehirler ve göllerle bağlanırdı. Yaz aylarında ise hızlı hareket eden bütün o sular onları ayırır ve tecrit ederdi. Pırpırlar oradan oraya gitmelerine yardımcı olurdu. Yine de Leni daha önce hiç uçağa binmemişti ve bu uçak ona inanılmaz derecede dengesiz ve güvenilmez gelmişti. Kolçaklara sımsıkı yapıştı. Uçak sarsılarak ve zangırdarak dalgakıranı geçip göğe yükselmeye başlarken Leni zihnindeki korkuyu silip atmaya çalıştı. Uçak bir süre içini kaldırarak şekilde sallandıktan sonra dengesini sağladı. Leni gözlerini açmadı. Açarsa onu korkutacak şeyler göreceğinden emindi. Çakması olası şimşekler, çatlaması mümkün camlar ve çarpabilecekleri dağlar. Aklına birkaç yıl önce And Dağları'nda düşen uçak geldi. Sağ kurtulanlar *yamyam* olmuşlardı.

Leni'nin parmakları acımaya başlamıştı. Ne kadar sıkı tuttuğunu parmaklarının acısından anladı.

“Aç gözlerini,” dedi Bayan Rhodes. “Bana güven.”

Leni gözlerini açtı ve yüzünün önünde titreşen buklelerini kenara itti.

Daire şeklindeki bir pleksi camın arkasında Leni'nin, dünyanın daha önce hiç görmediği bir yüzü seriliydi. Mavi, siyah, beyaz, mor. Baktıkları bu noktada Alaska'nın coğrafi tarihi gözünün önünde canlanmıştı, doğumunun şiddetini görür gibiydi. Redoubt ve Augustine dağları gibi yanardağların patladığını, denizden sivrilen ve sonra kayalık, mavi buzullar tarafından aşındırılan

dağ zirvelerini, hareket halindeki buz nehirlerinin yonttuğu fiyortları. Yüksek kum taşı kayalıkların arasında ince bir kara parçasına büzüşmüş Homer'ı, karla kaplı arazileri ve körfezin içine doğru uzanan kıyı dilini gördü. Bu manzaranın tamamını aradan kendine yer açıp öne atılan, derin körfezleri sığlaştıran, her iki tarafa dağlar bırakan buzullar oluşturmıştı.

Renkler görülmeye değer ve doyurucuydu. Mavi körfezin karşısında Kenai Dağları peri masalından çıkma bir varlık gibi yükseliyor, testere misali zikzaklar çizerek masmavi gökyüzünde yükseğe, çok yükseğe uzanıyordu. Bazı yerlerde dik yamaçlarını kaplayan buzullar ardıc kuşu yumurtalarının mavisine sahipti.

Dağlar ufku yutacak kadar geniş bir alana yayılmıştı. İnişli çıkışlı beyaz zirveleri siyah buzul yarıkları ve turkuaz buzullar yüzünden çizgi çizgi görünüyordu. Leni pencereye iyice yaklaşıp, "Vay canına," dedi. Zirvelerin çok yakınından geçiyorlardı.

Ve sonra alçalmaya, bir halice doğru inmeye başladılar. Her yeri kaplayan kar kumsallarda suyun temasıyla buza ve sulu kara dönüşmüş, ışıltılı yamalar oluşturunuyordu. Deniz uçağı yan yatarak döndü, tekrar yükseldi ve beyaz bir ağaç öbeğinin üstünden uçtu. Leni körfeze doğru yürüyen kocaman bir sığın gördü.

Bir halicin üstündeydiler ve hızla alçalıyorlardı.

Leni yeniden kolçaklara yapıştı, gözlerini kapatıp hazırlandı.

Sert bir iniş yaptılar, dalgalar uçağın dubalarına çarpıyordu. Pilot motoru durdurdu, uçaktan çıktı, buz gibi suya atladı ve deniz uçağını kıyıya çekip devrilmiş bir kütüğe bağladı. Ayak bileklerine kadar erimiş kara gömülmüştü.

Leni uçaktan büyük bir dikkatle indi (burada hiçbir şey kışın ıslanmak kadar tehlikeli olamazdı), uçağın gövdesinde ilerleyip erimeye yüz tutmuş karla kaplı kumsala atladı. Matthew hemen arkasındaydı.

Bayan Rhodes az sayıdaki öğrencisini buzlu kumsalda bir araya topladı. "Pekâlâ, çocuklar. Küçükler ve ben sırta doğru

yürüyeceğiz. Matthew, sen ve Leni keşfe çıkabilirsiniz. Biraz eğlenin.”

Leni etrafına baktı. Burasının güzelliği, ihtişamı çok çarpıcıydı. Bulundukları yerde derin ve daimî bir huzur vardı. İnsan sesleri, gürültülü ayak sesleri, kahkahalar ve motor gürültüsü yoktu. Burada en çok doğal dünyanın sesi çıkıyordu; kayalara vuran dalgaların soluk alıp veriş, suyun deniz uçağının şamandıralarını okşayışı, bir kayanın üstünde bir araya toplanmış, çevrelerinde gürültücü martıların dört döndüğü denizaslanlarının uzaktan gelen bağrışları.

Kıyıdaki buzun ötesinde su göz alıcı bir maviydi –Leni’nin Karayip Denizi’ni düşünürken hayal ettiği renk– ve bembeyaz karla kaplı, kocaman, siyah kayaların süslediği karlı bir kıyı şeridiyle tamamlanıyordu. Karlı zirveler omuz omuza vermiş gibiydi. Leni çok yukarılarda, inanılmaz derecede dik yamaçların üstüne serpiştirilmiş fildişi noktacıkları gördü. Dağ keçileri. Son, kıymetli film rulosu için elini cebine attı.

Fotoğraf çekmek için can atıyordu ama filmini idareli kullanmak zorundaydı.

Nereden başlamalıydı? İnci tanelerine benzeyen buzla kaplı sahil kayalıklarından mı? Karın kavislendirdiği siyah bir kütükte biten donuk eğrelti otlarından mı? Turkuaz sudan mı? Bir şey söylemek için Matthew’a döndü ama o gitmişti.

Buzlu suyun ayaklarının altında şırıldadığını duyarak döndü ve Matthew’u kumsalın ilerisinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde tek başına dururken buldu. Anorağını çıkarıp yere bırakmıştı, anorak ile kıyıya vuran dalgalar arasında sadece birkaç santim vardı. Rüzgârla havalanan saçları yüzüne çarpıyordu.

Leni etrafa sular sıçratarak ona doğru yürüdü ve elini uzattı. “Matthew, anorağını giymelisin. Hava çok soğuk...”

Matthew sert bir hareketle silkindi ve Leni’den birkaç adım uzaklaştı. “Benden uzak dur,” dedi sert bir sesle. “Görmeni istemiyorum...”

“Matthew?” Leni onu kolundan yakalayıp kendisine bakmaya zorladı. Delikanlının gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Leni’yi bir kez daha itti. Leni geriye doğru sendeledi, bir dal parçasına takıldı ve sert bir şekilde yere düştü.

Her şey nefesini kesecek bir hızla olup bitmişti. Leni donmuş taşların üstüne serilmişti, soğuk su üstüne doğru geliyordu. Dirseğinde keskin bir acıyla Matthew’a baktı.

“Aman Tanrım,” dedi Matthew. “İyi misin? Böyle olsun istemedim.”

Leni ayağa kalktı ve ona dik dik baktı. *Böyle olsun istemedim.* Babasından duyduğu sözlerin aynısı.

“İyi değilim,” dedi Matthew titrek bir sesle. “Babam beni suçluyor, hiç uyuyamıyorum ve annem yokken ev o kadar sessiz ki çığlık atmak istiyorum.”

Leni buna ne cevap vereceğini bilemedi.

“Annemle ilgili... kâbuslar görüyorum. Yüzünü görüyorum, buzun altında... çığlık atıyor... ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu bilmeni istemedim.”

“Neden?”

“Çünkü benden hoşlanmanı istiyorum. Bazen beni... ah, lanet olsun... unut gitsin.” Matthew başını salladı ve tekrar ağlamaya başladı. “Ben eziğin tekiyim.”

“Hayır. Sadece yardıma ihtiyacın var,” dedi Leni. “Kimin olmazdı ki? Yaşadıklarından sonra.”

“Fairbanks’teki teyzem onunla yaşamamı istiyor. Hokey oynamam, uçmayı öğrenmem ve bir deli doktoruna görünmem gerektiğini düşünüyor. Hem Aly’nin de yanında olurum... Tabii eğer...” Leni’ye baktı.

“Yani Fairbanks’e gideceksin,” dedi Leni usulca.

Matthew derin bir iç çekti. Leni bunun belki de çoktan kararlaştırılmış olduğunu ve Matthew’un bunu ona söylemek için fırsat kolladığını düşündü. “Seni özleyeceğim.”

Gidiyordu. Oradan ayrılıyordu.

Leni göğsüne acı veren bir kederin yayıldığını hissetti. Onu çok özleyecekti ama Matthew'un yardıma ihtiyacı vardı. Babası sayesinde, kâbusların, üzüntünün ve uykusuzluğun insana neler yapabileceğini, bunun ne kadar zehirli bir karışım olduğunu öğrenmişti. Kendini ondan daha fazla önemserse nasıl bir arkadaş olurdu ki?

Ben de seni özleyeceğim, demek istedi ama bunun ne anlamı vardı? Sözcüklerin hiçbir faydası olmazdı.

Matthew gittikten sonra ocak ayı iyice karardı. Soğudu.

“Leni, akşam yemeği için sofrayı hazırlar mısınız?” dedi annesi rüzgârın içeri girmek için duvarları tırmaladığı, karın durmadan savrulduğu her zamankinden de soğuk ve fırtınalı bir akşam. Dökme demir bir tavada tahta bir spatulayla bastırarak konserve et kızartıyordu. Üç kişi için bütün yiyecekleri iki parça konserve etten ibaretti.

Leni sosyal bilgiler kitabını bırakıp gözünü babasından ayırmadan mutfağa yürüdü. Babası arka duvarın önünde, omuzları çökmüş halde yumruklarını açıp kapatarak ve kendi kendine söylenerek ileri geri yürüyordu. Kolları sıkı ve inceydi, lekeli termal fanilasının altından göbeği belli oluyordu.

Anlaşılmaz bir şey mırıldanarak avucunun alt kısmını sertçe alnına vurdu.

Leni masanın etrafından dolaşıp küçük mutfağa yaklaştı.

Annesine endişeli bir bakış attı.

“Ne dedin sen?” dedi babası. Bir anda Leni'nin arkasında belirmiş, ona tepeden bakıyordu.

Annesi spatulayı bir et parçasına bastırdı. Sıçrayan bir yağ damlası bileğinin üstüne denk geldi. “Ah! Lanet olsun!”

“Siz ikiniz benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?” dedi babası.

Leni babasını nazik bir hareketle kolundan tutup masaya götürdü.

“Annen benim hakkımda konuşuyordu, değil mi? Ne dedi? Tom’dan mı bahsetti?”

Leni sandalyeyi çekip babasını oturttu. “Akşam yemeğinden bahsediyordu baba. Başka bir şey yok.” Gitmek için arkasını döndü. Babası onu kolundan tutup sertçe çekince sendeledi. “*Sen beni seviyorsun, değil mi?*”

Leni bu vurgudan hiç hoşlanmamıştı. “Annem de ben de seni seviyoruz.”

Annesi işaret almış gibi masaya yaklaştı ve küçük et tabağını Thelma’nın esmer şekerle pişirdiği fasulyelerin olduğu emaye kâsenin yanına koydu.

Eğildi, babasının yanağını öpüp yüzünü avucunun içine aldı.

O dokunuş babasını sakinleştirdi. Babası iç geçirdi ve gülümsemeye çalıştı. “Güzel kokuyor.”

Leni yerine oturup yemeği servis etmeye başladı. Kendine süt tozundan yapılmış, bol sulu bir bardak süt doldurdu.

Annesi Leni’nin karşısında oturuyor ve çatalıyla tabağındaki fasulyeleri didikleyerek babasını izliyordu. Babası kendi kendine bir şeyler mırıldandı. “Bir şeyler yemelisin Ernt.”

“Bu boktan şeyi yiyemem,” dedi babası ve tabağını elinin tersiyle itip yere düşürdü.

Ayağa kalktı, hızlı adımlarla masadan uzaklaştı, duvardaki kancadan anorağını alıp kapıyı hışımla açtı. “*Huzur yok,*” dedi ve kapıyı arkasından çarparak kulübeden çıktı. Birkaç dakika sonra minibüsün çalıştığını, manevra yaptığını ve uzaklaştığını duydular.

Leni masanın üstünden annesine baktı.

“Yemeğini ye,” dedi annesi yere düşen tabağı ve bardağı almak için eğilirken. Yemekten sonra yan yana durup bulaşıkları yıkadılar, kuruladılar ve yıkadıklarını tezgâhın üstündeki rafa kaldırdılar.

Leni sonunda, “Yahtzee oynamak ister misin?” diye sordu. Sesi annesinin hüzünlü kafa sallaması kadar hevesliydi.

Oyun masasına oturdular ve rol yapmaya dayanabildikleri süre boyunca oynadılar.

Leni minibüsün homurtusunu duymayı beklediklerini biliyordu. Endişeyle. Hangisi daha kötüydü acaba? Babasının orada olması mı, olmaması mı?

“Sence nereye gitmiştir?” diye sordu saatlerce sürmüş gibi gelen bir bekleyişin sonunda.

“Ulaşabildiyse Deli Earl’e. Yollar çok kötüyse Kicking Moose’a.”

“İçmeye,” dedi Leni.

“İçmeye...”

“Belki de biz...”

“Hayır,” dedi annesi. “Sen yat, olur mu?” Arkasına yaslandı ve son birkaç kıymetli sigarasından birini yaktı.

Leni zarları, skor kartlarını ve kahverengi sarı suni deriden yapılma zar kutusunu toplayıp kırmızı kutuya yerleştirdi.

Çatı arasına geçti, dişlerini fırçalama zahmetine bile girmeden uyku tulumuna girdi. Aşağıda annesinin oturma odasında dolaştığını duyabiliyordu.

Leni kâğıt kalem almak için döndü. Matthew gittiğinden beri ona İri Marge’in postaya verdiği pek çok mektup yazmıştı. Matthew ona yeni hokey takımını ve spor takımları olan bir okulda olmanın nasıl bir şey olduğunu ciddi bir dille anlatan kısa notlarla cevap veriyordu. El yazısı o kadar kötüydü ki Leni ne yazdığını çözmekte zorlanıyordu. Her mektubu sabırsızlıkla bekliyor ve zarfları eline geçtiği anda yırtarcasına açıyordu. Mektupları bir dedektif gibi ipuçları ve duygu imaları arayarak defalarca okuyordu. Ne diyeceklerini, sözcükler gibi kişilikten yoksun şeyleri kullanarak ayrı dünyaları arasında nasıl köprü kurabileceklerini ne o ne Matthew biliyordu ama yine de yazmaya devam ediyorlardı. Leni henüz Matthew’un kendisi, taşınma ve annesini kaybetmesi

hakkında ne hissettiğini bilmiyordu ama onu düşündüğünü biliyordu. Bu kadarı başlangıç için yeter de artardı.

Sevgili Matthew,

Bugün okulda Klondike Altına Hücumu'nu öğrendik. Hatta Bayan Rhodes hiçbir şeyi olmadan kuzeye doğru yola çıkan kadınlara örnek olarak büyükannenden...

Bir çığlık duydu.

Uyku tulumundan fırlayıp basamaklardan yarı kayarak indi.

“Dışarıda bir şey var,” dedi annesi elinde bir fenerle odasından çıkarken. Fenerin ışığında telaşlı ve solgun görünüyordu.

Bir kurt uludu. Sesi karanlığın içinde dalgalandı.

Çok yakındaydı.

Bir başkası cevap verdi.

Keçiler cevap olarak melemeye başladı; kulağa fazla insani gelen, ağıda benzer korkunç bir haykırıştı bu.

Leni raftan tüfeğini alıp kapıyı açmaya gitti.

Annesi, “Hayır!” diye haykırarak onu geri çekti. “Dışarı çıkmayız. Bize saldırabilirler.”

Perdeyi kenara çekip pencereyi açtılar. Soğuk, yüzlerine çarptı.

Bahçeye vuran belli belirsiz ay ışığı cılızdı ama bir hareketin ışıltısını görmeleri için yeterliydi. Gümüş rengi kürkün, sarı gözlerin ve sivri köpek dişlerinin üstüne vuruyordu. Kurtlar sürü halinde keçi ağılına doğru ilerliyordu.

“Defolun buradan!” diye haykırdı Leni. Tüfeğini doğrulttu ve bir şeye, harekete nişan alıp ateş etti.

Silah sesi bir kurdun acıyla inlemesine karıştı.

Leni defalarca ateş etti, kurşunların ağaçlara saplandığını, metale çarptığını duyabiliyordu.

Keçilerin çığlıkları ve melemeleri dinmek bilmiyordu.

Sessizlik.

Leni gözlerini açtı ve kendini yanında annesiyle birlikte kanepeye serilmiş halde buldu.

Ateş sönmüştü. Titreyerek üstündeki yün ve kürk battaniye yığınının altından çıkıp ateşi yeniden yaktı.

“Anne, uyan,” dedi. İkisi de kat kat giyinmişti ama nihayet uyuyakaldıklarında ateşi düşünemeyecek kadar bitkindiler. “Dışarıya bakmalıyız.”

Annesi doğruldu. “Hava aydınlanınca çıkarız.”

Leni saate baktı. Saat altıydı.

Saatler sonra şafak aheste ve çekingen ışıklarıyla araziye aydınlatarak sökünce Leni asker tipi beyaz kar botlarını giydi, kapının yanındaki silah rafından tüfeğini alıp doldurdu. Fişek yatağı gürültülü bir şekilde kapandı.

“Dışarı çıkmak istemiyorum,” dedi annesi. “Ve hayır. Tek başına hiçbir yere gidemezsin Annie Oakley*.” Cılız bir gülümsemeyle botlarını ve anorağını giydi, kürklü kapüşonunu başına geçirdi. Diğer tüfeği doldurup Leni’nin yanında durdu.

Leni kapıyı açtı ve tüfeğini önünde tutarak karla kaplı verandaya çıktı.

Dünya bembeyazdı. Kar yağıyordu. Sessizce. Hiç ses yoktu. Verandada ilerleyip basamaklardan indiler.

Leni ölümün kokusunu henüz onu görmeden aldı.

Harap olmuş keçi ağılından simsiyah kan sızıyordu. Direkler ve kapılar parçalanmış, etrafa saçılmıştı. Her yerde kan, et ve iç organlara karışmış koyu renkli dışkı öbekleri vardı. Kan izleri ormanın içine kadar devam ediyordu.

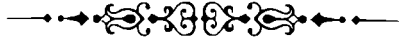
Mahvolmuştu. Her şey. Ağıllar, tavuk bahçesi, kümes. Hayvanlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

---

* Amerikalı keskin nişancı ve gösterici. (ç. n.)

Bir süre karşılarındaki harabeye baktıktan sonra annesi, "Burada kalamayız," dedi, "kan kokusu yırtıcı hayvanları buraya çekecektir."

ON BİR

Annesiyle yola çıkıp el ele yürürlerken Leni kendini yaşamın olmadığı beyaz bir ortamda hareket eden bir astronot gibi hissediyordu. Duyabildiği tek ses nefes alıp veriş ve ayak sesleriydi. Annesini ya Walkerların ya da İri Marge'ın evinde durmaya ikna etmeye çalışmıştı ama annesi onu dinlemiyordu. Olanları itiraf etmek istemiyordu.

Kasabada her yer kapalıydı. Ahşap yürüyüş yolu, karla kaplı buzdan bir şeride dönüşmüştü. Binaların saçaklarında sarkıtlar vardı ve kar bütün yüzeyleri kaplamıştı. Rıhtımda tekneleri bir o yana bir bu yana sallayan, halatları zorlayan azgın dalgalar vardı.

Kicking Moose şimdiden –ya da hâlâ– açıktı. Kehribar rengi pencerelerinden ışık süzülüyordu. Önünde park halinde birkaç araç –kamyonetler, kar makineleri– vardı ama sayıları fazla değildi.

Leni annesini dirseğiyle dürttü ve başıyla barın yakınına park edilmiş minibüsü işaret etti.

İkisi de kıpırdamadı. “Bizi gördüğüne sevinmeyecek,” dedi annesi.

Sevinmemek babasının muhtemel tepkisinin yanında hafif kalırdı.

“Belki de eve dönmeliyiz,” dedi annesi titreyerek.

Yolun karşısındaki dükkânın kapısı açıldı, Leni kapının üstündeki çanın şingirtisini duydu.

Tom Walker kucağında büyük bir erzak kutusuyla dükkândan çıktı. Onları görünce durdu.

Leni annesiyle nasıl göründüklerini tahmin edebiliyordu; diz hizasında karın içinde, soğuktan pembeleşmiş yüzler ve beyaz, donmuş bereler. Böyle bir havada kimse yürümezdi. Bay Walker erzak kutusunu kamyonetinin arkasına koydu ve kabine doğru itti. İri Marge da dükkândan çıkmıştı. Leni ikisinin kaşlarını çatarak birbirlerine baktıklarını ve sonra o ve annesine doğru harekete geçtiklerini gördü.

“Hey, Cora,” dedi Bay Walker. “Dışarı çıkmak için kötü bir gün seçmişsiniz.”

Soğuk, annesinin dişleri birbirine vurarak titremesine neden oldu. “Dün gece bizim orayı kurtlar bastı. Kaç taneydiler bilmiyorum. Keçileri ve tavukları öldürdüler, ağılları ve kümesi yerle bir ettiler.”

“Ernt kurt öldürebildi mi yani? Derilerini yüzmek için yardıma ihtiyacınız var mı? Kurt derisi...”

“Ha... hayır,” dedi Cora. “Karanlıktı. Ben buraya... yeni tavuk siparişi vermek için geldim.” Marge’a baktı. “Homer’a bir dahaki gidişinde, Marge. Ve biraz daha pirinç ve fasulye lazım ama... paramız bitti. Belki çamaşır falan yıkayabilirim. Ya da giysi onarırım. İğne iplikle aram iyidir.”

Leni, İri Marge’ın yüzünün nasıl gerildiğini gördü, ağzının içinde gevelediği küfrü duydu. “Sizi yalnız bıraktı ve kurtlar eve saldırdı. Ölebilirdiniz.”

“Bir şey olmadı. Dışarı çıkmadık,” dedi annesi.

Bay Walker alçak sesle, “O nerede?” diye sordu.

Annesi, “Bil... bilmiyoruz,” diye yalan söyledi.

“Kicking Moose’da,” dedi İri Marge. “Minibüsü şurada.”

“Tom, sakın,” dedi annesi ama çok geçti. Bay Walker kararlı adımlarla etrafa kar saçarak sessiz sokakta uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Kadınlar ve Leni telaştan kayıp tökezleyerek peşinden gittiler. “Sakın Tom, gerçekten,” dedi annesi.

Bay Walker barın kapısını hışımla açtı. Leni kapı açılır açılmaz nemli yün, su yüzü görmemiş, ıslak köpek ve yanık ahşap kokusunu duydu.

İçeride kamburu çıkmış, dişsiz barmeni saymazsa en az beş adam vardı. İçerisi gürültülüydü, viski fiçisinden bozma masalara vurulan eller, pilli bir radyoda bas bas bağırın “Bad, Bad Leroy Brown” ve hep bir ağızdan konuşan adamlar.

“Evet, evet, evet,” diyordu Deli Earl içkiden cam gibi olan gözlerle. “Yapacakları ilk iş bankalara el koymak olacak.”

“Ve arazilerimize,” dedi Clyde dili dolanarak.

“Benim lanet olası arazimi kimse alamaz.” Babasıydı bu. Kan çanağı gözlerle tavandan sarkan fenerlerden birinin altında duruyor, bir sağa bir sola sallanıyordu. “Benim olanı kimse alamaz.”

“Ernt Allbright, sen işe yaramaz herifin tekisin,” diye hırladı Bay Walker.

Ernt sendeleyerek arkasına döndü. Bakışları Bay Walker’dan karısına kaydı. “Bu da ne şimdi?”

Bay Walker sandalyeleri devirerek öne atıldı. Deli Earl telaşla önünden çekildi. “Dün gece evini kurt sürüsü basmış Allbright. Kurtlar,” diye tekrarladı Bay Walker.

Ernet’ün gözleri Cora’yı buldu. “Kurt mu?”

“Aileni öldürteceksin,” dedi Bay Walker.

“Bana baksana sen...”

“Hayır, sen bana bak,” dedi Bay Walker. “Buraya ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri olmadan gelen ilk *cheechako* sen

değilsin. Hatta açık ara farkla en aptalları bile değilsin. Ama karısına sahip çıkmayan bir adam...”

“Senin bir kadını güvende tutmak konusunda tek söz etmeye hakkın var mı acaba Tom?” dedi Leni’nin babası.

Bay Walker onu kulağından tutup öyle bir asıldı ki babası kız gibi ciyakladı. Walker, Ernt’ü pis kokulu bardan sokağa sürükledi. Sert bir sesle, “Canına okunmasını hak ediyorsun!” dedi.

“Tom,” dedi Cora yalvarır gibi. “*Lütfen*. Durumu daha da kötüleştirme.”

Bay Walker durdu. Döndü. Leni adamın gözyaşlarına boğulmak üzere olan korkmuş annesini görünce öfkesini dizginlediğini fark etti. Daha önce bunu yapan bir erkek görmemişti.

Bay Walker durdu, kaşlarını çatı ve kendi kendine söylenerek Ernt’ü minibüse doğru sürükledi. Kapıyı açtı, onu bir çocuğu kucaklar gibi kolayca kaldırıp yolcu koltuğuna itti. “Yüz karasısın sen.”

Kapıyı çarparak kapattı ve Cora’nın yanına gitti.

Leni adamın, “İdare edebilecek misin?” diye sorduğunu duydu.

Annesi fısıldayarak Leni’nin duyamadığı bir cevap verdi ama Bay Walker’ın ona, *onu öldür*, dediğini duyar gibi oldu. Annesi başını iki yana salladı.

Bay Walker sadece bir an annesinin koluna dokundu ama Leni’nin gözünden kaçmamıştı bu.

Annesi Bay Walker’a ürkek bir gülümsemeyle baktıktan sonra gözlerini adamdan ayırmadan, “Leni, minibüse bin,” dedi.

Leni annesinin dediğini yaptı.

Annesi sürücü koltuğuna geçip minibüsü çalıştırdı.

Leni yol boyunca babasının içinde büyüyen öfkeyi arada bir genişleyen burun deliklerinde, sürekli açıp kapattığı ellerinde gördü, söylemediği sözcüklerde işitti.

Babası konuşan bir adamdı, özellikle de son zamanlarda, kış başladığından beri her an söyleyecek bir şeyi vardı. Ama şimdi dudaklarını sıkıyordu.

Leni kendini bir koçboynuzunun etrafına sarılmış, kuvvetle asılan rüzgâra direnmeye çalışan bir halat makarası gibi hissediyordu. Mükemmel bir şekilde bağlanmazsa ip kolayca çözülüp gider, hatta rüzgâr hiddetiyle koçboynuzunu yuvasından sökerdi.

Babasının kulağında, Bay Walker'ın onu tutup dışarı sürüklediği ve küçük düşürdüğü yerde hâlâ bir pembelik vardı.

Leni daha önce kimsenin, babasına böyle davrandığını görmemişti ve bu muamelenin bedelinin çok şiddetli olacağını biliyordu.

Minibüs karın içinde hafifçe yana kayarak kulübenin önünde durdu.

Annesi kontağı kapatınca çöken sessizlik, motorun, en azından bir katmanını gizleyen o gümbürtü ve homurtusunun yokluğunda daha da büyüdü.

Leni ve annesi minibüsten hızla inerek babasını tek başına bıraktılar.

Kulübeye yaklaşınca kurtların neden olduğu yıkımı bir kez daha gördüler. Kar direklerin ve kalasların üstünü tepeleme örtmüştü bile. İç içe geçmiş kümes teli yığınları karın arasından sivriliyordu. Bir kapı yarı açık duruyordu. Sağda solda, en çok ağaç diplerinde ve ahşap parçalarda buzlu bir pembeye dönmüş kan lekeleri ve donmuş leş öbekleri vardı. Orada burada birkaç renkli kuş tüyü göze çarpıyordu.

Annesi Leni'yi elinden tuttu ve bahçeden geçirip kulübeye soktu. Kapıyı arkalarından sertçe kapattı.

“Canını yakacak,” dedi Leni.

“Baban gururlu bir adam. Bu şekilde küçük düşürülmek...”

Saniyeler sonra kapı hızla açıldı. Babası alkol ve öfkeden parlayan gözlerle eşikte duruyordu.

Leni nefes bile alamadan babası çoktan içeri girmişti. Annesini saçından tuttu ve çenesine duvara çarpıp yere yığılmasına neden olacak şiddette bir yumruk indirdi.

Leni çığlık atarak babasının üstüne atıldı, elleri iki pençeye dönüşmüştü.

“Hayır, Leni!” diye haykırdı annesi.

Babası Leni’yi omuzlarından yakalayıp sertçe sarstı. Sonra saçından tutup sürüklemeye başladı ve ayaklarının halının kenarına takılmasına aldırmadan onu dışarıya, soğuğa attı.

Kapıyı üstüne kapattı.

Leni kapıya atıldı ve takati kesilene kadar kapıyı yumrukladı. Çatının küçük çıkıntısının altında dizlerinin üstüne yığıldı.

İçeriden bir şangırtı –bir şey kırılmıştı– ve bir çığlık duydu. Kaçmak, yardım çağırmak istiyordu ama bu, durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Kimse onlara yardım edemezdi.

Leni gözlerini kapattı ve ona hiç öğretilmeyen Tanrı’ya dua etti.

Kapının kilidinin açıldığını duydu. Ne kadar zaman geçmişti? Bilmiyordu.

Soğuktan donmuş halde sendeleyerek içeri girdi.

Ev savaş alanına dönmüştü. Kırık bir sandalye, yerlerde cam kırıkları, kanepenin üstünde kan lekeleri.

Annesi daha da kötü görünüyordu.

Leni ilk kez, *onu öldürebilirdi*, diye düşündü.

Onu, annesini öldürebilirdi.

Oradan uzaklaşmalıydılar. Hemen.

Leni annesinin yere yığılmasından korkarak, temkinli bir şekilde yanına yaklaştı. “Babam nerede?”

“Sızdı. Yatakta. Beni... cezalandırmak istedi...” Utanç içinde gözlerini kaçırdı. “Yatsan iyi olur.”

Leni kapıdaki kancaya gitti, annesinin anorağını ve çizmelerini aldı. “Al, sıkıca giyin.”

“Neden?”

“Dediğimi yap.” Leni ses çıkarmamaya özen göstererek yatak odasına yürüdü, boncuklu perdenin arasından usulca geçti. Aradığı şeyi bulmak için etrafı tararken kalbi göğüs kafesine hiç durmadan inen bir çekiç gibiydi.

Anahtarlar. Annesinin cüzdanı. Gerçi içinde hiç para yoktu.

Hepsini aldı ve tam kapıdan çıkmaya hazırlanırken dönüp arkasına baktı.

Yatağa yüzükoyun serilmiş olan babasına baktı. Kalçasını örten battaniye dışında çıplaktı. Omuzlarında ve kollarında kabarık ve büzüşmüş yanık izleri vardı, teni karanlıkta lavanta rengi görünüyordu. Yastığa kan bulaşmıştı.

Onu orada bırakıp sopayla dövülmüş gibi görünen annesinin tek başına sigara içtiği oturma odasına döndü.

“Haydi,” dedi onun elini nazikçe tutup kararlı bir tavırla çekerek.

Annesi, “Nereye gidiyoruz?” dedi.

Leni kapıyı açtı, annesini hafifçe itti ve başlarına gelebilecek en kötü şeylere sessiz bir saygı duruşu ve akıllı insanların hazırlıklı olması gerektiğinin bir hatırlatması olarak her zaman kapının yanında duran acil durum çantalarından birine uzandı.

Çantayı omzuna astı ve rüzgârdan ve kardan korunmak için başını öne eğerek annesinin peşinden minibüse yürüdü. “Atla,” dedi usulca.

Annesi sürücü koltuğuna yerleşti, anahtarı kontağa takıp çevirdi. Minibüs ısınırken donuk bir sesle tekrar, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Leni büyük çantayı minibüsün arka tarafına attı. “Gidiyoruz anne.”

“Ne?”

Leni yolcu koltuğuna geçti. “Seni öldürmeden onu terk ediyoruz.”

“Ah. Şu... Hayır.” Annesi başını iki yana salladı. “Baban bunu asla yapmaz. Beni seviyor.”

“Sanırım burnun kırılmış.”

Annesi başını öne eğdi, bir süre öyle oturdu. Sonra yavaş hareketlerle vitesi taktı ve araç yoluna doğru döndü. Farlar çıkış yolunu işaret ediyordu.

Annesi hep yaptığı gibi usul usul ağlamaya başladı, Leni’nin anlamadığını sanıyor olmalıydı. Gözyaşlarını silerek ağaçların arasında ilerlerken gözü dikiz aynasındaydı. Ana yola çıkınca yırtıcı bir rüzgâr minibüsü sarstı. Annesi gaza dikkatle basarak minibüsü karla kaplı yolda tutmaya çalışıyordu.

Walkerların kapısını geçtiler.

Yolun bir sonraki virajında sert bir rüzgâr minibüsü yana savurdu. Kırık bir dal parçası ön cama yapıştı ve silecekte bir an takılı kalıp bir aşağı bir yukarı çarptıktan sonra fırlayıp gitti, onları bir dönüşte karşıdan karşıya geçen dev bir sığınla karşı karşıya bıraktı.

Leni annesini uyarmak için bir çığlık attı ama geç kaldığını biliyordu. Ya sığına çarpacak ya da direksiyonu hızla kırarak bundan kaçınacaklardı. O boyutta bir hayvana çarpmak minibüsü mahvederdi.

Annesi ayağını gazdan çekip direksiyonu kırdı. Karda hiçbir zaman yeterince iyi olmayan minibüs kendi etrafında yavaş yavaş, hiç durmayacakmışçasına dönmeye başladı.

Leni yanından kayıp geçerken sığınla göz göze geldi, burun delikleri kocaman açılan hayvanın koca kafası ile Leni'nin camı arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

“Sıkı dur!” diye haykırdı annesi.

Bir kar banketine çarpıp döndüler, minibüs takla atarak yoldan fırladı ve bir metal gacırtısıyla yere çarptı.

Leni parça parça bir şeyler görüyordu: tepeteklak ağaçlar, karlı bir yamaç, kırık dallar.

Penceresinin camını araladı.

Kendine gelince fark ettiği ilk şey sessizlik oldu. Sonra başındaki acı ve ağzındaki kan tadı. Annesi yanına devrilmişti, ikisi de yolcu koltuğundaydı.

“Leni? Sen iyi misin?”

“Ben... sanırım.”

Bir tıslama –motora bir şey olmuştu– ve yerine oturan metalin inlemeyi andıran gıcırtısını duydu.

Annesi, “Minibüs yan duruyor,” dedi. “Sağlam zeminde olduğumuzu sanıyorum ama daha aşağı yuvarlanabiliriz.”

Alaska’da ölmenin bir başka yolu. “Bizi bulurlar mı?”

“Böyle bir havada kimse dışarı çıkmaz.”

“Çıksalar bile bizi görmezler.”

Leni temkinli hareketlerle ve el yordamıyla ağır sırt çantasını buldu ve içinde fener aradı. Feneri başına takıp düğmesine bastı. Işık doğal olmayan bir sarıydı. Annesi ürkütücü görünüyordu, morarmış yüzü bal mumundan yapılmış da eriyormuş gibiydi.

Leni annesinin kucağındaki kanı ve kırık kolunu o zaman gördü. Kolundaki yarıktan bir kemik fırlamıştı.

“Anne! Kolun. Kolun! Aman Tanrım...”

“Nefes al. Bir bak, iyi bak. Sadece kırık bir kemik. Ve başıma ilk kez gelmiyor bu.”

Leni paniğini yenmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp paniği bastırdı. “Ne yapacağız?”

Annesi sağlam eliyle sırt çantasının fermuarını açtı, eldivenleri ve neopren maskelerini çekmeye başladı.

Leni gözlerini fırlamış kemikten ve annesinin anorağının kolunu sıırıslamak eden kandan alamıyordu.

“Pekâlâ. Önce kanamayı durdurmak için kolumu bağlaman lazım. Bunun nasıl yapılacağını öğrenmiştin. Hatırlıyor musun? Gömleğinin alt ucunu yırt.”

“Yapamam.”

“Lenora,” dedi annesi sert bir sesle. “Gömleğini yırt.”

Kemerinden bıçağını çıkarıp kumaşı yırtabileceği şekilde keserken Leni’nin elleri titriyordu. Uzun bir pazen parçası elde edince dikkatle yana kayd.

“Kumaşı kırığın üstüne, elinden geldiğince sıkı bir şekilde bağla.”

Leni kumaşı annesinin üst kolunun etrafına sardı ve sıkarken annesinin acı dolu inlemesini duydu.

“İyi misin?”

“Daha sıkı.”

Leni kumaşı elinden geldiğince sıkıp düğümledi.

Annesi titrek bir ses çıkararak iç geçirdi ve sürücü koltuğuna tekrar yerleşti. “Şöyle yapacağız. Ben penceremi kıracağım, sen üstümden tırmanıp dışarı çıkacaksın.”

“A... ama.”

“Aması falan yok Leni. Şu anda güçlü olmana ihtiyacım var, tamam mı? Senin de buna ihtiyacın var. Ben çıkamam ve ikimiz de burada kalırsak donarak ölürüz. Gidip yardım bulmalısın. Bu kırık kolla minibüsten çıkamam.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin Leni.” Annesi kanlı elini kolundaki uyduruk bandajın üstüne kapattı. “Bunu yapmalısın.”

“Ben yokken donarsın,” dedi Leni.

“Göründüğümden daha dayanıklıyım, unuttun mu? Babanın kıyamet fobisi sayesinde acil durum çantamız var. Bir battaniyemiz, yiyeceğimiz ve suyumuz var.” Leni’ye cılız bir gülümsemeyle baktı. “Ben başımın çaresine bakarım. Sen git, yardım getir. Anlaştık mı?”

“Tamam.” Leni korkmamaya çalışıyordu ama bütün vücudu titriyordu. Eldivenlerini ve neopren maskesini takıp anorağının fermuarını çekti.

Annesi koltuğunun altından bir acil durum çekici çıkardı. “En yakın yer Walkerların evi. Muhtemelen buraya yarım kilometreden daha yakındır. Oraya git. Bunu yapabilir misin?”

“Evet.”

Minibüs boğuk bir gıcırtı çıkararak kıpırdadı ve yerine biraz daha yerleşti.

“Seni seviyorum bebeğim.”

Leni ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Nefesini tut. Tırman.”

Annesi çekici cama hızla ve sertçe indirdi. Cam örümcek ağı şeklinde çatlayarak ortasından bel verdi. Bir saniye dayandı, sonra bir tıkırtıyla kırıldı. Arabanın içine, üstlerine kar doldu.

Soğuk şoke ediciydi.

Leni öne atıldı ve annesinin koluna çarpmamaya özen göstererek üstünden tırmandı. Annesinin acıyla inlediğini duyuyor, sağlam eliyle karın arasından onu ittiğini hissediyordu.

Leni kıvrıla büküle pencereden çıktı.

Bir dal yüzüne çarptı. Leni durmadı; yamaca, siyah toprağa, kırık dallara ve açığa çıkmış bitki köklerine ulaşana kadar mi-

nibüsün takla atarken soyulup berelenmiş yan yüzeyinde emeklemeye devam etti.

Kendini yukarı iterek ayağını basacak bir çıkıntı aradı ve yamaca tırmanmaya başladı.

Hiç bitmeyecek gibiydi. Güçlkle soluyarak ve karı içine çekerek tırnaklarıyla tutunduğu toprakta kendini yukarı çekmeye çalışıyordu. Ama sonunda başardı. Kendini yamacın kenarından yukarı itti ve karın içine, yola kapaklandı. Nefes nefese önce dizlerinin ve ellerinin üstünde doğruldu, sonra ayağa kalktı.

Tipi vardı. Kafasındaki fener ancak jilet gibi incecik bir ışık veriyordu. Zorlu yürüyüşünün başında rüzgâr onu yolun dışına itmeye çalıştı. Çevresindeki ağaçlar eğilip bükülerek sarsılıyordu. Yanından kırık dallar uçarak geçiyor, bazıları bozuk zeminde sürükleniyordu. Dallardan biri ona yandan hızla çarpınca Leni düşmekten kıl payı kurtuldu.

Burada ışık can simidiydi. Soluduğu soğuk havadan Leni'nin göğsü acımaya başlamış, böğrüne sancı saplanmıştı. Ter sırtından aşağı süzülüyor, eldivenli ellerini yapış yapış hale getiriyordu.

Gümüş rengi bahçe kapısını ve kapının tepesindeki kardan bir şapka giymiş sığır kafatasını gördüğünde durmamak, ağlamamak ve çılglık atmamak için çabalayarak ne kadar yürüdüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Kapıyı tümsekli zeminde karı da kenara küreyerek itti.

Yardım edin, diye bağırarak koşmak istiyordu ama kendini tuttu. Koşmak iki numaralı hata olabilirdi. Onun yerine diz hizasındaki karda güçlkle de olsa ilerledi. Sağ tarafındaki orman, rüzgârın bir kısmını kesiyordu.

Walkerların evine ulaşması en az on beş dakikasını aldı. Leni eve yaklaşp pencerelerde ışık görünce gözlerinin dolduğunu hissetti; yaşlar daha akmadan göz pınarlarında donuvermişti, canını acıtıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Rüzgâr bir anda dindi, dünya rahat bir nefes alarak sadece Leni'nin hırıltılı nefesinin ve donmuş kıyıdaki dalgaların uzak mırıltısının bozduğu kusursuza yakın bir sessizlikle baş başa kaldı.

Leni karla kaplı hurda ve eski araba yığınlarının arasından, arı kovanlarının önünden sendeleyerek geçti. O yaklaşınca inekler böğürmeye, onun yırtıcı bir hayvan olması ihtimaline karşı bir araya toplanır gibi toynaklarını yere vurmaya başladı. Keçiler meliyordu.

Leni buzdan kayganlaşmış basamaklardan çıkıp ön kapıyı çaldı.

Bay Walker'ın kapıyı açması çok sürmedi. Leni'yi görünce yüzü değişti. "Aman Tanrım." Onu evin içine çekti, paltoların, şapkaların ve çizmelerin sıralandığı kutup havası taşıyan girişten geçirip odun sobasının yanına götürdü.

Leni'nin dişleri öyle şiddetli takırdıyordu ki konuşmaya kalkarsa dilini ısıracağından korktu ama buna mecburdu.

"Mi... mi... minibüsle ka... ka... kaza yap... yap... tık. A... annem mahsur kaldı."

"Nerede?"

Leni artık ne titremesini ne gözyaşlarını durdurabiliyordu. "İri Marge'nin evinden önceki virajda."

Bay Walker başını salladı. "Tamam." Leni'yi sadece kar giysilerini kuşanmasına yetecek kadar bir süre titremeleri ve ürpertileriyle baş başa bıraktıktan sonra omzunda büyük bir çantayla geri döndü.

Telsize gidip açık bir frekans buldu. Önce bir cızırtı, sonra tiz bir ciyıklama yükseldi. "İri Marge," dedi Bay Walker telsize. "Tom Walker konuşuyor. Ana yolda, bizim evin yakınında araba kazası. Yardıma ihtiyacım var. Yola çıkıyorum. Tamam." Başparmağını düğmeden kaldırdı. Yine cızırtı. Sonra mesajı tekrarladı ve cihazı yerine astı. "Gidelim."

Babası bunu duymuş olabilir miydi? Dinliyor muydu, yoksa hâlâ baygın mıydı?

Leni babasının karşısına çıkıvermesini bekler gibi endişeyle dışarı baktı.

Bay Walker kanepenin arkasından kırmızı, sarı ve beyaz çizgili bir yün battaniye alıp onu Leni'nin omuzlarına sardı.

“Kolu kırık. Kanaması var.”

Bay Walker başını salladı. Leni'yi eldivenli elinden tutup sıcacık evden dondurucu soğuğa çıkardı.

Garajda duran kocaman kamyonet hemen çalıştı. Kalorifer devreye girdi ve kabinin içine yayılan sıcaklık Leni'nin daha şiddetli titremesine neden oldu. Araç yolundan çıkıp ana yola inerlerken titremesine engel olamıyordu. Ana yola çıktıkları anda rüzgâr ön camı dövmeye, metal çerçevede ulaşabildiği her ince çatlakta ısıklık çalmaya başladı.

Tom gazdan ayağını çekince araç yavaşladı, homurdandı ve inler gibi bir ses çıkardı.

“İşte!” dedi Leni yoldan çıktıkları yeri işaret ederek. Bay Walker kamyoneti yolun kenarına çekerken karşıda bir çift far ışığı göründü.

Leni, İri Marge'ın kamyonetini tanımıştı.

“Sen kamyonette kal,” dedi Bay Walker.

“Hayır!”

“Burada kal.” Bay Walker file çantayı aldı, kapıyı arkasından çarparak kamyonetten indi.

Leni farların ışığında Bay Walker ve İri Marge'ın yarı yolda buluşmasını izledi. Bay Walker çantayı yere bırakıp içinden sarılmış, kalın bir ip çıkardı.

Leni yüzünü pencereye yapıştırdı, nefesi camı buğulandırdı. Sabırsız bir tavırla camı sildi.

Bay Walker ipin bir ucunu bir ağacın etrafına, diğer ucunu da eski usul bir bağlama tarzıyla kendi beline bağladı.

Eliyle İri Marge'a bir işaret verdikten sonra kendini banketin kenarından aşağı bıraktı ve gözden kayboldu.

Leni kapıyı hızla açtı, kardan önünü göremeyerek ve rüzgâra direnerek yolun karşısına geçti.

İri Marge banketin kenarında duruyordu.

Leni aşağı bakınca kırık dallar ve minibüsün karanlık silüetini gördü. Fenerini o tarafa çevirdi ama yeterince ışık yoktu. Metal gıcırtısı, bir gümbürtü ve bir kadın çığlığı duydu.

Ve sonra... Fenerin cılız ışığında yan tarafına bağladığı anesiyle Bay Walker'ı gördü.

İri Marge eldivenli elleriyle ipe asılarak ve elleri ipin üstünde sürekli yer değiştirerek onları yukarı çekti, ta ki Bay Walker, yanında sımsıkı tuttuğu Leni'nin baygın annesiyle yola adım atana dek. "Durumu kötü," diye bağırdı rüzgârın içinden. "Onu hemen tekneyle Homer'daki hastaneye götüreceğim."

"Ya ben?" diye haykırdı Leni. Orada olduğunu unutmuş gibiydiler.

Bay Walker ona Leni'nin çok iyi tanıdığı "zavallı çocuk" bakışını attı. "Sen de benimle geliyorsun."

Hastanenin küçük bekleme odası sessizdi.

Bay Walker kucağına yığdığı anorağıyla Leni'nin yanında oturuyordu. Önce Walker Koyu'na gitmişlerdi ve orada Bay Walker annesini iskeleye taşıyıp onu nazik hareketlerle alüminyum teknesinin koltuğuna yatırmıştı. Sonra girintili çıkıntılı kıyı hattını son sürat aşp Homer'a gelmişlerdi.

Hastaneye varınca Bay Walker, Leni'nin annesini danışma masasına kadar kucağında taşımıştı. Leni de annesinin ayak bileğinc, bileğine, eli her nereye ulaşabilirse oraya dokunmaya çalışarak yanlarında koşturmuştu.

Danışma masasında oturan, saçlarını iki yandan örmüş yerli kadın daktiloda bir şeyler yazıyordu.

Dakikalar içinde bir çift hemşire annesini almaya gelmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Leni.

“Şimdi bekleyeceğiz.”

Hiç konuşmadan oturdular, Leni ciğerleri kendi başlarına buyruk hareket ediyormuş ve her an çalışmayı bırakabilirlermiş gibi nefes almakta zorlanıyordu. Korkulacak o kadar çok şey vardı ki: annesinin yarası, annesini kaybetme ihtimali, babasının bir anda gelivermesi (*bunu, babasının öfkeden nasıl delireceğini, onu terk ettiklerini anlayınca neler yapabileceğini düşünmemeliydi*) ve gelecek. Şimdi nasıl gidebilirlerdi ki?

“Sana içecek bir şeyler getireyim mi?”

Leni korku kuyusunda o kadar derinlere dalmıştı ki Bay Walker'ın onunla konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Kızarmış gözlerini adama çevirdi. “Faydası olur mu?”

“Hayır.” Bay Walker uzanıp onun elini tuttu. Leni bu beklenmedik temas karşısında o kadar şaşırdı ki az kalsın elini çekecekti ama iyi de gelmişti doğrusu, bu yüzden o da adamın elini tuttu. Babası Bay Walker olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak etmekten alamıyordu kendini.

“Matthew nasıl?” diye sordu.

“Daha iyiye gidiyor, Leni. Genny'nin ağabeyi ona uçmayı öğretecek. Matthew bir terapistle görüşüyor. Mektupların onu çok mutlu ediyormuş. Onunla iletişimi kesmediğin için teşekkür ederim.”

Matthew'un mektupları da Leni'yi çok mutlu ediyordu. Bazen Matthew'dan haber almak ona hayatının en iyi parçasıymış gibi geliyordu. "Onu özlüyorum."

"Evet. Ben de."

"Geri dönecek mi?"

"Bilmiyorum. Orada bir sürü şey var. Onun yaşında çocuklar, sinemalar, takımlar. Ve Mattie'yi tanırım, bir uçağın kontrolünü eline aldığı anda onlara âşık olacaktır. O, macerayı çok seven bir çocuk."

"Pilot olmak istediğini söylemişti."

"Evet. Keşke ona daha fazla kulak verseymişim," dedi Bay Walker iç geçirerek. "Tek isteğim mutlu olması."

Bir doktor, bekleme salonuna girip onlara yaklaştı. Geniş göğsü özgürlüğünü ilan etmek ister gibi mavi ameliyat önlüğünün kumaşını zorlayan iri yapılı bir adamdı. Kırsalda yaşayan erkeklerin çoğu gibi kaba saba görünümlüydü ve sağlam içtiği belli oluyordu ama saçları kısaydı ve gür, gri bıyığı dışında tıraşlıydı. "Ben Doktor Irving. Sen Leni olmalısın," dedi ameliyat kepi çıkarırken.

Leni başını sallayarak ayağa kalktı. "Annem nasıl?"

"İyi olacak. Kolu alçıda olduğu için altı hafta kadar hız kesmesi gerekecek ama kalıcı bir hasar olmayacak gibi görünüyor." Leni'ye baktı. "Onu kurtaran sensin küçük hanım. Sana bunu söylememi özellikle tembihledi."

"Onu görebilir miyiz?"

"Elbette. Beni takip edin."

Leni ve Bay Walker beyaz koridorda Doktor Irving'i takip edip kapısında "NEKAHET ODASI" tabelası olan bir odaya girdiler. Kapıyı Doktor Irving açtı.

Leni'nin annesi diğer kısımlardan perdeyle ayrılmış bir bölmedeydi. Üstünde bir hastane geceliği, kucağında onu sıcak tutan bir

battaniyeyle dar yatakta oturur pozisyondaydı. Beyaz alçı içindeki sol kolu doksan derecelik bir açıyla bükülmüştü. Burnunda bir sorun var gibiydi ve iki gözünde de morluklar vardı.

“Leni,” dedi annesi başı arkasındaki yastık yığnında hafifçe yana düşerek. Bakışları uyuşturucu almış insanlarınki gibi tembeldi ve odaklanmakta güçlük çekiyordu. “Sana dayanıklı olduğumu söylemiştim,” dedi. Sesi biraz farklı çıkıyordu. “Ah, bebeğim, ağlama.”

Ama Leni’nin elinde değildi. Annesini böyle görünce kazayı âdeta yeniden yaşamıştı, tek düşünebildiği annesinin ne kadar kırılgan ve onu kaybetmesinin ne kadar kolay olduğuydu. Bütün bunlar ona şiddetle Matthew’u ve ölümün ne kadar çabuk ve beklenmedik bir şekilde gelebildiğini hatırlatmıştı.

Doktor Irving’in onlara veda edip odadan çıktığını duydu.

Bay Walker annesinin yatağına yaklaştı. “Onu terk ediyordun, değil mi? Bu havada dışarıda olmanızın başka nasıl bir nedeni olabilir?”

“Hayır.” Annesi başını iki yana salladı.

“Size yardım edebilirdim. Hepimiz edebilirdik. İri Marge eski bir savcıdır. Polisi arayabilir, canını yaktığını anlatabilirdim. Canını yakıyor, öyle değil mi? Burnun kazada kırılmadı, değil mi?”

“Polisin bir faydası olmaz,” dedi annesi. “Sistemi iyi biliyorum. Babam avukattır.”

“Onu hapse atarlardı.”

“Ne kadar süreliğine? Bir gün için mi? İki gün için mi? Sonra yine peşime düşerdi. Ya da senin peşine. Veya Leni’nin. Başka insanları riske atarak yaşayabileceğimi mi sanıyorsun? Hem... ben...”

Leni annesinin dile getirmediği sözcükleri duyabiliyordu: *Onu seviyorum.*

Bay Walker gözlerini, yüzündeki morluklar ve bandajlar yüzünden kendisi olmaktan çıkan Cora'ya dikmişti. "Tek yapman gereken yardım istemek," dedi alçak sesle. "Sana yardım etmek isterim. Bunu yapabileceğimi..."

"Beni tanımıyorsun Tom. Tanısaydın..."

Leni annesinin gözlerinin dolduğunu gördü. "Bende bir sorun var," dedi ağır ağır. "Bu bazen bir güç, bazen de zaaf gibi geliyor ama onu sevmekten nasıl vazgeçebileceğimi bilmiyorum."

"Cora!" Leni babasının sesini duydu ve annesinin nasıl da arkasındaki yastıkların arasına sindiğini gördü.

Bay Walker hızla yatağın baş ucundan uzaklaştı.

Babası onu tamamen görmezden gelerek yanından geçti. "Ah, Tanrım, Cora. Sen iyi misin?"

Annesi onun karşısında erir gibiydi. "Minibüsle kaza yaptık."

Babası, "Bu havada dışarıda ne arıyordunuz?" dedi ama sebebini biliyordu. Leni bunu onun gözlerinde okumuştı. Babasının yanağında derin bir sıyrık vardı.

Bay Walker kapıya doğru geri çekildi, kocaman bir adam ortadan kaybolmaya çalışıyordu. Leni'ye üzgün, anlamlı bir bakış atıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Yiyeceğe ihtiyacımız vardı," dedi annesi. "Size ö... özel bir akşam yemeği hazırlamak istemiştim."

Babası dokunuşu onu iyileştirebilirmiş gibi, çalışmaktan nasırlaşmış elini annesinin morarmış ve şişmiş yanağına yerleştirdi. "Beni affet bebeğim. Affetmezsen kendimi öldürürüm."

"Öyle söyleme," dedi annesi. "Sakın öyle söyleme. Seni sevdiğimi biliyorsun. Sadece seni."

"Beni affet," dedi babası. Sonra döndü. "Sen de Kızıl. Bazen akli başından giden ama sizi seven bu adamı affet. Bundan sonra daha iyi olacağım."

“Seni seviyorum,” dedi annesi. Şimdi ağlamaya da başlamıştı ve Leni bir anda dünyasının gerçeğini idrak etti. Alaska’nın o güzel acımasızlığı ve sertliğiyle ortaya çıkardığı gerçeği. Hayat şartları ve maddi sıkıntılar ellerini kollarını bağlıyordu ama asıl sorun, anne ve babasını birbirine bağlayan o hastalıklı, çarpık sevgiydi.

Annesi babasını asla terk etmeyecekti. Sırt çantasını alıp minibüse atlayacak ve yola çıkacak kadar ileri gidebilmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Her zaman geri dönecekti çünkü onu seviyordu. Ya da ona ihtiyacı vardı. Ya da ondan korkuyordu. Gerçeği kim bilebilirdi ki?

Leni annesi ile babasının aşkının “nasıl”larını ve “neden”lerini anlamamanın yakınından bile geçemiyordu. Çalkantılı yüzeyi görecektik kadar büyümüştü fakat hâlâ yüzeyin altında yatanları anlayamayacak kadar gençti.

Annesi babasını, Leni de annesini asla terk etmeyecekti. Ve babası gitmelerine asla izin vermeyecekti. Ailelerini bir arada tutan bu zehirli düğümden hiçbiri için kaçış yoktu.

O gece annesini hastaneden çıkarıp eve götürdüler.

Babası annesine camdan yapılmış gibi davranıyordu. Son derece dikkatli, iyiliği için fazlasıyla kaygılıydı. Bu hali Leni’nin içini güçlü bir öfkeyle dolduruyordu.

Sonra bir an babasının gözlerindeki yaşları fark ediyor ve öfkesi yumuşayıp bağışlamaya benzer bir şeye dönüşüyordu. Leni bu iki duyguyu da nasıl zapt edeceğini ya da değiştireceğini bilmiyordu; babasına duyduğu sevgi, nefrete bulanmıştı. Şu anda iki duygunun da içinde yer kapladığını, hâkimiyeti ele geçirmek için itişip kakıştıklarını hissediyordu.

Babası annesini yatağa yerleştirip doğruca odun kesmeye gitti. İstifledikleri yığını hiçbir zaman yeterli bulmazdı ve Leni fiziksel çabanın ona bir şekilde iyi geldiğini biliyordu. Elinden geldiğince uzun süre annesinin yatağının yanında oturup onun üşümüş elini tuttu. Sormak istediği çok soru vardı ama çirkin sözcüklerin annesini ağlatmaktan başka işe yaramayacağını bildiği için hiçbir şey söylemedi.

Ertesi sabah merdivenden inerken annesinin ağladığını duydu.

Leni anne ve babasının yatak odasına girince annesini sırtını kütük duvara yaslamış halde yatakta (yatak yere atılmış bir şilteden ibaretti) otururken buldu. Yüzü şişmiş, iki gözü de morarmıştı ve burnu ait olduğu yerden biraz sola kaymıştı.

“Ağlama,” dedi Leni.

“Kim bilir hakkımda neler düşünüyorsun,” dedi annesi çekingen bir tavırla dudağındaki yarığa dokunarak. “Onu kandırdım. Yanlış bir şeyler söyledim. Değil mi?”

Leni buna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Yoksa annesi bunun onun hatası olduğunu, o daha sessiz, daha destekleyici ve daha uyumlu olursa babasının patlamayacağını mı söylemeye çalışıyordu? Bu Leni’ye doğru gelmiyordu, hem de hiç. Babası bazen patlıyor, bazen patlamıyordu, hepsi buydu. Annesinin kabahati üstlenmesi Leni’ye yanlış, hatta tehlikeli geliyordu.

“Onu seviyorum,” dedi annesi alçılı koluna bakarak. “Bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum. Ama seni de düşünmeliyim. Ah, Tanrım... Neden böyle olduğumu bile bilmiyorum. Bana bu şekilde davranmasına neden izin verdiğimi... Savaştan önceki halini bir türlü unutamıyorum. Evlendiğim adamın bir gün geri döneceğini düşünmekten kendimi alamıyorum.”

“Onu asla terk etmeyeceksin,” dedi Leni usulca. Bunu annesini itham eder gibi söylememek için büyük çaba harcamıştı.

“Bunu gerçekten ister miydin? Alaska’yı sevdiğini sanıyordum,” dedi annesi.

“Seni daha fazla seviyorum. Ve... korkuyorum,” dedi Leni.

“Bu sefer çok kötüydü, kabul ediyorum. Ama bu onu da korkuttu. Gerçekten. Bir daha olmayacak. Bana söz verdi.”

Leni derin bir iç çekti. Annesinin babasına duyduğu sarsılmaz inancın babasının kıyamet korkusundan ne farkı vardı ki? Acaba yetişkinler dünyaya bakınca istediklerini görüp istediklerini mi düşünüyordu? Kanıt ve tecrübenin bir anlamı yok muydu?

Annesi gülümsemeyi başardı. “Çılgın sekizli oynamak ister misin?”

Hep böyle yaparlardı, lastik patladıktan sonra otoyoldaki şeritlerine geri dönme yolları buydu. Sıradan şeyler söyler, hiçbir şey olmamış gibi davranırlardı. Bir sonraki sefere kadar.

Leni başını salladı. Annesinin en sevdiği şeyleri sakladığı gül ağacından yapılma kutudan iskambil kâğıtlarını alıp şiltenin yanına, yere oturdu.

“Senin gibi bir kızım olduğu için çok şanslıyım Leni,” dedi annesi tek eliyle kâğıtları düzeltmeye çalışırken.

“Biz bir takımız,” dedi Leni.

“Ayrılmaz ikili.”

“Bir elmanın iki yarısı.”

Bunlar birbirlerine hep söyledikleri sözlerdi ama şimdi biraz boş geliyorlardı. Hatta belki de biraz hüzünlü.

İlk elin ortalarına doğru Leni bir aracın yaklaştığını duydu. Kâğıtları yatağın üstüne atıp pencereye koştu. “İri Marge,” diye seslendi annesine. “Ve Bay Walker.”

“Lanet olsun,” dedi annesi. “Giyinmeme yardım et.”

Leni annesinin odasına geri koştu ve pazen pijamalarını çıkarıp rengi solmuş bir kot pantolon ve kolları alçısının sığabileceği kadar geniş kapüşonlu bir eşofman üstü giymesine yardım etti.

Sonra annesinin saçlarını taradı ve oturma odasına çıkıp eski yüzlü kanepeye yerleşirken ona eşlik etti.

Kulübenin kapısı açıldı. Buz gibi hava dalgasıyla birlikte içeri dolan kar, kontrplak zemine yayıldı.

İri Marge kocaman kürk paltosu, Eskimo tarzı botları ve kutup porsuğu kürkünden elde yapılmış gibi duran şapkasıyla bir boz ayıya benziyordu. Sarkık kulak memelerinde geyik bounuzundan küpeler sallanıyordu. Çizmelerindeki karı ayağını yere vurarak silkelerken bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra Leni'nin annesinin morluklarla dolu yüzünü gördü ve "Lanet olası orospu çocuğu," diye söylendi. "Canına okumakta geç bile kaldım."

Bay Walker da içeri girip İri Marge'ın arkasında durdu.

"Hey," dedi annesi onunla göz göze gelmekten çekinerek. Ayağa kalkmadı, belki de ayakta duracak kadar güçlü değildi. "Size bir şeyler?.."

Babası içeri girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Kahveyi ben yaparım Cora. Sen olduğun yerde kal."

Yetişkinlerin arasındaki gerilim dayanılmazdı. Burada neler oluyordu? Bir şeyler olduğu kesindi.

İri Marge, Bay Walker'ı elinden kaçmasından korkar gibi sıkıca kolundan tuttu ve sobanın yakınındaki bir sandalyeye götürdü. Yeterince hızlı hareket etmediğini görünce onu sandalyeye doğru iterek, "Otur," dedi.

Leni oyun masasının yanından bir tabure alıp, İri Marge'ın oturması için onu yemek odasının diğer ucuna taşıdı.

"Bu uyduruk şeye mi oturacağım?" dedi İri Marge. "Popom kürdana saplanmış bir mantar gibi görünecek." Buna rağmen oturdu. Etli ellerini kalçalarına dayayıp Leni'nin annesine baktı.

"Göründüğünden daha kötü," dedi annesi titrek bir sesle. "Bir araba kazası geçirdik, biliyorsunuz."

“Evet, biliyorum,” dedi İri Marge. Leni’nin babası mavi benekli iki kahve fincanıyla oturma odasına döndü ve fincanlardan yükselen duman havayı kahve kokusuyla doldurdu. Fincanları Tom ve İri Marge’a verdi.

“Eee,” dedi huzursuz bir sesle. “Bir süredir hiç kış ziyaretçimiz olmuyordu.”

“Otur Ernt,” dedi İri Marge.

“Ben...”

“Otur yoksa seni ben oturturum,” dedi İri Marge.

Annesi korkuyla iç geçirdi.

Babası annesinin yanına, kanepeye oturdu. “Bir erkekle kendi evinde böyle konuşulmaz.”

“Gerçek bir erkeğin nasıl olduğu konusunda ağzımı açmamı istemezsin Ernt Allbright. Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum ama her an elimden kurtulabilir. İri yarı bir kadının üstüne atladığını da görmek istemezsin. Güven bana. Bu yüzden o koca çeneni kapat ve dinle.” Cora’ya baktı. “İkiniz de.”

Leni odadaki bütün havanın çekildiğini hissetti. Ağır, ürpertici bir sessizlik külçe gibi üstlerine çöktü.

İri Marge, Cora’ya bakıyordu. “Washington’dan geldiğimi ve eskiden hukukçu olduğumu bildiğini biliyorum. Büyük şehir savcısı. Marka takım elbiseler, topuklu ayakkabılar giyenlerden. Her şey tastamamdı. İşimi severdim. Ve rüyalarının erkeğiyle evlenen kız kardeşimi de severdim. Oysa adamın birkaç sorunu varmış. Acayıplıkları. Meğer çok fazla içiyormuş ve kız kardeşimi kum torbası olarak kullanmaya bayılıyormuş. Kız kardeşimi ondan ayrılmaya ikna etmek için her şeyi yaptım ama reddetti. Belki korkuyordu, belki onu seviyordu ya da belki de o da kocası kadar hasta ve sorunluydu. Bilmiyorum. Polisi aradığım zaman durumun onun için daha beter olduğunu biliyordum, bunu bir daha yapmamam için bana yalvardı. Geri çekildim. Hayatımın en

büyük hatasıymış. Kardeşime çekiçle saldırdı.” İri Marge irkildi. “Cenazede kapalı tabut kullanmak zorunda kaldık. Ona bunu yaptı. Çekici kardeşimden aldığını ve nefsi müdafaada bulunduğunu iddia etti. Ama yasalar dayak yiyen kadınlara çok nazik davranmaz. Herif hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Özgürce. Ben buraya bunlardan uzaklaşmak için geldim.” Ernt’e baktı. “Ve karşıma sen çıktın.”

Ernt ayağa kalkmaya yeltendi.

“Yerinde olsam otururdum,” dedi Bay Walker.

Ernt yavaşça yerine oturdu. Endişesi parlayan gözlerinden, sıkıp açtığı yumruklarından anlaşılıyordu. Botlarının içindeki ayağını gergin bir tavırla yere vuruyordu. Bay Walker ve İri Marge’ın, bu küçük toplantının Leni’nin annesine neye mal olacağı konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Onlar gider gitmez babası infilak edecekti.

“Muhtemelen iyi niyetle geldiniz ama...” dedi Leni.

“Hayır,” dedi Bay Walker nazik bir sesle. “Bu senin çözebileceğin bir şey değil Leni. Sen daha çocuksun. Sadece dinle.”

“Tommy’yle bu konuyu konuştuk,” dedi İri Marge. “Buradaki durumunuzu. Birkaç çözüm önerimiz var ama dürüst olmak gerekirse Ernt, favorimiz seni تنها bir yere götürüp öldürmek.”

Ernt önce güldü ama hemen sonra sustu. Şaka yapmadıklarını anlayınca gözleri kocaman açıldı.

“Aslında benim tercihim buydu,” dedi Bay Walker. “Ama İri Marge’ın başka bir planı var.”

“Ernt, sen pılını pırtını toplayıp Slope’a gidiyorsun,” dedi İri Marge. “Boru hattı senin gibi adamları işe alıyor, orada bir Sodom ve Gomora durumu söz konusu ve tamircilere ihtiyaçları var. Tonla para kazanırsın ki zaten buna ihtiyacınız var ve bahara kadar buralarda olmazsın.”

“Ailemi bahara kadar yalnız bırakamam,” dedi Ernt.

“Ne kadar düşüncelisin,” diye mırıldandı Bay Walker.

“Onu sana bırakacağımı mı sanıyorsun?” diye karşılık verdi Ernt.

“Kesin şunu baylar,” dedi İri Marge. “Boynuzlarınızı daha sonra tokuşturursunuz. Şimdilik Ernt gidiyor, ben buraya taşınıyorum. Kış boyunca kızlarınızla kalırım Ernt. Her şeye ve herkese karşı emin ellerde olmalarını sağlarım. Baharda geri dönersin. Belki o zamana kadar elindekilerin değerini anlar ve karına hak ettiği gibi davranmayı öğrenirsin.”

“Beni zorla gönderemezsin,” dedi Ernt.

“Seçme şansın yok,” dedi İri Marge. “Bak, Ernt. Alaska insanların içindeki en iyiyi ve kötüyü açığa çıkarır. Belki de Dışarı’da kalsaydın şu anda olduğun adama hiçbir zaman dönüşmeyecektin. Vietnam’ı iyi biliyorum ve orada yaşadıklarınız içimi parçalıyor. Ama karanlıkla baş edemiyorsun, öyle değil mi? Bunda utanılacak bir şey yok. Pek çok insan karanlı’kla baş edemez. Bunu kabullen ve ailen için en iyisini yap. Cora’yı ve Leni’yi seviyorsun, öyle değil mi?”

Cora’ya bakınca Ernt’ün yüz ifadesi değişti. Bir anda yumuşayıverdi ve Leni bir an babasını, gerçek Ernt’ü, savaş onu mahvetmeseydi hâlâ olacağı adamı görür gibi oldu. Öncesi’nde kalan adamı. “Seviyorum,” dedi babası.

“Mükemmel. Onları burada bırakıp onlar için para kazanmaya gidecek kadar çok seviyorsun,” dedi. “Şimdi git, eşyalarını topla ve yola koyul. Seni bir daha ancak kar erirken göreceğiz.”

✧ 1978 ✧

ON İKİ

On yedi yaşındaki Leni kar makinesini yağın kara rağmen kendinden emin bir şekilde kullanıyordu. Uçsuz bucaksız kışın ortasında yalnızdı. Şafak öncesi karanlıkta, başındaki fenerin ışığını takip ederek eski maden yoluna saptı. Bir buçuk kilometre kadar sonra yol yerini kıvrılıp bükülerek, bir alçalıp bir yükselerek uzanan bir patikaya bıraktı. Leni'nin arkasındaki şimdi boş olan ama en kısa zamanda son avıyla doldurmayı umduğu plastik kızak, karın üstünde tangırdıyordu. Babasının haklı çıktığı bir şey varsa o da şuydu: Leni avlanmayı öğrenmişti.

Kar tepelerinin üstünden, ağaçların etrafından ve donmuş nehirlerden geçerek, bazen kontrolden çıkan kar makinesinin üstünde havalanarak, bazen sevinçle, bazen korkuyla ya da ikisinin karışımıyla çılgınlık atarak ilerliyordu. Doğayla kendini evinde hissedecek kadar bütünleşmişti.

Arazi dikleştikçe ağaçlar seyreliyor, cılızlaşıyordu. Leni uçurumları ve karla kaplı kaya çıkıntılarını görmeye başlamıştı.

Yola devam etti: Çıkıyor, iniyor, ağaçların etrafından dolaşıyor, kar kümelerinin arasından ve devrilmiş kütüklerin üstünden geçiyordu. Yaptığı iş çok fazla konsantrasyon gerektirdiği için başka hiçbir şey düşünemiyor ya da hissedemiyordu.

Bir tepeye çıkınca kar makinesi tutuşunu kaybedip sola kaydı. Leni ayağını gaz pedalından çekip yavaşladı. Durdu.

Neopren maskesinin deliklerinden hızlı hızlı soluyarak etrafına baktı. Sivri ve bembeyaz dağ zirveleri, mavili beyazlı buzullar, siyah gölgeler.

Titreyerek aracından indi. Rüzgârdan korunmak için hafifçe öne eğilerek çantasının iplerini çözdü, kar ayakkabılarını giydi, sonra kar makinesini geniş bir ağacın dibindeki küçük ama korunaklı alana itip üstünü muşambayla örttü. Aracın çıkabileceği son noktaya gelmişti.

Gökyüzü anbean aydınlanıyordu. Leni'nin aldığı her nefeste gün ışığı daha fazla yayılıyordu.

Patika daralarak yukarıya doğru kıvrılıyordu. Bir kilometre yürümeden sonra ilk donmuş koyun pisliği öbeğini gördü ve toynak izlerinin peşinde tırmanmaya devam etti.

Dürbününü çıkardı ve etrafındaki beyaz araziye taradı.

İşte. Kocaman, kıvrımlı boynuzlarıyla krem rengi bir yaban koyunu bütün zarafetiyle yüksek bir kaya çıkıntısının pürüzlü ve karlı yüzeyinde ilerliyordu.

Leni dar sırtta dikkatle yürüyüp ağaçların arasına girdi. Orada bulduğu yeni izleri takip ederek donmuş bir nehre çıktı.

Taze hayvan pisliği.

Koyun nehrin diğer tarafına buzı kırarak, suyun içinden geçmişti. Etraflarını saran sağlam ve kalın buz tabakasının yerinde tuttuğu buz parçaları suyun yüzeyinde bir yükselip bir alçalıyordu.

Buzun üstünde donmuş dalları iki yana uzanan yaşlı bir ağaç yatıyor, su ağacın iki yanında usul usul kıpırdanıyordu.

Helezonlar çizerek dönen kar kütüğün bir tarafına birikiyordu, diğer tarafta minik girdaplar oluşturarak savrulmaya devam ediyordu. Rüzgâr yer yer bütün karı süpürerek gümüş mavisi ışıltılar saçan çatlak buz tabakalarını açığa çıkarmıştı. Leni buradan geçmenin güvenli olmadığını biliyordu ama başka bir yerden geçmek saatlerini alırdı. Hem başka bir yerin daha

iyi bir geçiş noktası olacağını kim bilebilirdi ki? Bunca yolu pes etmek için gelmemişti.

Sırt çantasının askılarını sıkıp av tüfeğini bağladı, sonra kar ayakkabılarını çıkarıp onları da çantasına tutturdu.

apı yaklaşık altmış santim olan, soyulmaya yüz tutmuş kabuğu kar ve buzla kaplı donuk kütüğe baktı, derin bir nefes aldı, ellerinin ve dizlerinin üstünde emeklemeye başladı.

Dünya küçölüp kütüğün dar gövdesinden ve nehrin genişliğinden ibaret olmuştu sanki. Ağacın sert kabuğu dizlerine batıyordu. Buzun atırtısı patlayan silahların seslerini anımsatıyordu.

Leni kütüğün ucuna baktı.

Karşı kıyı. Tek düşünebildiği buydu. Ne buzun çatırtısı ne de altından akan buz gibi su. Hele o suya düşmeyi aklından bile geçiremezdi.

Onu kamçılayan rüzgârın, üstüne yağan karın arasında sabırla santim santim ilerledi.

Buz şiddetli bir şekilde çatırdadı. Kütük aşağı doğru kayarak Leni'nin karşısındaki buzı kırdı. Sıçrayan su buzun üstünde birikerek cansız ışıkta parladı.

Kütük keskin bir çatırtıyla biraz daha aşağı eğildi ve bir şeye çarptı.

Leni hızla doğruldu, kollarını iki yana açarak dengesini sağladı. Kütük altında nefes alır gibiydi.

Buz bir kez daha çatırdadı. Bu kez kükremeye yakın bir ses çıkararak.

Leni ile kıyı arasında en fazla iki metre kalmıştı. Matthew'un, cesedi buza düştüğu yerden kilometrelerce uzakta bulunan annesini hatırladı. Cesedinizin nerede bulunacağını kestirmek zordu, Alaska'da su her yönde akar, gizli kalması gereken ne varsa illa açığa çıkarırdı.

Leni milim milim ilerledi. Karşı kıyıya yaklaşınca uçmaya hazırlanır gibi kollarını ve bacaklarını çırparak kendini yukarı itti ve diğer taraftaki karla kaplı kayaların üstüne indi.

Kan.

Ağzında ılık kanının metalik tadını duydu, buz gibi yanğıından aşağı inen sıcaklığı hissetti.

Bir anda kıyafetlerinin terden mi, yoksa bileklerindeki ve çizmelerindeki su damlalarından mı geldiğinden emin olamadığı ıslaklığını hissederek titremeye başladı. Eldivenleri de çizmeleri de ıslanmıştı ama neyse ki su geçirmez diler.

Ayağa kalkıp hasar değerlendirmesi yaptı. Alnında yüzeysel bir sıyrık vardı ve dilini ısırılmıştı. Anorağının kol ağızları ıslanmıştı ve boynundan içeri su girdiğini tahmin ediyordu. Çok kötü değildi.

Sırt çantasını düzelterip tüfeğini eline aldıktan sonra tekrar yola koyuldu ve nehri görüş alanından ayırmamaya özen göstererek kıyıdan içeri yürümeye başladı. İzleri ve hayvan pisliklerini takip ederek yukarıya, daha yukarıya, sivri kayalıklara tırmandı. Bu yükseklikte ölümcül bir sessizlik hâkimdi. Yağan kar ve nefesinin buğusu görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Sonra bir ses duydu. Bir dal çatırtısı ve bir kayanın üstünden kayan toynakların sesi. Avının miski andıran kokusunu aldı. İki ağacın arasında durup silahını kaldırdı.

Tüfeğin nişan dürbününden erkek koyunu gördü, nişan aldı. Düzenli aralıklarla nefes alarak bekledi.

Bekledi.

Sonra tetiği çekti.

Koyun hiç ses çıkarmadı. *Tam hedefe, kusursuz atış. Acısız.* Koyun önce dizlerinin üstüne çöktü, sonra kayanın üstüne devrildi ve karlı zemine serildi.

Leni karın arasından avına doğru yürüdü. Bir an önce hayvanın içini temizleyip eti çantasına atmak istiyordu. Teknik olarak yasa dışı bir avlanmaydı bu, koyunlar için avlanma mevsimi sonbaharla sınırlıydı ama boş bir buzluk boş bir buzluk demekti. Leni hayvanın yaklaşık kırk beş kilo geleceğini tahmin ediyordu. Onca ağırlıkla kar makinesine dönmesi uzun zaman alacaktı.

Kar makinesini kulübeye uzanan bembeyaz araç yoluna soktu. Her çukuru ve dönüşü ezbere bildiği için gaza yüklenmeden, çok yavaş gidiyordu.

Son dört yılda Alaska'daki her şey gibi o da yabanileşmişti. Neredeyse beline kadar inen saçları (saçlarını kesmek için hiçbir neden görmüyordu) koyu bir maun kızılına dönmüştü. Tombul, küçük kızlara özgü yüzü incelmış, dağılan çilleri ona gözlerinin mavisini vurgulayan bembeyaz bir ten bırakmıştı.

Babası gelecek ay kulübeye dönecekti. Son birkaç yıldır Tom Walker ve İri Marge'in koyduğu kurallara itaat ediyordu. İstemeyerek ve huysuz bir tavırla "tavsiyeler"ine uymuştu. Her yıl Şükran Günü'nden sonra (bu genelde kâbuslarının artmaya, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kavga çıkarmaya başladığı zamanlardı) boru hattında çalışmak üzere North Slope'a gidiyordu. İyi para kazanıyor, her hafta eve para gönderiyordu. Bu parayı oradaki hayatlarını iyileştirmek için kullanıyorlardı. Şimdi keçileri, tavukları, balık tutmak için alüminyum bir kayıkları ve kubbeli bir seranın içinde bolca mahsul veren bir bahçeleri vardı. Minibüsü makul düzeyde iyi bir kamyonetle takas etmişlerdi. Minibüste –McCarthy civarındaki ormanda– artık yaşlı bir münzevi yaşıyordu.

Babası hâlâ birlikte yaşaması zor, değişken ve karamsar bir adamdı. Bay Walker'dan tehlikeli bir şekilde nefret ediyor ve en ufak bir hayal kırıklığı (ya da viski veya Deli Earl) onu kolayca bozabiliyordu ama aptal değildi. Tom Walker ve İri Marge'in gözlerinin üstünde olduğunu biliyordu.

Annesi hâlâ, "Artık daha iyi sanki, sence de öyle değil mi?" deyip duruyordu ve Leni de bazen buna inanıyordu. Ya da belki de kışın beyaza dönen kar tavukları gibi onlar da ortamlarına uyum sağlamışlardı.

Babasının boru hattına gitmek için yola çıkmasından önceki karanlık ayda ve ziyarete geldiği hafta sonlarında Leni ve annesi bilim insanlarını aratmayacak bir dikkatle onun ruh halini inceliyor, kaygı düzeyinin arttığını haber veren en ufak bir göz seğirmesini bile gözden kaçırmıyorlardı. Leni babasının öfkesini mümkün olduğunca dağıtmayı ve bunu başaramadığı zamanlarda ayak altından çekilmeyi öğrenmişti. Onun müdahalesi –bunu zor yoldan öğrenmişti– annesinin durumunu kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Leni kar makinesini beyaz bahçeye sokunca Tom Walker'ın büyük kamyonetinin İri Marge'ın International Harvester'ının yanma park edildiğini gördü.

Kar makinesini tavuk kümesi ile kulübenin arasına park edip indi ve çizmeli ayaklarıyla kirli ve sertleşmiş karda bata bata yürüdü. Deniz seviyesinde hava hızla değişiyor, ısınıyordu. Mart ayının sonuydu. Yakında sarkıtlar düzenli bir tıkırtıyla sularını damlatmaya başlayacak ve yüksek kesimlerde eriyen kar aşağı akararak bahçelerini çamura bulayacaktı.

Leni iç organlarını boşaltıp temizlediği koyunu kar makinesinin çektiği kırmızı, plastik kızaktan çözdü. Kanlı, beyaz bir naylona sarılı eti omzuna atıp onun gelmesiyle gıdıklamaya ve melemeye başlayan hayvanların arasından geçti ve artık sağlam olan basamaklardan kulübeye çıktı.

İçeriye adım attığı anda sıcaklık ve ışıkla sarmalandı. Daha birkaç saniye önce görebildiği soluşu kayboluvermişti. Jeneratörün lambalara enerji sağlayan uğultusu duyuluyordu. Küçük, siyah odun sobası –en başından beri oradaydı– içeriye sıcak hava pompalıyordu.

Yeni yemek masasının üstündeki büyük, portatif radyoda müzik çalıyordu. Bee Gees'in bir disko şarkısıydı bu. Kulübede taze ekmek ve fırında pişen etin kokusu vardı.

Babasının yokluğu hemen hissediliyordu. Onun yokluğunda her şey daha kolay, daha rahat oluyordu.

İri Marge ve Bay Walker, babasının geçen yaz yaptığı büyük yemek masasında kâğıt oynuyorlardı.

Annesi seneler içinde parça parça yeniledikleri mutfak girintisinden, “Hey, Leni. Dikkat et de hile yapmasınlar,” diye seslendi. Gazla çalışan bir fırın ve bir buzdolabı edinmişlerdi. Bay Walker tezgâhı fayansla kaplamış ve daha iyi bir lavabo yerleştirmişti. Ama evde hâlâ su akıyordu ve içeride tuvalet yoktu. İri Marge, Homer’daki Kurtuluş Ordusu’ndan aldıkları tabaklar için bir raf yapmıştı.

“Ah, hem de nasıl hile yapıyorlar,” dedi Leni gülümseyerek.

“Ben yapmıyorum,” dedi İri Marge ağzına büyük bir parça Ren geyiği sosisi tıkarken. “Bu ikisini yenmek için hile yapmama hiç gerek yok. Buraya gel Leni. Kıran kırana mücadele edelim.”

Bay Walker kıkırdarak doğrulunca sandalyesinin ayakları kontrplak zeminde gıcırdadı. “Bakıyorum da birileri bir koyun düşürmüş.” Lavabonun altından büyük, beyaz bir naylon çıkarıp yere serdi.

Leni yükünü naylonun üstüne bırakıp yanında diz çöktü. “Düşürdüm,” dedi. “Porter Bayırı’nın orada.” Torbayı açıp iç organları temizlenmiş koyunu dışarı çekti.

Bay Walker bilemediği *ulu*’yu ona uzattı.

Leni işe koyuldu ve eti gümüş renkli yününden ayırıp koyunun sağrısını biftek ve rosto olarak dilimlemeye başladı. Bir zamanlar evin içinde, naylon üstünde et parçalamak ona çok tuhaf gelirdi. Ama artık öyle değildi. Kış aylarında hayat böyle olurdu.

Annesi gülümseyerek mutfaktan çıktı. Kış aylarında yüzünden gülümseme eksik olmuyor gibiydi. Leni gibi o da burada, Alaska’da çiçek açmıştı. İşin ironik yanı, kendilerini en çok dünyanın küçüldüğü ve en tehlikeli haline büründüğü kış mevsiminde güvende hissediyorlardı. Babası yokken nefes almak kolaylaşıyordu. Artık annesiyle aynı boydaydılar. Protein ağırlıklı beslenmek ikisini de balerinler gibi ince ve kıvrak yapmıştı.

---

* Yarım ay şeklindeki ahşap saplı, satıra benzer bir tür et bıçağı. (ç. n.)

Annesi masadaki yerini aldı ve “Bu kez şansımı zorlayacağım,” dedi. “Haydi bakalım, stratejinizi görelim.”

“Şansını mı zorlayacaksın?” dedi Bay Walker. “Fazla zorlama, her zamanki gibi elinde kalmasın.”

Annesi güldü. “Sana bu sözleri yedireceğim Tom.” Kâğıtları dağıtmaya başladı.

Leni kış aylarında da tıpkı yaz aylarında olduğu gibi rol yapardı. Mesela şu anda annesi ile Bay Walker’ın birbirlerine nasıl baktıklarını, birbirlerine dokunmamaya nasıl özen gösterdiklerini fark etmiyormuş gibi yapıyordu. Ya da annesinin Bay Walker’ın adını anarken bazen nasıl iç geçirdiğini.

Bazı şeyler çok tehlikeliydi, bunu hepsi biliyordu.

Leni etin üstüne eğildi. Bütün dikkatini eti düzgün kesmeye verdiği için motor sesini fark etmesi biraz sürdü. Sonra pencereye vuran ve kulübeyi kısa bir süre aydınlığa boğan far ışıklarını gördü.

Birkaç saniye geçmeden kulübenin kapısı açıldı.

Babası içeri girdi. Başında alnına kadar indirdiği rengi solmuş, eski bir kamyoncu şapkası vardı, uzun sakalı ve bıyığı birbirine karışmıştı. Boru hattında geçirdiği uzun ayların sonunda çok içen ve çok az yiyen adamların dinç ve sert görünümüne bürünmüştü. Sert Alaska havası tenine bol çizgili, kayışimsı bir görüntü vermişti.

Annesi ayağa fırladı, yüzü bir anda kaygıyla dolmuştu. “Ernt! Erkencisin! Geleceğini bana haber vermeliydin.”

“Evet,” dedi babası, Bay Walker’a bakarak. “Haber vermemi neden istediğini anlayabiliyorum.”

“Komşular olarak toplandık, birkaç el kâğıt oynuyoruz, hepsi bu,” dedi Bay Walker ayağa kalkarken. “Ama sizi baş başa bırakalım da hasret giderin.” Ernt’ün yanından geçti (Ernt geri çekilmeyerek Bay Walker’ı yolunu değiştirmek zorunda bıraktı), kapının yanındaki askıdan anorağını alıp üstüne giydi. “Teşekkürler kızlar.”

O gidince Cora solgun bir yüzle Ernt'e baktı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, nefes almakta zorlanır gibi kaygılı bir hali vardı.

İri Marge da ayağa kalktı. "Eşyalarımı toplamam biraz sürer. Bu yüzden sakıncası yoksa bu akşam da burada kalacağım. Eminim yoktur."

Ernt, İri Marge'ın olduğu tarafa bakmadı bile. Gözleri karışındaydı. "Şişman bir kadına ne yapacağını söylemek ne haddime."

İri Marge kahkaha atarak yemek masasından uzaklaştı. Ernt'ün Anchorage'da tasfiye edilen bir otelden satın aldığı kanepeye oturup ayaklarını yeni sehpaye uzattı.

Cora, Ernt'e yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp onu kendine çekti. "Hey, sen," diye fısıldayarak boynuna bir öpücük kondurdu. "Seni özledim."

"Beni kovdular. Orospu çocukları."

"Ah, hayır," dedi Cora. "Ne oldu ki? Neden?"

"Yalancı orospu çocuğunun teki onlara iş başında içki içtiğimi söylemiş. Patronum da pisiğin teki. Benim hatam değildi."

"Zavallı Ernt," dedi Cora. "Sana hiç rahat vermiyorlar."

Ernt karısının yüzüne dokundu, çenesini yukarı kaldırıp onu dudaklarından sertçe öptü. "Tanrım, seni çok özledim," dedi dudaklarını dudaklarından uzaklaştırmadan. Cora onun dokunuşuyla inleyerek vücudunu onunkine yasladı.

Yatak odasına süzülüp kapıda şingırdayan boncukları aralarken kulübede yalnız olmadıklarını unutmuş gibiydiler. Leni gürültüyle yatağa çöktüklerini, nefes alıp verişlerinin hızlandığını duydu.

Geriye kaykılıp topuklarının üstüne oturdu. *Tanrım*. Anne ve babasının ilişkisini asla anlayamayacaktı. Hem kendisinin hem de annesinin, babasına duydukları sarsılmaz sevginin içini bulandırması onu utandırıyor. İkisinde de bir sorun vardı, bunu biliyordu. Bazen bunu İri Marge'ın, annesine bakışlarında da görebiliyordu.

"Bu hiç normal değil evlat," dedi İri Marge.

"Ne normal ki?"

“Kim bilebilir? Kaçık Pete tanıdığım en mutlu evli insan.”

“Pekâlâ, Matilda da sıradan bir kaz sayılmaz. Acıktın mı?”

İri Marge kocaman karnını sıvazladı. “Tahmin et. Annenin güveci favorimdir.”

“Hemen hazırlıyorum. Odadan uzun süre çıkmayacaklarına bahse girerim.” Leni parçaladığı eti sardı, lavabonun yanındaki kovadan döktüğü suyla ellerini yıkadı, mutfaktaki radyonun sesini sonuna kadar açtı ama o bile yatak odasındaki kavuşmanın sesini bastırmaya yetmedi.

Alaska’da çözülme zamanı. Erimenin, hareketin, sesin, güneşin bütün çekingenliğiyle geri döndüğü, kirli kar yamalarının üstünde ışıldadığı mevsim. Dünya soğuğu üstünden atarak kıpırdanıyor, kocaman çarkların dönerken çıkardığı seslere benzer sesler çıkarıyordu. Evler kadar büyük buz kütleleri kopup akıntıya kapılıyor, önlerine ne çıkarsa yere seriyordu. Altlarındaki ıslak ve tekinsiz zemin kaydıkça ağaçlar inleyerek devriliyordu. Kar önce yumuşuyor, ardından arazideki bütün çukur ve oyuklarda toplanan suya dönüşüyordu.

Karda kaybedilen şeyler yeniden ortaya çıkıyordu. Rüzgâra kapılıp giden bir şapka, bir ip yumağı, kar yığınlarının arasına atılan ve karın erimesiyle yolun çamurlu yüzeyinde süzülen bira kutuları. Çamurlu birikintiler siyah ladin iğneleriyle kaplanıyor, fırtınalarda kırılan dallar arazinin dört bir köşesinden yokuş aşağı akan suya karışıyordu. Keçiler diz hizasına gelen çamurlu karın içinde duruyordu. Ne kadar saman dökerlerse döksünler su bir türlü emilmiyordu.

Ağaç diplerindeki çukurları dolduran su yol kenarları boyunca akıyor ve Alaska’nın bu kısmının teknik olarak bir yağmur ormanı olduğunu hatırlatmak istercesine her yerde birikiyordu. Nerede durursanız durun buzların çatırdadığını, suyun ağaç dallarından

ve saçaklardan süzüldüğünü, yol kenarlarında ve suya doymuş toprağın her oyduğunda küçük nehirler oluşturduğunu duyabilirdiniz.

Hayvanlar saklandıkları yerlerden çıkıyordu. Sığırlar kasabanın içinde dolaşıyordu. İnsanlar virajları hızlı almamaya özen gösteriyordu. Deniz ördekleri vaklamaları hiç kesilmeyen sürüler halinde geri dönüp körfezdeki dalgalara yerleşiyordu. Ayılar inlerinden ayrılıp dağ yamaçlarında yemek arayışına çıkıyordu. Doğa bahar temizliğine soyunmuşçasına buzu, soğuğu ve donu silkeleyip temizliyor, ışık içeri girebilsin diye camları siliyordu.

Bu güzel, mavi akşamda, koyu mavi göğün altında Leni, Xtratuf botlarını ayağına geçirip hayvanlara yem vermek için dışarı çıktı. Artık yedi keçileri, on üç tavukları ve dört ördekleri vardı. Suyla dolmuş tekerlek izlerinin ve bileklerine kadar çamurun içinde ilerlerken sesler duydu. Sese, ailesinin dış dünyayla bağlantısı olan koya doğru döndü. Yıllardır burada olmalarına rağmen evin etrafı yabaniliğini inatla koruyordu. Leni kendi arka bahçelerinde bile dikkatli olmak zorundaydı ama böyle denizin yükseldiği ve suyun deniz kabuklarıyla kaplı kıyıyı okşadığı günlerde manzara hâlâ nefesini kesiyordu.

Şimdi de suda kanolar vardı, parlak renklerde kayıklardan oluşan küçük bir filo önlerinden geçiyordu.

Turistler. Muhtemelen Alaska'da her şeyin ne kadar hızlı değiştiğinden bihaberdiler. Altlarındaki su sakindi sakin olmasına ama küçük körfez günde iki kez hızlı ve telaşlı dalgalarla dolup boşalır, temkinsiz davrananları daha tehlikenin farkına bile varmadan mahsur bırakabilir ya da batırabilirdi.

Annesi Leni'nin yanına yaklaştı. Beraberinde Leni'ye her zaman annesini anımsatacak o tanıdık sigara dumanı, gül ve kuşburnu esanslı sabun ve lavantalı el kremi kokusu karışımını da getirmişti. Kolunu Leni'nin omzuna attı ve kalçasıyla onu şaka yollu itti.

Turistlerin koyda süzülmesini izleyip suyun üstünde yankılanan kahkahalarını dinlediler. Leni Dışarı'da yaşayan, buraya tatile

gelen, dağ yamaçlarında sırt çantalarıyla dolaşıp “karadan uzak” yaşamamanın hayalini kurduktan sonra banliyölerdeki evlerine ve sürekli değişen hayatlarına geri dönen o çocukların hayatlarının nasıl olduğunu hep merak ederdi.

Arkalarında kırmızı kamyonetin motoru çalıştı. “Gitme zamanı kızlar,” diye seslendi babası.

Annesi Leni’nin elini tuttu. Babasına doğru yürümeye başladılar.

“Bence bu toplantıya girmemeliyiz,” dedi Leni babasının yanına varınca.

Babası ona baktı. Alaska’da geçirdikleri seneler içinde yaşlanmış, siskalaşmıştı. Göz kenarları ve çökük yanakları ince çizgilerle kaplıydı. “Nedenmiş o?”

“Seni bozacak.”

“Bir Walker’dan kaçacağımı falan mı sanıyorsun? Beni korkak mı zannediyorsun?”

“Baba...”

“Biz de bu toplumun bir parçasıyız. Kimse Kaneq’i benden daha çok sevemez. Walker çok mühim bir şahsiyet havalарına girip toplantı düzenliyorsa biz de o toplantıya gideriz. Atlayın.”

Eski kamyonete sığıştılar.

Kaneq buraya ilk taşındıkları zamankinden çok farklıydı ve babası yaşanan bütün değişikliklerden nefret ediyordu. Homer’dan yaya turistleri taşıyan bir feribotun olmasından, turistler etrafı hayranlıkla süzerek ve gördükleri her kartalı, her atmacayı, her foku birbirlerine işaret ederek yolun ortasından yürüdükleri için hız kesmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Kasabadaki yeni balıkçı teknesi kiralama işinin büyümesinden ve büfede hiç boş yer bulamamaktan nefret ediyordu. Ziyarete gelenlerden –onlara “boş gezenin boş kalfaları” derdi– nefret ediyordu ama asıl oraya yeni taşınan, kasabanın yakınına evler inşa edip arazilerini çitlerle çevirip garajlar inşa eden yabancılardan nefret ediyordu.

Bu ılık akşamda ana caddede fotoğraf çekerek ve yol kenarında bağlı duran köpekleri bile kızdıracak kadar yüksek sesle konuşarak dolaşan birkaç çetin ceviz turist vardı. Yeni açılan Snackle adlı dükkânın (atıştırmalıklar ve balık malzemeleri satılan küçük bir dükkândı bu) önünde toplanmışlardı.

Kicking Moose'un kapısındaki tabelada "KASABA TOPLANTISI PAZAR AKŞAMI SAAT 19.00'DA" yazıyordu.

Leni'nin babası, "Neresi burası? Seattle falan mı?" diye söylendi.

"Son toplantımız iki yıl önceydi," dedi annesi. "Tom Walker'ın kısa süreli kullanıma açık iskelenin tamiri için kereste bağışladığı zamandı."

Ernt bir park alanına girerken, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Bunu söylemene gerek var mı? Tom Walker'ın dünyanın en önemli şahsiyeti havalarıyla parasını burnumuza sokmasını nasıl unutabilirim?" Kamyoneti, yanmış Kicking Moose'un önüne park etti. Barın kapısı ardına kadar açıldı.

Leni anne ve babasının peşi sıra içeri girdi.

Kasabada onca değişim yaşanmıştı, aynı kalan tek yer burasıydı. İçki aktığı sürece Kaneq'te kimse barın kararmış duvarlarına, yanık kokusuna aldırılmıyordu.

Bar şimdiden kalabalıktı. Pazen gömlekli erkekler ve kadınlar (çoğunlukla erkekler) barın önüne sıralanmıştı. Bar taburelerinin altına ve ayak altından uzak köşelere birkaç sıska köpek kıvrılmıştı. Herkes bir ağızdan konuşuyor, arka planda müzik çalıyordu. Sese eşlik edercesine ağlamaklı bir ses çıkarıp havlayan bir köpek, bir çizme müdahalesiyle susturuldu.

Deli Earl onları gördü ve el salladı.

Ernt onu başıyla selamlayıp bara yöneldi. Barın arkasında onlarca yıldır olduğu gibi yine Yaşlı Jim vardı. Dişsiz ağzı, ferî sönmüş bulanık gözleri ve kelime dağarcığı kadar seyrek sakallarıyla yavaş fakat kafa dengi bir barmendi. Yaşlı Jim'in onlara krediyle veya bir parça sığın eti karşılığında içki vereceğini herkes bilirdi.

Söylentiye göre 1942'de Tom Walker'ın babası barı kurduğundan beri düzen hep böyle yürüyordu.

Ernt, Yaşlı Jim'e, "Viski, duble," diye seslendi. "Ve hanımefendi için bir Rainier birası." Boru hattından kazandığı, cebinde buruşmuş birkaç banknotu tezgâha vurur gibi bıraktı.

İçkisini ve karısının birasını alıp Deli Earl'ün, Thelma'nın, Ted'in, Clyde'in ve Harlan kabilesinin diğer fertlerinin ters çevrilmiş bir fiçinin etrafına çektikleri sandalyelerde oturduğu köşeye gitti.

Thelma, Cora'ya gülümsedi ve beyaz bir sandalyeyi yanına çekti. Cora oturunca iki kadın hemen kafa kafaya verip konuşmaya başladı. Son birkaç yılda çok iyi arkadaş olmuşlardı. Leni seneler içinde Thelma'nın kırsalda yaşamaya cesaret eden çoğu Alaskalı kadın gibi dayanıklı, güvenilir ve ne pahasına olursa olsun dürüst olduğunu öğrenmişti. Yine de onunla ters düşmek istemezsiniz.

"Hey, Leni," dedi Moppet her biri ayrı yöne bakan dişlerini açığa çıkaran bir gülümsémeyle. Uzun kollu tişörtü fazla bol, pantolonu fazla kısaydı. Bileklerinde toplanmış yün çorapları ve bilek hizasında biten botlarının üstünden baca temizleyiciliği yapan çocuk bacağı zayıflığındaki baldırlarının en az altı yedi santimlik kısmı açıkta kalıyordu.

Leni sekiz yaşındaki kıza gülümsedi. "Hey, Mop."

"Axle dün eve döndü. Az kalsın ona ok atıyordum," dedi Moppet sırtarak. "Tanrım, öfkeden kudurdu."

Leni gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Bana gösterecek yeni fotoğrafların var mı?"

"Elbette. Bir dahaki sefere fotoğraflarımı yanımda getiririm."

Leni sırtını yanmış kütük duvara yasladı. Moppet da hemen yanına sokuldu.

Barın ön tarafında bir zil çaldı.

Konuşma sesleri alçalsa da tamamen kesilmedi. Kasaba toplantıları medeniyetten uzakta yaşayanlar için kabul görmüş bir alışkanlık olabilirdi ama bir oda dolusu Alaskalıyı asla gerçekten susturamazdınız.

Tom Walker barın arkasına geçti ve gülümseyerek, "Selam komşular," dedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu odada bir sürü eski dostun yanı sıra yeni yüzler de görüyorum. Yeni komşularımız, merhaba ve hoş geldiniz. Beni tanımayanlar için, adım Tom Walker. Babam Eckhart Walker, Alaska'ya çoğunuz dünyaya gelmeden önce yerleşmiş. Buraya altın bulma hayaliyle gelmiş ama gerçek zenginliği burada, Kaneq'te, toprakta bulmuş. O ve annem edindikleri altı yüz elli dönümlük arazinin hakkını vermişler."

"Yine başladık," dedi Leni'nin babası içkisini kafasına dikerken. "Şimdi de vali dostunu ve çocukken birlikte yengeç avına gittiklerini dinleyeceğiz. Tanrım..."

"Ailem üç nesildir aynı topraklarda yaşıyor. Burası sadece yaşadığımız yer değil, kimliğimiz de oldu. Ama zaman değişiyor. Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Yeni yüzler değişimin kanıtı. Alaska son sınır. İnsanlar eyaletimizi daha fazla değişmeden görmenin açlığını çekiyorlar."

Biri, "Ne olmuş yani?" diye bağırdı.

"Kral somon balığı mevsiminde turistler Kenai Nehri kıyılarına akın ediyor, sularımızda dolaşıyor, kalabalık gruplar halinde feribotlara dolup rıhtımımıza geliyorlar. Gezi gemileri yakında yüzlerce değil, binlerce insanı buraya taşımaya başlayacak. Ted'in balıkçı teknesi kiralama işinin son iki yılda iki kat büyüdüğünü biliyorum ve yazları büfede tek bir sandalye bulunmaz oldu. Sel-dovia ve Homer'la aramızda gidip gelen yolcu feribotunun her gün dolabileceği konuşuluyor."

"Biz buraya bütün bunlardan uzaklaşmak için geldik!" diye bağırdı Ernt.

"Bütün bunları bize neden anlatıyorsun Tommy?" diye seldi İri Marge oturduğu köşeden.

"Bunu sormana sevindim Marge," dedi Bay Walker. "Nihayet Kicking Moose'a para harcamaya ve bu yaşlı kızı elden geçirmeye

karar verdim. Avuçlarımızı ve pantolonlarımızın arka tarafını siyaha boyamayan bir barımızın olmasının zamanı geldi.”

Kasabalıların birinden onaylayan bir “yuppii” nidası yükseldi.

Ernt ayağa kalktı. “Yani şehirdekiler gibi bir bara ihtiyacımız olduğunu ve ayaklarında sandaletleri, boyunlarında kameralarıyla buraya gelen aptalları *rahat ettirmemiz* gerektiğini mi düşünüyorsun?”

İnsanlar dönüp ona baktılar.

“Biraz badananın ve barın arkasında azıcık buzun bize zarar vereceğini hiç sanmıyorum,” dedi Bay Walker düz bir sesle.

Kalabalıktan gülüşmeler yükseldi.

“Biz buraya Dışarı’dan ve içine edilen o rezil dünyadan uzaklaşmak için geldik. Ben Bay Büyük Şahsiyet’in bu barı iyileştirmesine hayır diyelim derim. Bırakalım *cheechako*’lar içmeye Salty Dawg’a gitsinler.”

“Tanrı aşkına, ana karayla aramıza köprü kuruyor değilim,” dedi Bay Walker. Bu kasabayı babam inşa etti, bunu sakın unutma. Sen Dışarı’da Küçükler Ligi için seçmelere katılırken ben bu barda çalışıyordum. Burası benim.” Duraksadı. “Tamamı. Bunu unuttun mu? Ve düşündüm de, şu eski misafirhaneyi de tamir ettirsem iyi olacak. İnsanların kalacak yere ihtiyacı var. Hatta adını Geneva koyacağım. Gen’in de çok hoşuna giderdi.”

Ernt’ü iğneliyordu, Leni bunu Bay Walker’ın gözlerinden okuyordu. İki adamın arasındaki düşmanlık hiç azalmıyordu. Birbirlerinden uzak durmak için ikisi de büyük çaba harcıyordu ama aralarındaki husumet hep oradaydı. Fakat anlaşılan bu kez Bay Walker’ın kenara çekilmek gibi bir niyeti yoktu.

Babası, Deli Earl’e döndü. “Bu saçmalığa inanabiliyor musun?” dedi. “Sırada ne var? Bir gazino mu? Yoksa dönme dolap mı?”

Deli Earl kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Orada dur Tom...”

“Topu topu on oda Earl,” dedi Bay Walker. “Yüz yıl önce Rus kürk tacirleri ve misyonerler bu sokaklarda dolaşırken de misafirleri ağırlamıştı. Lobideki vitraylı camları annem elleriyle

yaptı. O han, tarihimizin bir parçası ama şimdi siyahlara bürünmüş bir dul gibi tahtalarla kapatılmış durumda. Ona eski ışıltısını geri vereceğim.” Durdu ve Leni’nin babasının gözlerinin içine bakarak, “Bu kasabayı iyileştirmeme kimse engel olamaz,” dedi.

“Zengin olman sana bizi gönlünce itip kakma hakkı vermez!” diye bağırdı Ernt.

“Ernt,” dedi Thelma. “Bence biraz abartıyorsun.”

Ernt, Thelma’ya sert bir bakış attı. “Bir avuç turistin tepemize çıkmasını istemeyiz. Buna hayır diyeceğiz. Hayır, lanet olası...”

Bay Walker elini kaldırıp barın üstündeki zili çaldı. “İçkiler müesseseden,” dedi gülümseyerek.

Ve aynı anda sesler yükseldi. İnsanlar alkışlayarak ve sevinç nidaları atarak bara üşüşüler.

“Sizi bir iki içkiyle satın almasına izin vermeyin!” diye bağırdı Ernt. “Bu kötü bir fikir. Şehirde yaşamak istiyor olsaydık başka bir yerde olurduk, lanet olsun. Ya bununla kalmazsa?”

Kimse onu dinlemiyordu. Deli Earl bile bedava içkisini almak için barın yolunu tutmuştu.

“Çenenin ne zaman kapatman gerektiğini asla bilmiyorsun,” dedi İri Marge, Ernt’ün yanına sokularak. Paçalarını Eskimo işi çizmelerinin içine soktuğu, beli lastikli pazen pantolonunun üstüne el işi boncuklarla süslenmiş, diz hizasında bir süet ceket giymişti. “Seni rıhtımda tekne motoru tamir etmek için işletme ruhsatı almaya zorlayan var mı? Hayır. Yok. Tom burayı Barbie’nin Rüya Evi’ne dönüştürmek istiyorsa hiçbirimize laf düşmez. *Bu yüzden* buradayız. Canımızın istediğini yapmak için. Senin bizden yapmamızı istediklerini değil.”

“Hayatım boyunca onun gibi heriflerin beni itip kakmasına göz yumdum.”

“Evet. Pekâlâ. Belki de sorun ondan çok sensindir,” dedi İri Marge.

“O koca çeneni kapa,” diye çıkıştı Ernt. “Haydi Leni.” Cora’yı da kolunun üst kısmından tutup kalabalığın arasında kapıya doğru sürükledi.

“Allbright!”

Leni arkalarında Bay Walker’ın güçlü sesini duydu.

Kapıya neredeyse varmak üzere olan babası durdu, arkasına döndü. Karısını kendine doğru çekti. Cora sendeledi, az kalsın düşüyordu.

Bay Walker, Ernt’e doğru yaklaşırken başka insanlar da ellerinde içkileriyle arkasından geldiler. Gözlerindeki ifadeyi ve Cora’ya bakarken ağzının nasıl gerildiğini görmeyen biri rahat olduğunu düşünebilirdi. Oysa öfkeliydi.

“Haydi ama Allbright. Kaçıp gitme. Gerçek bir komşu gibi davran,” dedi Bay Walker. “Bu işten kazanılacak çok para var dostum. Ve değişim doğaldır. Kaçınılmazdır.”

“Kasabamızı değiştirmene izin veremeyeceğim,” dedi Ernt. “Ne kadar paran olduğu umurumda değil.”

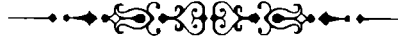
“Evet, vereceksin,” dedi Bay Walker. “Başka seçeneğin yok. Bu yüzden gerilmeyi bırak ve yenilgiyi zarafetle kabullen. Bir içki iç.”

Zarafetle mi?

Bay Walker çoktan anlayamamış mıydı?

Leni’nin babası hiçbir şeyin ucunu kolay kolay bırakacak bir adam değildi.

ON ÜÇ

E rnt ertesi gün ortalıkta burnundan soluyarak dolaştı, tehlikeli değişiklikler ve gelecek hakkında söylenip durdu. Öğlen telsizin başında oturdu ve Harlan ailesinin arazisinde toplanma çağrısı yaptı.

Leni bütün günü kötü bir his ve midesinde bir boşlukla geçirdi. Zaman çok yavaş ilerlese de geçmişti. Akşam yemeğinden sonra kamyonetle Harlanlara gittiler.

Şimdi hepsi sabırsızlıkla toplantının başlamasını bekliyordu. Kulübelerde kullanılan ve barakalarda istiflenmiş sandalyeler dışarı taşınmış, gelişigüzel bir şekilde Deli Earl'ün verandasına bakan çamurlu alana yerleştirilmişti.

Thelma rahatsız bir şekilde kucağına yayılmış Moppet'la alüminyum bir sandalyede oturuyordu, kız artık annesinin kucağına sığamayacak kadar büyümüştü. Ted sigara içerek karısının yanında ayakta duruyordu. Cora, Thelma'nın yanındaki tek kollu, alçak bir ahşap koltuğa oturmuştu. Leni de annesinin yanına, çamurun içine gömülmüş katlanabilir bir metal sandalyeye ilişmişti. Clyde ve Donna iki muhafız gibi, ağaç parçalarını yontarak uçlarını sivirtmeye uğraşan Marthe ve Agnes'in iki yanında dikiliyorlardı.

Bütün gözler Deli Earl'le birlikte verandada dikilen Ernt'e çevrilmişti. Aralarında el değiştiren bir viski şişesi yoktu ama Leni ikisinin de alkollü olduğunu anlayabiliyordu.

İnsanın içini karartan bir yağmur yağıyordu. Her yer griye boyanmıştı: gri gökyüzü, gri yağmur, gri pusun arasında kaybolmuş gri ağaçlar. Köpekler paslı zincirlerini çekiştirerek havlıyordu. Aralarında arazinin ortasında olup bitenleri izlemek için küçük köpek kulübelerinin üstüne çıkanlar bile vardı.

Ernt karşısında toplanan her zamankinden daha cılız kalabalığı süzdü. Son birkaç yılda genç yetişkinler kendilerine başka hayatlar kurma hayaliyle büyükbabalarının arazisinden ayrılmışlardı. Kimi Bering Denizi'nde balıkçılık, kimi millî parkta koruculuk yapıyordu. Axle geçen yıl Eskimo bir kızı hamile bırakmıştı ve şimdi bir yerlerdeki bir Yupik kampında yaşıyordu.

"Burada niçin toplandığımızı hepimiz biliyoruz," dedi Ernt. Uzun saçları kirli ve dağınıktı, gür sakalı uzun zamandır makas yüzü görmemişti. Teni kıştan kalma solgunluğunu taşıyordu. Kafasının büyük bir kısmını örten kırmızı bir bandana, saçlarının yüzüne düşmesine engel oluyordu. Deli Earl'ün sıska omzunu sıvazladı. "Bu adam geleceği hepimizden çok önce görmüştü. Hükümetimizin bizi bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağını ve açgözlülüğün ve suçun Amerika'da sevdiğimiz ne varsa yok edeceğini anlamıştı. Buraya toprağa dayalı daha iyi, daha basit bir hayat sürmek için geldi, sizleri de buraya o getirdi. Avlanmak, ailesini şehirlerde dönen saçmalıklardan korumak istedi." Durdu, bakışlarını karşısında toplanan insanların üstünde dolaştırdı. "İşe yaradı da. Bugüne kadar."

"Anlat onlara Ernt," dedi Deli Earl sandalyesinin altında saklı duran şişeyi alıp mantarını *tok* diye çıkarırken.

"Tom Walker zengin, küstah ukalanın teki," dedi Ernt. "Onun gibileri hepimiz tanırız. Vietnam'a gitmemiş. Onun gibi herifler askere alınmaktan kaçmak için milyon tane hileye başvurur. Bu ülke için kendini siper eden ben, Bo ve diğer dostlarımızın ak-

sine. Ama hey, bununla da yaşayabilirim. Ben onun ‘hepinizden daha kutsalım’ tavrına ve parasını gözümüze sokmasına da katlanabilirim. Hatta karıma göz dikmesine bile.” Verandanın eğri büğrü basamaklarından indi ve etrafa su sıçratarak alt basamağın dibindeki çamurlu su birikintisine bastı. “Ama Kaneq’i ve yaşam tarzımızı yok etmesine izin *vermeyeceğim*. Burası bizim yuvamız. Yabanıl ve özgür kalmasını istiyoruz.”

“Adam sadece barı tamir ettirecek Ernt, kongre merkezi inşa etmiyor,” dedi Thelma. O sesini yükseltince Moppet annesinin kucağından kalkıp Marthe ve Agnes’le oynamaya gitti.

“Ve bir otel,” dedi Deli Earl. “Bunu da unutmayın küçük hanım.”

Thelma babasına baktı. “Haydi ama baba. Pireyi deve yapıyorsunuz. Burada ne yol var ne hizmet ne de elektrik. Bütün bu yakınmalar üretkenliğe zarar veriyor. Koyverin gitsin.”

“Ben yakınmak istemiyorum,” dedi Ernt. “Bir şey yapmak istiyorum ve Tanrı şahidim olsun ki yapacağım da. Kimler benimle?”

“Aynen öyle,” dedi Deli Earl dili biraz dolanarak.

“İçkilerin fiyatını artıracak,” diye yakındı Clyde. “İzleyin ve görün.”

“Ben kırsala yakınlarda bir *otel* olsun diye taşınmadım,” dedi Ernt.

Deli Earl bir şeyler mırıldandı, içkisinden büyük bir yudum aldı.

Leni adamların bir araya toplanmasını ve harika bir şey söylemiş gibi babasının sırtını sıvazlamalarını izledi.

Birkaç dakika sonra arazinin çamurlu orta kısmında sadece kadınlar kalmıştı.

“Ernt barın tamir edilmesi meselesini fazla büyüttü,” dedi Thelma erkeklere bakarak. İçki şişesini elden ele dolaştırırlarken haklı gördükleri öfkelerini yuttukları ve içten içe kabardıkları görülebiliyordu.

Cora bir sigara yaktı. “Hiçbir şeyi oluruna bırakamaz ki.”

“Sizin de onun üstünde çok fazla söz sahibi olmadığınızı biliyorum,” dedi Thelma, Cora’ya ve Leni’ye bakarak. “Ama burada büyük bir olayın patlamasına sebep olabilir. Tom Walker yeni bir kamyonete ve yarımadanın en iyi arazisine sahip olabilir fakat ihtiyacı olana sırtındaki gömleği bile verir. Geçen yıl İri Marge’dan Mop’un hastalandığını duyunca buraya gelip onu Kenai’ye uçurmuştu.”

“Biliyorum,” dedi Cora alçak sesle.

“Dikkatli davranmazsak kocan bu kasabayı başımıza yıkabilir.”

Cora yorgun olduğunu gösteren bir ses çıkararak güldü. Leni anlıyordu. Babası konusunda ancak bir kimyagerin nitrogliserinle olabileceği kadar dikkatli olabilirdiniz. Hiçbir işe yaramazdı bu. Babası eninde sonunda patlayacaktı.

Her zamanki gibi annesi ve babası çok sarhoş olduğu için onları eve götürmek Leni’ye düştü. Kulübeye varınca kamyoneti park ettikten sonra annesinin, odasına gitmesine yardım etti. Annesi kendini gülerek yatağa atarken bir yandan da kollarını babasına uzatıyordu.

Leni çatı arasına, çöpten kurtarıp çamaşır suyuyla temizledikleri döşegine çıktı ve ihtiyaç fazlası ordu battaniyelerinden birinin altına girip uyumaya çalıştı.

Ancak barda ve Harlanların evinde yaşananlar bir türlü aklından çıkmıyordu. Bunun ne olduğuna tam olarak parmak basamasa ve “İşte beni rahatsız eden şey buydu,” diyemese de olup bitenlerde onu derinden rahatsız eden bir şeyler vardı. Belki de onu rahatsız eden, babasının hissettirdiği yeni olmasa da gittikçe büyüyen dengesizlik duygusuydu.

Değişim. Küçük ama bariz.

Babası öfkeliydi. Hatta belki de çok öfkeli. Ama neden?

Boru hattındaki işinden kovulduğu için olabilir miydi? Ya da mart ayında Cora ile Tom Walker'ı bir arada gördüğü, Bay Walker'ı kendi yemek masasında bulduğu için?

Görünenden daha fazlası olmalıydı. Kasabadaki bir iki işyeri onu nasıl bu kadar rahatsız edebilirdi? Tanrı biliyordu ya, Kicking Moose'da viski içmeyi çoğu erkekten daha fazla severdi.

Leni yatağında dönüp son birkaç yıldır Matthew'un mektuplarını sakladığı, baş ucundan ayırmadığı kutuya uzandı. Bütün mektupları ezberlemişti ve istediği zaman aralarından seçebiliyordu. Bazı cümleler zihnine kazınmıştı. *İyileşiyorum... Dün akşam yemeğe çıkarken kocaman bir Polaroid kamerası olan bir çocuk görünce aklıma sen geldin... Dün ilk golümü attım, keşke sen de orada olsaydın... ve seni özlediyorum* Leni gibi şeyler söylediği, Leni'nin en sevdiği mektuplar. Ya da *yavan geleceğini biliyorum ama rüyamda seni gördüm, sen beni hiç görüyor musun?*

Ancak bu akşam Leni onu, ne kadar uzakta olduğunu ve onun ve arkadaşlığının yokluğunda kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşünmek istemiyordu. Matthew gittiğinden beri Kaneq'e taşınan çocuk olmamıştı. Leni, Alaska'yı sevmeyi öğrenmişti ama çok yalnızdı. Tatsız günlerde –bugün gibi– Matthew'un mektuplarını okumak ya da *bir gün geri döner mi acaba*, diye düşünmek istemiyordu. Ona yazarsa aklından gerçekten geçenleri söyleyivereceğinden korkuyordu: *Korkuyorum*, diyebilirdi. Ya da *çok yalnızım*.

Bütün bunların yerine son kitabını –*Gazap Kuşları*– açtı ve sert, soğuk topraklarda geçen yasak bir aşkın hikâyesinde kayboldu.

Gece yarısını epey geçmişti ki Leni hâlâ kitap okumaya devam ederken boncukların şingirtisini duydu. Odun sobasının kapağının açılıp kapanma sesini duymayı bekledi ama tek duyduğu ahşap zeminde gezinen ayakların sesiydi. Usulca yatağından çıktı, çatı arasının kenarına kadar emekleyerek gidip aşağı baktı.

Karanlığa, sadece sobanın ateşinden gelen ışığa gözlerinin uyum sağlaması bir iki saniye sürdü.

Babası baştan ayağa simsiyah giyinmiş ve Alaska Acces beyz-bol şapkasının siperliğini neredeyse gözlerine kadar indirmişti. Elinde o yürüdükçe tıngırdayan büyük bir çanta vardı.

Ön kapıyı açıp gecenin karanlığına çıktı.

Leni çatı arasının merdiveninden indi, sessizce pencereye gidip dışarı baktı. Çamurla kaplı bahçe dolunayla aydınlanıyor, sağda solda sertleşmiş kahverengi inatçı kar öbekleri ışıktaki parlıyordu. Her yer hurda yığınlarıyla doluydu: olta takımlarının, kamp malzemelerinin durduğu kutular, paslanmaya yüz tutmuş metal sandıklar ve ekipmanlar, kırık bir kapı, babasının bir türlü tamir etmediği bir bisiklet daha ve üst üste yığılmış patlak lastikler.

Babası çantayı kamyonetin arkasına attı ve çamurun içinde aletleri sakladıkları kontrplak barakaya doğru yürüdü.

Bir süre sonra omzunda bir baltayla dışarı çıktı.

Kamyonete binip gitti.

Ertesi sabah Ernt'ün keyfi yerindeydi. Taranmamış siyah saçlarını yana kaydığı için yavru köpek kulağını anımsatan tuhaf bir İsa-samuray topuzu yapmıştı. Gür, siyah sakalı tıpkı bıyığı gibi kıymıklarla doluydu. "Uykucumuz da uyanmış. Yoksa bütün gece uyumayıp kitap mı okudun?"

"Evet," dedi Leni onu huzursuz bir bakışla süzerek.

Babası onu kollarının arasına aldı ve onunla Leni kendini tutamayıp gülümseyene kadar dans etti.

Leni'nin önceki geceden beri içini kemiren endişe yavaş yavaş dağıldı.

Çok rahatlamıştı. Hem de yılın en sevdiği günlerinden biri olan, nisanın ilk cumartesi gününde.

Somon Balığı Günleri. Bugün kasabalılar yaklaşan somon balığı sezonunu kutlamak için bir araya geleceklerdi. Şenlikler bir zamanlar orada yaşayan ve iyi bir balık sezonu dilemek için bir

araya gelen yerliler tarafından farklı bir isim altında başlatılmıştı. Ama artık olay bir kasaba partisine dönüşmüştü. Bugün önceki gecenin nahoşluğunun unutulacağından Leni'nin hiç şüphesi yoktu.

Saat ikiyi biraz geçerken, bütün işler bitince Leni kucağında yemek kaplarıyla anne ve babasının peşinden kulübeden çıktı. Çakıl taşlarıyla kaplı kumsal, bir gelinliğin dantelinin parçaları gibi etrafa saçılmış kırık istiridye kabuklarıyla göz alabildiğince uzanan masmavi göğün ve güneşin altında yanardöner bir manzara sunuyordu.

Yiyecekleri, battaniyeleri, yağmur giysileri ve fazladan pantolarla dolu çantayı (yılın bu zamanı havaya hiç güven olmazdı) kamyonetin arkasına attılar. Sonra hep birlikte kabine doluşup yola çıktılar.

Kasabaya gelince kamyoneti köprünün yakınına park edip İri Marge'ın dükkânına doğru yürüdüler.

"Neler oluyor?" dedi Cora köşeyi döner dönmez.

Ana cadde kalabalıktı ama olması gerektiği şekilde değildi. Mangalların başına toplanmış, bira eşliğinde balık tutma hikâyelerini anlatarak sığın köfteleri, Ren geyiği sosisleri ve taze istiridye pişiren adamlar olmalıydı. Kadınların büfenin olduğu tarafta üstü yiyeceklerle –pisi balıklı sandviçler, Dungeness yengeciyle dolu tabaklar, buğulama istiridye kovaları, fırında pişirilmiş fasulye kapları– dolu uzun masalarla uğraşıyor olmaları gerekirdi.

Oysa kasaba halkının bir yarısı kasabanın suya bakan tarafındaki ahşap yürüyüş yolunda, diğer yarısı barın önünde duruyordu. Görüntü tuhaf bir O.K. Corral* yüzleşmesini anımsatıyordu.

Sonra Leni barı gördü.

Camların tamamı kırılmış, paramparça edilen kapıdan geriye sadece pirinç menteşelerden sarkan sivri, ahşap parçaları kalmış, yanık duvarlara beyaz spreyle boyanmış "BU BİR UYARIDIR. UZAK DUR. KÜSTAH PİSLİK. İLERLEMeye HAYIR" yazılmıştı.

* O.K. Corral, Arizona'da, 1881 yılında kovboylar ile kanun adamları arasında bir çatışmanın yaşandığı ve 1957 yılında bir filme konu olan ağıldır. (ç. n.)

Tom Walker sol tarafında İri Marge ve Natalie, sağ tarafında Bayan Rhodes ve kocasıyla birlikte harabeye dönmüş barın önünde duruyordu. Leni, Bay Walker'ın yanında duran diğer insanları tanıdı. Çoğu kasabanın tüccarları, balıkçıları ve teçhizatçılarıydı. Alaska'ya bir amaçla gelmiş insanlardı.

Yolun karşı tarafındaki yürüyüş yolunda ise topluluk dışında yaşayanlar, toplumdan dışlanmışlar ve yalnızlığı seçmiş insanlar duruyordu. Kırsalda yaşayan, arazilerine sadece hava ve deniz yoluyla ulaşabilen, buraya bir şeylerden –alacaklılar, hükümet, kanun, nafaka, modern hayat– uzaklaşmak için gelmiş insanlar. Babası gibi onlar da Alaska'nın ebediyen parmak uçlarına kadar yabancı kalmasını istiyorlardı. Onların istediği olursa hiçbir zaman elektrik, turistler, telefonlar, asfalt yollar ya da sifonlu tuvaletler olmayacaktı.

Babası kendinden emin bir tavırla ilerledi. Leni ve annesi ona yetişmek için adımlarını hızlandırdılar.

Tom Walker, Ernt'ü sokağın ortasında karşılamak için öne çıktı. Yere, Ernt'ün ayaklarının dibine bir spreylilik kutusu attı. Kutu toprağın içinde tıngırdayarak yuvarlandı. “Sen olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Herkesin bunu yapanın sen olduğunu anlamadığını mı sanıyorsun seni kaçık pislik?”

Ernt gülümsedi. “Dün gece bir şey mi oldu Tom? Vandalizm, ha? Çok yazık.”

Leni, Bay Walker'ın, babasının yanında ne kadar güçlü ve sağlam görüldüğünü fark etti. Onun sarhoş halde yalpaladığını, kendi kendine konuştuğunu, çığlıklar atarak ya da ağlayarak uyandığını hayal bile edemiyordu. “Sen korkaktan da betermişsin Allbright. Aptalın tekisin. Camları kırmak ve zaten yıkacağım bir ahşaba spreylilik boyayla bir şeyler yazmak için gece yarısı sinsi sinsi buralarda dolaştın demek.”

“O böyle bir şey yapmaz Tom,” dedi Cora bakışlarını yerden kaldırmamaya dikkat ederek. Tom'un yüzüne bakmaması ge-

rettiğini bilecek kadar akıllıydı, hele böyle bir zamanda. “Dün gece evdeydi.”

Bay Walker, Ernt’e doğru bir adım attı. “Beni iyi dinle Ernt. Bunu bir hata olarak görmezden geleceğim. Ama Kaneq ilerlemeye açılacak. Şu andan itibaren işime zarar verecek bir şey –herhangi bir şey– yaparsan ne kasabayı toplarım ne polis çağırırım. Karşımda beni bulursun.”

“Beni korkutamazsın zengin çocuk.”

Bay Walker bu kez gülümsedi. “Dediğim gibi. Aptalsın.”

Çoğu, tartışmayı duymak için onlara sokulan kalabalığa döndü. “Burada hepimiz arkadaşız. Komşuyuz. Ahşaba yazılmış birkaç kelimenin hiçbir önemi yok. Haydi, parti başlasın.”

İnsanlar derhâl harekete geçtiler. Kadınlar yiyecek masalarını taşıırken erkekler mangalları yakmaya koyuldu. Sokağın ucundaki müzik grubu bir şeyler çalmaya başladı.

Uzan Sally, dinlen kollarımda...*

Ernt, Cora’nın elini tuttu ve kafasını müziğin ritmiyle sallayarak onu sokağın aşağısına götürdü.

Leni iki karşıt grubun arasında tek başına kalakalmıştı.

Kasabadaki hizipleşmeyi, kolayca Kaleq’in ruhunun ne olması gerektiği kavgasına dönüşebilecek anlaşmazlığı hissedebiliyordu.

Bu iş çirkinleşebilirdi.

Leni babasının ne yaptığını biliyordu ve Vandalizm babasının öfkesinin yepyeni bir yüzünü ortaya sermişti. Bunu herkesin görebileceği bir şekilde yapması Leni’nin içine korku salıyordu. Bay Walker ve İri Marge onu kış aylarını geçirmesi için boru hattına gönderdiğinden beri babası temkinli davranıyordu. Annesinin yüzüne ya da morlukların görünebileceği herhangi bir yerine asla vurmuyordu. Öfkesini kontrol altında tutmak için büyük çaba harcıyordu. Bay Walker’la arasındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu.

Anlaşılan artık öyle olmayacaktı.

---

* Eric Clapton’ın “Lay Down Sally” adlı şarkısı. (ç. n.)

Leni, Tom Walker'ın yanına sokulduğunu adam konuşana kadar anlamadı.

“Korkmuş gibisin,” dedi Bay Walker.

“Babamla aranızdaki bu mesele Kaneq'i bölebilir,” dedi Leni. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bana güven Leni. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Leni, Bay Walker'a baktı. “Yanılıyorsun.”

Ertesi gün Leni işe gidince İri Marge ona, “Fazla endişeleniyorsun,” dedi. Leni son bir yıldır dükkânda yarı zamanlı çalışıyor, rafları dolduruyor, ürünlerin tozunu alıyor, antika kasaya bakıyordu. Film ve kitap almaya yetecek kadar para kazanıyordu. Babası elbette buna karşı çıkmıştı ama annesi ilk kez ona kafa tutmuş ve on yedi yaşındaki bir kızın okul sonrası çalışması gerektiğini söylemişti.

“Vandalizm çok kötü bir şey,” dedi Leni pencereden harabeye dönmüş bara uzanan yola bakarak.

“Ah. Erkekler aptaldır. Bunu artık çoktan anlamış olmalısın. Şu sığınlara bak. Birbirlerine son hızla tosluyorlar. Aynı şey dağ koyunları için de geçerli. Hiçbir anlam ifade etmeyen bolca kuru gürültüden başka bir şey çıkmayacak.”

Leni onunla aynı fikirde değildi. Babasının Vandalizm'inin nelere neden olduğunu, etrafındaki insanlar üzerindeki etkisini görmüştü. Boyayla yazılmış birkaç kelime bir kasabanın kalbine sıkılmış mermilere dönüşmüştü. Dün gece ana caddede yapılan parti her zamanki gibi hava nihayet kararmaya başlayana kadar son hızla sürse de Leni kasaba halkının nasıl gruplaştığını görmüştü. Gruplardan biri değişime ve büyümeye inanıyor, diğeri aksini savunuyordu. Parti nihayet sona erince herkes kendi yoluna gitmişti.

Ayrı ayrı. Eskiden her şeyin beraberlik üstüne kurulduğu bir kasabada.

Pazar gecesi Leni, annesi ve babası mangal için Harlanların arazisine gittiler. Sonrasında akşam insanları mor silüetlere dönüştürerek ağır ağır çökerken, yetişkinler her zamanki gibi çamurun içinde yaktıkları büyük ateşin etrafında toplanıp içki içerek sohbet ettiler.

Leni, Thelma'nın verandasındaki fenerin ışığında Matthew'un son mektubunu tekrar okurken alevlerin etrafında toplanan yetişkinleri izliyordu. Buradan bakınca iri, siyah bir yaban arısına benzeyen içki şişesi elden ele dolaşıyordu. Leni tıslayan, çatırdayan alevlerin arasından erkeklerin seslerini ve gittikçe artan öfkenin tınısını duyabiliyordu.

“...kasabamızı elimizden alacaklar...”

“...küstah herif, bize de sahip olduğunu sanıyor...”

“...bir de bakmışsın elektrik ve televizyon da getirivermiş... Bizi Las Vegas'a döndürecek...”

Karanlığın içinde bir çift far ışığı parladı. Büyük, beyaz bir kamyonet bataklık zeminde sarsılarak ilerleyip çamur sıçratarak durdu.

Bay Walker yeni, pahah kamyonetinden indi ve oraya aitmiş gibi kendinden emin, hatta sakın adımlarla şenlik ateşine doğru yürüdü.

A ha.

Leni mektubunu katlayıp cebine koydu ve verandadan çamurlu zemine indi.

Ateşin ışığında babasının yüzü turuncuydu. İyice aşağı kayan topuzu bir yumru halinde sol kulağının arkasında duruyordu. “Birileri yolunu kaybetmiş galiba,” dedi alkolün boğuklaştırdığı bir sesle. “Burada işin yok Walker.”

“*Cheechako* konuştu,” dedi Bay Walker. Geniş gülümsemesi hakaretin sertliğini kısmen yumuşatmıştı. Ya da belki de güçlendirmişti, Leni emin olamadı.

“Ben dört yıldır buradayım,” dedi Ernt. Ağzı dudakları ne-redeyse görünmez olacak kadar gerilmişti.

“O kadar oldu mu?” diye karşılık verdi Bay Walker kollarını göğsünde kavuşturarak. “Üstünde seninkinden daha fazla Alaska toprağı taşıyan çizmelerim var.”

“Şimdi, buraya...”

“Sakin ol evlat,” dedi Bay Walker gözlerine yansımayan bir sırıtışla. “Buraya seninle konuşmaya gelmedim. Onlarla konuşmaya geldim.” Çenesiyle Clyde’ı, Donna’yı, Thelma’yı ve Ted’i işaret etti. “Onları kendimi bildim bileli tanırım. Tanrım, Clyde’a ördek avlamayı ben öğretmiştim. Hatırlıyor musun Clyde? Ve çocukken ona asıldığım için Thelma’dan okkalı bir şamar yemiştım. Ben arkadaşlarımla konuşmaya geldim.”

Ernt rahatsız görünüyordu. Sinir olmuştu.

Bay Walker, Thelma’ya gülümsedi, Thelma da ona. “İlk bir-
rılarımızı birlikte içmiştık, hatırlıyor musunuz? Kicking Moose
bizim yerimiz. Bizim. Tanrım, Donna, siz orada evlendiniz.”

Donna kocasına baktı ve ne yapacağını bilemez halde gü-
lümsemi.

“Mesele şu: O yaşlı kıza çekidüzen verme zamanı geldi. Yanık
kokusu almadan toplanıp konuşabileceğimiz, üstümüz başımız
kuruma bulanmadan çıkabileceğimiz bir yeri hak ediyoruz. Ama
yapılacak çok iş var.” Bay Walker duraksadı ve herkesin yüzüne
tek tek bakarak, “Ve bir sürü işçi gerekli,” dedi. “Homer’dan
adam tutup tadilat için saatine dört papel verebilirim ama paranın
burada, kasabada, arkadaşlarımda ve komşularımda kalmasını
yeğlerim. Kış gelmeden kot pantolonlarımızı değiştirmenin ne
kadar iyi geldiğini hepimiz biliyoruz.”

“Saati dört papel mi? İyi para,” dedi Ted, Thelma’ya bir
bakış atarak.

“Adil olmak istiyorum,” dedi Bay Walker.

“Ha!” dedi Ernt. “Sizi manipüle etmeye çalışıyor. Satın almaya. Ona kulak asmayın. Kasabamız için neyin iyi olduğunu biliyoruz. Onun parasının iyi olmadığı kesin.”

Thelma ona sikkın bir bakış attı. “İş ne kadar sürecektir Tom?”

Tom Walker omuz silkti. “Havalar değişmeden bitse iyi olur Thelma.”

“Ve kaç işçiye ihtiyacın var?”

“Ne kadar çok olursa o kadar iyi.”

Thelma bir adım geri çekildi, Ted’e dönüp bir şey fısıldadı.

“Earl?” dedi Ernt. “Bunu yapmasına izin vermeyeceksin, değil mi?”

Deli Earl’ün solgun, kırışık yüzü buruştu ve kurutulmuş elmadan yontulmuş kafalara benzedi. “Burada iş çok zor buluyor Ernt.”

Leni bu sözlerin, babası üstündeki etkisini gördü.

“Ben çalışırım,” dedi Clyde.

Bay Walker zafer kazanmış gibi gülümsedi. Leni’nin bakışları hızla babasına çevrildi ve orada kaldı.

“Harika. Başka?”

Clyde öne çıkınca Ernt lastik patlamış gibi ses çıkardı ve Cora’yı kolundan tutup bahçede hızla yürümeye başladı. Leni onlara yetişebilmek için çamurun içinde koşmak zorunda kaldı. Hep birlikte kamyonete bindiler.

Babası gaza fazla bastığı için lastikler zemini kavramadan önce çamurun içinde patinaj çekti.

Aracı geri vitese taktı, hızla geri gitti, döndü ve açık kapıdan çıktı.

Annesi uzanıp Leni’nin elini tuttu. Babası avucunu düşüncelerini vurgulamak ister gibi direksiyona vurarak kendi kendine konuşmaya başladığı zaman hiç ses çıkarmamalarının daha iyi olacağını ikisi de biliyordu.

Lanet olası aptallar... kazanmasına izin verecekler... kahrolası zenginler kendilerini dünyanın sahibi sanıyorlar...

Kulübeye varınca sert bir fren yaptı ve vitesi park konumuna aldı.

Leni ve annesi fazla sesli nefes almaya bile korkarak oturmaya devam ettiler.

Ernt de kıpırdamadı, gözlerini sivrisineklerin yapıştığı kirli ön camın ötesindeki tütsü kulübesinin ve arkasındaki ağaçların karaltısına dikmişti. Gökyüzü koyu mor ile kahverengi arası bir renkteydi ve iğne başını andıran yıldızlarla kaplıydı.

“İnin,” dedi Ernt dişlerini sıkarak. “Düşünmeliyim.”

Leni kapıyı açtı, annesiyle birlikte bir an önce ortadan kaybolma telaşıyla kamyonetten neredeyse yuvarlanarak indiler. Çamurlu zemini el ele geçip merdivenden çıktılar, kapıyı açtılar ve kilitleyebilmek için dünyaları verebileceklerini bilerek kapattılar. Kapıyı kilitlemek gibi bir aptallık yapamazlardı. Ernt öfke krizine girdiğinde Cora’ya ulaşabilmek için evi bile ateşe verebilirdi.

Leni pencereye gitti, perdeyi aralayıp dışarı baktı.

Kamyonet oradaydı, açık farlar parlak ışıklarını karanlığa üfler gibiydi.

Leni babasının silüetini ve kendi kendine konuştuğunu görebiliyordu.

“O yaptı,” dedi pencereden ayrılmadan. “Bara o saldırdı.”

“Hayır, baban evdeydi. Yatakta, benimleydi. Hem bu onun yapacağı türden bir şey değil.”

Leni’nin bir yanı bunu annesinden saklamak, onu acıdan sakınmak istiyordu ama gerçek içini yakıyordu. Alevleri söndürmenin tek yolu paylaşmaktı. O ve annesi bir takımdılar. Birbirlerinden sır saklamazlardı. “Sen uyuduktan sonra kamyoneti alıp kasabaya indi. Elinde bir baltayla gittiğini gözümle gördüm.”

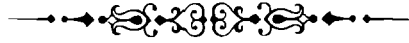
Annesi bir sigara yaktı. Dumanını üfledi. “Ben de sanmıştım ki...”

Leni anlıyordu. Umut. Temkini elden bırakanları kolayca kandıran parlak bir şey. Bunun ne kadar baştan çıkarıcı ve tehlikeli olabileceğini Leni de biliyordu. “Ne yapacağız?”

“Ne mi yapacağız? Boru hattındaki işini kaybetmek onu zaten öfkelenlendirmişti, şimdi de bu bar ve Tom olayı onu zıvanadan çıkarabilir.”

Leni annesinin korkusunu ve onun sessiz ikizi olan utancı hissedebiliyordu. “Çok dikkatli olmalıyız. Bu iş bir felaketle sonuçlanabilir.”

ON DÖRT

Fairbanks'te nisan ayı güvenilirmez bir aydı. Bu yıl kasaba mevsim normallerinin dışında bir soğuğa teslim olmuştu, kar yağmıştı, kuşlar ortaya çıkmamıştı ve donan nehirler çözülmemişti. Yaşlılar bile yakınmaya başlamıştı ki onlar yıllardır Amerika'nın en soğuk şehri olarak bilinen bu şehirde yaşıyorlardı.

Matthew antrenman bitişinde omuzlarında hokey sopalarıyla buz sahasından çıkıyordu. Terden ıslanmış hokey forması ve botlarıyla on yedi yaşında, sıradan bir delikanlı gibi görüldüğünü biliyordu ama görüntü aldatıcı olabiliyordu. O da, son birkaç yıldır aynı okula gittiği çocuklar da bunu biliyorlardı. Ah, sevecen davranıyorlardı (medeniyete bu kadar uzakken kimse kimseyi yargılamazdı, kim olmak istiyorsanız o olabilirdiniz), evet ama aradaki mesafeyi koruyorlardı. Matthew'un girdiği depresyonun dedikodusu Kenai'deki orman yangınlarından bile daha hızlı yayılmıştı. Daha dokuzuncu sınıfın ilk dersinde sırasına oturmadan ünü duyulmuştu. Alaska'nın yabanıl topraklarında bile olsa liseli çocuklar her zaman sürü hayvanları gibi davranırlardı. Aralarında zayıf bir birey olduğunu hemen hissederlerdi.

Buz sisi, donuk, kirli zerreciklerle bezeli gri, ağır pus, Fairbanks'i kendisinin hiçbir şeyin sağlam, hiçbir çizginin belirgin olmadığını

bir panayır versiyonuna çevirmişti. Havada yarış pistlerinde olduğu gibi dağılmayan egzoz kokusu vardı.

Birbirini ayakta tutar gibi görünen, sokak boyunca sıralanmış iki katlı yayvan binalar sisin içinde kaybolmuştu. Kasabadaki pek çok bina gibi onlar da aceleyle, gelişigüzel inşa edilmiş gibi duruyorlardı.

Bu loş ışıktaki insanlar çizgilerden oluşan kara kalem çizimlere benziyordu. Kapı eşiklerine sığınmış evsizler, bazen gecenin geç saatlerinde tavernalardan sendeleyerek çıkıp donarak ölen ayyaşlar. Matthew'un şu anda gördüğü insanların tamamı kışın eylülünden nisana kadar sürdüğü, gecenin on sekiz saat bitmediği bu kasabada bırakın bu beklenmedik soğuğu, normalde bile günü ya da haftayı çıkaramazdı. Her gün birkaç kişi ölüyordu. İnsanlar her zaman ortadan kayboluyordu.

Matthew kamyonete yaklaşırken gece çöküverdi. Bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar. Sokak lambalarından –sağda solda noktacıklar– ve arada bir yoldan geçen araçların farlarından başka ışık yoktu. Matthew bir anorak, anorağın içine hokey kazağı, uzun iç çamaşırları ve hokey pantolonu, ayağına da Eskimo tarzı botlar giymişti. Hava Fairbanks standartlarına göre o kadar soğuk değildi yani. Sıcaklık sıfırın biraz altındaydı. Matthew eldiven giymeye zahmet etmemişti.

Kamyonetin çalışması fazla sürmedi; yılın bu zamanı, termostat genelde eksi yirmi beşe düştüğü için bir dükkâna girerken ya da kısa bir işi hallederken kamyoneti çalışır durumda bırakmak zorunda olduğunuz kış ortasına benzemezdi.

Matthew, dayısının çift sıralı kabinli pikabıyla kasabada ağır ağır ilerlerken hayvanlara, kayan arabalara ve oynamamaları gereken yerlerde oyun oynayan çocuklara karşı her zaman olduğu gibi tetikteydi.

Önüne eski bir Dodge çıktı. Arka camında “UYARI: SÜRÜCÜ DALIP GİDERSE BU ARAÇ SÜRÜCÜSÜZ KALAKTIR” yazılı bir tabela vardı.

Burada, Alaska'nın turistlerin kıyı kesimlerindeki uğrak noktalarına ya da Denali'nin ihtişamlı güzelliğine hayli uzak kalan yabanıl iç kesimlerinde bu tür araba çıkartmalarına sık rastlanırdı. Alaska aykırılıklarla doluydu. Acayip şeylere inanan, ayrımcı tanrılara dualar eden ve bodrum katlarını eşit oranda silah ve İncil'le dolduran insanlar. Kimsenin işinize karışmayacağı ve bahçenize bir karavan park etmenize, verandanızda bir buzdolabının durmasına kimsenin aldırmayacağı bir yerde yaşamak istiyorsanız Alaska tam size göre bir eyaletti. Matthew'un teyzesi bu kadar çok bireyci insanı buraya çeken şeyin maceranın romantizmi olduğunu söylerdi. Matthew onunla aynı fikirde olduğundan emin değildi (daha doğrusu enerjisini bu tür şeylere kafa yormaya harcamazdı) ama medeniyetten uzaklaştıkça işlerin tuhaflaştığını bilirdi. Fairbanks'te karanlık, kasvetli ve sekiz ay bitmek bilmeyen bir kış geçiren insanların çoğu, eyaleti çılgınlıklar atarak terk ederdi. Kalmayı başaran az sayıdaki insan –aykırı tipler, maceraperestler, romantikler ve yalnızlığı sevenler– kolay kolay bir yere gitmezdi.

Matthew'un arazilerinin yoluna varması on beş, oradan birkaç yıldır yuvası kabul ettiği eve ulaşması beş dakika sürdü. Yirmi yıl önce annesinin ailesi buraya ilk yerleştiğinde arazileri ücra bir köşede kalırken seneler geçtikçe büyüyen kasaba onlara iyice yaklaşmıştı. Fairbanks Tanrı'nın unuttuğu bir yerde ve Kuzey Kutup Çizgisi'ne iki yüz kilometreden daha yakın olabilirdi ama eyaletin en büyük ikinci şehriydi ve boru hattı sayesinde hızla büyümeye devam ediyordu.

Matthew bol virajlı ve iki yanı ağaçlarla dolu yoldan eve ulaştı, kamyoneti dış cephesi tahtalarla kaplı garaj-atölyeye, Went dayının ATV'si ile kar makinesinin arasına park etti.

Evin iç duvarları ışık ve gölge kombinasyonunda karman çorman görünen kabaca yontulmuş kalaslardan yapılmıştı. Yengesi ve dayısı duvarları alçıpanla kaplamaya niyetlenmişti ama buna bir türlü fırsat olmamıştı. Mutfağa şeklini Anchorage'da ovalılar

tarafından inşa edilen ama sahipleri ilk kışı bile çıkaramayınca terk edilen şu “rüya” evlerden birinden gelme yeşil mutfak dolaplarının üstüne yerleştirilmiş “L” şeklindeki cilalı ahşap tezgâh veriyordu. Mutfak yemek alanından üç tabureli bir barla ayrılmıştı. Yemek alanının ötesinde seyyar puflarla tamamlanan büyük, kareli bir köşe kanepesi ve nehre bakan bir pencereye dönük iki eskimiş televizyon koltuğundan oluşan oturma odası başlıyordu. Her yerde ağzına kadar kitapla dolu kitaplıklar vardı ve elektriğin kesilme ihtimaline karşı –bu büyük ağaçlar ve kötü hava şartları yüzünden elektrik sık sık kesilirdi– çoğu boş yüzeyi gaz lambaları ve fenerler süslüyordu. Evde elektrik ve su, hatta bir televizyon bile vardı ama sifonlu tuvalet yoktu. Dürüst olmak gerekirse tuvaletin olmaması hiçbir Walker’ın umurunda olmazdı. Ne de olsa hepsi evin dışında yer alan açık tuvaletlerle büyümüşü ve hiç şikâyetleri yoktu. Güneydeki insanlar, iyi bakılırsa bir dış tuvaletin ne kadar temiz olabileceğinden habersizdiler.

“Hey, hoş geldin,” dedi Aly kanepeden ona bakarak. Görünüşe göre ödev yapıyordu.

Matthew spor çantasını kapının yanına bıraktı, hokey sopalarını içerisini dışarısından ayıran paltolar ve botlarla dolu antrenin duvarına yasladı. Paltosunu bir kancaya asıp botlarını çıkardı. Boyu o kadar çok uzamıştı ki –bir seksen yedi– eve girerken başını eğmek zorunda kalıyordu.

“Hey.” Kanepeye, ablasının yanına oturdu.

Aly ders kitabını kapatırken, “Keçi gibi kokuyorsun,” dedi.

“İki gol atmış bir keçi.” Matthew başını kanepenin arkasına yaslayıp tavanı enlemesine kesen büyük, ahşap kirişlere baktı. Nedenini bilmiyordu ama kendini biraz gergin ve hassas hissediyordu. Ayağını yere vuruyor, parmaklarıyla kanepenin yıpranmış kolunda ritim tutuyordu.

Aly ona dik dik baktı. Her zamanki gibi, işin ortasındayken ilgisini kaybetmişçesine belli belirsiz bir makyaj yapmıştı. Sarı saçlarını biraz sola kayan dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Saçı

özellikle mi öyleydi? Matthew bundan emin değildi. Aly'nin hafta sonları alışveriş merkezine veya sinemaya gitmek yerine avlanması daha muhtemel olan Alaskalı kızlara özgü, doğal, el değmemiş bir güzelliği vardı.

“Yine yapıyorsun,” dedi Matthew.

“Ne yapıyorum?”

“Beni seyrediyorsun. Patlamamdan falan korkar gibi.”

“Hayır,” dedi Aly gülümsemeye çalışarak. “Ben sadece... bilirsin işte. Kötü bir gün müydü?”

Matthew gözlerini kapatıp iç geçirdi. Ablası her zaman onun can simidi olmuştu, buna hiç şüphe yoktu. Kederiyle baş edemediği ve korkunç kâbuslarla boğuştuğu günlerde, buraya ilk taşındığında Aly onun sığınacak limanı, ona ulaşabilen ses olmuştu. Gerçi bu bayağı zaman almıştı. İlk üç ay boyunca Matthew neredeyse hiç konuşmamıştı. Onu gönderdikleri terapistten hiç fayda görmemişti. Daha ilk seansta, yardım almak için uzanacağı elin bir yabancıнын eli olamayacağını anlamıştı, hele o yabancı onunla bir çocukla konuşur gibi konuşuyorsa.

Onu kurtaran Aly olmuştu. Aly hiç pes etmemiş, ona ne hissettiğini sormaktan hiç vazgeçmemişti. Sonunda Matthew kendini ifade edecek sözcükleri bulduğu zaman kederinin dipsiz ve korkutucu olduğu ortaya çıkmıştı.

Nasıl ağladığını hatırlayınca hâlâ irkiliyordu.

O ağlarken ablası ona sarılmış, annelerinin yapacağı gibi onu kollarının arasında sallamıştı. Seneler içinde aralarında kederlerini ifade edecek bir kelime dağarcığı oluşturmuş, kayıplarını konuşmayı öğrenmişlerdi. O ve Aly acılarını geriye sarf edilmemiş tek bir kelime kalmayana dek konuşmuşlardı. Ayrıca nehir kıyısında saatlerce hiç konuşmadan yan yana durmuş, oltayla balık tutmaya, Alaska'nın sıradağlarında yürüyüşlere çıkmışlardı. Zamanla Matthew'un kederi önce öfkeye, sonra hüzne dönmüş ve sonunda artık tamamını değil, sadece bir parçasını oluşturan

ama hiç geçmeyen bir üzüntü olarak kalmıştı. Son zamanlarda geçmiş yerine gelecekte bahsedebilir olmuşlardı.

Bu büyük bir değişimdi, farkındaydılar. Aly okulda saklanıyor, sınıfı annesiz bir kız olarak hayatın zorlu gerçeklerine karşı kalkan olarak kullanıyordu ve Matthew'un yanında olmak için Fairbanks'te kalmıştı. Annelerinin ölümünden önce Aly'nin New York veya Şikago gibi otobüs ağı, tiyatrosu ve opera salonları olan bir yere taşınmak gibi büyük hayalleri vardı. Ama Matthew'da olduğu gibi annesinin kaybı onu da baştan aşağı değiştirmişti. Artık ailenin önemli olduğunu, insanın sevdikleriyle zaman geçirmesinin ne kadar mühim olduğunu biliyordu. Son zamanlarda babasının yanına, Kaneq'e dönmekten ve belki de onunla çalışmaktan bahseder olmuştu. Matthew ablasını kendisinin alıkoyduğunu biliyordu. İzin verirse bu sonsuza dek böyle sürebilirdi ve bir yanı bunu gerçekten istiyordu. Ama neredeyse on sekiz yaşındaydı. Kendini yuvadan zorla çıkarmanın bir yolunu bulamazsa Aly ebediyen yanında kalacaktı.

"Okul yılını Kaneq'te tamamlamak istiyorum," dedi sessizliğe. Aly'nin dile getirmediği soruyu duydu ve "Sonsuza dek saklanamam," diye ekledi.

Aly telaşlanmış gibiydi. Matthew'un en kötü hallerini görmüştü ve Matthew ablasının onun tekrar depresyona girmesinden korktuğunu biliyordu. "Ama hokeyi seviyorsun, üstelik hokeyde çok iyisin."

"Sezon iki hafta sonra bitiyor. Ve eylülde koleje başlıyorum."

"Leni."

Aly'nin durumu anlaması Matthew'u şaşırtmamıştı. Aly'yle, Leni ve mektuplarının onun için ne kadar değerli olduğu dâhil, her şeyi konuşurlardı. "Ya üniversite için başka bir yere giderse? Onu görmek istiyorum. Başka fırsatım olmayabilir."

"Hazır olduğuna emin misin? Baktığın her yerde annemi göreceksin."

Asıl mesele buydu. Asıl soru. İşin aslı Matthew her şeyin –Kancq’e dönmenin, annesini yutan nehri görmenin, babasının kederini tüm gerçekliğiyle yakından izlemenin– altından kalkabileceğinden emin değildi ama bildiği tek bir şey vardı: Leni’nin mektupları onun için çok değerliydi. Belki de en az Aly kadar kurtarıcı olmuşlardı. Aralarındaki kilometrelere ve farklı hayatlarına rağmen Leni’nin mektupları ve gönderdiği fotoğraflar Matthew’a kim olduğunu hatırlatıyordu.

“Onu burada da her yerde görüyorum. Sen görmüyor musun?”

Aly başını ağır ağır salladı. “Yemin ederim, onu her an gözümün ucuyla görüyorum. Geceleri onunla konuşuyorum.”

Matthew, *ben de*, der gibi başını salladı. Bazı sabahlar uyanıldığında kısacık bir an için dünyası yıkılmamış, o hâlâ sıradan bir evdeki sıradan bir çocukmuş ve annesi onu kahvaltıya çağıracaktı gibi geliyordu. Öyle sabahlarda sessizlik çok kötü oluyordu.

“Seninle gelmemi ister misin?”

İsterdi. Yanında olsun, elini tutsun, ayakta durmasına yardım etsin isterdi. “Hayır. Sen hazirana kadar okulundan ayrılma,” derken kendi sesindeki güvenilmezliği duydu ve Aly’nin de duyduğundan emindi. “Ayrıca sanırım bunu tek başıma yapmalıyım.”

“Babam seni seviyor, biliyorsun. Geri dönmene çok sevinecek.”

Matthew bunu biliyordu. Ama sevginin donabildiğini ve kendiliğinden ince bir buza dönüşebildiğini de biliyordu. Son birkaç yıldır babasıyla konuşmakta zorlanıyorlardı. Keder ve suçluluk onları kendileri olmaktan çıkarmıştı.

Aly ona uzandı ve elini ellerinin arasına aldı.

Matthew ablasının bir şey söylemesini bekledi fakat Aly hiçbir şey söylemedi. Bunun nedenini ikisi de biliyordu. Sayılacak bir şey yoktu. Bazen ilerlemek için önce geri gitmek gerekirdi. Bu gerçeği genç yaşlarına rağmen biliyorlardı. Ama kaçındıkları ve birbirlerini korumaya çalıştıkları bir gerçek daha vardı: Bazen geri gitmek acı verici olabilirdi.

Belki de keder bunca zamandır karanlığın ve soğğun arasında Matthew'un geri dönmesini bekliyordu. Belki de Kaneq'e gidince kaydettiği bütün ilerlemeyi kaybedecek ve yeniden depresyona girecekti.

"Artık daha güçlüsün," dedi Aly.

"Sanırım, bunu göreceğiz."

İki hafta sonra Matthew, dayısının deniz uçağını Otter Point'in üstünden uçurdu, yan yatarak sağa döndü, alçaldı ve altındaki düz, mavi suya kondu. Motoru durdurdu ve üstünde "WALKER KOYU" yazan, griye dönmüş, büyük, ahşap kemere doğru süzüldü.

Babası kollarını iki yanına sarkıtmış, iskelenin ucunda duruyordu.

Matthew şamandıranın üstünden iskeleye atladı ve deniz uçağını bağladı. Gerçekten orada olmak için ihtiyaç duyduğu gücü toplayabilsin diye biraz oyalandı ve gerekenden daha uzun süre sırtı babasına dönük, yere eğilmiş halde durdu.

Sonunda doğruldu ve arkasına döndü.

Babası ona iyice yaklaşmıştı. Matthew'a kemiklerini neredeyse birbirine geçirecek kadar sıkı sarıldı ve onu nefesini kesecek kadar uzun süre bırakmadı. Sonunda babası geri çekildiğinde havada sevgi hissediliyordu; sevginin pişmanlıklarla ve anılarla dolu, belki de biraz hüznün bulaştığı bir haliydi bu ama sevgiydi.

Birbirlerini görmeyeli sadece birkaç ay olmuştu. (Babası Matthew'un hokey maçlarının çoğuna gelmeye ve Fairbanks'i çetin hava şartlarının, arazideki günlük işlerinin izin verdiği ölçüde ziyaret etmeye özellikle dikkat etmişti ama önemli konulara hiç değinmemişlerdi.)

Babası eskisinden daha yaşlı görünüyordu; cildi daha çizgili ve kırışıklı. Matthew'a kendine özgü gülümsemesiyle bakıyordu; hayatta her işi yaparken olduğu gibi her şeyiyle, hiçbir açıklama,

pişmanlık, güvenlik ağı olmadan. Tom Walker'ı daha ilk bakışta tanırdınız çünkü sizi içine alırdı. Bu adamın, her zaman popüler olup olmamasına aldırmadan gördüğü haliyle gerçeği söylediğini, hayatına rehberlik edecek biri dizi kural benimsediğini ve diğer kurallara aldırmadığını hemen anlardınız. Matthew'un tanıdığı herkesten daha içten gülerdi ve onu sadece bir kez ağlarken görmüştü. O gün, buzların arasında.

“Seni son gördüğümünden beri daha da uzamışsın.”

“Hulk gibiyim. Kıyafetlerimi yırtarak büyüyorum.”

Babası Matthew'un çantasını aldı, tepelerinde öten deniz kuşlarının, iskelenin ayaklarını okşayan dalgaların arasında iskele boyunca yürüyüp iplerini çekiştiren balıkçı teknesinin yanından geçtiler. Güneşte pişen yosun ve dalgaların dövdüğü deniz otlarının kokusu Matthew'u selamlar gibiydi.

Basamaklardan çıkınca Matthew gösterişli ön cephesi ve etrafını çeviren verandasıyla büyük kütük evi ilk kez gördü. Saçaklardan sarkan, hâlâ geçen yılın ölü sardunyelerinin durduğu saksılar insanın içini ısıtan bir ışıkla aydınlanıyordu.

Annemin saksıları.

Duraksadı, nefes almaya çalıştı.

Zamanın yılları hızla geri sarıp insanı bir anda, doğumundan önce bile içinde taşıdığı, derinliklerinden kopan gözyaşlarını döktüğü ve yeniden bir bütün olmak için çırpındığı on dört yaşına döndürebildiğini daha önce fark etmemişti.

Babası önden yürüdü.

Matthew kendini hareket etmeye zorladı. Hava şartları yüzünden grileşmiş piknik masasının yanından geçti, mora boyanmış ön kapıya giden ahşap basamaklardan çıktı. Kapının yanında üstünde “FOŞŞŞ GELDİNİZ” yazan ve tepesinden su püskürten balina şeklinde oyulmuş bir tabela asılıydı. (Bu, Matthew'un hediyesiydi ve annesini gülmekten yerlere yatırırdı.)

Matthew'un gözleri doldu. Duygularını hiçbir zaman belli etmeyen babasının onu görmesinden utanarak aceleyle gözlerini sildi ve içeri girdi.

Ev her zamanki gibi görünüyordu. Oturma odasındaki elden geçirilip değerlendirilmiş eski ve antika mobilyaların ortasında, üstünde sapsarı bir örtü ve mavi çiçeklerle dolu bir vazodan duran eski bir piknik masası vardı. Çiçeklerin etrafına sıralanmış mumlar bir Orta Çağ köyünü andırıyordu. Annesinin dokunuşu her yerdeydi. Matthew onun sesini duyar gibi oldu.

Evin içi kabukları kararmış kütük duvarlar, manzarayı ayaklar altına seren geniş pencereler, bir çift deri kanep ve Matthew'un büyükannesinin Dışarı'dan gönderdiği bir piyanoyla tamamlanıyordu. Matthew pencereye yürüdü, dışarı baktı ve kendi yüzünün hayal meyal yansıması arasında koyu ve iskeleyi gördü.

Babasının arkasından ona yaklaştığını hissetti. "Evine hoş geldin."

Ev. Anlam katmanlarından oluşan bir kelime. Bir yer. Bir duygu. Anılar. "O çok önden yürüyordu," derken kendi sesindeki titremeyi fark etti.

Babasının derin bir nefes aldığını duydu. Matthew'u durduracak ve yapmaya hiç cesaret edemedikleri konuşmayı sonlandıracak mıydı?

Bir nefes alımından bile kısa süren bir sessizliğin ve duraksamanın ardından babası ağır elini Matthew'un omzuna koydu. "Annemi kimse zapt edemezdi," dedi usulca. "Senin hatan değildi."

Matthew nasıl cevap vereceğini bilemedi. Söylenecek çok şey vardı ama hiçbirini daha önce konuşmamışlardı. İnsan böyle bir konuşmayı nasıl başlatabilirdi ki?

Babası, Matthew'u kollarının arasına çekip sımsıkı kucakladı. "Geri dönmene öyle çok sevindim ki."

"Evet," dedi Matthew boğuk bir sesle. "Ben de."

Nisan ortası. Şafak, toprağı sabahın yedisinden önce okşamaya başlıyordu. Leni gözlerini ilk açtığında ortalık henüz karanlık olmasına rağmen mevsimlerin değişmesinin getirdiğı kıpırtıyı hissetti. Bir Alaskalı olarak yeni yeni doğan ışığı hissedebiliyor, zifirî karanlığı kömür karasına dönüştürdüğünü görebiliyordu. Yanında yaklaşan gün ışığına ve artık her şeyin daha iyi olacağına dair umudu da getiriyordu. *Babasının* daha iyi olacağına dair.

Fakat bu bahar bunların hiçbirisi geçerli değildi. Geri dönen gün ışığına rağmen babası kötüleşiyordu. Öfkeli ve gergindi. Tom Walker'ı eskisinden daha fazla kıskanıyordu.

Leni'nin içinde kötü bir şeylerin olacağına dair korkunç bir his oluşmaya başlamıştı.

Okulda gün boyu baş ağrısıyla boğuştu. Eve bisikletle dönerken karnına ağırlar giriyordu. Kendine âdeti yaklaştığı için böyle hissettiğini telkin etmeye çalıştı ama öyle olmadığını biliyordu. Stres yüzündendi. Kaygı. Annesi ve o yine tetikteydiler. Sürekli göz teması kuruyor, dikkatli yürüyor, görünmez olmaya çalışıyorlardı.

Leni çamurlu tekerlek çukurlarının arasındaki tümsek kısımdan ayrılmamaya özen göstererek engebeli araç yolunda ilerledi.

Bir çamur ve akarsu bataklığına dönen bahçeye girince kırmızı kamyonetin yerinde olmadığını gördü. Bu, babasının ya ava çıktığı ya da Harlanlara gittiğı anlamına geliyordu.

Bisikletini kulübenin duvarına yaslayıp hayvanlara yem vermek, sularını kontrol etmek, kurumuş çarşafı ipten toplayıp hasır sepetin içine koymak gibi günlük işlerini halletti. Temiz çamaşır sepetini kalçasına yaslariken bir tekne motorunun, gerilmiş bir lastik bandın titreşimini andıran gürültüsünü duydu ve elini gözlerine siper edip suya baktı. Deniz yükselmişti.

Alüminyum bir balıkçı kayığı koylarına girdi. Motorun çıkardığı *pat pat pat* sesleri kilometrelerce mesafe içindeki tek sestti.

Leni amaşır sepetini verandaya bırakıp kumsalın yıllar içinde sağlamlaştırdıkları basamaklarına doğru yürüdü. Tahtaların neredeyse tamamı yenilenmişti, orijinal basamakların cilası bozulmuş gri tahtaları aralarda tek tük göze çarpıyordu. Leni zikzak çizen basamaklardan çamurlu botlarıyla indi.

Tekne sivri pruvasını dalgaların arasında gururla havaya dikerek ona doğru geliyordu. Konsolda bir erkek vardı, tekneyi dalgaların arasından kıyıya yanaştırdı.

Matthew.

Motoru durdurdu, bilek hizasındaki suya atladı ve teknenin eprimiş halatını çekti.

Leni mahcup bir tavırla saçlarına dokundu. O sabah saçlarını ne örmekle ne de taramakla uğraşmıştı. Üstelik üstünde o gün ve bir önceki gün giydiği kıyafetler vardı. Pazen gömleği muhtemelen odun dumanı kokuyordu.

Ah, Tanrım.

Matthew tekneyi kumsala çekti, halatı bıraktı ve ona doğru yürüdü. Leni senelerdir bu anın hayalini kuruyordu ve hayallerinde ona tam olarak ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Hayal gücünün mahremiyetinde hemen konuşmaya başlıyor ve arkadaşlıklarına Matthew hiç gitmemiş gibi kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Ancak zihninde Matthew ona kurbağaların yumurtalarını ve yavru kartalları gösteren, ona her hafta mektup yazan on dört yaşında bir oğlandı. *Sevgili Leni. Bu okulda hayat zor. Kimsenin benden hoşlandığını sanmıyorum.* Ve Leni de cevap yazardı: *Okuldaki yeni ocuk olmayı iyi bilirim. Zor iştir. Dur, sana birkaç tüyo vereyim.*

Bu... adam bambaşka, tanımadığı biriydi. Uzun boylu, uzun, sarı saçlı, inanılmaz derecede yakışıklı bir adam. Bu Matthew'a ne söyleyebilirdi ki?

Matthew elini sırt çantasına attı ve Leni'nin ona on beşinci doğum gününde gönderdiği eskimiş, hayli hırpalanmış *Yüzüklerin Efendisi* kitabını çıkardı. İçine yazdığı notu hatırlıyordu: *Sam ve Frodo gibi sonsuza dek arkadaş kalalım.*

O yazıyı başka bir kız yazmıştı. Zehirli ailesiyle ilgili çirkin gerçekleri henüz bilmeyen bir kız.

“Sam ve Frodo gibi,” dedi Matthew.

Leni de, “Sam ve Frodo,” diye tekrarladı.

Bunun çılgınlık olduğunu biliyordu ama hiçbir şey söylemeden konuşur, kitaplardan, kalıcı dostluklardan ve aşılmaz ihtimalleri yenmekten bahseder gibiydiler. Belki de aslında Sam ve Frodo’dan değil, kendilerinden ve bir şekilde hem büyüüp hem çocuk kalmayı başarmalarından bahsediyorlardı.

Matthew sırt çantasından küçük bir hediye paketi çıkarıp ona uzattı. “Bu senin.”

“Hediye mi? Ama doğum günüm değil ki.”

Leni kâğıdı yırtarak açarken ellerinin titrediğini fark etti. İçinde deri bir kılıfa sarılmış ağır, siyah bir Canon Canonet kamera buldu. Şaşkın gözlerle Matthew’a baktı.

“Seni özledim,” dedi Matthew.

Leni daha alçak sesle, “Ben de seni özledim,” derken artık her şeyin farklı olduğunu düşündü. Artık on dört yaşında değildiler. Daha önemlisi, babası değişmişti. Leni’nin, Tom Walker’ın oğluyla arkadaşlık etmesi artık sorun olacaktı.

Leni’yi asıl endişelendirence bunun hiç umurunda olmamasıydı.

Leni ertesi gün okulda konsantre olmakta güçlük çekti. Onun gerçekten orada olduğundan emin olmak için yan gözle Matthew’a bakıp duruyordu. Bayan Rhodes dikkatini çekebilmek için Leni’ye defalarca seslenmek zorunda kaldı.

Dersin sonunda birlikte okuldan çıktılar, güneşli ahşap merdivenden yan yana inip çamurlu zemine birlikte ayak bastılar.

Leni iki yıl önce bir dişi domuzun yavrularıyla birlikte yiyecek aramak için okul kapısına kadar gelmesinin ardından yapılan tel örgü çitin yanına bıraktığı bisikletini alırken Matthew, “Geri

dönüp ATV'mi alırım,” dedi. “Seninle eve kadar yürüyeyim. Sakıncası yoksa tabii.”

Leni başını salladı. Sesine ulaşamıyor gibiydi. Gün boyu iki kelime bile etmemişti, kendini utandırmaktan korkuyordu. Artık çocuk değillerdi ve yaşıtı bir erkekle, özellikle de görüşlerini çok önemseddiği biriyle nasıl konuşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Çöpe atılmış parçalardan toplama bisikletini çakıl taşlı yol boyunca yanında iterken plastik gidona sımsıkı yapışmıştı. Sırf sessizliği bozmak için İri Marge'ın dükkânındaki işi hakkında bir şeyler söyledi.

Matthew'un varlığını daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde fiziksel olarak da hissediyordu. Boyu, omuzlarının genişliği, kendinden emin, rahat yürüyüşü. Leni delikanlının nefesinde naneli sakızın, saçlarında ve teninde dükkânlarda satılan şampuanların ve sabunların karmaşık kokusunu duyuyordu. Ona bir şekilde uyum sağlamış gibiydi; aralarında avcı ile av arasındaki gibi Leni'ye hiç mantıklı gelmeyen, ani ve tehlikeli bir hayat çemberi bağı kurulmuştu sanki.

Alpine Sokak'tan çıkıp kasabaya girdiler.

“Kasaba bayağı değişmiş,” dedi Matthew.

Barın önüne gelince durdu, elini gözlerine siper edip yanmış ahşap cepheye spreyci boyayla yazılmış yazıyı okudu. “Sanırım bazı insanlar değişim istemiyor.”

“Sanırım öyle.”

Matthew ona baktı. “Babam bara babanın zarar verdiğini söyledi.”

Leni, içi utançla burkularak ona baktı. Yalan söylemek istiyordu ama söyleyemezdi. Fakat babasına sadakatsizlik anlamına gelen o sözcükleri de yüksek sesle söyleyemezdi. İnsanlar bara bunları yapanın babası olduğunu sadece tahmin ediyordu, bunu kesin olarak bilen bir tek o ve annesi vardı.

Matthew tekrar yürümeye başladı. Babasının öfkesinin kanıtını geride bıraktıkları için rahat bir nefes alan Leni de ona

yetiştii. Dükkânın önünden geçerlerken İri Marge kollarını iki yana açarak kapıda göründü. Matthew'a sımsıkı sarılıp sırtını sıvazladı. Geri çekilince ikisine birden baktı.

“Siz ikiniz, dikkatli olun. Babalarınızın arası hiç iyi değil.”

Leni yürümeye başladı. Matthew peşinden gitti.

Leni gülümsemek istiyordu ama barın hali ve İri Marge'in uyarısı bütün keyfini kaçırmıştı. İri Marge haklıydı. Leni şu anda ateşle oynuyordu. Babası her an kamyonetiyle bu yola sapabilirdi. Leni'yi eve Matthew Walker'la birlikte yürürken görmek ona hiç iyi gelmezdi.

“Leni?”

Leni, Matthew'un ona yetişmek için koşmak zorunda kaldığını fark etti. “Üzgünüm.”

“Niçin üzgünsün?”

Leni nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, sadece Matthew'un bihaber olduğu şeyler yüzünden üzgündü ve onu muhtemelen tatsız bir geleceğin içine sürüklediği için. Bunlar yerine okuduğu son kitapla ilgili anlamsız bir şeyler söyledi ve yolun kalan kısmında yüzeysel şeylerden, havadan, Matthew'un Fairbanks'te izlediği filmlerden, son çıkan kral somon balığı tuzaklarından konuştular.

Leni tepesinde sığır kafatası olan metal kapıyı gördüğünde neredeyse bir saattir yürüyor olmalarına rağmen hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bay Walker arazisinin girişini işaret eden kapının yanına park edilmiş büyük, sarı hafriyat makinesinin yanında duruyordu.

Leni durdu. “Baban ne yapıyor?”

“Kulübe yapmak için birkaç dönüm araziye temizleyecek. Ayrıca misafirler bizi bulabilsin diye araç girişinin üstüne bir kemer yaptıracak. Adını Walker Koyu Pansiyonu koyacakmış. Ya da onun gibi bir şey.”

“Turistler için bir pansiyon mu? Hem de buraya?”

Leni, Matthew'un bakışlarını yüzünde hissetti. “Aynen öyle. Bu işte iyi para var.”

Bay Walker başındaki kamyoncu şapkasını çıkarıp nemli kafasını kaşıyarak yanlarına geldi. Alnında güneş görmemiş beyaz bir alan vardı.

“Babam bu kemerden hiç hoşlanmayacak,” dedi Leni.

“Babanın hoşlanmadığı o kadar çok şey var ki,” dedi Bay Walker. Gülümsedi ve alnındaki teri buruşuk bir bandanayla kuruladı. “Ve Mattie’mlle arkadaş olmanız nefret listesinin zirvesine yerleşecek gibi görünüyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Leni.

“Haydi Leni,” dedi Matthew. Onu dirseğinden tutup yanında tangırdayan bisikletiyle birlikte babasından uzaklaştırdı. Evlerinin araç yoluna gelince Leni durdu ve ağaçlık yola baktı.

“Artık gitsen iyi olur,” dedi Matthew’dan uzaklaşarak.

“Seni eve kadar bırakmak istiyorum.”

“Hayır,” dedi Leni.

“Baban yüzünden mi?”

Keşke yer yarılısaydı da Leni içine girseydi. Başını salladı. “Seninle arkadaşlık etmemi istemeyecektir.”

“Canı cehenneme,” dedi Matthew. “Bize arkadaşlık edemeyeceğimizi söyleyemez. Kimse söyleyemez. Babam bana aralarındaki şu saçma çekişmeden bahsetti. Kimin umurunda ki? Bundan bize ne?”

“Ama...”

“Benden hoşlanıyor musun Leni? Benimle arkadaş olmak istiyor musun?”

Leni başını salladı. Hava ciddileşmişti, bir anlaşma yapmak üzereydiler.

“Ve ben de senden hoşlanıyorum. İşte bu kadar. Anlaştık. Biz arkadaşız. Bu konuda kimseye söz düşmez.”

Leni onun ne kadar saf olduğunu, ne kadar yanıldığını biliyordu. Matthew öfkeli, mantıksız ebeveynler, burun kıran yumruklar ve Vandalizm’le başlayıp aklının bile almayacağı yerlere gidebilecek bir hiddet hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Babamın sağı sollu belli olmaz,” dedi Leni. Bulabildiği tek kaçamak kelime buydu.

“Ne demek bu?”

“Birbirimizden hoşlandığımızı öğrenirse canını yakabilir.”

“Ben babanla kapışabilirim.”

Leni içinde histerik bir gülme isteğinin yükseldiğini hissetti. Matthew’un, babasıyla “kapışması” fikri, düşünmek bile istemeyeceği kadar korkunçtu.

Şu anda dönüp gitmeli, Matthew’a arkadaş olamayacaklarını söylemeliydi.

“Leni?”

Onu çözen, Matthew’un bakışları oldu. O güne dek kimse ona böyle bakmış mıydı? İçinde belki özlem ya da rahatlama, hatta belki de arzu dolu bir ürperti hissetti. Bilmiyordu. Tek bildiği, tehlikenin sessizce suya süzüldüğünün ve ona doğru yüzdüğünün farkında olsa dahi yalnız geçen onca yıldan sonra bu duyguya arkasını dönemeyeceğiydi. “Babam arkadaş olduğumuzu bilmemeli. Hem de hiç. Hiçbir zaman.”

“Tamam,” dedi Matthew ama onu anlamadığı gözlerinden belliydi. Acıyı, kaybetmeyi ve acı çekmeyi biliyor olabilirdi, bu karanlık bilgi gözlerine yansıyor. Ama korkunun ne olduğunu bilmiyordu. Leni’nin uyarılarının aşırı ve abartılı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

“Ben ciddiym Matthew. Asla öğrenmemeli.”

ON BEŞ

Leni rüyasında yağmur yağdığını gördü. Sırılsıklam halde bir nehrin kıyısında duruyordu. Saçlarından süzülen yağmur suyu görüşünü bulandırıyordu.

Nehir kabardı ve çatırtılı bir gök gürültüsüyle bir anda buzlar çözülmeye başladı. Ev büyüklüğünde buz parçaları topraktan kopup her şeyi –ağaçları, tekneleri, evleri– önlerine katarak akıntıyla sürüklenmeye başladı.

Karşıya geçmelisin.

Leni bu sözleri duymuş muydu, yoksa kendisi mi söylemişti, bilmiyordu. Tek bildiği, buz onu alıp götürmeden ve su ciğerlerine dolmadan nehrin karşı kıyısına geçmesi gerektiği idi.

Ama geçilecek bir yer yoktu.

Buz gibi dalgalar yükselip duvarlara dönüşüyor, yer yarıyor, ağaçlar devriliyordu. Biri çığlık attı.

Kendi sesiydi bu. Nehir ona kafasına inen bir kürek gibi çarpıp onu yana devirdi.

Leni çırpınarak çığlıklar atıyor, durmaksızın düştüğünü hissediyordu.

Biri, *bu tarafa*, diye bağırdı.

Matthew.

Matthew onu kurtarabilirdi. Leni iç geçirdi ve kulaç atarak yüzeye çıkmaya çalıştı ama sanki bir şey ayağına yapışmış, onu aşağı çekiyordu. Nefes alamayacağı kadar derine. Her şey karanlığa gömüldü.

Leni nefesi kesilmiş bir halde uyandı ve kitap yığınlarının, fotoğraflarını yapıştırdığı defterlerin ve Matthew'un mektuplarını sakladığı kutunun duvar dibinde durduğu odasında, güvende olduğunu gördü.

Kötü bir rüya görmüştü.

Rüya şimdiden silinip gitmeye başlamıştı. *Nehirle ilgili bir şeydi*, diye düşündü. *Buzların çözülmesiyle. Alaska'da ölmenin bir diğer yolu.*

Okula gitmek için kot tulumunu ve kareli, pazen gömleğini giydi. Saçlarını geriye tarayıp gevşek bir Fransız örgüsü yaptı. Evde ayna olmadığı için (yıllar içinde babası bütün aynaları kırmıştı) nasıl görüldüğüne bakamayacaktı. Kendini cam kırıklarında görmeye alışmıştı. Parçalar halinde. Matthew dönene kadar umurunda bile olmamıştı bu.

Alt kata inince okul kitaplarını masaya bırakıp oturdu. Annesi önüne bir tabak geyik sosisi, ekmek ve et suyuna sosla birlikte, geçen sonbahar Kachemak Körfezi'nin üstündeki kumlu uçurumlardan topladıkları yaban mersinlerinden bir kâse koydu.

Leni kahvaltısını ederken annesi yakınında durup onu izledi.

“Dün gece banyo yapabilmek için bir saat su taşıdın ve saçlarını örmüşsün. Bu arada güzel olmuş.”

“Buna hijyen deniyor anne.”

“Duyduğuma göre Matthew Walker geri dönmüş.”

Leni annesinin iki ile ikiyi toplayacağını tahmin etmeliydi. Bazen babası ve diğer olaylar yüzünden annesinin ne kadar zeki, algısının ne kadar açık olduğunu unutuyordu.

Leni onunla göz teması kurmamaya çalışarak kahvaltı etmeye devam etti. Annesinin bu konuda ne diyeceğini bildiği için ona

bir şey söylemeyecekti. Alaska büyük bir yerdi, arkadaşlık gibi küçük bir şeyi saklayacak çok yer vardı.

“Babanın onun babasından nefret etmesi çok kötü oldu. Ve öfke sorunu olması tabii.”

“Biz ona ‘öfke sorunu’ mu diyoruz?”

Leni annesinin onu gümüşü bir ışıltı için dalgaları izleyen bir kartal gibi süzdüğünü hissetti. Annesinden ilk kez bir şey saklıyordu ve bundan rahatsız olmuştu. “Neredeyse on sekiz yaşındasın. Genç bir kadınsın. Sen ve Matthew yıllar içinde birbirinize yüzlerce mektup yazmış olmalısınız.”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Hormonlar sonyakıcı gibidir. Doğru dokunuşla kendini uzayda buluverirsin.”

“Hı?”

“Aşktan bahsediyorum Lenora. Tutkudan.”

“Aşk mı? Haydi ama. Bu konuyu neden açtığını bile bilmiyorum. Endişelenecek bir şey yok anne.”

“İyi. Böyle akıllı kal bebeğim. Benim yaptığım hatayı sen yapma.”

Leni sonunda kafasını kaldırdı. “Hangi hatayı? Babam? Ben? Yoksa sen?..”

Kapı açıldı ve o sabah saçlarını yıkamış, üstüne nispeten temiz, kahverengi, kanvas bir pantolon ve bir tişört giymiş olan babası içeri girdi. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve “Burada çok güzel bir şey kokuyor Cora,” dedi. “Günaydın Kızıl. İyi uyudun mu?”

“Elbette baba,” dedi Leni.

Babası onun başını öptü. “Okula hazır mısın? Seni ben bırakayım.”

“Bisikletle gidebilirim.”

“İkinci en sevdiğim kızı güneşli bir günde gezmeye çıkaramaz mıyım?”

“Elbette,” dedi Leni. Kitaplarını ve beslenme çantasını alıp (hâlâ aynı Winnie the Pooh’lu çantaydı ve Leni ona artık bayılıyordu) ayağa kalktı.

“Okulda kendine dikkat et,” dedi annesi.

Leni arkasına bakmadı. Babasının peşinden kamyonete yürüdü ve yolcu koltuğuna yerleşti.

Babası teybe sekiz şarkılık bir kaset taktı ve sesi açtı. Hoparlörlerden bangır bangır “Lyin’ Eyes” yükselmeye başladı.

Babası şarkıya yüksek sesle eşlik ederken, “Sen de benimle söyle,” diyerek ana yola çıkıp kasaba yönüne döndü.

Bir anda acı bir fren yaptı. “Orospu çocuğu.”

Leni öne doğru savruldu.

Babası bir kez daha, “Orospu çocuğu,” dedi.

Bay Walker araba yolunun girişine diktiği kaba keresteden yapılma kemerin altında duruyordu. En üstteki kirişin üstüne elle “WALKER KOYU MACERA PANSİYONU” yazısı kazınmıştı.

Babası arabayı park pozisyonuna alıp aşağı indi ve çamur dolu çukurlara bile dikkat etmeden engebeli yolda hızlı adımlarla ilerledi.

Bay Walker onun geldiğini görünce çalışmayı bıraktı ve çekicini bir silah gibi kemerine sıkıştırdı.

Leni oturduğu yerde öne eğildi, çamur ve sivrisinek ölüleriyle kaplı ön camdan dışarıyı dikkatle izlemeye başladı.

Babası avaz avaz bağırırken Bay Walker kollarını göğsünde kavuşturmuş gülümsüyordu.

Görüntü Leni’ye bir Rottweiler’a kafa tutmak için tasmaını çekiştirerek ince ince havlayan bir Jack Russell terrieri anımsattı.

Babası bağırmaya devam ederken Bay Walker arkasını dönüp kemere doğru yürüdü ve işinin başına döndü.

Babası bir an durdu. Sonra kamyonete geri döndü, bindi ve kapıyı çarparak kapattı. Kamyoneti vitesine takıp gazı kökledi. “Biri bu orospu çocuğuna haddini bildirmeli. Vietnam’da onun

gibileri çok gördüm. Kendilerinden daha iyi adamları öldürtüp madalya alan boktan, ödlele subaylar.”

Leni tek kelime etmemesi gerektiğini biliyordu. Okul yolu boyunca babası kendi kendine söylendi durdu: *Orospu çocuğu, ukala pislik, kendini herkesten üstün sanıyor...* Leni babasının, söylenmelerine eşlik edecek birilerini bulmak için oradan doğruca Harlanların arazisine gideceğini biliyordu. Ya da belki de artık konuşmak yetmeyecekti.

Babası okulun önünde durdu. “Bugün feribotla Homer’a gidiyorum. Seni saat beşte işten alırım.”

“Tamam.”

Leni kitaplarını ve beslenme çantasını alıp kamyonetten indi. Okula yürürken arkasına bakmadı, babası da vedalaşmak için kornaya basmadı. Lastikleriyle çakıl taşlarını havalandıracak bir süratle derhâl uzaklaştı.

Leni sınıfa girdiğinde herkes yerini almıştı. Bayan Rhodes tahtaya “Beşli Hece Ölçüsü ve Shakespeare” yazıyordu.

Matthew sandalyesinde Leni’ye döndü. Gülümsemesi Leni’nin bilim kurgu kitaplarından birinde geçen yer çekimi etkisi uyarıyordu. Ona doğru yürüyüp yerine oturdu.

Matthew ona bakmaya devam ediyordu. Babasının, annesine baktığı gibi mi bakıyordu? Muhtemelen. Bazen. Bu düşünce Leni’yi rahatsız etti, kaygılandırdı.

Matthew defterinden bir kâğıt koparıp bir not karaladı ve ona uzattı. Notta, *okuldan sonra işi ekmeye ne dersin? Bir şeyler yaparız*, yazıyordu.

Leni içinden, *hayır de*, diye geçirdi. Ama söylediği, “Babam beni saat beşte alacak,” oldu.

“Yani bu bir evet mi?”

Leni kendini tutamayıp gülümsedi.

“Harika.”

Günün geri kalanında Leni kendini hem gergin hem enerjik hissetti. Kıpırdamadan oturmakta zorlanıyor, *Hamlet*’le ilgili so-

ruharı yanıtlamakta güçlük çekiyordu. Yine de bölümleri yüksek sesle okudu, not tuttu ve ne kadar tuhaf hissettiğini Matthew'a ya da başkalarına belli etmemeye çalıştı.

Ders bitince yerinden ilk kalkın o oldu. Okuldan dışarı fırladı, şimşek hızıyla dükkâna koştı ve dar kapıyı iterek açıp, "İri Marge!" diye seslendi.

İri Marge bir tuvalet kâğıdı kolisini boşaltmakla meşguldü. Bütün mallar gibi tuvalet kâğıdını da Soldotna'dan almıştı, onlara bir fiyat biçip satış için raflara koyacaktı. "Ne oldu ufaklık?"

"Bugün çalışmam."

"Ah, tamam."

"Nedenini bilmek istemiyor musun?"

İri Marge gülümseyerek doğruldu ve eğilmek belini ağrıtmış gibi elini beline koydu. "Hayır."

Kapı zili tekrar şangırdadı. Matthew dükkâna girdi.

"Dediğim gibi," dedi İri Marge, "bilmek istemiyorum." Matthew ve Leni'ye arkasını dönüp kalabalık koridorda uzaklaştı, yengeç kafeslerinin arkasında gözden kayboldu.

"Haydi gidelim," dedi Matthew. "Beni takip et."

Dükkândan sessizce çıktılar ve Kicking Moose'da çalışan işçilerin önünden aceleyle geçip Rus Ortodoks Kilisesi'nin oradaki tepeye tırmandılar. Orada gözlerden uzaktaydılar.

Tepeye kadar tırmanıp Kachemak Körfezi'nin mavi sularının ayaklarının altına serildiği bir açıklık buldular. Suda en az bir düzine küçük tekne vardı.

Matthew kemerindeki kından ucu tırtıklı bir bıçak çıkardı ve birkaç ladin dalı kesti. Dalları altlarına serince mis kokulu, yemyeşil bir çardakları oldu. "Otursana."

Leni oturdu, ladin iğneleri altında sünger gibi yumuşacıktı.

Matthew da yanına oturdu ve kollarını, başını ellerinin arasına yaslayacak şekilde büküp sırtüstü uzandı. "Yukarıya bak."

Leni yukarıya baktı.

"Hayır. Uzan."

Leni onun dediğini yaptı. Uçuk mavi gökyüzünde bembeyaz bulutlar süzülüyordu.

“Kanişi görüyor musun?”

Leni tüyleri tıraş edilmiş, bakımlı bir kanişe benzeyen bulut öbeğini gördü. “Şuradaki de korsan gemisine benziyor.”

Leni bulutların gökyüzünde şekil değiştirerek kaymasını, gözlerinin önünde yepyeni şeylere dönüşmesini seyretti. Keşke değişim insanlar için de bu kadar kolay olsaydı. “Fairbanks nasıldı?”

“Kalabalık. En azından benim için. Sanırım ben boşluğu ve sessizliği seviyorum. Ve kabaydı. Çok içen, ikide bir kavga çıkaran boru hattı işçileriyle doluydu. Dayım ve teyzem harikaydı, Aly’yle olmak da iyi geldi. Benim için çok endişeleniyordu.”

“Ben de öyle.”

“Evet. Biliyorum. Ve özür dilemek isterim,” dedi Matthew.

“Niçin?”

“O gün okul gezisinde seni ittiğim için. İyi olduğumu sanıyordum... demek istediğim... değilmişim ama ben öyle sanıyordum.”

“Anlamıştım,” dedi Leni.

“Nasıl anlayabildin?”

“Babam savaştan sonra kâbuslar görüyor. Bazen onu delirtiyorlar.”

“Onu gördüm. Annemi yani. Buzun altında, ayaklarımın dibinde süzülüyordu. Saçları etrafına yayılmıştı. Çıkış yolu bulmak için kıvranıyordu. Sonra gözden kayboldu.” Matthew boğuk ve hırıltılı bir nefes aldı. Leni, Matthew’un onu geride bırakıp dikenli anılarla dolu karanlıklar ülkesine doğru yola çıktığını hissetti. Sonra geri döndüğünü. “Ablam olmasaydı bunu atlatabilir miydim bilmiyorum. Ve senin mektupların. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama öyle.”

Matthew’un bu sözleri Leni’ye (rüyasında olduğu gibi) altındaki toprağın kayıp gittiğini hissettirdi. Artık buz, kayıplar, hatta korku hakkında on dört yaşındayken bilmediği şeyleri biliyordu.

Annesini herhangi bir şekilde kaybettiğini hayal bile edemiyordu ama eli kolu bağlı bir halde buzun altında kalmasını izlemek...

Başını çevirdi, Matthew'un profiline, burnunun keskin çizgisine, tıraş ettiği sarı sakalından kalan gölgeye, dudaklarının kıvrımlarına baktı. Kaşını diklemesine kesen yara izine, saç dibinden başını uzatan küçük, kahverengi bene baktı. "Alyeska gibi bir ablan olduğu için şanslısın."

"Evet. Eskiden *Vogue*'da falan çalışmak isterdi, şimdi ise eve dönüp babamla birlikte çalışmak istiyor. Araziye bir macera pansiyonu inşa edecekler. Bir sonraki Walker jenerasyonu da aynı yerde yaşayabilsin diye." Matthew güldü.

"Yoksa bu fikir senin hoşuna gitmiyor mu?"

"Gidiyor. Ben de çocuklarıma babamın bana öğrettiklerini öğretmek isterim."

Leni bu noktada başını çevirdi. Çocuklarına babasının ona öğrettiklerini öğretmek dünyada isteyeceği en son şeydi. Dikkatini yeniden gökyüzüne çevirdi. Uzay gemisine dönüşmeye başlayan kanişe.

"Dünyada sağ kalan son adamı anlatan *Çocukluğun Sonu* diye harika bir kitap okudum. Acaba nasıl bir şey olurdu? Ya da geleceği görebilmek..."

Matthew uzanınca Leni elini çekmedi. Elini tutmak, ona dokunmak dünyanın en doğal şeyi gibi geliyordu.

Leni'nin başının belada olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Sürekli Matthew'u düşünüyordu. Okulda onun her hareketini incelemeye başlamıştı; onu avını izler gibi izliyor, hareketlerinden niyeti hakkında ipucu toplamaya çalışıyordu. Bazen Matthew'un eli masanın altından eline değiyordu ya da delikanlı sınıfta onun yanından geçerken omzuna dokunuyordu. Leni bu kısa temasların kasıtlı ve anlamlı olduğundan emin değildi ama vücudu bu

kısacık dokunuşlara içgüdüsel olarak tepki veriyordu. Hatta bir keresinde sandalyesinden kalkarken ilgi çekmeye çalışan bir kedi gibi omzunu onun avucuna doğru itmişti. Düşünülerek yapılmış bir şey değildi bu, bir anda içinden bilinmeyen bir ihtiyaç doğuvermişti. Ve bazen, onunla konuşurken Matthew'un da onun dudaklarına onun baktığı gibi baktığını düşünürdü. Kendini gizlice onun yüzünü incelerken, o bir kâşif, Matthew ise onun keşif alanıymış gibi yüzünün bütün yükseltilerini, çukurlarını ve vadilerini ezberlerken buluyordu.

Onu okulda bir şeyler yapıyor olması gerekirken ya da evde çalışıyor olması gerekirken aklından bir türlü çıkaramıyordu. Annesinin, dikkatini çekmek için sesini kaç kez yükseltmek zorunda kaldığını sayamaz olmuştu.

Annesiyle konuşabilir, hissettiği bu huzursuzluğu, uyandığında onu allak bullak eden dokunmalı, öpüşmeli ve adını koyamadığı bir şeyin ihtiyacıyla dolu rüyaları ona sorabilirdi ama babası gözle görülür bir şekilde kötüye gidiyordu ve kulübe kötü enerjiyle yüklüydü. Annesinin kaygısı kendine yeterdi, bu yüzden Leni izah edilemez tuhaf özlemlerini kendine sakladı ve rüyalarına tek başına anlam vermeye çalıştı.

Leni, annesi ve Thelma, Harlan arazisindeki paslanmaz çelik masanın etrafında balık temizliyor ve eti ince şeritler halinde dilimliyorlardı. Şeritleri marine ettikten sonra en az otuz altı saat boyunca tütsüleyeceklerdi.

Ted köpek kulübelerinden birini tamir etmekle meşguldü, Clyde ise bir sığır derisini kamçılara dönüştürmek için çalışıyordu. Artık on üç yaşına gelen Agnes sol tarafta keskin yıldız bıçakları ağaçlara fırlatarak pratik yapıyordu. *Tak tak tak*. Marthe sapan yapmak için dal yontuyordu. Donna çamaşır ipine çarşaf seriyordu. Leni'nin babası ve Deli Earl, Homer'a gitmişlerdi.

Thelma balık artıklarını çamurlu suya akıtmak için masanın üstüne bir kova dolusu köpüklü su dökünce köpekler kalıntılara ulaşmak için masanın etrafına üşüştü.

Leni ayaklarının dibinde, bulduğu bir kuş yuvasını anlata anlata bitiremeyen Moppet'la beraber bir yengeç kafesini tamir etmeye başladı.

Kampa huzursuzluk hâkimdi. Bay Walker, Harlanların arazisine gelip onlara hayatlarındaki yerinin uzun zaman önce sağlama alındığını hatırlatırken –ve onlara iyi kazanç getirecek işler teklif ederken– Leni yetişkinlerin birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü. Ya da daha doğrusu, gözlerini birbirlerinden nasıl kaçırdıklarını.

Hizipleşme başlamıştı. Sadece kasabada değil, burada, Harlan ailesinin evinde de. Leni kimin hangi tarafta olduğundan her zaman emin olamıyordu ama yetişkinler biliyordu. Babasının o gecedan sonra Thelma ve Ted'le hiç konuşmadığından neredeyse emindi.

Güçlü bir korna sesi Leni'yi yerinden sıçrattı. Yengeç kafesi elinden fırlayıp bileğinin üstüne düştü. Leni acıyla ciyaklayıp kafesi ayağıyla kenara itti.

Babasının kamyoneti bu. Babası kamyoneti alet edevat barakasının yanına park etti.

İki kapı aynı anda açıldı, babası ve Deli Earl kamyonetten indiler.

Babası kamyonetin kasasına uzanıp büyük bir karton kutuyu kucakladı. O yürüdükçe kutu tangırdıyordu. Babası arı kovanlarının olduğu yüksek alanda durup insanlara baktı. Deli Earl de yanında durdu. Yaşlı adam her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Son bir yıl içinde saçlarının büyük bir kısmını kaybetmişti ve alnındaki çizgiler yerlerine kazınmış gibi duruyordu. Çenesinden, yanaklarından, burnundan ve kulaklarından beyaz kıllar fışkırıyordu.

“Toplanın,” dedi yaşlı adam eliyle işaret ederek.

Thelma ellerini kirli pantolonunun bacağına silerek kocasının yanına yürüdü.

Leni annesine yanaştı. “Sarhoş görünüyorlar,” dedi.

Annesi başını salladı ve bir sigara yaktı. Thelma'nın olduğu tarafa yürüdüler.

Onlardan biraz yukarıdaki bir çıkıntının üstünde duran babası, kıdemli bir rahip gibi karşısında toplanan insanlara gülümsedi.

Leni o "Büyük Fikir" gülümsemesini görür görmez tanıdı. Bu gülüşü defalarca görmüştü. Babası yeni başlangıçlara bayılırdı.

Earl'ün omzunu dostça sıktı. "Earl yarattığınız bu güvenli ve harika yerin kapılarını bana ve aileme açtı. Biz de kendimizi birer Harlan gibi hissediyoruz. Çünkü hepiniz bize çok içten davrandınız. Thelma'nın dostluğunun Cora için anlamını biliyorum. Dürüst olmam gerekirse bugüne kadar kendimizi hiçbir yere bu kadar ait hissetmemiştik." Bir tangırtıyla yere bıraktığı kutuyu lastik çizmesinin küt burnuyla kenara itti. "Bo kulübesini bana bıraktı. Neden? Bildiklerimi ailesine katabilmem için. Güvenebileceği birinin burada olup ailesini korumasını istedi. Bildiğiniz gibi bu sorumluluğu çok ciddiye aldım. Hepiniz keskin nişancılarsınız. Ayrıca ok atma konusunda da ustasınız. Acil durum çantalarınız her an hazır bekliyor. Sıkıyönetime, nükleer savaşa ya da salgına hazırlıklıyız. Ya da ben öyle sanıyordum."

Leni, Thelma'nın kaşlarının çatıldığını gördü.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Clyde göğsünde kavuşturduğu kaslı kollarını çözerek.

"Geçen hafta bir düşman bu araziye elini kolunu sallayarak girdi. Kimse onu durdurmadı. Hiçbir şey ona engel olmadı. Buraya geldi ve sözcükleri -rüşvetleri- kullanarak aramızı açtı. Bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Çözülmeyi siz de hissediyorsunuz. Hepsi Tom Walker yüzünden."

Thelma, "Yine başladık," diye mırıldandı.

"Ernt," dedi Ted. "Sadece iş. Paraya ihtiyacımız var."

Ernt gülümseyerek ellerini kaldırdı.

(Leni bu gülümsemeyi bilirdi, mutluluk işareti değildi.)

"Kimseyi suçlamıyorum. Anlıyorum. Ben sadece gözden kaçırdığınız bir tehlikeye dikkat çekiyorum. Kıyamet koptuğu

zaman komşularınızın da acıklı hikâyeleri olacak. Bizde olanları isteyecekler ve sizin içinizden onlara bir şeyler vermek gelecek. Onları çok uzun zamandır tanıyorsunuz. Bunu anlıyorum. Bu yüzden ben sizi kendinizden de korumaya gönüllüyüm.”

“Bo da bunu isterdi,” dedi Deli Earl. Bir sigara sarıp yaktı ve sigaradan Leni’ye oracıkta düşüp öleceğini düşündürecek kadar uzun bir nefes çekti. “Anlat onlara,” dedi Deli Earl nihayet dumanı üfleyerek.

Ernt yere çömeldi, karton kutunun kapaklarını açtı ve elini içine uzattı. Sonra birbirlerine silah hissi uyandıracak kadar yakın çakılmış yüzlerce çiviyle kaplı bir kalas parçası çıkardı. Diğer elinde bir el bombası tutuyordu. “Bundan sonra kimse buraya elini kolunu sallayarak giremeyecek. Önce bir duvar inşa edecek ve üstünü dikenli tellerle çevireceğiz. Sonra arazinin etrafına, saldırganların giriş yapacağı yerlere hendek kazacağız. O hendeği bu çivi yataklarıyla, kırık camlarla, sivri demirlerle dolduracağız. Aklınıza ne gelirse.”

Thelma güldü.

“Bu bir şaka değil küçük hanım,” dedi Deli Earl.

“El bombasını bir kavanozun içine koyuyorsun,” dedi Ernt kendi zekâsı karşısında yüzünde güller açarak. “Pimi çekiyorsun, el bombasını kavanoza koyuyor ve güvenlik levyesini bastırıyorsun. Sonra onu toprağa gömüyorsun. Biri üstüne basınca kavanoz kırılıyor ve güm.”

Kimse konuşmuyordu. Arka planda köpek havlamalarıyla öylece duruyorlardı.

Deli Earl, Ernt’ün sırtına vurdu. “Müthiş bir fikir Ernt. Müthiş bir fikir.”

“Hayır,” dedi Thelma. Ve sonra, “Hayır. *Hayır*,” diye tekrarladı.

Deli Earl’ün gürültülü ve kaba gülüşünün arasında Thelma’nın alçak sesinin duyulması biraz zaman aldı. Thelma önündekileri iterek en öne kadar çıktı, sonra bir adım daha atıp bir okun uç noktası gibi tek başına durdu. “Hayır,” dedi bir kez daha.

“Hayır mı?” dedi Ernt ağzını yayararak.

“Bu adam kafayı yemiş baba,” dedi Thelma. “Burada çocuklar var. Ve kabul edelim, içki içenimiz de hiç az değil. Evimizin çevresine gömülü patlayıcılarla bubi tuzakları kuramayız. İçimizden birini öldürmemiz çok olası.”

“Güvenlik senin işin değil Thelma,” dedi Ernt. “Benim işim.”

“Hayır, Ernt. Ailemin güvenliğini sağlamak benim işim. Yemek stoklamaya ve su arıtma sistemi yaratmaya varım. Kızıma ateş etmek, avlanmak ve tuzak kurmak gibi işe yarar şeyleri öğretirim. Hatta senin ve babamın durmadan nükleer savaş ve salgınlar konusunda kafa şişirmenize de göz yumarım ama hayatımın her gününü birini kazayla öldürebileceğimizden endişe duyarak yaşamaya hiç niyetim yok.”

“Kafa şişirmek mi?” dedi Ernt sesini alçaltarak.

Herkes aynı anda konuşmaya, tartışmaya başladı. Leni aralarındaki hizipleşmenin özgürlüğünü ilan ettiğini, kocaman bir yarık açtığını hissetti; iki karşıt gruba ayrılmışlardı. Aile olmak isteyenlere (çoğunluk) karşı, eve yaklaşan herkesi öldürebilecek durumda olmayı isteyenler (babası, Deli Earl ve Clyde).

“Burada çocuklarımız var,” dedi Thelma. “Bunu unutmamalısınız. Bomba ya da bubi tuzakları yerleştiremeyiz.”

“Ama onlar ellerinde makineli tüfeklerle içeri girebilirler,” dedi Ernt destek arayarak. “Bizi öldürüp elimizde ne var ne yok alabilirler.”

Leni, Moppet’in, “Bunu yapabilirler mi anne? Bu olabilir mi?” dediğini duydu.

Tartışma yeniden alevlendi. Yetişkinler kıpkırmızı suratlar ve yükselen seslerle toplanıp birbirlerinin karşısına dikildiler.

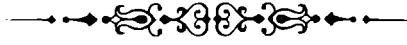
“Yeter!” dedi Deli Earl bir deri bir kemik kalmış ellerini havaya kaldırarak. “Ailemde buna izin veremem. Küçüklerimiz de var.” Ernt’e döndü. “Üzgünüm Ernt. Thelma’nın tarafını tutmak zorundayım.”

Ernt bir adım geri çekildi ve kendisi ile yaşlı adamın arasına mesafe koydu. “Elbette Earl,” dedi gergin bir sesle. “Sen nasıl istersen.”

Böylece Harlanlar için tartışma son buldu. Leni onların aile olarak nasıl yeniden bir bütün olduklarını, birbirlerini affettiklerini ve başka şeylerden konuşmaya başladıklarını gördü. Aralarında, babasının onlara nasıl uzak durduğunu ve öfkeden ağzının nasıl incecik bir çizgiye dönüştüğünü fark eden var mıydı acaba?

ON ALTI

Mayıs ayı gelince binlerce çulluk geri döndü ve kanatlarını çırparak bir süre tepelerinde döndükten ve koyda kısa bir süre mola verdikten sonra kuzeye doğru yolculuklarına devam etti. Bu ay Alaska'ya o kadar çok kuş geri dönerdi ki gökyüzünden hareket, havadan kuşların gıkıltı ve ciyaklamaları eksik olmazdı.

Leni genellikle yılın bu zamanında yatağına uzanır ve seslere kulak vererek şakımalarından kuşları ayırt etmeye çalışırdı. Mevsim geçişini onların geliş ve gidişleriyle takip ederek yazın bir an önce gelmesi için sabırsızlanırdı.

Oysa bu yıl farklıydı.

Okulun kapanmasına sadece iki hafta kalmıştı.

Babası okulun park alanına girerken, “Çok sessizsin,” dedi. Kamyonetini Matthew’un pikabının yanına park etti.

“Ben iyiyim,” dedi Leni kapı koluna uzanırken.

“Güvenlik meselesi, değil mi?”

Leni babasına döndü. “Efendim?”

“Harlanların oraya son gidişimizden bu yana annenin de yüzü asık senin de. Korktuğunuzu biliyorum.”

Leni doğru cevabın ne olduğunu bilemeyerek ona baktı. Babası Harlanlarda yaşanan görüş ayrılığından bu yana daha da gergindi.

“Thelma iyimser. Hani şu kafasını kuma gömenlerden. Elbette gerçekte doğrudan yüzleşmek istemiyor. Çünkü gerçek çok çirkin. Ama onu yok saymak da çözüm değil. En kötüsüne hazırlanmalıyız. Sana veya annene bir şey olmasına izin vermek-tense ölmeyi yeğlerim. Bunu biliyorsun, değil mi? İkinizi de çok sevdiğimi biliyorsun.” Leni’nin saçlarını okşadı. “Endişelenme Kızıl. Sizi koruyacağım.”

Leni kamyonetten indi, kapıyı arkasından kapattıktan sonra kasadan bisikletini indirdi. Bisikleti çite yaslayıp okul binasına yürüdü.

Babası kornaya basıp uzaklaştı.

“Hişşşt! Leni!”

Leni yana baktı.

Matthew okulun karşı tarafındaki ağaçların arasında duruyordu. Ona yanına gelmesini işaret etti.

Leni babasının kamyonetinin köşeden dönüp gözden kaybolmasını bekledikten sonra aceleyle Matthew’un yanına yürüdü. “Ne oldu?”

“Haydi okulu kırıp *Tusty*’ye atlayalım ve Homer’a gidelim.”

“Okulu asmak mı? Homer mı?”

“Haydi ama! Eğlenceli olur.”

Leni ona hayır demek için bir sürü nedeninin olduğunu biliyordu. Ayrıca bugün suların çekildiğini ve babasının gün boyu istiridye toplayacağını da biliyordu.

“Yakalanmayız, hem yakalansak bile kime ne? İkimiz de son sınıftayız. Mayıs ayındayız. Dışarı’daki son sınıflar mayıs ayında okulu asmıyor mu sanki?”

Leni bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu, üstelik tehlikeli olabileceğini düşünüyordu ama Matthew’a hayır diyemezdi.

Rıhtıma yaklaşan feribotun alçak ve melankolik düdüğünün sesini duydu.

Matthew uzanıp onun elini tuttu ve Leni bir anda kendini okulun park alanından dışarı, yokuş yukarı koşarken buldu. Eski kiliseyi geçip bekleyen feribota kadar koşular.

Feribot karadan usul usul uzaklaşırken Leni küpeşteye tutunarak güvertede durdu.

Güvenilir *Tustamena* yaz boyu Alaskalıları –balıkçılar, mace-raperestler, işçiler, turistler, hatta lise takımları– sağa sola taşırdı. Gövdesi arabalarla ve malzemelerle doluydu; inşaat ekipmanları, traktörler, kepçeler, çelik kirişler. Gemiyi uzak diyarlara mavi yakalı gezi gemisi olarak kullananlar için feribot yolculuğu, günü geçirmenin güzel bir yoluydu. Yerliler içinse sadece kasabaya gidiş aracıydı.

Leni bu feribota defalarca binmiş ama hiçbir zaman şu anda hissettiği özgürlük duygusuna kapılmamıştı. Ya da olasılık. Bu eski gemi onu yepyeni bir geleceğe taşıyabilirmiş gibi hissediyordu.

Rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Martılar ve kıyı kuşları ci-yaklayarak tepelerinde daireler çiziyor, dalıp çıkıyor ve kendilerini rüzgâra teslim edip süzülüyorlardı. Deniz düz ve yeşildi, yüzeyde motor dalgalarından başka kıpırtı yoktu.

Matthew, Leni'nin arkasına geçti ve kollarını iki yanından uzatıp küpeşteye tutundu. Leni de kendini tutamayarak ona yaslandı ve vücudunun onu ısıtmasına izin verdi. “Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” dedi. Hayatında ilk kez kendini sıradan bir ergen gibi hissediyordu. O ve Matthew sıradan bir ergenin hayatına, cumartesi akşamları sinemaya giden, ardından *milkshake* için A&W'ya uğrayan türden gençler olmaya ancak bu kadar yaklaşabilirlerdi.

“Anchorage'da üniversiteye kabul edildim,” dedi Matthew. “Hokey takımlarında oynayacağım.”

Leni arkasına döndü. Matthew küpeşteyi tutmaya devam ettiği için kollarının arasındaydı. Saçları yüzünü kamçılıyarak dalgalanıyordu.

“Sen de benimle gel,” dedi Matthew.

Bu fikir güzel bir çiçek gibiydi; Leni'nin avuçlarında önce açtı, sonra bir anda soluverdi. Matthew için hayat farklıydı. Yeternekli ve varlıklıydı o. Bay Walker oğlunun üniversiteye gitmesini istiyordu. "Buna paramız yetmez," dedi Leni. "Hem zaten evin işleri için bana ihtiyaçları var."

"Burslar var."

"Gidemem," dedi Leni alçak sesle.

"Babanın tuhaf olduğunun farkındayım ama neden gidemeyecekmişsin?"

"Bırakamayacağım kişi o değil," dedi Leni. "Annemi bırakmam. Bana ihtiyacı var."

"Annen bir yetişkin."

Leni ona bunu açıklayacak sözcükleri dile getiremezdi.

Matthew, Leni'nin bazen annesini hayatta tutan tek şeyin kendisi olduğuna inanmasını anlayamazdı.

Delikanlı onu kollarının arasına çekti, ona sarıldı. Nasıl titrediğini hissedebiliyor muydu acaba? "Tanrım, Len," diye fısıldadı Leni'nin saçlarının arasına doğru.

Adını kasıtlı bir şekilde, Leni'yi ona ait, yepyeni bir şey olarak sahiplenebilmek için mi kısaltmıştı?

"Gelebilseydim gelirdim," dedi Leni. Sonrasında sessizliğe gömüldüler. Leni dünyalarının ne kadar farklı olduğunu düşündü; Dışarı'da dünya bu kadar büyüktü işte ve onlar milyonlarca çocuktan sadece ikisiydiler.

Feribot Homer'a yanaşınca diğer yolcularla birlikte rıhtıma indiler. El ele, gözleri parlayan turistlerin ve en şık giysileri içindeki turistlerin arasına karıştılar. Kıyı dilinin ucundaki bir restoranın terasında pisi balığı ve patates kızartması yediler, bol tuzlu ve yağlı kızartmaları yakınlarda fırsat kollayan kuşlarla paylaştılar. Matthew, Alaska temalı Noel süsleri ve üzerlerinde "BANA SİĞİNLİK ETME" ve "YENGEÇ VAR MI, YENGEÇ?" gibi şeyler yazılı tişörtler satan bir mağazadan Leni'ye bir fotoğraf albümü aldı.

Hiçbir şeyden ve her şeyden konuştular. Havadan sudan. Alaska'nın güzelliği, gelgitin çılgınlığı, kıyı dilindeki araba ve insan trafiği.

Leni, Salty Dawg Bar'ın önünde Matthew'un bir fotoğrafını çekti. Yüz yıl kadar önce bar, Alaskalıların bile "Karanın Sonu" adını verdikleri bu ücra noktanın postanesi ve bakkalıydı. Şimdi yaşlı kız, yöre halkının turistlerle bir araya geldiği, duvarları ziyaretçilerden hatıralar ve paralarla süslenmiş karanlık bir tavernaydı. Matthew bir dolarlık bir banknotun üstüne "LENİ VE MATTHEW" yazıp onu etrafındaki binlerce banknot ve kâğıt parçası arasında derhâl gözden kaybolacağı duvara iğneledi.

Leni'nin hayatının en güzel günüydü bu. Bittiğinde Kaneq'e dönmek için bir deniz taksisinin kış tarafındaki bir sırada otururlarken üstüne çöken hüznün dalgasıyla baş etmek zorunda kalacağı kadar güzel. *Tusty*'de ve kasabada kalabalığın arasındaki iki çocuktular. Oysa şimdi bolca suyun üstünde deniz taksisinin kaptanı ile baş başaydılar.

"Keşke geri dönmek zorunda olmasaydık," dedi Leni.

Matthew kolunu genç kızın omzuna atıp onu kendine çekti. Dalgaların arasında bir alçalıp bir yükselen tekne onları hayli sallıyordu. "Haydi, kaçalım," dedi.

Leni güldü.

"Hayır, ciddi. Bizi sırt çantalarımızla dünyayı gezerken, Orta Amerika'da dolaşırken ve Machu Picchu'ya tırmanırken görebiliyorum. Her şeyi görünce bir yere yerleşiriz. Ben ya bir havayolunda pilot ya da ilk yardım görevlisi olurum. Sen de fotoğrafçı. Sonra buraya, ait olduğumuz yere döner, evlenir ve bizi dinlemeyecek çocuklar dünyaya getiririz."

Leni, Matthew'un sadece hayal kurduğunu, gönül gezdirdiğini biliyordu ama sözleri, içinde varlığından bile habersiz olduğu derin bir özleme kıvılcım olmuştu. Kalbine bir bıçak saplanmamış gibi gülümsemeye, onun oyununa ayak uydurmaya çalıştı. "Demek ben fotoğrafçı oluyorum? İşte bu hoşuma gitti. Sanırım Pulitzer'imi

almaya giderken makyaj yapıp topuklu ayakkabı da giyerim. Hatta belki bir martini bile söylerim. Ama çocuklardan emin değilim.”

“Çocuksuz olmaz. Kızıl saçlı bir kız istiyorum. Ona taş sektirmeyi ve kral somon balığı tutmayı öğreteceğim.”

Leni cevap vermedi. Bu kadar saçma bir sohbet, içini nasıl acıtabiliyordu? Matthew çok büyük hayaller kurup o hayalleri dillendirmemesinin daha doğru olacağını biliyor olmalıydı. O, annesini kaybetmişti, Leni’nin de tehlikeli bir babası vardı. Aile ve gelecek kırılgan şeylerdi.

Deniz taksisi hız kesti ve rıhtıma doğru süzüldü. Matthew tekneden atladı, halatı metal bir koçboynuzuna doladı. Leni iskeleye çıkınca Matthew halatı tekneye geri attı.

“Eve döndük,” dedi.

Leni suyun üstünde midye bağlamış çamurlu direklere tünemiş binalara baktı.

Ev.

Gerçek hayata dönmüşlerdi.

Leni ertesi gün öğleden sonra işte hata üstüne hata yaptı. Üç penilik çivilerin kutusuna yanlış fiyat yazdığı yetmezmiş gibi kutuları yanlış yere koydu, sonra durup hatasına bakarken, *üniversiteye gidebilir miydim acaba*, diye düşündü. Böyle bir şey mümkün müydü?

“Haydi, eve git,” dedi İri Marge arkasından sokularak. “Bugün aklın başka yerde.”

“İyiyim ben,” dedi Leni.

“Hayır, değilsin.” İri Marge ona durumun farkında olduğunu anlatan gözlerle baktı. “Dün seni ve Matthew’u kasabada dolaşırken gördüm,” dedi. “Ateşle oynuyorsun evlat.”

“Ne... ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu konuşmak ister misin?”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Beni dünkü çocuk sanıyor olmalısın. Dikkatli ol, tek diyeceğim bu.”

Leni cevap bile vermedi. Mantıklı düşünmek kadar sözcükler de onu aşıyordu. Dükkândan çıktı, bisikletini alıp eve gitti. Eve varınca hayvanlara yem verdi, birkaç sene önce kazdıkları kaynaktan su taşıdı ve kulübenin kapısını açtı. Zihni düşünce ve duygularla o kadar doluydu ki kendini mutfakta, annesinin yanında bulduğunda oraya nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Annesi ekmek hamuru yoğuruyordu. Kapı çarparak kapanınca kafasını kaldırıp baktı ve unlu ellerini hamurdan çekip, “Sorun ne?” dedi.

Leni, “Neden öyle dedin?” diye sordu. Oysa cevabı biliyordu. Nedeninden emin olamasa da ağlamaklıydı. Tek bildiği, Matthew’un dünyasını altüst ettiğiydi. Matthew onun olaylara bakış açısını değiştirmiş, gözünü açmıştı. Bir anda okulun bitmek üzere olduğundan ve Matthew’un üniversiteye onsuz gideceğinden başka bir şey düşünemez olmuştu.

“Leni?” Annesi unlu ellerini sildiği mutfak bezini bir kenara attı. “Bir şeye üzülmüş gibisin.”

Leni ona cevap veremedi. Bir araç sesi duydu. Parlak, beyaz bir kamyonetin bahçelerine girdiğini gördü.

Walkerların kamyoneti.

“Ah, hayır.” Leni ön kapıya koştu ve kapıyı hızla açtı.

Matthew kamyonetten bahçelerine indi.

Leni verandayı hızla aşır basamaklardan indi. “Buraya gelmemeliydin.”

“Bugün okulda çok sessizdin ve kaçarcasına işe gittin. Düşündüm de... yanlış bir şey mi yaptım?”

Leni onu gördüğü için çok sevinmişti ama orada olmasından korkuyordu. Aslında ona evet demeyi çok isterken tek yaptığı ona sürekli hayır ve hoşça kal demekmiş gibi geliyordu.

Babası elinde bir baltayla kulübenin yan tarafında göründü. Harcadığı fiziksel efor yüzünden suratı kıpkırmızı ve terden sırıl-

sıklamdı. Matthew'u görünce bir anda durdu. "Bu arazide işin yok senin Matthew Walker. Baban ve sen kendi arazinizi kirletmek istiyorsanız sizi durduramam ama benim toprağımdan ve kızım-dan uzak duracaksın. Anlaşıldı mı? Siz Walkerlar yenilediğiniz barınız, oteliniz ve lanet olası macera pansiyonu planlarınızla topraklarımız için kıran gibisiniz. Kaneq'i mahvedeceksiniz. Onu lanet olası bir Disneyland'e çevireceksiniz."

Matthew kaşlarını çattı. "Disneyland mi dediniz?"

"Arazime izinsiz girdiğine karar verip seni vurmadan hemen defol."

"Gidiyorum." Matthew hiç korkmuşa benzemiyordu ama bu imkânsızdı. Sonuçta eli baltalı bir adamın tehdit ettiği bir çocuktü o.

Gidişini izlemek Leni'nin içini tahmin edemeyeceğı kadar acıttı. Babasına arkasına dönüp eve girdi, gözlerini boşluğa dikerek ve Matthew'un yokluğunu diğer her şeyi bir kenara itecek kadar yoğun bir şekilde hissederek kıpırdamadan durdu.

Birkaç saniye sonra annesi içeri girdi. "Ah, bebeğim benim," diyerek ve kollarını iki yana açarak yanına geldi.

Leni gözyaşlarına boğuldu. Annesi bir süre ona sımsıkı sarılıp saçlarını okşadı, sonra onu kanepeye götürüp yanına oturdu.

"Ondan etkileniyorsun. Nasıl etkilenmeyeceksin ki? Muhteşem bir çocuk. Ve sen bunca yıldır yapayalnızsın."

Leni kelimeleri yüksek sesle söylemeyip annesine bıraktı.

Kendini çok uzun zamandır yalnız hissediyordu.

"Anlıyorum," dedi annesi.

Bu birkaç kelime ona iyi gelmiş, Leni'ye Alaska'nın uçsuz bucaksız topraklarında bu kulübenin kendine ait bir dünyası olduğunu hatırlatmıştı. Ve annesi onu anlıyordu.

"Ama bu çok tehlikeli," dedi annesi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Leni. "Biliyorum."

Leni kırılan kalplere ve karşılıksız aşka dair okuduğu bütün o kitapları hayatında ilk kez anlıyordu. Hissettiği bu acı fizikseldi. Matthew'a duyduğu özlem hastalık gibiydi.

Ertesi sabah huzursuz bir gecenin sonunda uyandığında gözleri yanıyordu. Tavandaki pencereden içeri süzülen ışık onu elini gözlerine siper etmeye zorlayacak kadar parlaktı. Üstünde bir önceki günden kalma giysilerle çatı arasından indi. Kahvaltı etmeye bile zahmet etmeden dışarı çıktı, hayvanları doyurdu ve bisikletine atlayıp yola koyuldu. Kasabaya varınca dükkânının pencerelerini silmekle meşgul olan İri Marge'a el salladı, Kaçık Pete'in önünden hızla pedal çevirerek geçip okulun park alanına girdi. Bisikletini çitin yanına bıraktı, sırt çantasını göğsüne bastırarak sınıfa girdi.

Matthew'un sırası boştu.

"Çok mantıklı," diye mırıldandı kendi kendine. "Muhtemelen babamın ne kadar kaçık olduğunu görünce Fairbanks yolunu çoktan yarılamıştır."

"Hey, Leni," dedi Bayan Rhodes neşeli bir sesle. "Bugün öğretmenliği sen üstlenebilir misin? Homer'da, merkezde yardıma ihtiyacı olan yaralı bir kartal varmış. Gidip ona bir bakarım diye düşündüm."

"Elbette. Neden olmasın?"

"Sana güvenebileceğimi biliyordum. Moppet uzun bir bölme işlemi yapıyor, Agnes ile Marthe de tarih ödevleriyle uğraşıyorlar. Senin ve Matthew'un T. S. Eliot okumanız gerekiyordu."

Bayan Rhodes sınıftan çıkarken Leni kendini gülümsemeye zorladı. Saate baktı ve *belki de geç kalmıştır*, diye düşündükten sonra kızların ödevine yardım etmek için kolları sıvadı.

Zaman çok yavaş ilerledi. Saat nihayet üçü gösterene kadar Leni'nin gözü hep saatteydi.

"Tamamdır ufaklıklar," dedi. "Ders bitti."

Çocuklar dışarı çıkıp da sınıf sessizliğe gömülünce Leni eşyalarını topladı ve okuldan çıkan son kişi oldu.

Çitin yanından bisikletini aldı ve eve girmek için hiç acelesi olmadığı için aheste aheste pedal çevirerek ana caddede ilerledi. Yukarıda bir arazi uçağı tembel tembel kavis çizerek yolcularına suyun kıyısındaki ahşap bir gezinti yolunun üstüne tünemiş küçük kasabayı daha iyi görme imkânı veriyordu. Kasabanın arkasındaki sazlıklar iyice boy atmıştı ve ot tutamları esintiyle dans ediyordu. Hava toz, taze çimen ve çamurlu su kokuyordu. Uzakta, gür yeşilliklerin arasında denize açılan kırmızı bir tekne vardı. Leni bardan gelen çekiş seslerini duydu ama görünürde hiç işçi yoktu.

Köprüye geldi. Normalde sezon başında burası, havanın böyle açık olduğu günlerde omuz omuza duran kadınlar, erkekler ve çocuklarla, suya atılmış oltalarla, parmak uçlarında yükselip köprü'nün korkuluğundan aşağıdaki nehrin berrak sularını görmeye çalışan ufaklıklarla dolu olurdu.

Oysa şimdi orada sadece bir kişi vardı.

Matthew.

Leni bir ayağı yerde, diğeri pedalın üstünde durdu. “Ne yapıyorsun?”

“Bekliyorum.”

“Neyi?”

“Seni.”

Leni bisikletten indi ve Matthew'un yanında kasabaya doğru yürümeye başladı. Çukurlar ve tümseklerle dolu taşlık ana caddede ilerlerken bisikleti yanında tangırdıyordu. Arada bir zilinden titrek, küçük bir çınlama yükseliyordu.

Leni barın önünden geçerken oraya gergin bir bakış attı ama ne Clyde'ı ne Ted'i gördü. Kimsenin, babasına onu Matthew'la gördüklerini söylemesini istemezdi.

“Dün gece uyuyamadım,” dedi Matthew sonunda.

“Ben de.”

“Seni düşündüm.”

Leni de aynısını söyleyebilirdi ama cesaret edemedi.

Matthew onu elinden tutup daha önce yaptığı çardağa götürdü. Sırtlarını çürümeye yüz tutmuş yosunla kaplı bir kütüğe vererek oturdular. Leni aşağıdaki kayalıklara vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Zeminden verimli ve tatlı bir koku yükseliyordu. Güneş ışığı tutamlarının arasında yıldız şeklinde gölgeler vardı. “Dün gece babamla bizi konuştum. Hatta ablamı aramak için büfeye gittim.”

Bizi mi?

“Hı?”

“Babam bana seni istememin ateşle oynamak olduğunu söyledi.”

Seni istemem.

“Aly seni öpüp öpmediğimi sordu. Ben hayır deyince, ‘Neyin var senin sevgili kardeşim? Ne duruyorsun?’ dedi. Senden ne kadar hoşlandığımı biliyor. Yani... seni öpebilir miyim?”

Leni başıyla belli belirsiz bir onay verdi ama bu yeterli değildi. Matthew’un dudakları dudaklarına çekinir gibi, hafifçe değdi. Okuduğu bütün aşk hikâyelerindeki gibiydi; bu ilk öpücük onu değiştirdi, gözlerini hayalini bile kurmadığı bir dünyaya, beklenmedik olasılıklarla dolu, büyük, aydınlık ve ışıltılı bir evrene açtı.

Matthew geri çekilince Leni ona baktı. “Biz... Bu durum... Çok tehlikeli.”

“Evet, sanırım. Ama bir önemi yok, değil mi?”

“Yok,” dedi Leni alçak sesle. Pişman olabileceği bir karar verdiğini biliyordu ama bu artık kaçınılmaz görünüyordu. “Bizden başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Benimle üniversiteye gel, Len. Lütfen...

Alaska Üniversitesi çok güzeldir. Hâlâ sonbahar için kayıt yaptırma şansın var. Birlikte gidebiliriz.

Birlikte...

Leni eve dönünce bisikletini kenara koydu, hayvanların yemlerini verdi ama o kadar dalgındı ki koca bir kova tahılı devirdi. Sonra tepenin zirvesindeki kaynaktan su taşıdı. Bir saat sonra işlerini bitirdiği zaman annesi ile babasının kumsala indiğini ve teknenin yanında durduklarını gördü. Balık tutmaya gidiyorlardı.

Dönmeleri saatler sürerdi.

Bisikletle Matthew'un evine gidebilir ve onu bir kez daha öpmesine izin verebilirdi. Annesi ve babası onun gittiğini bile anlamazlardı.

Aptalca bir plan. Matthew'u yarın zaten görecekti.

Ama yarın ona bir ömür uzak geliyordu.

Derhâl bisikletini çıkardı ve babasının önceki hafta çöpten eve sürüklediği kanonun ve yeniden çalıştırmayı bir türlü başaramadığı bir dağ bisikletinin çürümeye terk edilmiş kalıntısının yanından hızla geçti. Araç yoluna vuran gölgeler onu âdeta içine çekiyor, içini ürpertiyordu.

Pedal çevirerek ana yola, güneşe çıktı ve demir kapılı araç yolu ile aralarındaki yarım kilometrelik mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar katetti. Açık kapının etrafından dolaştı, ahşaba rengi bronz çalan bir gümüş somon balığı resminin yapıldığı boyalı kemerin altından geçip yoluna devam etti.

İçinden, *çok tehlikeli*, diye geçirse de umurunda değildi. Tek düşünebildiği Matthew, onu öperken hissettikleri ve onu bir kez daha öpmeyi ne kadar istediğiydi.

Burada yol çok çamurlu değildi. Anlaşılan birisi toprağı düzelterek zemine çakıl dökmeye zaman ayırmıştı. Bu –hayatı kolaylaştırmak için bir yolu düzeltmek– babasının asla yapmayacağı bir şeydi.

Walkerların evinin önünde sarsılarak durduğunda nefes nefeseydi.

Matthew ahıra büyük bir saman balyası taşıyordu. Onu görünce balyayı hemen yere bırakıp yanına geldi. Sırtında üstünden dökülen bir hokey kazağı, ayağında lastik çizmeler vardı. "Len?"

Leni, Matthew'un ona verdiği ve onu başka birine, sadece onun tanıdığı birine dönüştüren bu yeni ismi çok sevmiştir. "İyi misin?"

"Seni özledim," dedi Leni. *Aptalca*. Daha yeni ayrılmışlardı. "Keşke... Birlikte *zaman* geçirmeye ihtiyacımız var."

"Yarın akşam seni görmeye geleceğim," dedi Matthew onu olmak istediği tek yere, kollarının arasına alırken.

"Ne... ne demek bu?"

"Kimseye görünmeden seni görmeye geleceğim." Matthew bunu öyle inanarak söylemişti ki Leni bir an ne diyeceğini bilemedi. "Yarın akşam."

"Olmaz."

"Gece yarısı. Benimle buluşmak için dışarı çık."

"Çok tehlikeli."

"Sizin tuvaletiniz dışarıda değil mi? Bir süreliğine dışarı çıkmak çok sorun olmasa gerek. Hem hiç gece yarısı çatı katına seni aramaya gelirler mi?"

Leni kalın bir şey giyip dışarı çıkabilir ve bir süre eve dönmeyebilirlerdi. Bir saat, hatta belki de biraz daha fazla zaman çalabilirlerdi. Baş başa.

Şu anda hayır deseyseniz bu, Leni'nin kimsenin eroinle karşılaştıramayacağı bir aşkla aklı başında bir hayat süreceğinin ve hiçbir zaman ağlayarak uyuyakalmayacağının ispatı olurdu.

"Lütfen... Seni görmeliyim."

"Leni!"

Leni babasının ona seslendiğini duydu. Matthew'u kendinden hızla uzaklaştırdı ama çok geç kalmıştı. Babası onları bir arada görmüştü ve yanında ona yetişmek için koşmak zorunda kalan annesiyle beraber kararlı adımlarla onlara doğru geliyordu.

"Sen burada *ne halt* ediyorsun?" dedi babası.

"Ben... ben..." Leni cevap veremedi. *Aptalaptalaptal*. Buraya gelmemeliydi.

"Sana Lenora'mdan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum," dedi babası. Leni'yi kolunun üst tarafından tutup kendine çekti.

Leni ses çıkarmamak için alt dudağını ısırды. Matthew'un, babasının onun canını yaktığını bilmesini istemiyordu.

"Leni," dedi Matthew kaşlarını çatarak.

"Uzak dur," dedi Leni. "Lütfen."

"Haydi Leni," dedi babası onu sürükleyerek.

Leni eğri büğrü zeminde babasına çarpa çarpa ve sendeleyerek uzaklaştı. Çok uzaklaştığı zaman babası onu hızla yanına çekiyordu. Annesi de Leni'nin bisikletini tutarak koşar adım onları takip ediyordu.

Bahçelerine dönünce Leni babasının elinden kurtuldu ve çamurlu otların arasına düşmekten kıl payı kurtulunca yüzünü ona çevirip haykırdı: "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Annesi makul görünmeye çalışarak, "Ernt," dedi. "Sadece arkadaşlar."

Babası, annesine döndü. "Yani senin onlardan haberin var mıydı?"

"Aşırı tepki veriyorsun," dedi annesi düz bir sesle. "Aynı sınıftalar. Hepsi bu."

"Biliyordun," dedi babası bir kez daha.

"Hayır," dedi Leni bir anda korkuya kapılarak.

"Gittiğini gördüm," dedi babası. "Ama sen de gördün, öyle değil mi Cora? Ve nereye gittiğini biliyordun."

Annesi başını iki yana salladı. "Ha... hayır. Belki işe gidiyordur, diye düşündüm. Ya da pelesenk toplamaya."

"Bana yalan söylüyorsun," dedi babası.

"Baba, hata bende," dedi Leni.

Babası onu dinlemiyordu. Gözlerinde o vahşi ve çaresiz bakış belirmişti. "Benden bir şeyler saklamaman gerektiğini biliyor olmalıydın." Annesini kolundan tuttuğu gibi kulübeye sürükledi.

Leni annesini babasının elinden kurtarmaya çalışarak peşlerinden gitti.

Babası, annesini içeri, Leni'yi de ayak altından uzağa itti.

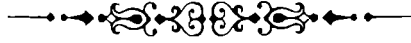
Kapı çarparak kapandı. Sürgü sert bir tangırtıyla çekilerek onları içeri hapsetti.

Ve sonra kapının arkasından korkunç bir şangırtı, bastırılmaya çalışılan bir çığlık yükseldi.

Leni kapıya atıldı ve babasına onu içeri alması için yalvararak kapıyı var gücüyle yumrukladı.

ON YEDİ

E rtesi sabah annesinin yüzünün sol tarafı şiş ve mordu, tek gözü iyice morarmaya başlamıştı. Önünde bir fincan kahveyle masada tek başına oturuyordu. “Aklın neredeydi? Gittiğini gördü ve çamurda lastik izlerini takip etti.”

Leni kendinden utanarak masaya oturdu. “Aklım başımda değildi.”

“Hormonlar. Sana hormonların çok tehlikeli olduklarını söylemiştim.” Annesi öne eğildi. “Mesele şu, bebeğim: İncecik bir buzda yürüyorsun. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. O çocuktan uzak durmak zorundasın, yoksa çok kötü şeyler olacak.”

“Beni öptü.” *Bu gece onunla gizlice buluşmamı istiyor.*

Annesi bir süre hiç kıpırdamadan oturdu. Tek kelime etmeden. “Pekâlâ. Bir öpücük bir kızın bütün dünyasını değiştirebilir. Bilmez miyim? Ama sen Bay Cleaver tarzı bir babası olan ve banliyöde yaşayan sıradan bir kız değilsin. Tercihlerin sonuçları olur Leni. Sadece senin için de değil. Delikanlı için. Benim için.” Ezilmiş elmacık kemiğine dokunup yüzünü buruşturdu. “Ondan uzak durmalısın.”

Buluşalım. Gece yarısı.

Leni gün boyunca bunu düşündü. Okulda ne zaman Matthew'a baksa, aklından ne geçtiğini biliyordu.

Matthew'un ona söylediği son şey, "Lütfen," olmuştu.

Leni hayır demişti ve ciddiydi de ama eve dönüp günlük işlerini yaparken kendini güneşin batmasını sabırsızlıkla beklerken buldu.

Zaman genelde dikkat ettiği bir şey değildi. Evlerinde asıl önemli olan büyük resimdi, gökyüzünün kararması, denizin çekilmesi, kutup tavşanlarının renk değiştirmesi, kuşların geri dönmesi ya da güneye doğru uçmaları. Zamanın geçtiğini böyle fark ederlerdi, bitkilerin büyüme mevsimiyle, somon balıklarının göçüyle ve ilk kar yağışıyla. Leni okul günlerinde saate dikkat ederdi ama alakasız bir şekilde yapardı bunu. Okula zamanında gidip gitmediklerine aldırان yoktu, ne kamyonların çalışmayacağı kadar soğuk kış günlerinde ne de yapılacak çok fazla işin olduğu ilkbahar ve sonbahar aylarında.

Ama şimdi zaman dikkatini çekiyordu. Aşağıda, oturma odasındaki kanepede sarmaş dolaş oturan anne ve babası mırıl mırıl bir şeyler konuşuyorlardı. Babası, annesinin morarmış yüzüne dokunarak özürler sıralıyor, ona onu ne çok sevdiğini fısıldıyordu.

Saat onu geçince babasının, "Pekâlâ Cora, yorgunluktan bayılmak üzereyim," dediğini, annesinin de, "Al benden de o kadar," diye karşılık verdiğini duydu.

Jeneratörü kapatıp sobaya bir posta daha odun attılar. Sonra Leni odalarına girdiklerinin habercisi olan boncukların şıngırtısını duydu.

Ve sessizlik.

Leni aklına gelen her şeyi –nefeslerini, kalp atışlarını– sayarak bir süre daha yattı. Hem zaman geçsin istiyor hem de zamanın geçmesinden korkuyordu.

Matthew'la buluşmaya gittiği, yatakta kaldığı, yakalanmadığı, yakalandığı farklı senaryolar hayal ediyordu.

Kendine sürekli gece yarısını beklemediğini ve gizlice dışarı çıkacak kadar aptal ve pervasız olmadığını söylüyordu.

Gece yarısı gelip çattı. Leni saatinin yelkovanının son küçük tıkırtısını duydu.

Penceresinden bir kuşun öttüğünü duydu; gerçeğe pek benzemeyen, küçük, titrek bir ötüş.

Matthew.

Yatağından kalkıp sıkıca giyindi.

Basamakların her gıcirtısı onu ürkütüyor, donup kalmasına neden oluyordu. Alt kattaki her adımı da aynı hissi uyandırdığı için kapıya ulaşması bir asır sürdü. Lastik çizmelerini ve kaz tüyü montunu giydi.

Nefesini tutarak kilidi çevirdi, sürgüyü çekti ve kapıyı açtı.

Gece havası onu karşılamak istercesine yüzünü okşadı.

Matthew kumsalın üstündeki tepede duruyordu, Leni onun pembe ve ametist rengi gökyüzüyle tezat oluşturan karaltısını hemen fark etmişti.

Kapıyı kapatıp ona koştu. Matthew onu elinden tuttu, otlarla kaplı ıslak bahçede ayakları kayarak koştular ve onları Matthew'un dört ucunu birer taşla sabitlediği battaniyenin beklediği kumsalın basamaklarından indiler.

Leni battaniyenin üstüne uzandı. Matthew da aynısını yaptı. Delikanlının vücudunun sıcaklığını yakınında hissetmek, aldıkları onca riske rağmen Leni'ye kendini güvende hissettirdi. Normal çocuklar muhtemelen durmadan konuşur ve gülerlerdi. Ya da başka şeyler yaparlardı. Belki bira veya sigara içer, öpüşüp koklaşırlardı ama Leni ve Matthew evden gizlice kaçmaları beklenen normal çocuklardan olmadıklarını biliyorlardı. Leni'nin babasının öfkesinin vahşiliği aralarında asılı duruyordu.

Leni dalgaların kıyıya vurduğunu ve ladin ağaçlarının hışırtısının bahar esintisinin fısıltılarına eşlik ettiğini duyabiliyordu. Her şeyi görünür kılan solgun ışık, lavanta rengine bürünmüş

gökyüzünü aydınlatıyordu. Matthew ona takımyıldızları gösterip hikâyelerini anlattı.

Dünya gizli tehlikeler yerine sonsuz olasılıklarla dolu, bambaşka ve sihirli bir yere dönmüştü sanki.

Matthew yan döndü. Artık burun burunaydılar. Leni yüzünde onun nefesini duyuyor, saçının bir telinin yanağını okşadığını hissediyordu.

“Bayan Rhodes’la konuştum,” dedi Matthew. “Hâlâ Anchorage’a girme şansın olduğunu söylüyor. Bunu bir düşün Len. Her şeyden uzakta birlikte olabiliriz.”

“Ama çok pahalı.”

“Burs ve düşük faizle kredi veriyorlar. Yapabiliriz. Kesinlikle.”

Leni sadece bir an için bunu hayal etmeye cüret etti. Bir hayat. Onun hayatı. “Başvurabilirim,” dedi. Ama daha hayalini dile getirdiği anda bunun bedelini düşündü. O bedeli ödeyecek kişi annesi olurdu. Leni bu gerçekle nasıl yaşayabilirdi ki?

Ama annesinin seçimi ve babasının öfkesi yüzünden sonsuza dek eli kolu bağlı mı kalacaktı?

Matthew, Leni’nin boynuna bir kolye taktı, karanlıkta kulpunu el yordamıyla kapatmakta biraz zorlandı. “Bunu ben yonttum,” dedi.

Leni örümcek ağı kadar ince bir metal zincirin ucunda asılı duran kemikten yapılma kalbi eliyle yoklayarak hissetti.

“Benimle üniversiteye gel Len,” dedi Matthew.

Leni delikanlının yüzüne dokundu, daha pürüzlü ve yer yer sertleşmiş teni onunkinden ne kadar da farklıydı.

Matthew vücudunu onunkine yasladı. Öpüştüler. Leni delikanlının nefeslerinin hızlandığını hissetti.

Aşkın tıpkı büyük patlama teorisi gibi varlık kazanabileceğini, insanın içindeki ve dünyadaki her şeyi değiştirebileceğini o güne dek bilmiyordu. Bir anda Matthew’a, taşıdığı, taşıdıkları olasılıklara inandı. Tıpkı yer çekimine ya da Dünya’nın yuvarlak olduğuna inandığı gibi. Delilikti bu. *Çılgınlık*. Matthew onu öptüğü zaman Leni yepyeni bir dünya, yepyeni bir Leni gördü.

Geri çekildi. Bu yeni duygunun derinliği korkutucuydu. Gerçek aşk yavaş yavaş büyürdü, öyle değil mi? Böyle iki gezegenin çarpışması gibi hızlı olamazdı.

Arzu. Arzunun nasıl bir şey olduğunu şimdi anlıyordu. *Arzu.* Jane Eyre'in dünyasında eski, Leni'nin dünyası için bu an kadar yeni bir sözcük.

"Leni! Leni!"

Babasının sesiydi bu. Babası bağıırıyordu.

Leni sustalı çakı gibi yerinden fırladı. *Ah, Tanrım.* "Sen burada kal." Yıpranmış basamaklardan koşar adım çıktı. Kaz tüyü montu iki yana açılarak, çizmeleri tavuk kümesi teliyle kaplı basamaklarda gümbürdeyerek basamakların çizdiği zikzaklı yolda koştu. Nefes nefese, kollarını sallayarak, "Buradayım baba!" diye seslendi.

"Tanrı'ya şükür," dedi babası. "Tuvalete gitmek için kalktım, bir baktım çizmelerin yok."

Çizmeler. Leni'nin hatasıydı bu. Küçük bir şey.

Leni gökyüzünü işaret etti. Babası nasıl soluk soluğa olduğunu fark etmiş miydi? Kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyor muydu? "Göge baksana. Ne kadar güzel."

"Ah."

Leni sakinleşmeye çalışarak babasının yanında durdu. Babası kolunu omuzlarına sardı. Leni babasının sarılışındaki sahiplenmeyi hissetmişti. "Yaz sihirli bir mevsim, değil mi?"

Tanrı'ya şükür, otlarla kaplı tepe, kumsalın görünmesini engelliyordu. Leni çakıl taşlarının, kırık deniz kabuklarının kavisini ya da Matthew'un yanında getirdiği battaniyeyi göremiyordu. Matthew'u da. Kulübe ile kumsal arasındaki tepenin tam dibinde kalıyorlardı.

Leni boynundaki kemik kalbi sıkıca tuttu ve sivri ucunun avucunun içine battığını hissetti.

"Bunu sakın bir daha yapma Kızıl. Yanlış olduğunu biliyorsun. Yılın bu zamanı aylar çok tehlikelidir. Az kalsın silahımı alıp seni aramaya çıkacaktım."

Lenora Allbright'ın
KİŞİSEL BEYANI

“Bu tehlikeli bir iştir Frodo, kapıdan çıkmak. Yola adımını atarsın ama dikkat etmezsen kim bilir nereye sürüklenir gidersin.”

Beni tanısaydınız üniversite başvuru kompozisyonuma Tolkien'den bir alıntıyla başlamama şaşırmazdınız. Kitaplar benim hayatımın kilometre taşlarıdır. Bazı insanların geçmişlerini kayıt altına alan aile fotoğrafları veya evde çekilmiş videoları vardır. Benim de kitaplarım. Roman karakterlerim. Kendimi bildim bileli kitaplar benim güvenli sığınağım oldu. Hayalini bile kuramadığım yerleri kitaplarda okudum ve aslında prenses olduklarını bilmeyen kızları kurtarmak için uzak diyarlara çıkılan yolculuklarda kendimi kaybettim.

O uzak diyarlara neden ihtiyaç duyduğumu daha yeni anladım.

Babam bana her zaman dünyadan korkmamı öğretti ve verdiği derslerin bir kısmı zihnimde yer etti. Patty Hearst'ü, Zodyak Katili'ni, Münih olimpiyatlarındaki katliamı ve Charles Manson'ı okurken dünyanın korkutucu bir yer olduğunu anlamıştım. Babam bunu sürekli tekrarlar, dağların havaya uçabildiğini ve insanları derin uykularındayken öldürülebildiğini hatırlatırdı. Hükümetlerin içlerinin bozuk olduğunu. Bir anda ortaya çıkan bir grip salgınının milyonların canını alabileceğini. Her an bir nükleer bombanın atılabileceğini ve her şeyi imha edebileceğini.

Hem kaçıp hem kâğıttan bir hedefin kafasına ateş etmeyi öğrendim. Ön kapımızın yanında, içinde hayatta kalmak için gerekli malzemelerle dolu bir acil durum çantası duruyor.

Çakmak taşıyla ateş yakabilir, gözlerim bağlıyken bir tüfegin parçalarını birleştirebilirim. Bir gaz maskesini yüze kusursuz oturacak şekilde ayarlayabilirim. Savaşa, anarşiye veya dünya çapında trajedilere hazırlanarak büyüdüm.

Ama bunların hiçbiri doğru değil. Ya da doğru ama tek gerçek değil ve bu ayırımı sadece yetişkinler yapabilir.

Annem ve babam ben on üç yaşındayken Washington'dan ayrıldılar. Alaska'ya geldik ve kırsalda kendi kendimizi geçindirecek bir hayat kurduk. Bu hayatı seviyorum. Alaska'nın aman vermeyen, ödünsüz güzelliğini de. En çok kadınları, özellikle de eskiden bir hukukçuyken bugün bir bakkal işleten komşumuz İri Marge gibi kadınları seviyorum. Onun sağlamlığını ve şefkatini seviyorum. Bir eğrelti otu kadar narin olan annemin onu yok etmek için tasarlanmış bir iklimde hayatta kalmayı başarmasını seviyorum.

Bunların hepsini ve bu eyaletin bana ait olacağım bir yer, bir yuva vermiş olmasını seviyorum ama artık evimden ayrılıp kendi yolumu çizmemin ve gerçek dünyayı öğrenmemin zamanı geldi.

Üniversiteye gitmeyi bu yüzden istiyorum.

Kumsaldaki geceyi izleyen günlerde Leni istediği zaman görünmez olmayı başarabilen bir hırsıza dönüştü. Bu bütün hayatı boyunca pratiğini yaptığı bir illüzyondur, şimdi bir zaman hırsızına dönüşmüştü ve bunun çok faydasını görüyordu.

Ayrıca yalancı da olmuştu. İhtiyacı olan zamanı çalmak için hiç istifini bozmadan, hatta gülümseyerek yalan söyleyebiliyordu. Erken girilmesi gereken bir sınav vardı, en az bir saat sürerdi ya da okuldan geç çıkmasını gerektirecek bir okul gezisine gideceklerdi. Seldovia'daki kütüphaneye gitmesini gerektiren bir araştırma projesi. Matthew'la ormanda, İri Marge'in dükkânının

karanlık köşelerinde ya da terk edilmiş konserve fabrikasında buluşuyorlardı. Sınıfta masanın altından sürekli birbirlerine dokunuyorlardı. Matthew'un doğum gününü okul çıkışı rıhtımda, eski, metal bir teknenin arkasında oturup birlikte kutlamışlardı.

Harika ve heyecan vericiydi. Leni ona hiçbir kitabın öğretmediği şeyler öğrendi. Âşık olmanın nasıl macera hissi uyandırdığını, vücudunun onun dokunuşuyla nasıl değiştiğini, ona bir saat sımsıkı sarıldıktan sonra koltuk altlarının nasıl sızladığını, dudaklarının öpüşmekten nasıl şişip çatladığını ve Matthew'un sert sakalının tenini nasıl yakabildiğini mesela.

Çalıntı zaman, dünyasına enerji sağlayan bir motora dönüştü; Matthew'suz saatlerin bitmek bilmediği hafta sonlarında evden ayrılıp ona koşmak, on dakika daha çalmanın bir yolunu bulmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyordu.

Okulun bitişinin hayaleti upuzun ve kopkoyu bir gölgeyle görüşünü kapatıyordu. O gün de okuldaki sırasına oturup Matthew'a bakarken ağlamaklı oldu.

Matthew masasının üstünden uzanıp elini tuttu. "Sen iyi misin?"

Leni sadece âşık olmak isteyen iki çocuk olarak bu kocaman, tehlikeli dünyada küçücük kaldıklarını düşünmekten kendini alamıyordu.

Bayan Rhodes dikkatlerini çekmek için sınıfın ön tarafında el çırttı. "Okulun kapanmasına sadece bir hafta kaldı. Bugün tekne gezisine ve yürüyüşe çıkmak için iyi bir gün olabilir diye düşündüm. Bu yüzden herkes ceketini kapsın, yola koyulalım."

Bayan Rhodes hiç susmayan öğrencilerini sınıftan çıkardı ve kasabadan geçirip rıhtıma indirdi. Hep birlikte Bayan Rhodes'un alüminyum balıkçı teknesine doluştular.

Motoru çalıştırıp körfeze çıktıktan bir süre sonra hızlarını artırdılar ve dört bir yandan püsküren suların içinde, dalgaların üstünde zıplayarak ilerlediler. Öğretmenleri tekneyi fiyordun sularına sokunca etrafları biri bitip biri başlayan dağlarla çevrildi

ve sonunda kulübe veya tekneleri göremez oldular. Burada suyun rengi camgöbeğiydi. Leni ıssız bir kıyı boyunca yürüyen bir dişi domuz ve iki yavru ayı gördü.

Bayan Rhodes dar bir koydaki bir iskeleyle yanaştı. Matthew yıpranmış iskeleyle atlayıp tekneyi bağladı.

“Matthew’un büyükbabası ve büyükannesi bu araziye 1932’de yerleşmişler,” dedi Bayan Rhodes. “Burası onların ilk aile evleri olmuş. Kimler korsan mağarası görmek ister?”

Bir curcuna koptu.

Bayan Rhodes daha küçük çocukları kumsala çıkardı ve kıyıya vurmuş büyük dal parçalarının üstünden atlayarak kuma bata çıka yürümeye başladılar.

Onlar koyun köşesinden dönüp gözden kaybolur kaybolmaz Matthew, Leni’nin elini tuttu. “Haydi,” dedi sonunda. “Sana çok havalı bir şey göstereceğim.”

Leni’yi kıyıda içeriyeye, bodur ağaçlarla dolu ormanlık bir alanla son bulan diz hizasında otların arasına soktu.

Parmağını dudaklarına bastırarak, “Hişşşt,” dedi.

Leni sonrasında ayaklarının altında kırılan her dal parçasını, rüzgârın her fısıltısını fark etti. Zaman zaman üstlerinden bir uçak geçiyordu. Dağlardan akan onca su sayesinde Alaska boyutlarında büyüyen çalılıklardan oluşan yemyeşil bir duvara gelince Matthew ona tek başına göremeyeceği bir patika gösterdi. Başlarını eğerek aralıktan geçtiler ve serin gölgelerin arasında iki büklüm bir halde yürüdüler.

Patikanın ucundaki bir ışık hüzmeleri onlara yol gösteriyordu. Leni’nin gözleri karanlığa yavaş yavaş alıştı.

Çalılıkların arasından bir manzara görüldü; göz alabildiğince uzanan bir bataklık. Esintiyle hafif hafif dalgalanan uzun otların arasında kıpırtısız, tembel bir nehir uzanıyordu. Dağlar sazlığı korumaya almak istercesine etrafında omuz omuza vermişti.

Leni sazlıkların arasında ot çiğneyen, durgun suda pençeleriyle balık tutan on beş iri, kahverengi ayı saydı. Kocaman kafalarıyla

iri yarı, kaba, tüylü hayvanlardı; dünyanın büyük bir kısmının boz ayı dediği türden. Kemikleri birbirine lastik bantlarla bağlýmış gibi ayak sürüyerek hareket ediyorlardı. Anne ayılar yavrularını yanlarından ayırmıyor, erkek ayılardan uzak tutuyorlardı.

Leni görkemli hayvanların yüksek otların arasında hareket edişlerini seyretti. “Vay canına.”

Bir arazi uçağı üstlerinde yan yatarak alçaldı ve inişe geçti.

“Küçükken beni buraya büyükbabam getirmişti,” diye fısıldadı Matthew. “Ona ayılara bu kadar yakın bir yere ev yapmanın delilik olduğunu söylemiştim ve önemli olan tek cevap buymuş gibi, ‘Burası Alaska,’ demişti. Büyükanнем ve büyükbabam çok fazla yaklaşırlarsa köpeklerin ayıları geri püskürteceğine inanırdı. Hükümet etrafımızda doğal bir sığınak yarattı.”

“Böyle bir şey sadece burada olur,” dedi Leni gülerek.

Matthew’a yaslandı. Böyle bir şey de sadece burada olurdu.

Tanrı aşkına, burayı çok seviyordu. Alaska’nın yırtıcılığına, görkemli güzelliğine âşıktı. Toprağın bir şeyler anlattığı insanları toprağın kendisinden de çok seviyordu. Alaska’ya olan sevgisinin ne kadar derinlere işlediğini o ana kadar fark etmemişti.

“Matthew! Leni!”

Bayan Rhodes’un onlara seslendiğini duydular.

Başlarını eğerek çalılıkların arasından kumsala döndüler. Bayan Rhodes yanında küçük kızlarla birlikte kumsaldaydı. Sol tarafında kumsala yanaşmış bir deniz uçağı bekliyordu. “Acele edin!” dedi Bayan Rhodes elini sallayarak. “Marthe, Agnes, siz uçağı binin. Kaneq’e dönmeliyiz. Deli Earl kalp krizi geçirmiş.”

Deli Earl ölmüştü.

Leni’nin aklı bunu bir türlü almıyordu. Yaşlı adam daha dün hayatta ve capcanlıydı, kaçak içki içerek hikâyeler anlatıyordu. Harlanların arazisi her zaman arı kovanı gibi hareketli

olurdu; elektrikli testere vızıltısı, açık alevlerin üstünde bıçağa dönüştürülen çeliğin sesi, baltaların odunlara indirilişinin sesleri, köpek havlamaları eksik olmazdı. Deli Earl'ün yokluğunda her yer sessizliğe gömülmüştü.

Leni, Deli Earl için ağlamadı. O kadar ikiyüzlü değildi ama etrafındaki insanların yüzünde gördüğü kaybın acısı için ağlamak istiyordu. Thelma, Ted, Moppet, Clyde ve Harlanların arazisinde yaşayan diğer insanlar için, Deli Earl'den geriye kalan ve uzun zaman acıyacak olan o boşluk için.

Şimdi hep birlikte koyda, Rus Kilisesi'nin altındaki tekne rampasının oradaydılar.

Leni önünde annesiyle, babasının hurdaların arasından çıkıp yeniden kullanılabilir hale getirdiği eski, alüminyum kanoda oturuyordu. Babası arkasında oturuyor, suyun içinde dengelerini sağlıyordu.

Etrafları bu aydınlık günün sükûnetinde suyun üstünde süzülen teknelerle çevriliydi. Kendi cenaze versiyonları için toplanmışlardı. Yazın neredeyse geldiği güneşin ısısından hissediliyordu. Yüzlerce kar kazı körfezin ucuna dönmüştü. Kış boyu boş ve buzlarla kaplı kayalık kıyı şeridi şimdi yeniden canlanmıştı. Suyun ortasında denizin derinliklerinden yükselen yeşilli siyahlı taştan bir kulenin üstü birbirlerinin üstüne binen denizaslanlarıyla doluydu. Martılar terrier köpekler gibi tiz sesler çıkararak ve beyaz kemerler çizerek üzerlerinde dönüyordu. Leni kuluçkaya oturmuş martılar ve suya dalan karabataklar gördü. Siyah veya gümüşü cocker spaniel suratlı foklar suyun içinden burunlarını uzatıyor, sırtüstü yayılmış su samurları hızlı hareket eden pençeleriyle deniztaraklarını açıyordu.

Biraz ötede Matthew parlak bir alüminyum kayığın içinde babasıyla birlikte oturuyordu. Matthew ne zaman ona baksa Leni duygularını herkese açık bir yerde ele vermekten korkarak bakışlarını kaçırıyordu.

“Babam burayı çok severdi,” diyordu Thelma küreğinin suda yarattığı müzikle uyumlu bir sesle. “Onu çok özleyeceğiz.”

Leni onun karton bir kutudan külleri boşaltmasını seyretti. Küller bulanık bir leke gibi bir süre suyun yüzeyinde kaldıktan sonra yavaş yavaş dibe indi.

Sessizlik çöktü.

Kaneq halkının çoğu oradaydı ya da öyle görünüyordu. Harlanlar, Tom ve Matthew Walker, İri Marge, Natalie, Calhoun Malvey ve yeni karısı, Tica Rhodes ile kocası ve tüccarlar. Hatta şebekenin çok dışında ve kırsalın çok derinlerinde yaşadıkları için nadiren ortaya çıkan birkaç yaşlı adam da gelmişti. Dişlerinin çoğu dökülmüş, saçları cılızlaşmış ve yanakları çökmüştü. Çoğunun teknesinde köpekleri vardı. Kaçık Pete ve Matilda yan yana kıyıda duruyorlardı.

Tekneler tek tek kıyıya yanaştırılıp kumsala çekildiler. Bay Walker, Thelma'nın kanosunu kumsaldan yukarı taşıyıp paslı bir pikabın kasasına attı.

İnsanlar içgüdüsel olarak onları bir araya getirecek bir şeyler söylemesi için Bay Walker'a bakıyorlardı. Onun etrafında toplandılar.

"Bakın ne diyeceğim," dedi Bay Walker. "Neden hepiniz bana gelmiyorsunuz? Ateşe biraz somon balığı atarız ve bir kasa soğuk bira çıkarırız. Earl'ü hoşuna gidecek bir şekilde uğurlamış oluruz."

"Büyük adam küçük gördüğü bir adamın arkasından ev sahipliği yapmayı teklif ediyor," dedi Leni'nin babası. "Senin sadakana ihtiyacımız yok Tom. Biz onu kendi usulümüzle uğurlarız."

Babasının sesindeki rahatsız edici tını sadece Leni'nin irkilmesine neden olmamıştı. Leni etrafındaki yüzlere yansıyan şaşkınlığı gördü.

"Ernt," dedi annesi. "Sırası değil."

"Tam sırası. Buraya daha basit bir hayat istediği için gelmiş bir adama veda ediyoruz. Kaneq'i Los Angeles'a çevirmek isteyen bir adamla kadeh tokuşturarak kutlama yapmamız bizden isteyeceği en son şey olurdu."

Ernt öfke ve düşmanlığın verdiği güçle olduğu yerde büyür gibiydi. Öne doğru ilerleyip yenmiş bir lolipopun çubuğu gibi kırık görünen, omuzları çökük, gözleri nemli Thelma'nın yanına gitti.

Kadının omzunu sıktı. Thelma korkmuş gibi irkildi. "Earl'ün yerini alacağım. Endişelenmene hiç gerek yok. Her şeye hazırlıklı olmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. Moppet'a öğreteceklerim..."

"Moppet'a ne öğreteceksin?" dedi Thelma titrek bir sesle. "Karma öğrettiklerini mi? Ona nasıl davrandığını görmediğimizi mi sanıyorsun?"

Cora taş kesildi, yüzü kıpkırmızıydı.

"Seninle işimiz bitti," dedi Thelma sesi gittikçe güçlenerek. "Çocukları korkutuyorsun, özellikle de içtiğin zaman. Babam sana ağabeyim için yaptıklarından ötürü katlandı, bunun için ben de sana minnettarım ama sende bir sorun var. Tanrı aşkına, aramızın çevresine patlayıcı madde döşemeni istemiyorum ve sekiz yaşındaki hiçbir çocuğun sabahın ikisinde bir gaz maskesi takıp acil durum çantasıyla kapıya gitmeye ihtiyacı yok. Babamın tarzı farklıydı, benimki farklı." Derin bir nefes aldı. Gözlerinde yaşlar ışıldıyordu ama Leni o gözlerde rahatlama da gördü. Thelma bütün bunları söylemeyi ne kadar zamandır istiyordu acaba? "Ve şimdi babamın hayatını kutlamak için eski dostlarını Tom'un evine götürüyorum. Walkerları yıllardır tanıyoruz. Sen gelmeden önce hepimiz dosttuk, bir *topluluktuk*. Medeni davranabileceksen gel. Ama tek istediğin bu kasabayı parçalamaksa evinde kal."

Leni insanların, babasından nasıl uzaklaştığını gördü. Çalı sakallı münzeviler bile bir adım geri çekilmişti.

Thelma, Cora'ya baktı. "Bizimle gel Cora."

"Ne? Ama..." Cora başını iki yana salladı.

"Karım benimle kalacak," dedi Ernt.

Uzun bir sessizlik oldu. Kimse ne konuşuyor ne de hareket ediyordu. Sonra Harlanlar gitmek için harekete geçtiler.

Ernt etrafına baktı, onu sürüden nasıl kolayca dışladıklarını görmüştü.

Leni arkadaşlarının ve komşularının çekicilerinde ya da kamyonet kasalarında tangırdayan kayıklarıyla araçlarına binip uzaklaşmalarını seyretti. Matthew ona uzun, hüzünlü bir bakış attı ama sonunda o da dönüp gitti.

Üçü yalnız kalınca Leni annesine baktı. En az onun hissettiği kadar endişeli ve korkmuş görünüyordu. İkisinin de bunun Ernt'ü çığırından çıkaracağından hiç şüphesi yoktu.

Babası gözlerinde alev alev yanan bir nefretle, hiç kıpırdamadan boş yola bakıyordu.

“Ernt,” dedi Cora.

“Kapa çeneni,” diye hırladı Ernt. “Düşünüyorum.”

Ardından yol boyunca tek kelime etmedi. Bu belki bağırmasından daha iyi olmalıydı ama değildi. Bağırması köşede duran bir bomba gibiydi; onu görebiliyor, fitilinin yanmasını izliyordunuz ve ne zaman patlayacağını, ne zaman bir yere saklanmanız gereceğini biliyordunuz. Ama konuşmaması siz uykudayken eli silahlı bir katilin evinizin herhangi bir köşesinden çıkıvermesi gibiydi.

Kulübeye girince Ernt bir ileri bir geri yürümeye başladı. Kendi kendine konuşuyor, hoşuna gitmeyen şeyler duyar gibi kafasını sallıyordu.

Leni ve annesi ayak altından çekilmişlerdi.

Akşam yemeği saati gelince Cora önceden kalan güveci ısıtmak için ocağa koydu ama yemeğin iştah açıcı kokusu bile gerilimi gidermedi.

Cora yemeği masaya getirince Ernt bir anda durup kafasını kaldırdı. Gözlerindeki ışık ürkütücüydü. Nankörlük, edepsiz sürtükler ve dünyanın sahibi olduklarını sanan küstah pislikler hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra hışımla evden fırladı.

“Kapıyı kilitleyip onu dışarıda bırakmalıyız,” dedi Leni.

“İçeri girmek için bir camı kırsın ya da duvarı yıksın diye mi?”

Dışarıda elektrikli testerenin çalıştırıldığını duydular.

“Kaçabiliriz,” dedi Leni.

Annesi ona tatsız, renksiz bir gülümsemeyle baktı. “Evet. Tabii. Peşimize düşmez zaten.”

İkisi de Leni'nin oradan gidip kendine bir hayat kurabileceğini (belki) biliyordu. Ama bu, annesi için geçerli değildi. Cora nereye giderse gitsin Ernt onun izini mutlaka bulurdu.

Yemeklerini hiç konuşmadan, gözleri kapıda, erken bir bela uyarısı için kulak kesilmiş halde yediler.

Sonra kapı gıcırdayarak duvara değene kadar açıldı. Ernt saçları talaş içinde, elinde bir balta, gözlerinde delice bakışlarla kapıda duruyordu.

Cora ayağa fırlayıp geri çekildi. Ernt içeri daldı, bir şeyler mırıldanarak Cora'yı kolundan tuttu ve dışarı, araç yoluna doğru sürükledi. Leni arkalarından koştu. Annesinin o sakinleştirici sesiyle bir şeyler söylediğini duydu.

Babası, annesini araç yollarının sonunda dev bir barikat oluşturan kabuğu yontulmuş bir çift kütüğe doğru götürüyordu.

“Bir duvar inşa edebilirim. Üstünü sivri demirlerle, hatta belki dikenli telle döşerim. İçeride güvende oluruz. Onların o lanet olası topraklarına ihtiyacımız yok. Harlanların topunun canı cehenneme.”

“A... ama Ernt... bu şekilde yaşaya...”

“Bir düşün,” dedi Ernt bir elinde hâlâ bırakmadığı baltayla onu kendine çekerek. “Artık dış dünyadan korkmamız için bir neden yok. İçeride güvende olacağız. Baş başa. O orospu çocuğu, Kaneq'i Detroit'e çevirse bile umurumuzda olmaz. Ben seni korurum Cora. Hepsinden. Seni bu kadar çok seviyorum işte.”

Leni dehşet içinde kütüklere bakarken, gözünde bu küçük arazinin bir duvarla çevrildiğini ve bundan böyle “Dışarı” olarak anacakları o medeniyet kırıntısıyla bağlantısının tamamen kesildiğini gözünde canlandırabiliyordu.

Babasının bir duvar örmesini ve dış dünyaya çıkmalarını önleyecek hiç kimse yoktu. Onları koruyacak ya da acil durumda yanlarına gelecek polislerin de olmadığı gibi.

Ve babası duvarı örüp kapısına sürgüyü vurunca Leni - ya da annesi- bir daha dışarı çıkabilecek miydi?

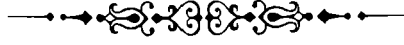
Leni annesi ile babasına, birbirine yaslanmış, dudakları ve parmakları neredeyse birbirine değerek bir şeyler mırıldanan o iki zayıf karaltıya baktı. Annesi babasını yatıştırmaya, babası da annesini yakınında tutmaya çalışıyordu. Hep böyle olacaktı, Leni kendini bildi bileli oldukları gibi, hiçbir şey değişmeyecekti.

Çocukluğun saflığında anne babası ona güçlü, her an her yerde var olan ve her şeyi bilen yüce varlıklar gibi görünürdü. Ama öyle değildiler, onlar sadece hasarlı, kırık dökük insanlardı.

Leni onları terk edebilirdi. Özgürlüğünü ilan edip kendi yoluna gidebilirdi. Bu korkutucu olurdu, evet, ama kalmaktan, bu zehirli dansı izlemekten, annesi ile babasının dünyasının ondan geriye hiçbir şey kalmayana, o bir virgül kadar küçülene kadar büyüüp kendi dünyasını tamamen yok etmesinden daha korkutucu olmazdı.

ON SEKİZ

Deli Earl'ün cenazesinin olduğu günün akşamı saat onda gökyüzü, Walker Koyu üstünde kenarlarından lavanta tonuna çalan koyu bir maviye dönmüştü. Akşam yakılan ateş çoktan sönmüş, odunlar küle dönüp birbirine karışmıştı.

İyice çekilen denizden geriye çamur kaplı geniş bir düzlük, gökyüzünün renginin ve karşı kıyıda yükselen karlı dağların aksinin vurduğu parlak, gri bir yüzey kalmıştı. Açığa çıkan iskele ayaklarına siyah, parlak midyeler yapışmıştı ve şamandıraya bağlı duran alüminyum sandal, çamurun içinde yan yatmıştı.

Saatlerce konuşmuşlardı. Tutuk diller Deli Earl'le ilgili hikâyeler anlatmıştı. Kimi onları güldürmüştü, çoğu sessizliğe ve anılara dalmalarına neden olmuştu. Deli Earl her zaman yaşlılığındaki gibi huysuz, öfkeli bir adam değildi. Oğlunu kaybetmenin acısı onu değiştirmişti. Bir zamanlar Büyükbaba Eckhart'ın en iyi dostuydu. Alaska insanlara çok acımasız davranırdı, özellikle de yaşlılıklarında.

Şimdi her yer sessizdi. Ateşin çıtırtısından, yanan bir odun parçasının düşerken çıkardığı patırtıdan ve çekilen denizden usul usul yükselen dalga seslerinden başka ses yoktu.

Matthew eski kumsal sandalyelerinden birine oturmuş, öne uzattığı bacaklarından birini bilek hizasında diğerinin üstüne

atmıştı. Bir kartalın kumsala vuran bir somon balığı leşini didiklemesini seyrediyordu. Bir çift martı da belki kalıntılardan paylarına bir şey düşer diye kartalın yakınından ayrılmıyordu.

Üçü baş başa kalmışlardı. Babası, İri Marge ve Matthew.

“Şu meseleyi konuşacak mıyız Tom?” dedi İri Marge, Matthew’a ateşi ezerek söndürüp kumsalın basamaklarından yukarı çıktıklarını düşündürecek kadar uzun süren bir sessizliğin sonunda. “Thelma, Ernt’e resmen posta koydu.”

“Evet,” dedi Tom.

Matthew babasının İri Marge’a bakışından hiç hoşlanmamıştı. Gözleri endişeliydi.

“Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Matthew.

Babası, “Ernt Allbright sinirli bir adam,” dedi. “Bara saldırının o olduğunu hepimiz biliyoruz. Thelma bu akşam Harlanları savaş halinde onları ‘koruması’ için dikenli teller ve patlayıcı maddeler döşemeye ikna etmeye çalıştığını söyledi.”

“Evet, en az Deli Earl kadar kaçık ama...”

“Deli Earl zararsızdı,” dedi İri Marge. “Ernt bu posta koyma işini de iyi karşılamayacaktır. Öfkeden deliye dönecek. Ve öfkeli olduğu zaman kötü bir adam oluyor, kötü bir adama dönüşünce insanlara zarar veriyor.”

“İnsanlara mı?” dedi Matthew içi buz kesilirken. “Leni’yi mi kastediyorsun? Leni’ye bir şey yapar mı?”

Cevap vermelerini beklemedi, basamaklardan koşarak çıkıp bahçeye gitti ve bisikletine atladı. Islak ve süngerimsi zeminde hızla pedal çevirerek on dakikadan kısa bir süre içinde ana yola ulaştı.

Allbrightların araç yoluna varınca öyle sert fren yaptı ki bisiklet az kalsın altından kayacaktı. Arazinin dar bir boyuna benzeyen girişi, kabukları yontulmuş iki kütükle kapatılmıştı. Ağaçlar taze kesilmiş somon balığı eti gibi pembemsiydi ve yer yer kabuk kalıntıları göze çarpıyordu.

Neler oluyordu böyle?

Matthew etrafına baktı, hiç hareket görmedi, hiçbir şey duymadı. Kütüklerin etrafından dolaştı ve bu kez daha yavaş pedal çevirerek, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarparak ve endişesi gittikçe artarak eve doğru ilerledi.

Araç yolunun sonuna gelince bisikletten indi ve bisikleti yan yatırıp bıraktı. Allbright arazisini dikkatle süzdü, ortada herhangi bir bela işareti yoktu. Ernt'ün kamyoneti kulübenin önüne park edilmişti.

Matthew, üzerine bastığı her dalın çıtırtısıyla ya da karanlıkta göremediği için ezdiği herhangi bir şeyin –bir bira kutusu, birinin düşürdüğü bir tarak– çıkardığı sesle yüzünü buruşturarak dikkatle ilerledi. Keçiler meliyor, tavuklar telaşla gıdaklıyordu.

Bir adım daha atacakken bir ses duydu.

Kulübenin kapısı açılıyordu.

Matthew kendini otların üstüne atıp kıpırdamadan yattı.

Verandadan ayak sesleri geldi. Ahşap gıcırdadı.

Kıpırdamaya da kıpırdamamaya da korkarak başını kaldırdı ve otların üstünden yukarı baktı.

Leni pelerin gibi omuzlarına sardığı kırmızı, beyaz ve sarı çizgili yün bir battaniyeyle verandanın kenarında duruyordu. Elindeki tuvalet kâğıdı rulosu ay ışığında parladı.

“Leni,” dedi Matthew.

Leni onun olduğu tarafa baktı ve onu gördü. Arkasına, kulübeye doğru endişeli bir bakış attıktan sonra yanına koştu.

Matthew ayağa kalktı, Leni'yi kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarıldı. “İyi misin?”

“Duvar yapacakmış,” dedi Leni arkasına bakarak.

“Yolun oradaki kütükler onun için mi?”

Leni başıyla onayladı. “Korkuyorum Matthew.”

Matthew, *her şey yoluna girecek*, demeye hazırlanırken kulübenin kilidinin çevrildiğini duydu.

Leni onu iterek, “Git,” diye fısıldadı.

Tam kapı açılırken Matthew kendini ağaçların arkasına attı. Ernt Allbright'ın eski bir tişört ve üstünden dökülen bir bakırla verandaya çıktığını gördü. "Leni?" diye seslendi babası.

Leni ona el salladı. "Buradayım baba. Tuvalet kâğıdını düştürdüm."

Matthew'a çaresiz bir bakış attı. Delikanlı bir ağacın arkasına saklanmıştı.

Leni tuvalete gitti ve gözden kayboldu. Ernt onu verandada bekledi, işi biter bitmez içeri soktu. Kapının sürgüsü bir tık sesiyle yerine oturdu.

Matthew bisikletini aldı ve son hızla eve döndü. İri Marge'ı ve babasını bahçede, Marge'ın kamyonetinin yanında ayakta dururken buldu.

"Du... duvar örüyor," dedi nefes nefese. Bisikletinden atladı ve onu tütsü barakasının yanında yere bıraktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi babası.

"Ernt. Hani arazileri şişe boynu gibi dar bir şekilde uzanıp denize doğru açılıyor ya? Kabuğunu yonttuğu iki kütükle araç yolunu kapatmış. Leni babasının bir duvar öreceğini söylüyor."

"Tanrım," dedi babası. "Dünyayla bağlantılarını koparacak."

Leni elektrikli testerenin tiz vızıltısına ve arada bir, bir ağaca inen balta seslerine uyandı. Babası bütün hafta sonunu neredeyse hiç uyumadan duvar örerek geçirmişti.

Leni'nin tek umut ışığı hafta sonunu sağ salim atlatmış ve şimdi pazartesi gününün gelmiş olmasıydı. Okul günüydü.

Matthew.

Hafta sonunun içine ektiği o bunaltıcı, umutsuz kayıp duygusunu bir kenara itti. Okul için hazırlanıp merdivenden indi.

Kulübe sessizdi.

Annesi boğazlı bir kazak ve bol bir kot pantolonla yatak odasından çıktı. “Günaydın.”

Leni annesinin yanına gitti. “Duvar bitmeden bir şeyler yapmalıyız.”

“Duvarı tamamlamaz. Sadece gözü dönmüştü. Aklı başına gelecektir.”

“Ne yani? Bu ihtimale mi bel bağlayacaksın?”

Leni annesinin ne kadar yaşlı, ne kadar yenik ve tükenmiş görüldüğünü ilk kez fark etti. Artık gözlerinde ışıltı, dudaklarında hazır bekleyen bir gülümseme yoktu.

“Sana kahve yapayım.”

Leni mutfığa ulaşamadan kulübenin kapısı sertçe vuruldu. Kapı neredeyse aynı anda açıldı. “Selam millet!”

İri Marge içeri girdi. Dolgun bileklerinde bir düzine bilezik şangırdıyor, oltaya takılmış sahte balık yemleri gibi sallanan küpeleri ışıktaki parlıyordu. Uzamaya başlayan saçlarını ortadan ayırıp her hareketinde zıplayan iki küçük ponpon şeklinde toplamıştı.

Siyahi kadının peşi sıra içeri giren babası ellerini sıksa kalçalarına dayadı. “Sana içeri giremezsin dedim lanet olası.”

İri Marge sırtıttı ve Leni’nin annesine bir şişe losyon uzattı. Şişeyi ellerinin arasına sıkıştırıp geniş elleriyle Cora’nın minik ellerini tuttu. “Thelma bunu arka bahçesinde yetişen lavantalardan yaptı. Hoşuna gider diye düşünmüş.”

Leni bu küçük inceliğin annesi için ne kadar büyük anlam taşıdığını görebiliyordu.

“Sizin sadakanızı istemiyoruz,” dedi babası. “Cora o boktan şey olmadan da gayet güzel kokuyor.”

“Kız arkadaşlar birbirlerine armağanlar verir Ernt. Cora ve ben arkadaşız. Aslında bu yüzden buradayım. Komşularımla bir kahve içerim diye düşündüm.”

“Marge’a biraz kahve koyar mısın Leni?” dedi Cora. “Belki bir parça yaban mersinli ekmek de.”

Babası sırtı kapıya dönük halde kollarını göğsünde kavuşturdu.

İri Marge, Cora'yı kanepeye götürdü, oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de yanına oturdu. Minder kadının ağırlığı altında ezildi. "Aslında seninle ıshalim hakkında konuşmak istiyordum."

"Tanrım," dedi Ernt.

"Resmen infilak etkisi yarattı. Belki doğal bir tedavi biliyorsundur diye düşündüm. Tanrım, sancılar berbattı."

Ernt anlaşılmas bir şeyler mırıldanarak kulübeden çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

İri Marge gülümsedi. "Erkekleri akılla alt etmek ne kolay. Pekâlâ, artık biz bizeyiz."

Leni onlara kahvelerini verdi ve önceki yıl Soldotna'daki bir eskiciden satın aldıkları geriye yatırılabilen deri koltuğa oturdu.

İri Marge bakışlarını Cora'dan Leni'ye, sonra tekrar Cora'ya çevirdi. Leni, İri Marge'ın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığından emindi. "Ernt'ün, Thelma'nın Earl'ün cenazesinde aldığı karardan hoşnut olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ah, şu mesele," dedi Cora.

"Ana yola çaktığı direkleri gördüm. Buranın çevresini duvarla çevirecek gibi görünüyor."

Cora başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmaz."

"Duvarlar ne yapar biliyorsun, değil mi?" dedi İri Marge. "Arkasında yaşananları gizlerler. İnsanları içlerine hapsederler." Kahve fincanını sehpaye bırakıp Cora'ya doğru eğildi. "O kapıya bir kilit asıp anahtarına el koyarsa buradan nasıl kaçacaksınız?"

"Böyle bir şey yapmaz," dedi Cora.

"Ah, gerçekten mi?" diye karşılık verdi İri Marge. "Son konuşmamızda kız kardeşim de böyle demişti. Zamanı geri sarıp olanları değiştirmek için her şeyi yapardım. Kız kardeşim onu sonunda terk etti ama artık çok geçti."

"Demek onu terk etti," dedi Cora. İlk kez gözlerini kaçırmamıştı. "Bu yüzden canından olmuş. Öyle erkekler... seni bulana kadar vazgeçmezler."

“Biz seni koruyabiliriz,” dedi İri Marge.

“Biz mi?”

“Tom Walker ve ben. Harlanlar. Tica. Kaneq'teki herkes. Sen bizden birisin Cora, sen ve Leni, ikiniz de. Aykırı olan o. Bize güven. Sana yardım etmemize izin ver.”

Leni ciddi ciddi düşündü, onu terk edebilirlerdi.

Bu, Kaneq'i ve muhtemelen Alaska'yı da terk etmeleri anlamına gelirdi.

Ve Matthew'u.

Ya sonra? Sonsuza dek kaçmak, adlarını değiştirip saklanmak zorunda mı kalacaklardı? Nasıl olacaktı? Annesinin parası ya da kredi kartı yoktu. Geçerli bir ehliyeti bile yoktu. İkisinin de yoktu. O ve annesi kâğıt üstünde var mıydılar acaba?

Bir de ya babası onları her hâlükârda bulursa ne olacaktı?

“Yapamam,” dedi Cora. Leni bunun duyduğu en hüznü, en acınası kelime olduğunu düşündü.

İri Marge yüzündeki çizgilere kadar sinen bir hayal kırıklığıyla Cora'ya uzun uzun baktı. “Pekâlâ. Böyle şeyler zaman alır. Burada olduğumuzu bil, yeter. Sana yardım ederiz. Tek yapman gereken yardım istemek. Ocak ayında bir gece yarısı bile olsa umurumda değil. Bana geleceksin, tamam mı? Onun ya da senin ne yaptığınız umurumda olmaz. Bana gelirsen sana mutlaka yardım ederim.”

Leni kendini tutamadı. Yerinden fırlayıp İri Marge'in kollarına atıldı. Kadının insanı rahatlatan iri cüssesi ona güven veriyordu. “Haydi,” dedi İri Marge. “Seni okula götüreyim. Mezun olmana sadece birkaç gün kaldı.”

Leni sırt çantasını alıp omzuna astı. Annesini sımsıkı kucaklayıp kulağına, “Bunu konuşmalıyız,” diye fısıldadıktan sonra İri Marge'in peşinden dışarı çıktı. Babası elinde yirmi litrelik bir gaz yağı bidonuyla ortaya çıktığında kamyonete ulaşmak üzereydiler.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?”

“Sadece bir fincan kahve içtik Ernt. Leni’yi okula bırakacağım. Oradan da dükkâna geçerim.”

Ernt elindeki bidonu yere bıraktı. Bidonun ağzından taşan gaz yağı yere döküldü. “Hayır.”

İri Marge kaşlarını çattı. “Neye hayır?”

“Hiç kimse bu evden yanında ben olmadan çıkamaz. Dışarıda bizlik bir şey yok.”

“Mezun olmasına beş gün kaldı. Okulu elbette tamamlayacak.”

“Boşuna o koca çeneni yorma şişman kadın,” dedi Ernt. “Ona burada ihtiyacım var. Beş gün dediğin ne ki? Ona o lanet olası kâğıt parçasını her hâlükârda verirler.”

İri Marge bileziklerini şangırdatarak Ernt’e doğru bir adım attı. “Demek bunu bir savaşa dönüştürmek istiyorsun. Bu küçük hanım tek bir okul gününü kaçırırsa seni şikâyet ederim Ernt Allbright. Bunu yapmayacağımı bir an bile düşünme. İstedığın kadar kaçık ve kaba olabilirsin ama bu güzel kızın liseyi bitirmesine engel olamayacaksın. Anladın mı?”

“Bu, devletin umurunda olmaz.”

“Ah, öyle bir olur ki. Bana güven. Yetkililere burada neler döndüğünü anlatmamı ister misin Ernt?”

“Senin hiçbir şeyden anladığın yok.”

“Evet ama ben çenesi düşük bir kadınıym. Beni kışkırtmak istiyor musun gerçekten?”

“Hiç durma. Senin için bu kadar önemliyse onu okula götür.” Ernt, Leni’ye baktı. “Seni saat üçte almaya geleceğim. Beni sakın bekletme.”

Leni başını salladıktan sonra koltukları yırtık pırtık bir kılıfla kaplı eski International Harvester’a bindi. Engebeli araç yolunda ilerleyip kabukları yeni soyulmuş kütük direklerin arasından geçtiler. Ana yola çıkınca motor gürültüsü ve toz bulutu arasında yol alırlarken Leni ağladığını fark etti.

Bir anda her şey kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. Risk o kadar büyüktü ki. Annesi kaçarsa ve babası onu bulup öldürürse ne olacaktı?

İri Marge kamyonetini okulun önüne park etti. “Bunlarla uğraşmak zorunda olman haksızlık. Ama hayat zaten adil değil ufaklık. Sanırım bunu zaten anlamışsındır. Polisi sen arayabilirsin.”

“Ya annemin ölümüne sebep olursam? Sonrasında hayatım nasıl olur?”

İri Marge anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Yardıma ihtiyacınız olursa bana geleceksin. Anlaştık mı? Söz mü?”

“Elbette,” dedi Leni sersemlemiş bir halde.

İri Marge ona doğru uzandı ve önündeki torpido gözünün gıcırtılı kapağını açıp içinden kalın bir zarf çıkardı. “Senin için bir şeyim var.”

Leni onun hediyelerine alıştı. Bir şekerleme, bir roman, ışıltılı bir saç tokası. İri Marge’ın, bir iş gününün sonunda Leni’nin avucuna sıkıştırarak bir şeyi mutlaka olurdu.

Leni zarfa baktı. Zarf Alaska Üniversitesi’nden gelmişti. Kaneq Bakkalı’ndan Marge Birdsall eliyle ulaştırılmak üzere Lenora Allbright’a gönderilmişti.

Zarfı yırtarak açarken ve ilk satırı okurken Leni’nin elleri titriyordu. *Sizi okulumuza kabul etmekten büyük bir onur...*

Leni, Marge’a baktı. “Kabul edilmişim.”

“Tebrikler Leni.”

Leni uyuşmuş gibiydi. Kabul edilmişti.

Üniversiteye.

“Şimdi ne olacak?” dedi.

“Gideceksin,” dedi İri Marge. “Tom’la konuştum. Ücreti o ödeyecek. Tica ve ben kitaplarını alacağız, Thelma da sana cep harçlığı gönderecek. Sen bizden birisin ve arkadayız. Bahane yok ufaklık. Buradan ilk fırsatta gidiyorsun. Arkana bile bakmadan git evlat. Ama Leni...”

“Evet?”

"Gideceğin güne kadar çok ama çok dikkatli ol."

Okulun son günü Leni'ye kalbi patlayacakmış gibi geldi. Belki de yüzüstü yere kapaklanır ve Alaska istatistiklerine girerdi. Aşk yüzünden ölen kız olarak.

Gün doğumundan gün batımına kadar çalışmakla geçecek koca bir yaz fikri bile onu delirtiyordu. Matthew'u görmeden eylüle kadar nasıl dayanabilirdi ki?

"Birbirimizi neredeyse hiç görmeyeceğiz," dedi kendini hasta gibi hissederek. "İkimiz de sürekli çalışıyor olacağız. Yazların nasıl olduğunu bilirsin." O andan itibaren hayat günlük işlerden ibaret olacaktı.

Yaz. Somon balığı göçlerinin ve sürekli bakılmaya ihtiyaç duyan bahçelerin, yamaçlarda olgunlaşan orman meyvelerinin, meyve ve sebze konservelerinin, şeritler halinde doğranıp marine edilmesi ve tütsülenmesi gereken somon balıklarının, güneş parlarken yapılması gereken tamiratların mevsimi.

"Gizlice kaçarsınız," dedi Matthew.

Leni artık bu riski alabildiğini hayal bile edemiyordu. Harlanların onları dışlaması babasının kontrolünü korumasında bardağı taşıran son damla olmuştu. Gündüzleri ağaç kesip kütüklerin kabuklarını soyuyor, gece yarısı uyanıp huzursuz bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sürekli kendi kendine konuşuyor ve durmadan, durmadan, durmadan duvarına yeni kütükler çakıyordu.

"Eylülde birlikte üniversiteye gideceğiz," dedi Matthew (çünkü o hayal kurmayı ve inanmayı biliyordu).

"Evet," dedi Leni bunu hiçbir şeyi istemediği kadar isteyerek. "Anchorage'da normal çocuklar olacağız." Bunu birbirlerine sürekli tekrarlıyorlardı.

Leni onunla kapıya kadar yürüdü, Bayan Rhodes'la vedalaştı. Bayan Rhodes ona sımsıkı sarıldı ve "Bu akşam barda verilecek

mezuniyet partisini unutma,” dedi. “Sen ve Mattie onur konuklarımızıdır.”

“Teşekkürler Bayan Rhodes.”

Leni’nin anne ve babası dışarıda ellerinde “MEZUNİYETİN KUTLU OLSUN!” yazılı bir pankartla onu bekliyorlardı. Leni taş kesildi.

Matthew’un elini belinde hissediyordu. Onu ittiğinden emindi. Kendini gülümsemeye zorlayarak yürüdü.

“Hey, millet,” dedi ona doğru gelen anne ve babasına. “Buna hiç gerek yoktu.”

Annesi ağzı kulaklarına vararak, “Şaka mı yapıyorsun?” dedi. “Sınıf birincisi olarak mezun oldun.”

“İki kişilik bir sınıftan,” dedi Leni.

Babası kolunu Leni’nin omzuna atıp onu kendine çekti. “Ben hiçbir zaman hiçbir şeyde birinci olamadım Kızıl. Seninle gurur duyuyorum. Artık bu dandik okulu geride bırakabilirsin. Saçmalıklara elveda.”

Kamyonete doluşup yola çıktılar. Gökyüzünde *pat pat pat* sesleri çıkararak alçaktan uçan bir uçak vardı.

“Turistler,” dedi babası küfreder gibi, insanların duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra gülümsedi. “Annen en sevdiğin pastanın yanı sıra çilekli *akutaq** da yaptı.”

Leni yapmacık bir gülümseme bile takınamayacak kadar keyifsiz olduğu için başını sallamakla yetindi.

Sokağın ilerisinde, yarısı tamamlanmış barın ön cephesine bir afiş asılmıştı. “TEBRİKLER LENİ VE MATTHEW!!! MEZUNİYET PARTİSİ CUMA GECESİ SAAT 21.00’DE. İLK İÇKİLER BEDAVA!”

“Leni, bebeğim. Çok üzgün görünüyorsun.”

“Bardaki mezuniyet partisine gitmek istiyorum,” dedi Leni. Annesi, babasına bakmak için öne eğildi.

---

* Eskimo dondurması. (ç. n.)

“Ne yani, Tom Walker’ın lanet olası barına gidip bu kasabayı mahveden bütün o insanları görmemi mi istiyorsunuz?” diye karşılık verdi babası.

“Leni için,” dedi annesi.

“İmkânsız, José.”

Leni babasının öfkesinin gerisinde annesinin, Vietnam onu değiştirmeden ve Alaska kışları onun içindeki karanlığı ortaya çıkarmadan önce olduğunu iddia ettiği adamı görmeye çalıştı. Hermosa Beach’te omuzlarında gezdirdiği kızı Kızıl olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. “Lütfen baba. Lütfen. Kasabamda liseden mezun oluşumu kutlamak istiyorum. Senin beni getirdiğin kasabada.”

Babası ona bakınca Leni onun gözlerinde artık çok nadir gördüğü bir şeyi gördü: sevgi. Hırpalanmış, yorgun düşmüş ve yanlış tercihlerle yontulup küçücük kalmış olsa da yine de sevgiydi işte. Ve pişmanlık.

“Üzgünüm Kızıl. Yapamam. Senin için bile olsa.”

ON DOKUZ

Akşam.

Bir elektrikli testerenin vınlaması, teklemesi ve susması.

Leni pencerede durmuş, bahçeye bakıyordu. Saat yediydi; akşam yemeği saati, bu mevsimin uzun çalışma gününde bir mola. Babası yanında gerilimini de getirerek her an kulübeye girebilirdi. Leni'nin üç kişilik mezuniyet partisinin kalıntıları –havuçlu kek ve kar, Crisco ve meyvelerle yapılan bir tür dondurma olan çilekli *akutaq*– masanın üstünde duruyordu.

Annesi yanında durdu ve “Üzgünüm,” dedi. “Partiye gitmeyi ne kadar istediğini biliyorum. Gizlice kaçsam mı diye düşündüğünden de eminim. Senin yaşında olsam ben düşünürdüm.”

Leni *akutaq*'ından bir kaşık aldı. Normalde buna bayılırdı. Ama bu akşam bayılmıyordu. “Kaçmanın bir düzine yolunu planladım.”

“Ve?”

“Hepsi aynı şekilde son buluyor. Yumruklarıyla dolu bir odada tek başına kalmanla.”

Annesi bir sigara yaktı, dumanı üfledi. “Şu... duvar olayı. Vazgeçmiyor. Daha dikkatli davranmamız gerekecek.”

“Daha dikkatli mi?” Leni annesine döndü. “Ağzımızdan çıkan her heceyi hesaplıyoruz. Bir anda ortadan kayboluyoruz. Ondan ve bu yerden başka hiç kimseye ve hiçbir yere ihtiyacımız

yokmuş gibi davranıyoruz. Ve bunların hiçbirisi yetmiyor anne. Onu delirmekten alıkoyacak kadar iyi olmamız imkânsız.”

Leni bu konuşmanın annesi için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu, keşke her zaman yaptığını yapabilseydi. Her şey düzelecekmiş, hiçbir şey kasti değilmiş ve bir daha tekrarlanmayacakmış gibi davranabilseydi. Rol yapabilseydi.

Ama artık her şey farklıydı.

“Anchorage’daki Alaska Üniversitesi’ne kabul edildim anne.”

“Aman Tanrım, bu harika bir haber!” dedi annesi. Ama yüzünü kaplayan gülümsemesi aynı hızla silindi. “Fakat bizim paramız...”

“Tom Walker, İri Marge, Thelma ve Bayan Rhodes ödeyecek.”

“Tek sorun para değil.”

“Evet,” dedi Leni gözlerini kaçırmadan. “Değil.”

“Bunu çok dikkatli planlamalıyız,” dedi annesi. “Baban parayı Tom’un ödediğini asla öğrenmemeli. Asla.”

“Bir şey fark etmez ki. Babam üniversiteye gitmeme izin vermez. İzin vermeyeceğini sen de biliyorsun.”

“Hayır, verecek,” dedi annesi Leni’nin ondan yıllardır duymadığı kadar kararlı bir sesle. “Vermesini sağlayacağım.”

Leni bir rüyanın oltasını savurdu, kancasının mavi, masmavi suyun üstünde sallanıp suya düşmesine izin verdi. Üniversite. Matthew. Yeni bir hayat.

Evet. Tabii. “Vermesini sen sağlayacaksın,” dedi heyecansız bir sesle.

“Bana neden hiç inancının kalmadığını anlayabiliyorum.”

Leni’nin kırgınlığının etkisi azalır gibi oldu. “Ondan değil, anne. Seni onunla nasıl yalnız bırakabilirim ki?”

Annesi ona hüzünlü ve yorgun bir gülümsemeyle baktı. “Bunu konuşmayalım. Hem de hiç konuşmayalım. Sen yavru kuşsun. Ben de anne kuş. Ya kendi başına uçmaya başlarsın ya da ben seni yuvanın dışına iterim. Tercih senin. Her durumda seninkiyle birlikte üniversiteye gideceksin.”

“Sence bu mümkün mü?” Leni su buharı gibi şekilsiz hayalinin, avuçlarında tutabileceği ve farklı açılardan bakabileceği kadar somutlaşmasına izin verdi.

“Dersler ne zaman başlıyor?”

“İşçi Bayramı’ndan hemen sonra.”

Annesi başını salladı. “Pekâlâ. Çok dikkatli olmalısın. Akıllı ol. Bir öpücük için her şeyi riske atma. Bu benim yapacağım türden bir şey olurdu. Eylül’e kadar Matthew’dan, Walkerlardan uzak dur. Anchorage’a otobüs bileti almak için azar azar para biriktireceğim. Sonra bir gün hepimize bir Homer gezisi ayarlayacağım. Sen tuvaletinin geldiğini söyleyip tüyeceksin. Daha sonra, baban sakinleşince evde senin bıraktığın, üniversiteye gittiğini haber verdiğin –ama nereye gittiğini söylemediğin– ve yazın eve döneceğine dair söz verdiğin bir not bulacağım. İşe yarayacak. Göreceksin. Dikkatli olursak mutlaka işe yarar.”

Matthew’u eylül’e kadar görmemek...

Evet. Leni’nin yapması gereken buydu.

Ama bunu gerçekten yapabilir miydi? Matthew’a olan sevgisi gelgit kadar önüne geçilemez ve güçlüydü. Gelgite kimse engel olamazdı.

Leni çok uzun zaman önce annesiyle izledikleri bir filmi hatırlamıştı. *Aşk Bahçesi*. Filmde Natalie Wood, Warren Beatty’yi böyle altüst edici bir aşkla seviyor ama onu kaybedip tımarhaneyi boyluyordu. Çıktığında Warren Beatty’yi evli ve bir çocuk sahibi olarak buluyordu ama ikisinin de bir daha hiç kimseyi öyle sevmeyeceklerini biliyordunuz.

Annesi filmi izlerken sürekli gözyaşı dökmüştü.

Leni o zamanlar anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Aşkın nasıl tehlikeli ve kontrol edilemeyecek bir şey olduğunu görebiliyordu. Ve yırtıcı. O da annesindeki sevmeye potansiyeline sahipti. Bunu biliyordu artık.

“Cidden Leni,” dedi annesi endişeli bir sesle. “Akıllı davranmaya başlasan iyi olur.”

Haziran ayı boyunca babası her gün duvarının üstünde çalıştı. Ay sonu geldiğinde kabukları soyulmuş direkler yerlerini almıştı; arazileri ile ana yol arasında eliptik bir sınır oluşturacak şekilde üç metre aralıklarla toprağa çakılmışlardı.

Leni, Matthew’a olan özlemini ne kadar bastırmaya çalışsa da duyguları su yüzüne çıkmak için fırsat kolluyordu. Bazen çalışıyor olması gerekirken durup arka cebinde sakladığı gizli kolyesini çıkarıyor ve kalbi avucunun içinde sivri ucu elini kanatacak kadar sıkıyordu. Kafasında ona söylemek istediği şeylerin bir listesini çıkarıyor, aynı konuşmaları kendi kendine tekrar tekrar yapıyordu. Geceleri bakkaldaki “BEDAVA” kutusunda bulduğu romanları okuyordu. Hiç ara vermeden. *Saklı Düşler, İhtiras Çiçeği, Moonstruck Madness*: aşkları için savaşmak zorunda kalan ve nihayetinde kurtuluşu aşklarında bulan kadınları anlatan tarihî aşk romanları.

Leni gerçek ile kurgu arasındaki farkı biliyordu ama aşk hikâyelerinden vazgeçemiyordu. Ona kadınların kaderlerinin kontrolünü ellerine alabileceklerini hissettiriyorlardı. Bu romanlardaki kahramanlar, kadınları dayanıklılıklarının son raddesine kadar sınayan, acımasız ve karanlık bir dünyada bile bir şekilde galip gelmeyi ve gerçek aşkı bulmayı başarıyorlardı. Bu, Leni’ye umut veriyor ve yalnız gecelerini atlatmasına yardımcı oluyordu.

Leni bitmek bilmeyen gündüzler boyunca bahçeyle ilgileniyor, yağ variline taşıdığı çöpleri küllerini bahçeyi gübrelemede, sabun yapımında ve haşereleri sebze yataklarından uzak tutmada kullanmak üzere yakıyordu. Su taşıyor, yengeç kafeslerini tamir ediyor ve balık ağlarının dolaşmış kısımlarını çözüyordu.

* (İng.) “Aysar Delilik” olarak çevrilebilir. (ç .n)

Hayvanları yemliyor, yumurta topluyor, çitleri onarıp tuttukları balıkları tütsülüyordu.

Ve bütün bunları yaparken tek bir şey düşünüyordu: *Matthew*. Onu adı dilinde bir duaya dönüşmüştü.

Kendine sürekli şunu telkin ediyordu: *Eylül o kadar da uzak değil*.

Ancak haziran ayı yerini Leni ve annesini babasının ördüğü duvarın arkasına hapsederek temmuza bırakırken Leni sağduyusunu kaybetmeye başladı. Dört Temmuz'da kasabanın ana caddesinde kutlama yapılacağını biliyor ve orada olmak istiyordu.

Haftalar boyunca, gecelerce yatağında Matthew'u özleyerek, gözünü kırpmadan yattı. Ona olan aşkı –dağlara tırmanan, nehirleri aşan bir savaşçı– kararlı adımlarla saplantının vahşi topraklarına doğru ilerliyordu.

Temmuz sonuna doğru kuruntulara teslim olmaya başladı; Matthew başkasını buluyor, âşık oluyor, Leni'nin bunca zorluğa değmeyeceğine karar veriyordu. Leni sevdiği erkeğin dokunuşunun hasretini çekiyor, öpücüklerinin hayalini kuruyor, onun sesiyle kendi kendine konuşuyordu. İçin için bu bitmek bilmeyen özlemin onu zehirlemek amacıyla korkuyla bütünleştiği hissine kapılmaya başladı. Nefesinin, kızarmaya bile fırsat bulamayan domatesleri öldürdüğünü, ter damlalarının yaban mersini reçelini ekşittiğini ve sonraki kış annesi ile babasının, Leni'nin elinin değdiği bu yiyecekleri yerken bu kadar aksi giden şeyin ne olduğunu merak edeceklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

Ağustos geldiğinde artık bir enkaza dönüşmüştü. Duvar neredeyse tamamlanmıştı. Arazinin yola bakan tarafı bir uçurumdan diğerine yeni kesilmiş kerestelerden yapılma bir duvarla kapatılmıştı. İçeri sadece araç yolunda yer alan üç metrelik aralıktan girip çıkabiliyorlardı.

Ancak Leni'yi endişelendiren duvar değildi. İki kilo vermişti ve neredeyse hiç uyumuyordu. Her gece saat üç ya da dört gibi uyanıyor ve *o orada* diye düşünerek verandaya çıkıyordu.

İki kez çizimlerini giymiş ve araç yolunun sonuna kadar gidip geri dönmüştü.

Annesinin güvenliğini düşünmek zorundaydı. Ve tabii Matthew'un.

İşçi Bayramı'na bir aydan kısa bir zaman kalmıştı.

Matthew'u görmek için zamanın onlardan yana olacağı Anchorage'ı beklemek zorundaydı.

Yapılacak en akıllıca hamle buydu. Ama Leni aşk konusunda hiç akıllı değildi.

Onu yeniden görmeli, Matthew'un onu hâlâ sevdiğinden emin olmalıydı.

Bu iş ne zaman bir özlemde fazlasına dönüşmüştü? Ne zaman somutlaşıp plan halini almıştı?

Onu görmeliyim.

Onunla olmalıyım.

Yapma bunu, dedi babasının şiddetinin ve annesinin korkusunun şekillendirdiği eski Leni.

Ama tutkunun değiştirdiği Leni'nin cevabı, *bir kerecik*, oldu.

Bir kerecik.

Ama nasıl?

Ağustos başında, gündüzlerin on sekiz saati bulduğu dönemde kış için yiyecek stoklama çalışmaları her şeyin önüne geçmişti. Bahçede yetiştirdikleri sebzelerden konserve, orman meyvelerinden reçel yaptılar, okyanustan, nehirden ve körfezden balık tuttular. Somonları, alabalıkları ve pisi balıklarını tutsülediler.

Bu sabah erken kalkmış ve günü nehirde somon tutarak geçirmişlerdi. Balık tutmak ciddi bir işti ve kimse konuşmak için çaba harcamıyordu. Sonrasında, yakaladıkları balıkları eve getirip etlerini saklamak için kolları sıvadılar. Uzun ve yorucu günler dizisine bir yenisi eklenmişti.

Nihayet akşam yemeği için mola verip kulübeye girdiler. Annesi masaya somonlu turta ve jambon yağında pişirilmiş fasulye getirdi. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışarak Leni'ye gülümsedi. "Leni, bahse girerim sığın mevsiminin başlaması için sabırsızlanıyorsundur."

"Evet," dedi Leni. Sesi titrekti. Tek düşünebildiği Matthew'du. Onu özlemek Leni'yi fiziksel olarak hasta ediyordu.

Babası balığı ortaya çıkarmak için çatalıyla turtanın kat kat ayrılan sert kabuğunu açarken, "Cora, cumartesi günü Sterling'e gidiyoruz," dedi. "Satılık bir kar makinesi varmış, bizimki iyice hapı yuttu. Hem kapı için menteşe de almalıyım. Leni, senin burada kalıp hayvanlarla ilgilenmen gerekecek."

Leni az kalsın çatalını elinden düşürecek. Babası ciddi miydi?

Sterling karadan en az bir buçuk saat mesafedeydi ve eğer babası eve bir kar makinesi getirmek istiyorsa oraya kamyonetiyle gitmesi, yani tek yön yolculuğu yarım saat süren feribota binmesi gerekecekti. Buradan Sterling'e gidip dönmek neredeyse bütün gününü alırdı.

Babası turtasını didiklemeye devam etti. Balık bitince bu kez patateslerin, havuçların ve son olarak bezelyelerin peşine düştü.

Annesi Leni'ye baktı. "Bence bu iyi bir fikir değil. Oraya hep birlikte gidelim. Leni'nin evde kalması fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

Babası bir hamur parçasını tabağının içinde kaydırırken Leni için zaman durmuş gibiydi. "Üçümüz o kadar uzun süre kamyonete doluşursak rahat edemeyiz. Leni başının çaresine bakar."

Cumartesi gelip çattı.

"Pekâlâ Leni," dedi babası en ciddi sesiyle. "Yaz mevsimindeyiz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Kara ayılar. Tüfekler dolu. İçeride olduğun sürece kapıları kilitli tut. Su almaya

gittiğin zaman çok gürültü yap, ayı düdüğünü yanından eksik etme. Saat beşte dönmüş oluruz ama olur da geç kalırsak saat sekizde kapıyı kilitlemiş halde kulübenin içinde olmanı istiyorum. Havanın aydınlık olması umurumda bile değil. Kıyıda balık tutmak yok. Anlaşıldı mı?”

“Baba, neredeyse on sekiz yaşımdayım. Bunların hepsini biliyorum.”

“Evet. Evet. On sekiz sadece sana ileri bir yaşmış gibi geliyor. Beni idare et.”

Leni, “Araziden ayrılmayacağım ve kapıyı kilitleyeceğim,” diye söz verdi.

“Aferin kızıma.” Babası Sterling’deki bir kürkçüye satacağı hayvan postlarıyla dolu kutuyu kucaklayıp kapıya doğru yürüdü.

O gidince annesi, “Lütfen Leni,” dedi. “Sakın her şeyi mahvetme. Üniversiteye gitmeye çok yaklaştın. Sadece birkaç hafta kaldı.” Derin bir iç çekti. “Beni dinlemiyorsun.”

“Dinliyorum. Aptalca bir şey yapmayacağım,” diye yalan söyledi Leni.

Dışarıda kamyonetin kornası duyuldu.

Leni annesine sarıldı ve onu neredeyse kapıdan dışarı itmek zorunda kaldı.

Araç yolunda uzaklaşmalarını seyretti.

Sonra feribotun hareket saatine kadar dakikaları sayarak sabırla bekledi.

Evden ayrılmalarından tam kırk yedi dakika sonra bisikletine atladı ve engebeli araç yolunda hızla pedal çevirerek kereste duvarın arasındaki açıklıktan ana yola çıktı. Walkerların yoluna saptı. İki katlı kütük evin önünde ani bir fren yapıp bisikletinden indi ve etrafına baktı. Böyle bir günde yapılacak onca iş varken kimse içeride olmazdı. Sol tarafta, ağaçların yakınındaki bir buldozerin tepesinde toprak yığınlarını oradan oraya taşıyan Bay Walker’ı gördü.

Bisikletini çimenlerin üstüne yatırdı ve otlarla kaplı düzlüğü aşır taşlık kumsala inen geniş, yıpranmış basamaklardan aşağı baktı. Yosunların, çamurun ve taşların üstüne kırık midye kabukları saçılmıştı.

Matthew sıg suyun içindeki eğimli, metal masanın başındaydı. Büyük, gümüş rengi ve kırmızı somon balıklarından fileto çıkarıyor, karınlarından çıkardığı parlak turuncu balık yumurtalarını kurumaları için özenle yayıyordu. Martılar balık artıklarını kapmak için çığlıklar atarak ve kanat çırparak başının üstünde nöbet tutuyordu. Suyun içinde süzülen iç organlar Matthew'un çizmelerine sürtünüyordu.

"Matthew!" diye seslendi Leni.

Matthew başını kaldırdı.

"Annem ve babam feribotta. Sterling'e gidiyorlar. Bize gelebilir misin? Bütün gün bizim."

Matthew *ulu'sunu* elinden bıraktı. "Aman Tanrım. Yarım saate sendeyim."

Leni bisikletine atladığı gibi eve döndü.

Eve varır varmaz hayvanların yemlerini ve sularını verdi, sonra ilk gerçek buluşmasına hazırlanmak için deli gibi oradan oraya koşturmaya başladı. Bir piknik sepetine yiyecekler doldurdu, dişlerini fırçaladı –bir kez daha fırçaladı–, bacaklarını tıraş etti ve annesinin ona on yedinci doğum gününde hediye ettiği Gunne Sax marka kırık beyaz elbiseyi giydi. Beline kadar inen saçlarını bilek kalınlığında tek bir örgü haline getirip ucuna bir kurdele bağladı. Sünmüş gri yün çorapları ve arazi botları romantik havayı biraz bozuyordu ama elinden ancak bu kadarı geliyordu.

Sonra beklemeye başladı. Elinde piknik sepeti ve battaniyeyle ayağını gergin bir tavırla yere vurarak verandada durdu. Sağ tarafında kalan keçiler ve tavuklar da gergin görünüyordu. Muhtemelen Leni'nin heyecanını hissetmişlerdi. Açık mavi olması gereken gökyüzü kararmaya başlamıştı. Göğü kaplayan kocaman bulutlar güneşin önünü kesmişti.

Şu anda feribot Homer'a yanaşıyor olmalıydı. *Lütfen, bir şey yüzünden geri dönmeyinler.*

Leni gölgeli araç yoluna bakarken uzaktan bir motor sesi duydu. Bir balıkçı teknesi. Bu ses yaz aylarında burada sivrisinek vızıltısı kadar yaygındı.

Leni arazinin ucuna koştuğunda alüminyum bir balıkçı teknesi koylarına sapıyordu. Tekne kumsala yaklaşırken motor sustu ve tekne suyun üstünde hiç ses çıkarmadan kayarak taşlık kıyıya yanaştı. Matthew dümendenden ona el salladı.

Leni kumsalın basamaklarından koşar adım indi.

Matthew sıg suya atladı ve tekneyi iyice kıyıya çekmek için arkasından sürükleyerek ona doğru yürümeye başladı. Gülümsemesiyle, özgüveniyle ve gözlerindeki aşkla her zamanki gibi büyüleyiciydi.

O tek bakış, Leni'yi aylardır pençesinde tutan gerilimin bir anda dağılmasına yetti. Başının döndüğünü, gençleştiğini hissetti. Âşıktı o.

“Saat beşe kadar vaktimiz var,” dedi.

Matthew, Leni'yi kucaklayıp ayaklarını yerden kesti ve onu öptü.

Leni hissettiği katıksız neşeyle kahkahalar atarak Matthew'u elinden tuttu, kumsaldaki mağaraların önünden geçirip kıyının iç kesimine doğru uzanan bir patikaya soktu. Koyun diğer tarafına bakan ormanlık alana çıktılar. Altlarında kayaların pervasız çıkıntıları oluşturduğu bir uçurum vardı. Bu tarafta kayalık kıyıya çarpan okyanus dalgalarından püsküren su, ıslak öpücükler gibi tenlerine konuyordu.

Leni yanında getirdiği battaniyeyi yere serip piknik sepetini üstüne koydu.

“Ne getirdin?” diye sordu Matthew yere otururken.

Leni battaniyenin üstünde dizlerinin üstüne çöktü. “Uyduruk şeyler. Pisi balıklı sandviç, yengeç salatası, biraz taze fasulye ve kura-biye.” Başını kaldırdığında gülümsüyordu. “Bu benim ilk randevum.”

“Benim de,” dedi Matthew.

“Çok tuhaf hayatlarımız oldu,” diye devam etti Leni.

“Belki de herkesinki öyledir,” dedi Matthew, Leni’nin yanına uzanıp onu kollarının arasına çekerken. Leni aylardır ilk kez nefes alabildiğini hissediyordu.

Zaman mefhumunu kaybedeceği, korkusunu ve Matthew’un dilinin yumuşaklığı ile tadı dışında her şeyi unutacağı kadar uzun bir süre öpüşüler.

Matthew onun elbisesinin inci düğmesini açıp elini içeri kaydırды. Delikanlının çalışmaktan nasır tutmuş elini teninde hissetmek Leni’nin tüylerinin diken diken olmasına yetti. Matthew’un elinin göğüslerinde dolaştığını, meme uçlarına dokunmak için sütyeninin yıpranmış, pamuklu kumaşının altına kaydığını hissetti.

Gök gürültüsü.

Arzudan öylesine başı dönmüştü ki Leni bir an ona öyle geldiğini sandı.

Sonra yağmur bir anda bastırdı. Bardaktan boşanırcasına ve iri damlalarla.

Gülerek ayağa fırladılar. Leni piknik sepetini kaptı ve dolambaçlı patikadan koşarak dışarıda yer alan tuvaletin yanındaki kayalığa çıktılar.

Kulübeye girene kadar durmadılar. Yüz yüze durup birbirlerine bakarlarken Leni yanaklarından ve saçlarından süzülen yağmur suyunu hissedebiliyordu.

“Alaska’da yaz,” dedi Matthew.

Leni ona bakarken, hızla bütün vücudunu saran bir ürperti eşliğinde, *o anda onu ne kadar sevdiğini* anladı.

Bu, annesinin babasına hissettiği türden zehirli, çaresiz ve muhtaç bir sevgi değildi.

Matthew’a ihtiyacı vardı ama onu kurtarması, tamamlaması ya da baştan yaratması için değil.

Ona olan sevgisi o güne dek hissettiği en berrak, en temiz, en güçlü duyguuydu. İnsanın gözlerini açtığında ya da büyürken

böylesine sevmeye gücünü içinde taşıdığını anlaması gibi bir şeydi. Sonsuza dek. Her zaman. Ya da ne kadar zamanı varsa o kadar.

Leni ıslak elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Dantelli yakası omzundan sıyrılıp sütyen askısını açığa çıkardı.

“Leni, sen emin?..”

Leni onu öperek susturdu. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Elbisesinin bütün düğmelerini çözdü ve kumaşın bir paraşüt gibi botlu ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Sonra tek adımla elbisenin içinden çıkıp kumaşı ayağıyla kenara itti.

Bağcıklarını çözdüğü botlarını çıkarıp rastgele fırlattı. Biri gürültüyle duvara çarptı. Leni sütyeni ve külotuyla kalınca, “Haydi,” dedi ve Matthew’u elinden tutup çatı arasındaki odasına çıkardı. Matthew hızla soyunup onu üstüne kürk serilmiş şilteye çekti.

Leni’yi yavaş yavaş soydu. Elleri ve ağzıyla vücudunun her noktasını, genç kızın bütün sinir uçları titreyene kadar uzun uzun keşfetti. Dokunuşu Leni için müzikten farksızdı.

Leni kendini onda kaybetmişti. Bağımsızlığını ilan eden vücudu en başından beri tanıdığı içgüdüsel ve ilkel bir ritimle hareket ediyor, acı verecek bir yoğunlukla hazzın kıyısında dolaşıyordu.

Leni için için yanan bir yıldıza dönüşmüştü ve sonunda yanmaya daha fazla dayanamayıp paramparça oldu. Parçaları dört bir yana saçıldı, parlak ışıktan gözleri görmez oldu. Sonrasında yeryüzüne bambaşka bir kız ya da kendisinin çok farklı bir versiyonu olarak geri döndü. Bu onu mutlu ettiği kadar korkutmuştu da. Hayatında başka herhangi bir şey onu bu kadar derinden değiştirecek miydi? Ve şimdi, bunu yaşadıktan, ona sahip olduktan sonra Matthew’dan nasıl ayrılabilirdi ki?

“Seni seviyorum,” dedi Matthew fısıldar gibi.

“Ben de seni seviyorum.”

Sevmek, hissedilen bütün duyguları barındıramayacak kadar küçük ve fazla sıradan bir kelimeydi.

Leni yattığı yerde gözlerini tavandaki pencereye dikti ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun camdan kaymasını izledi. Bu günü hayatı boyunca hatırlayacağını biliyordu.

“Sence üniversite nasıl olacak?” diye sordu.

“Sen ve ben gibi. Hep böyle olacak. Gitmeye hazır mısın?”

İşin aslı, Leni gerçekten gitme anı gelince annesini bırakamayacağından korkuyordu. Ama kalırsa bu rüyadan vazgeçmiş olacak ve bir daha asla iyileşemeyecekti. Böyle zorlu bir geleceğe hazır değildi.

Burada, Matthew’un kollarındayken, *zamanın* sihirli olasılığını aralarında hissederken hiçbir şey söylemek istemiyordu. Sözcüklerin onları ayıracak duvarlar örmesine gönlü razı değildi.

“Bana babanı anlatmak ister misin?” diye sordu Matthew.

Leni içgüdüsel olarak hayır demek, hep yaptığı şeyi yapmak –sırlarını saklamak– istedi. Ama öylesi nasıl bir aşk olurdu ki? “Sanırım onu savaş mahvetti.”

“Şimdi de seni dövüyor, öyle mi?”

“Beni değil. Annemi.”

“Sen ve annen buradan gitmelisiniz Len. Babam ve İri Marge’ın bunu konuştuklarını duydum. Size yardım etmek istiyorlar ama annen buna izin vermiyormuş.”

“İnsanların sandığı kadar basit değil,” dedi Leni.

“Sizi sevseydi canınızı yakamazdı.”

Matthew konuyu bir matematik denkleymiş gibi çok basite indirgemmişti. Ancak acı ve sevgi arasındaki bağlantı doğrusal değildi; daha çok bir örümcek ağına benziyordu. “Nasıl bir duygu?” dedi Leni. “Güvende hissetmek?”

Matthew genç kızın saçlarına dokundu. “Şu anda hissediyor musun?”

Hissediyordu. Belki de hayatında ilk kez hissediyordu ama bu çılgınlıktı. Leni’nin güvende olabileceği en son yer burası, babasının nefret ettiği bir delikanlının kolları olmalıydı. “Babam senden nefret ediyor Matthew. Üstelik seni tanımıyor bile.”

“Canını yakmasına asla izin vermeyeceğim.”

“Başka şeyler konuşabilir miyiz?”

“Mesela... hiç aklımdan çıkmadığın gibi mi? Seni düşünmekten çıldıracak gibi oluyorum.” Matthew onu kendine çekip öptü. Uzun uzun, birbirlerinin tadını alarak, birbirlerine dikkatle

bakarak seviştiler. Bazen konuştular, birbirlerine sırlarını fısıldadılar, espriler yaptılar ya da sadece susup öpüştüler. Leni bir başkasını dokunarak tanımanın sihrini öğrendi.

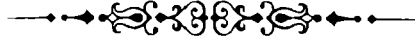
Vücudu Matthew'un kollarında bir kez daha uyandı ancak ikinci sevişmeleri farklıydı. Sözcükler sevişmeyi bir şekilde değiştirmiş, gerçek hayat araya süzölmenin bir yolunu bulmuştu.

Leni bütün yaşayacaklarının bundan ibaret kalmasından korkuyordu. Ve bugünden. Üniversiteye hiç gidememekten, o yokken babasının, annesini öldürmesinden. Hatta Matthew'a hissettiği aşkın gerçek olmamasından ya da gerçek ama hastalıklı olmasından, anne ve babasının ona gerçek sevginin ne olduğunu anlayamayacağı kadar zarar vermiş olmasından korkuyordu.

“Hayır,” dedi kendine, ona ve evrene. “Seni seviyorum Matthew.”

Emin olduğu tek şey buydu.

YİRMİ

Bir el sertçe Leni'nin ağzının üstüne kapandı. "Len, uyan." Leni gözlerini açtı.

"Uyuyakalmışız. Biri geldi."

Leni, Matthew'un avucunun altında korkuyla inledi.

Yağmur dinmişti. Tepedeki pencereden içeriye güneş doluyordu.

Dışarıdan bir kamyonetin motorunun sesini, araç hareket ederken metal kasanın dingilin üstünde çıkardığı tangırtıyı duydu.

"Aman Tanrım," dedi. Matthew'un üstünden uzanıp birkaç parça giysi kaptı ve aceleyle giyindi. Kapının açıldığını duyduğunda neredeyse korkuluğa varmıştı.

Babası içeri girdi, durdu ve yere baktı.

Leni'nin ıslak elbisesine basmıştı.

Kahretsin.

Leni korkuluğun üstünden atladı ve çatı arasının basamaklarından yarı kayarak indi.

Babası eğilip ıslak elbiseyi aldı. Elbisenin fistolu etek ucundan su damladı.

"Yağmura yakalandım da," dedi Leni. Kalbi deli gibi çarpıyordu, nefesi kesilmişti. Başı dönüyordu. Onları ele verebilecek bir şey kalmış mı diye etrafa bakarken Matthew'un çizmelerini gördü.

Küçük bir çığlık attı.

Babasının sol tarafındaki duvarda tüfekler asılıydı, tüfeklerin altındaki rafa mermi kutuları sıralanmıştı. Silahlanması için elini uzatması yeterliydi.

Leni atılıp ıslak elbisesini aldı.

Annesi kaşlarını çattı. Leni'nin bakışlarını takip ettikten sonra çizmelerde duran gözleri kocaman açıldı. Önce Leni'ye, sonra çatı arasına baktı. Yüzünün rengi attı.

"Neden en şık elbiseni giydin?" diye sordu babası.

"Kızlar böyle eğlenir Ernt," dedi annesi, babasının çizmeleri görmesini engellemek için belli etmeden yana kayarken.

Babası burun deliklerini şişirerek etrafa baktı. Bu Leni'ye bir şeyin kokusunu alan yırtıcı bir hayvanı hatırlattı. "Burada farklı bir koku var."

Leni elbiseyi kapının yanındaki kancaya astı. "Bizim için piknik sepeti hazırladım," dedi. "Size... sürpriz yapmak istemiştım."

Babası masaya doğru yürüdü, piknik sepetini açıp içine baktı. "Burada sadece iki tabak var."

"Ben acıkınca yemeğimi yedim. O sizin için. Sterling yolculuğundan sonra bu size iyi gelir diye düşündüm."

Üst kattan bir gıcirtı geldi.

Babası kaşlarını çatarak yukarı baktı ve merdivene doğru birkaç adım attı.

Kıpırdama Matthew.

Babası elini çatı arasının merdivenine koyup yukarı baktı. Kaşlarını çattı. Leni babasının ayağını kaldırıp en alt basamağa dayadığını gördü.

O sırada annesi eğilip Matthew'un çizmelerini aldı ve kapının yanındaki büyük karton kutunun içine kaldırdı. Bunu akıcı ve seri bir hareketle yapmıştı. Sonra kocasının yanına gitti. Matthew'un duyabileceği kadar yüksek sesle, "Haydi, Leni'ye yeni kar maki-nesini gösterelim," dedi. "Aracı keçi ağılının oraya park ettik."

Babası elini merdivenden çekip onlara döndü. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. Şüphelenmiş miydi yoksa? "Tabii. Haydi."

Leni babasının peşinden kapıya doğru yürüdü. Babası kapıyı açarken Leni başını çevirip çatı arasına baktı.

İçinden, *git Matthew*, diye geçirdi. *Kaç*.

Verandadan geçip çimenliğe inerlerken annesi dönüp kaçmasından korkar gibi Leni'nin elini sımsıkı tuttu.

Matthew'un koyda bağlı duran alüminyum teknesi güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu. Aniden bastıran yağmur manzarayı âdeta yıkamıştı, her şey ışıldıyordu. Otların ve kır çiçeklerinin üstünde milyonlarca su damlası parlıyordu.

Leni aceleyle ne olduğundan kendisinin bile emin olmadığı bir şey söyleyerek babasının kumsala değil, ona bakmasını sağladı.

“İşte,” dedi babası kamyonetin arkasına bağlı duran paslı römorkun yanma gelince. Orada oturma yeri yırtık, bir farı eksik, eski bir kar makinesi vardı. “Bantla o oturak yepyeni olur.”

Leni kulübenin kapısının tıkırdadığını ve verandanın gıcırdağını duyar gibi oldu.

“Harika!” diye bağırdı. “Bunu buzda balık tutarken ve geyik avlarken kullanabiliriz. İki kar makinesi çok iş görür.”

O sırada bir motorun çalıştığını ve hız kazanmak için gazladığını duydu.

Babası Leni'yi kenara itti. “Bizim koyda bir tekne mi var?”

Aşağıda, Matthew'un burnu gururla havaya kalkmış alüminyum teknesi koyun çıkışına doğru hızla yol alıyordu.

Leni nefesini tuttu. Gidenin sarı saçları ve yepyeni teknesiyle Matthew olduğuna hiç şüphe yoktu. Babası onu tanır mıydı acaba?

Babası sonunda, “Lanet olası turistler,” diyerek arkasını döndü. “O zengin üniversiteli çocuklar yazın kendilerini bu eyaletin sahibi sanıyorlar. Buraya hemen bir ‘İZİNSİZ GİRİLMEZ’ tabelası çakacağım.”

Başarmışlardı. Atlatmışlardı. *Başardık Matthew*.

“Leni.”

Annesinin keskin sesi. Öfkeli ya da belki de korkmuş gibiydi.

Annesi ve babası gözlerini ona dikmişlerdi.

“Ne oldu?” dedi Leni.

“Baban seninle konuşuyordu,” dedi annesi.

Leni gülümsedi. “Ah, özür dilerim.”

Babası, “Babamın hep dediği gibi, derinlere daldın sanırım,” dedi.

Leni omuz silkti. “Sadece düşünüyordum.”

“Neyi?”

Leni babasının sesinin değiştiğini fark etti, endişelendi. Babasının ona ne kadar dikkatli baktığını hissetti. Belki de yır-tamamışlardı. Belki de her şeyi anlamıştı ve onunla oynuyordu.

“Ah, gençleri bilmez misin?” dedi annesi cilveli bir sesle.

“Sana değil, Leni’ye sordum Cora.”

“Dışarı çıkıp günü birlikte geçirmek eğlenceli olur diye düşünüyordum. Belki Kenai’deki Pedersen Tesisinde şansımızı deneyebiliriz. Orada şansımız hep yaver gitmiştir.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi babası. Kar makinesinden uzaklaştı ve araç yoluna doğru baktı. “Pekâlâ, mevsim yaz. Yapacak işlerim var.”

Annesi ve Leni elektrikli testerenin çalıştığını duyana kadar nefes bile almadan oldukları yerde durdular.

Testerenin sesi duyulunca annesi Leni’ye döndü ve sert bir sesle, “Aptal şey,” diye fısıldadı. “Yakalanabilirdiniz.”

“Uyuyakalmışız.”

“Ölümcül hatalar genellikle sıradan görünür. Gel,” dedi annesi onu kulübeye götürürken. “Ateşin yanına otur. Saçlarını tarayacağım. Çok dağınık. Baban böyle şeylere dikkat eden biri olmadığı için şanslısın.”

Leni üç ayaklı tabureyi alıp sobanın yanına taşıdı. Oturdu, ayaklarını en alt basamağa yasladı ve beklerken örgüsünü çözdü.

Annesi derme çatma tuvalet masasının üstündeki mavi kahve kutusundan geniş dişli bir tarak aldı ve Leni’nin beline kadar inen saçlarındaki düğümleri açmak için saçını yavaş yavaş taramaya başladı. Sonra başına yağla masaj yaptı ve Leni’nin sertleşmiş

ellerine tomurcuklardan yaptıkları pelesenk yağından sürdü. “Bu kez paçayı sıyırdığınızı düşünüyor ve Matthew’u tekrar görmek istiyorsun. Aslında aklından geçen buydu, değil mi?”

Annesi elbette anlamıştı.

“Bir dahaki sefere daha akıllı olacağım,” dedi Leni.

“Bir dahaki sefer olmayacak Leni.” Annesi onu omuzlarından tutup taburede kendine çevirdi. “Konuştuğumuz gibi, üniversiteye gidene kadar bekleyeceksin. Planladığımız gibi yapacağız. Eylülde Matthew’u Anchorage’da görecek ve yeni hayatına başlayacaksın.”

“Onu görmezsem ölürüm.”

“Hayır, ölmezsin. Lütfen Leni, kendini değil, beni düşün.”

Leni kendinden ve bencilliğinden utandı. “Özür dilerim anne. Bana ne oldu bilmiyorum.”

“Seks her şeyi değiştirir,” dedi annesi alçak sesle.

Bir hafta sonra annesi ve Leni kahvaltıda yulaf lapası yerken kulübenin kapısı açıldı. Babası koyu renkli saçları ve pazen gömleği talaş tozuyla kaplı halde içeri girdi. “Benimle gelin. İkiniz de. Çabuk olun!”

Leni annesi ve babasıyla birlikte kulübeden çıkıp araç yoluna yürüdü. Babası önden gidiyor, uzun adımlarıyla arayı hızla açıyordu. Annesi süngerimsi zeminde ona yetişmek için âdeta koşuyordu.

Leni annesinin, “Aman Tanrım,” diye fısıldadığını duyunca başını kaldırdı.

Babasının bütün yaz ördüğü duvar karşılarında duruyordu. Bitmişti. Hızardan yeni çıkmış kerestelerden oluşan muntazam duvarın üstüne dikenli tel çekilmişti. Sovyet kamplarından fırlamış bir şeye bakar gibiydiler.

Ama en kötüsü bu değildi. Artık araç girişinde bir kapı vardı ve enlemesine ağır, metal bir zincirle kapatılmıştı. Zincirden

metal bir kilit sarkıyordu. Leni babasının boynunda bir zincire takılı anahtarı gördü.

Babası, annesini kendine çekti. Gülümsüyordu. Başını eğip karısının kulağına bir şey fısıldadıktan sonra boynunun alt kısmındaki küçük morluğu öptü.

“Artık biz bizyiz, insanı sırtından bıçaklayan kalles dünyadan çok uzakta,” dedi. “Artık güvendeyiz.”

Leni korkunun hep sandığı gibi küçük, karanlık bir dolap –insanın üstüne üstüne gelen duvarlar, kafasını çarpacağı bir tavan, soğuk bir zemin– olmadığını öğrenmişti.

Hayır.

Korku birbirine bitmek bilmeyen koridorlarla bağlanan çok odalı bir malikâneydi.

Kapının zincirinin tangırdayarak kapanmasını izleyen günlerde Leni o odaların insana nasıl bir duygu yaşattığını öğrendi. Geceleri çatı arasındaki yatağında uyumamaya çalışıyordu çünkü uyku beraberinde kâbusları getiriyordu. Gün boyu mücadele ettiği korku geceleri onu kuşatma altına alıyordu. Rüyasında yüzlerce şekilde öldüğünü görüyordu; boğuluyor, buzun içine düşüyor, bir yamaçtan aşağı uçuyor, kafasına bir kurşun yiyordu.

Bunların hepsi metaforu. Gördüğü ve henüz görmediği her ölüm rüyası.

Babası sürekli başlarında dikiliyor, Harlanların evinden kovulduğu günden beri ilk kez hiçbir sorun yokmuş gibi keyifle bir şeyler anlatıyordu. Şakalaşüyor, gülüyor, onlarla birlikte çalışıyordu. Leni geceleri annesi ile babasının ve sevişmelerinin seslerini dinliyordu. Annesi her şey normalmiş gibi yapmakta ustaydı. Ama Leni çocukluğunda sahip olduğu beceriyi kaybetmişti.

Durmadan ve tek düşündüğü şeydi: *Kaçmalıyız.*

“Onu terk etmeliyiz,” dedi Leni babasının araç yolunun kapısına kilit vurmasından tam bir hafta sonra, cumartesi sabahı. Babası ikisini ilk kez baş başa bırakmıştı.

Annesi, elleri yoğurduğu hamurun üstünde, duraksadı ve fısıldadı: “Beni öldürür.”

“Anlamıyor musun anne? Seni burada öldürecek. Eninde sonunda. Yaklaşan kışı düşün. Karanlığı. Soğuğu. Ve bizim burada, o kapının arkasında kilitli olduğumuzu. Bu kış boru hattına çalışmaya gitmeyecek. Karanlıkta onunla baş başa kalacağız. Onu kim durduracak? Bize kim yardım edecek?”

Annesi kapıya gergin bir bakış attı. “Nereye gidebiliriz ki?”

“İri Marge sana yardım teklif etti. Walkerlar da.”

“Tom olmaz. O, işi daha da kötüleştirir.”

“Okul üç buçuk hafta sonra başlıyor anne. Benim en kısa zamanda buradan gitmem gerekecek. Benimle gelecek misin?”

“Belki de bensiz gitmelisin.”

Leni bunu bekliyordu. Bu soruyla uzun süre boğuşmuş ve sonunda bir cevaba ulaşmıştı. “Gitmeliyim anne. Bu şekilde yaşayamam. Ama sana ihtiyacım var. Korkarım... sensiz gidemeyeceğim.”

Annesi hüzünlü bir sesle, “Bir elmanın iki yarısı,” dedi. Ama anlıyordu. Hiç ayrılmamışlardı. “Gitmelisin. Gitmeni istiyorum. Gitmezsen kendimi asla affetmem. Planın ne?”

“İlk fırsatta kaçacağız. Belki o ava çıkar, biz de tekneyi alırsak. Önümüze çıkan ilk fırsatı değerlendireceğiz. İlk yaprak düştüğünde hâlâ burada olursak bu iş biter.”

“Yani öylece kaçacağız. Hiçbir şeyimiz olmadan.”

“Canlarımızı alıp kaçacağız.”

Annesi gözlerini kaçırdı. Uzun, çok uzun süren bir suskunluğun sonunda başını salladı ve “Deneyeceğim,” dedi.

Leni'nin istediği cevap bu değildi ama bununla idare etmek zorundaydı. Kaçma fırsatı doğduğunda annesinin de onunla gelmesi için dua ediyordu.

Hava değişmeye başlamıştı. Parlak yeşil yapraklar yer yer altın rengine, turuncuya ve kırmızıya dönüyordu. Yıl boyu diğer ağaçların arasında kaybolan, görünmez olan huş ağaçları bir güvercinin kanatlarını andıran beyaz kabukları ve bir milyon mum alevini anımsatan yapraklarıyla göze batar olmuştu.

Renk değiştiren her yaprakla birlikte Leni'nin gerginliği biraz daha artıyordu. Ağustosun sonu yaklaşıyordu, sonbaharın gelmesi için henüz erkendi ama Alaska mevsimler konusunda hayli kaprisliydi.

Annesiyle kaçış planlarını bir daha hiç konuşmamalarına rağmen o plan, cümlelerin arasında her an havada asılı duruyordu. Babasının kulübeden her çıkışında göz göze geliyorlardı ve o bakışlarda hep aynı soru vardı: *Zamanı geldi mi?*

Bugün babası dışarıdan geldiğinde Leni ve annesi yaban mersini şurubu yapıyorlardı. Babası kan ter içindeydi ve ıslak yüzü siyah, ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Leni ilk kez babasının sakalındaki gri telleri fark etti. Saçlarını ensesinde gelişigüzel bir şekilde toplamış ve alnına Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'nin iki yüzüncü yılı anısına satılan bir bandana bağlamıştı. Lastik çizmeleriyle kontrplak zemini sarsarak ilerledi. Mutfağa girdi, karısının akşam yemeği için ne hazırladığına baktı. "Yine mi?" dedi somon kroketlere bakarak. "Sebze yok mu?"

"Konserve yapıyorum. Unumuz bitti, pirincimiz de azaldı. Bunu sana söylemiştim," dedi Cora yorgun bir sesle. "Kasabaya gitmeme izin verseydin..."

"Homer'a gitmelisin baba. Kış için stok yapmak gerek," dedi Leni sesinin rahat çıktığını umarak.

“İkinizi burada yalnız bırakmanın güvenli olduğunu sanmıyorum.”

“Duvarlar bizi korur,” dedi Leni.

“Tam olarak koruyamaz. Su yükselince birileri buraya tekneyle de gelebilir,” diye karşılık verdi babası. “Ben yokken ne olacağını kim bilebilir? Belki de Homer’a hep birlikte gitmeliyiz. İhtiyaçlarımızı kasabadaki o sürtükten alabiliriz.”

Annesi Leni’ye baktı.

Leni’nin bakışları, *zamanı geldi*, diyordu.

Annesi başını iki yana salladı. Gözleri büyümüştü. Leni annesinin korkusunu anladı. Babası yokken kaçma meselesini konuşmuşlardı ama o yanlarındayken kaçmaktan hiç bahsetmemişlerdi. Artık hava değişiyordu, geceler serin olmaya başlamıştı ve bu, kışın geldiğini gösterirdi. Alaska Üniversitesi’nde derslerin başlamasına bir haftadan kısa bir zaman kalmıştı. Bu kaçmak için son şanslarıydı. Doğru planlarsa...

“Haydi gidelim,” dedi babası. El çırttı. Çıkan ses karısını yerinden sıçrattı.

Leni vahşi doğada hayatta kalmak için gerekli malzemelerle dolu olan –her zaman– acil durum çantasına özlemle baktı. Çantayı şüphe çekmeden yanına alamazdı.

Sadece üzerlerindeki giysilerle kaçmaya mecburdular.

Babası kapının yanındaki askıdan bir tüfek alıp omzuna astı.

Bu bir uyarı mıydı yoksa?

“Gidelim.”

Leni annesinin yanına gitti ve elini onun incecik bileğine koyunca kuş gibi titrediğini anladı. “Haydi anne,” dedi duygusuz bir sesle.

Kulübenin kapısına doğru yürüdüler. Leni kendini tutamadı ve çıkmadan önce arkasına dönüp son bir kez etrafına baktı. Onca acıya, kalp kırıklığına ve korkuya rağmen burası bildiği tek yuva olmuştu.

Burayı bir daha hiç görmemeyi diliyordu. Bu umudun bir kaybediş gibi gelmesi ne acıydı.

Kamyonete binip yırtık pırtık koltukta annesi ile babasının arasındaki yerini alınca annesinin etrafa ekşimsi bir koku saçan korkusunu hissetti. Onu sakinleştirmek, hiçbir sorun olmayacağını, kaçıp Anchorage'a gittikleri zaman her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi ama elinden kısa kısa nefesler almaktan ve kaçma zamanı gelince ayaklarını harekete geçirebileceklerini umarak beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Babası kamyoneti çalıştırıp kapıya yöneldi.

Orada durdu, indi, kapısını açık bırakıp araç yolunu kapatan zincire doğru yürüdü ve kilide uzandı. Boynundaki anahtarı çıkarıp kilide taktı ve onu sertçe çevirdi.

"Zamanı geldi," dedi Leni annesine. "Kasabaya gidince kaçacağız. Feribot kırk dakika sonra rıhtıma yanaşacak. Bir yolunu bulup o feribota bineriz."

"İşe yaramaz. Bizi yakalar."

"O zaman İri Marge'a gideriz. O bize yardım eder."

"Onun hayatını da mı riske atalım?"

Büyük, metal kilit tangırdayarak açıldı. Babası kapıyı engeli ve yumuşak zeminde iterek açınca uzun zaman sonra ana yolu tekrar gördüler.

"Tek bir şansımız olabilir," dedi annesi endişeyle alt dudağını ısırarak. "Doğru anı yakalamalı ya da beklemeliyiz."

Leni bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordu ama daha fazla bekleyebileceğini sanmıyordu. Kendine özgürlüğü gerçekten düşünme iznini verdiği şu anda, tutsaklığa geri dönme düşüncesi imkânsız geliyordu. "Bekleyemeyiz anne. Ağaçlar yaprak döküyor. Kış bu yıl erken gelebilir."

Babası kamyonete binip kapıyı kapattı. Yola çıktılar. Kapıdan geçerlerken Leni oturduğu yerde arkasına döndü ve tüfeklikteki

tüfeklerin arasından geriye baktı. Yeni kesilmiş kerestelerin üstüne siyah spreyle boyayla birkaç kelime yazılmıştı.

UZAK DURUN. İZİNSİZ GİRMEK YASAKTIR. İZİNSİZ GİRENLER VURULACAKTIR.

Leni babasının kapıyı arkalarından kapatmadığını zihnine not etti. Ana yola saptılar ve Walkerların arazisinin girişindeki kemerin ve Marge Birdsall'un araç yolunun önünden geçtiler.

Uçak pistini geçtikten hemen sonra lastiklerin altında yola yeni dökülen çakıl taşlarının ezildiğini duydular. Tam karşılarında, yeni boyanmış ahşap köprüde renkli yağmurluklar giymiş birkaç kişi korkuluğun başında durmuş aşağıdaki nehre bakıyor, kristal berraklığındaki suda yumurtlamaya ve ölümlerine doğru yüzen kırmızı somon balıklarını birbirlerine işaret ediyordu.

Babası yanlarından geçerken camını indirdi ve üzerlerine siyah dumanlar kusarak, "Kaliforniya'ya dönün!" diye bağırdı.

Kasabada, ana caddenin ortasında turistleri büfenin önünde bir çukur açan ekskavatörden uzak tutmak için bıçkı sehpa, beyaz kovalar ve turuncu külahlarla kurulmuş bir barikatla karşılaştılar. Barikatın arkasında sokak boyunca yanına toprak yığılmış bir yarık uzanıyordu.

Babası öyle sert fren yaptı ki kamyonet savruldu ve ancak yol kenarındaki uzun otların arasında durabildi. Durdukları yerden ekskavatörü kimin kullandığını görebiliyorlardı: Tom Walker.

Babası kamyoneti park konumuna getirip motoru durdurdu. Açılmamakta direnen kapıya omuz atıp kamyonetten atladı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Leni tam, "Benimle kal anne, elimi tut," derken babası yolcu kapısında belirdi, kapıyı hırsıyla açıp annesini bileğinden tuttu ve kamyonetten aşağı çekti.

Annesi korkudan büyümüş gözlerle Leni'ye baktı ve yalnızca dudaklarını hareket ettirerek, *git*, dedi. Babası, annesini bileğinden tutuyor ve hızına ayak uydurması için neredeyse sürüklüyordu.

“Lanet olsun,” dedi Leni.

Annesi ile babasının ağustosun bu son güneşli günlerinde orada olan birkaç turistin arasından geçip uzaklaşmalarını izledi. Babası geçmek için insanları sertçe dirsekleyerek kenara çekilmelerini sağlıyordu.

Leni kendini tutamadı ve kamyonetten inip peşlerinden gitti. Belki de annesini ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulabilirdi. Çok fazla zamana ihtiyaçları yoktu, ortadan kaybolacakları kadar bir süre yeterliydi. Ah, gerekirse bir tekne bile çalabilirlerdi. Belki de ihtiyaçları olan dikkat dağıtma anı buydu.

“Walker!” diye bağırdı babası.

Bay Walker ekskavatörü durdurdu ve kamyoncu şapkasını terli alnından geriye itti. “Ernt Allbright,” dedi. “Ne hoş bir sürpriz.”

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Hendek kazıyorum.”

“Neden?”

“Kasabaya elektrik dağıtmak için. Jeneratör yerleştireceğim.”

“Ne?”

Bay Walker cümlesini, *elektrik* kelimesini dilini bilmeyen bir insanla konuşur gibi heceleyerek tekrarladı.

“Ya biz Kaneq’te elektrik *istemiyorsak?*”

“Kasabadaki her işyerinden irtifak hakkı aldım Ernt. Parasını nakit ödeyerek,” dedi Bay Walker. “Işık, buzdolabı ve kışın ısınma imkânı isteyen insanlardan. Ah, bir de sokak lambaları var. Sence de harika olmayacak mı?”

“Buna izin vermeyeceğim.”

“Ne yapacaksın? Yine spreyle boyayla bir şeyler mi yazacaksın? Hiç tavsiye etmem. İkinci seferde o kadar affedici olmam.”

Leni annesinin yanına geldi, onu kolundan tuttu ve hazır babası başka bir şeye dalmışken onu yanından çekmeyi denedi.

“Leni!”

Matthew’un sesi çınladı. Matthew kucağında büyük bir karton kutuyla barın önünde duruyordu.

“Bize yardım et!” diye bağırdı Leni.

Babası Leni’yi kolunun üst kısmından yakalayıp kendine doğru çekti. “Yardıma ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun? Niçin?”

Leni başını iki yana salladı ve sesi çatlayarak, “Hiç,” dedi. “Öyle demek istemedim.” Kutuyu yere bırakıp onlara doğru yürüyen ve kaldırımından inen Matthew’a baktı.

“Şu çocuğa durmasını söyleyen iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun...” Babası elini belindeki bıçağa attı.

Leni, Matthew’a, “Ben iyiyim,” diye seslendi ama delikanlının ona inanmadığını görebiliyordu. Matthew onun ağladığını görmüştü. “O... orada kal. Babana iyi olduğumuzu söyle.”

Matthew onun adını söyledi. Leni isminin delikanlının dudaklarında şekillendiğini gördü ama onu duyamadı.

Babası kolunu kerpeten gibi sıkıyordu. Leni’yi ve annesini kamyonete götürdü, iterek bindirdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Her şey iki dakika sürmüştü. Kasabaya gelmeleri, bunların yaşanması, Leni’nin “bize yardım edin” yakarışı ve kamyonete dönmeleri.

Eve dönüş yolu boyunca babası kendi kendine söylenip durdu. Leni’nin arada yakalayabildiği sadece *yalancı* ve *Walker* kelimeleri oldu.

Engibeli yolda sarsılarak kendi arazilerine saparlarken annesi Leni’nin elini tuttu. Leni babasını sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Neden öyle çılgılık atmıştı ki? Yardım istemeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Aşk ve korku.

Yeryüzündeki en yıkıcı güçlerdi bunlar. Korku Leni’yi baştan ayağa değiştirmiş, aşk ise aptallaştırmıştı.

Babası kendi kendine söylenmeye devam ederek açık kapıdan geçti. Leni içinden, *kapıyı kapatmak için indiğinde direksiyonu tutarım, vitesi geriye takıp gaza basarım*, diye geçirdi ama babası kapıyı kapatmak için durmadı.

Kapı açık kalmıştı. Gece yarısı kaçabilirlerdi.

Açıklığa geldikleri zaman babası vitesi park konumuna getirdi, motoru durdurdu ve sonra Leni'yi tutup otların üstünden sürükleyerek verandaya çıkardı. Onu kulübeden içeri öyle bir itti ki Leni sendeleyerek düştü.

Annesi temkinli hareketler ve özellikle takındığı sakın bir ifadeyle babasının arkasından geldi. Leni onun bunu nasıl başarabildiğini bilmiyordu. "Ernt, aşırı tepki veriyorsun. Lütfen. Bunu konuşalım." Elini kocasının omzuna koydu.

"Sen de yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünüyor musun Cora?" dedi Ernt gergin bir sesle.

"O daha çok genç. Laf olsun diye konuştu işte."

Leni babasının nefeslerinin şiddetini, parmaklarının nasıl kasıldığını görebiliyordu. Ağırlığını ayaklarının ön kısmına vermişti, enerjisi buram buram yayılıyordu, öfke onu dönüştürüyordu. "Bana yalan söylüyorsun," dedi babası.

Annesi başını iki yana salladı. "Hayır, yalan söylemiyorum. Ve neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Hep Walkerlar yüzünden," diye mırıldandı babası.

"Ernt, bu delilik..."

Babası, annesinin yüzüne onu duvara savuracak kadar sert bir tokat indirdi. Daha annesi yerden doğrulamadan babası üstüne atılmıştı bile, saçlarına yapışıp başını arkaya çekerek boynunun solgun tenini açığa çıkardı. Suratına okkalı bir yumruk indirdikten sonra başının yan tarafını yere çarptı.

Leni babasının üstüne atılıp onu yere devirdi. Yüzünü tırmaladı, saçlarını çekerken, "Bırak onu!" diye haykırdı.

Ama babası elinden kurtuldu ve bu kez annesinin alnını yere vurdu.

Leni kapının açıldığını duydu ve birkaç saniye sonra babasının, üstünden çekildiğini hissetti. Kısacık bir an için Matthew'u gördü, babasını annesinin üstünden çekip kendine çevirmesini ve çenesine onu yana savurup dizlerinin üstüne indirecek sertlikle bir yumruk indirmesini izledi.

Leni annesine koştu ve ayağa kalkmasına yardım etti. “Gitmeliyiz. Hemen.”

“Sen git,” dedi annesi acıyla inleyen babasına korku dolu gözlerle bakarak. “Git.” Yüzü kan içindeydi, dudağı patlamıştı.

“Seni bırakmam,” dedi Leni.

Annesinin gözlerinden süzülen yaşlar kanma karıştı. “Peşimi asla bırakmaz. Sen git. *Git.*”

“Hayır,” dedi Leni. “Seni bırakmam.”

“Leni haklı Bayan Allbright,” dedi Matthew. “Burada kalamazsınız.”

Annesi iç geçirdi. “Pekâlâ. İri Marge’a gideceğim. O beni korur. Ama seni yakınımda istemiyorum. Beni anlıyor musun? Peşime düşerse senin orada olmanı istemiyorum.” Matthew’a baktı. “En azından yirmi dört saat ortalıktan kaybolmasını istiyorum. Onu bulamayacağı bir yere sakla. Bu kez polise gideceğim. Onu şikâyet edeceğim.”

Matthew ciddi bir tavırla başını salladı. “Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim Bayan Allbright. Söz veriyorum.”

Babası inler gibi bir ses çıkardı, küfrederek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Annesi, Leni’nin acil durum çantasını kapıp ona uzattı. “*Şimdi* Leni. Kaçmalıyız.”

Kulübeden dışarı fırlayıp Matthew’un kamyonetine koşular. Matthew, “Atlayın!” diye bağırdı ve Ernt’ün kamyonetine doğru koştu. Kaputu açıp motora bir şey yaptı.

Arkalarından kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Leni’nin babası sendeleyerek dışarı çıktı.

Leni bir tüfeğin horozunun çekildiğini gösteren tıkırtıyı duydu. “Cora, lanet olsun.” Alnından akan kan yüzünden etrafı doğru düzgün seçemeyen Ernt, elinde bir tüfekte verandadaydı. “Neredesin?”

Matthew ağaçların arasına bir şey atarak, “Atlayın!” diye bağırdı. Şoför koltuğuna geçip kamyoneti çalıştırdı.

Tüfekten çınlayarak püsküren saçmalar arasında Leni koltuğa atladı, annesi de yanına sıkıştı. Matthew aracı vitesine takıp gaza yüklendi. Harekete geçerken kamyonet uzun otların arasında patinaj çekse de lastiklerin zemini kavraması çok sürmedi. Matthew araç yolundan ve açık kapıdan hızla geçip ana yola saptı.

İri Marge'ın araç yoluna girdiler ve kornaya basarak yolun sonuna kadar geldiler. "Onu güvende ve benden uzak tut," dedi annesi, Matthew da başını salladı.

Leni annesine baktı. Bütün hayatları ve bütün sevgileri o bakışa sığmıştı. "Ona dönmeyeceksin," dedi Leni. "Polisi arayacaksin. Onu şikâyet edeceksin. Yirmi dört saat sonra buluşacağız. Kaçacağız. Söz mü?"

Annesi başını salladı, onu sımsıkı kucaklayıp gözyaşlarından öptü. "Git," dedi kararlı bir sesle.

Annesi kamyonetten inip yola çıktıkları zaman Leni olanları zihninde yeniden canlandırarak usul usul ağladı. Aldığı her nefes canını acıtıyordu ve geri dönüp annesiyle olmamak için kendini zor tutuyordu. Onu bırakarak yanlış bir şey mi yapmıştı?

Matthew, Walkerların girişinden içeri saptı, kemerin altından geçtiler.

"Burası olmaz! Bizi burada arayacaktır!" dedi Leni. "Annem bize bir günlüğüne ortadan kaybolmamız gerektiğini söyledi."

Matthew kamyoneti park edip aşağı indi. "Biliyorum. Ama sular sığ. Ne tekneleri ne de deniz uçağını kullanabiliriz. Kaybolabileceğimiz tek bir yer biliyorum. Sen burada kal."

Matthew bir sırt çantasıyla geri geldi ve çantayı kamyonetin kasasına attı.

Leni'nin gözü araç yolundaydı.

"Endişelenme. Distribütör kapağını bir süre bulamaz," dedi Matthew. Sonra yeniden yola çıktılar ve ana yola sapıp dağ yoluna döndüler.

Dönüşler. Virajlar. Üzerlerinden geçilen nehirler. Durmadan tırmanıyorlardı.

Sonunda toprak bir park alanına geldiler ve Matthew aracı durdurdu. Görünürde başka araç yoktu. Patikanın başındaki bir tabelada şöyle yazıyordu:

AYI PENÇESİ DOĞAL YAŞAM ALANI

İZİN VERİLEN KULLANIM AMAÇLARI: Yürüyüş, kamp,
tırmanma

UZUNLUK: Tek yön 4 km

ZORLUK: Zorlayıcı. Dik tırmanışlar içerir.

RAKIM ARTIŞI: 792 metre

KAMP ALANI: Sawtooth Sırtı, Eagle Deresi sapağı yakınında
işaretlenmiştir.

Matthew, Leni'nin kamyonetten inmesine yardım etti. Dizlerinin üstüne çöküp Leni'nin arazi botlarının bağcıklarını kontrol etti, yeniden bağladı. "İyi misin?"

"Ya onu?.."

"Annen kaçtı. İri Marge onu korur. Ve senin güvende olmanı istiyor."

"Biliyorum. Haydi gidelim," dedi Leni tatsız bir sesle.

"Önümüzde uzun bir yürüyüş var. Bunu yapabilecek misin?"

Leni başını salladı.

Matthew önde, Leni arkada patikaya saptılar. Leni delikanlıya yetişmekte zorlanıyordu.

Saatlerce hiç kimseyi görmeden tırmandılar. Patika sarp, kayalık bir uçurum boyunca kıvrılıyordu. Aşağıda denizi, kayalara vuran dalgaları görebiliyorlardı. Her dalganın etkisiyle zemin titriyordu ya da belki de şu anda çok iyi hissetmediği için Leni'ye öyle geliyordu. Zemin bile güvenilmez olmuştu sanki.

Matthew sonunda aradığı yeri buldu: mor acı baklaların kümелendiği, geniş, otlarla dolu bir alan. Zirveler karla kaplıydı ve altlarında Dall koyunlarının beyaz noktacıklar halinde görüldüğü kayalıklar uzanıyordu.

Matthew sırt çantasını yere bırakıp Leni'ye döndü. Ona füme somonlu sandviç ve ısınmış bir kutu kola verdi. Leni yemeğini yerken Matthew küçük kamp çadırını kurdu.

Önünde bir ateş yaktığı çadırın turuncu kapağını açık bir şekilde tutturduktan sonra otların üstüne, Leni'nin yanına oturdu. Kolunu onun omzuna attı. Leni de ona yaslandı.

“Onu koruması gereken sadece sen değilsin, biliyorsun,” dedi Matthew. “Hepimiz size sahip çıkacağız. Kaneq'te bu işler hep böyle yürür.”

Leni bunun doğru olmasını çok isterdi. Annesi ve kendisi için güvenli bir yer olduğuna, hayatlarını sil baştan ve korkunç bir sonda doğmayan yeni bir başlangıcın üstüne kurabileceklerine inanmak istiyordu. En çok istediği de artık annesinin güvenliğinden tek başına sorumlu hissetmemektir.

Matthew'a döndü. Onu öyle çok, öyle çaresizce seviyordu ki uzun süre suyun altında tutulduğu için oksijene ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. “Seni seviyorum.”

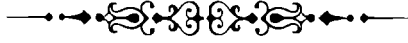
“Ben de seni,” dedi Matthew.

Alaska'nın uçsuz bucaksızlığına tepeden baktıkları bu noktada bu sözler kulağa nasıl da küçük geliyordu. Tanrılara sallanan bir yumruk gibi.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ BİR

Onun görevi Leni'yi güvende tutmaktı. Leni onun Kuzey Yıldızı'ydı. Matthew bunun kulağa aptalca, kızlara özgü bir şey gibi ve romantik geldiğini, insanların onlara bu tür şeylerden anlamak için çok genç olduklarını söyleyeceğini biliyordu ama öyle değildi işte. Annesi ölünce insan bir anda büyüyordu.

Annesini koruyamamış, kurtaramamıştı.

Ama artık daha güçlüydü.

Önceki gece Leni'yi bir an olsun kollarından bırakmamıştı, onu sevip okşamış, kötü rüyalar görürken irkildiğini hissetmiş, hıçkırıklarını dinlemişti. İnsanın annesiyle ilgili kâbuslar görmesinin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdi.

Sonunda günün ilk ışıkları kamp çadırının turuncu, naylon duvarlarından içeri süzülünce Leni'nin yanından sessizce kalktı. Genç kızın sessizce horlaması karşısında gülümseyerek bir önceki günün giysilerini ve yürüyüş botlarını giyip dışarı çıktı.

Gökyüzünü kaplayan gri bulutlar patikanın üstüne çökmüştü. Esinti bir iç çekişten daha kuvvetli değildi ama bunlar ağustosun son günleriydi. Yapraklar geceleri renk değiştiriyordu. Bunun ne anlama geldiğini ikisi de bilirdi. Zirvede değişim aşağıdakinden bile daha hızlı yaşanırdı.

Matthew önceki gecenin küllerinin üstüne yeni bir ateş yaktı. Bir kayaya oturup öne eğildi ve titreşen alevleri seyretti. Hızlanan esinti alevlere dans ettiriyordu.

Şimdi ateşin başında tek başına otururken, Leni'yi buraya getirmekle ve Cora'yı Kaneq'te bırakmakla hata etmiş olmaktan korktuğunu kendine itiraf edebilirdi. Arkasını döndüğünde Ernt'ü bir elinde tüfek, diğerinde bir viski şişesiyle patikadan onlara doğru yürürken görmekten korktuğunu.

Daha çok Leni için korkuyordu çünkü bu işin sonu ne olursa olsun, her şeyi kusursuz bir şekilde yapıp annesini de kurtararak kaçabilse bile kalbinin bir köşesi hep kırık olacaktı. Bir ebeveyni nasıl kaybettiğin ya da o ebeveynin berbat bir insan olması hiçbir şeyi değiştirmezdi; çocuklar kaybettikleri ebeveynin yasını son- suza dek tutardı. Matthew bir zamanlar sahip olduğu annenin yasını tutuyordu. Leni'nin de sahip olmak istediği babanın yasını tutacağını tahmin ediyordu.

Ateşin üstüne bir kamp çaydanlığı koydu.

Arkasında bir hışırtı ve kamp çadırının fermuarının sesini duydu. Leni çadırın kapağını kaldırıp dışarı çıktı. Saçını örerken gözüne bir yağmur damlası düştü.

"Hey," dedi Matthew ona kahve uzatırken. Metal kupanın üstüne bir yağmur damlası daha düştü.

Leni kupayı iki eliyle birden tutup Matthew'un yanına oturdu ve ona yaslandı. Üçüncü yağmur damlası çaydanlığın üstüne düştü ve cızırdayarak buhar oldu.

"Harika zamanlama," dedi Leni. "Yağmurun tepemize in- mesi an meselesi."

"Glacier Sırtı'nda bir mağara var."

Leni ona baktı. "Uzak kalamayacağım."

"Ama annen dedi ki..."

"Korkuyorum," dedi Leni alçak sesle.

Matthew onun sesindeki belirsizliği duymuş, ona sadece korktuğunu söylemediğini, ondan bir şey istediğini anlamıştı.

Onu anlıyordu.

Leni doğru cevabın ne olduğunu bilmiyor ve yanılmaktan korkuyordu.

“Sence annem için geri dönmeli miyim?”

“Bence sevdiğin insanların yanında durmalısın.”

Matthew, Leni’nin rahatladığını gördü. Ve sevgisini.

“Üniversiteye gidemeyebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi? Yani kaçarsak babamın bizi aramayacağı bir yere gitmek zorunda kalırız.”

“Ben de sizinle gelirim,” dedi Matthew. “Nereye giderseniz gidin.”

Leni derin bir nefes aldı. Her an çökecekmiş gibi titrek görünüyordu. “Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun Matthew?”

“Neyimi?”

Leni delikanlının karşısına, ıslak çimenlerin üstüne düz çöktü ve yüzünü soğuk ellerinin arasına alıp onu öptü. Ağzında kahve tadı vardı. “Her şeyini.”

Sonrasında söylenecek çok fazla şey kalmamıştı. Matthew, Leni’nin aklının başka yerde olduğunu ve annesinden başka bir şey düşünemediğini biliyordu. Dişlerini fırçalayıp uyku tulumunu toplarken bile gözleri doluyordu. Geri dönmenin onu ne kadar rahatlatmıştı her halinden belliydi.

Matthew onu kurtaracaktı.

Bunu yapacaktı. Bir yolunu bulacaktı. Polise, basına ya da babasına gidecekti. Hatta belki de Ernt’e giderdi. Zorbalar her zaman üstlerine gidildiğinde geri adım atan korkaklardan çıkardı.

Bu işe yarardı.

Ernt’ü Leni ve Cora’dan ayırıp yeni bir hayat kurmalarına yardım edeceklerdi. Leni, Matthew’la üniversiteye gidebilirdi. Belki Anchorage’a değil. Hatta belki de Alaska’da bir üniversiteye bile değil ama kimin umurundaydı ki bu. Matthew’un tek istediği onunla birlikte olmaktı.

Dünyanın herhangi bir yerinde yeni bir başlangıç yapabilirlerdi.

Kahvaltılarını ettiler, kamp eşyalarını topladılar. Fırtına bütün şiddetiyle vurduğunda patikanın on beş metrelik kısmını ancak geride bırakmışlardı. Çok dar bir yerden geçtikleri için tek sıra halinde yürümek zorundaydılar.

Matthew şiddetli yağmurun ve sert rüzgârın sesini bastırmak için, “Yanımdan ayrılma,” diye bağırdı. Montu, karıştırılan iskanbil kâğıtlarını anımsatan bir ses çıkarıyordu. Yağmur yüzünden suratına yapışan saçlar görüşünü kapatıyordu. Elini arkaya uzatıp Leni’nin elini tuttu. Ama eli elinden kurtuluverdi.

Patikaya akan su, taşları kayganlaştırmıştı. Sol taraflarında titreşen yakı otlarının rüzgâr ve yağmur yüzünden kırılan dalları yere saçılmıştı.

Patika kararmış, çöken pus yüzünden göz gözü görmez olmuştu. Matthew gözlerini kırıştırarak etrafını görmeye çalışıyordu.

Yağmur naylon kapüşonuna âdeta kurşun gibi yağıyordu. Matthew’un yüzü ıslaktı ve su yanaklarından süzülüp yakasından içeri akıyor, kirpiklerinde birikiyordu.

Bir ses duydu.

Bir çığlık.

Hızla döndü. Leni arkasında yoktu. Matthew ona seslenerek geri yürümeye başladı. Bir ağaç dalı yüzüne sertçe çarptı. Sonra onu gördü. Altı metre kadar uzağındaydı ve patikanın sağ kenarında, çok uçta duruyordu. Matthew onun bir hata yaptığını gördü. Leni’nin ayağı kaydı ve genç kız boşluğa bastı.

Çığlık atarak dengesini sağlamaya, kendini düzeltmeye çalıştı, tutunacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için elini uzattı.

Ama hiçbir şey yoktu.

“Leni!” diye haykırdı Matthew.

Ve Leni düştü.

Acı.

Leni pis kokulu karanlığın içinde, çamurun üstünde uyandı. Her hareketi canını yakıyordu. Bir yerden su damlıyordu. Taşın üstüne düşen yağmur damlaları. Havada ekşimsi bir koku vardı, ölü ve çürümeye yüz tutmuş şeylere has bir koku.

Göğsünde bir şeyin kırıldığından –belki bir kaburga– emindi. Belki de sol kolu da kırıktı. Ya kırılmıştı ya da omzu çıkmıştı.

Sırt çantasının üstüne düşmüştü. Belki de hayatını sırt çantası kurtarmıştı.

Ne ironik.

En ufak bir hareketin neden olduğu yakıcı acıyı düşünmemeye çalışarak çantanın askılarını omuzlarından kaydırды. Çantadan kurtulması çok uzun sürdü ve sonunda kurtulunca bir süre kolları ve bacakları iki yana açık halde, nefes nefese, midesi bulanarak kıpırdamadan yattı.

Kıpırda Leni.

Dişlerini sıkarak yan dönünce derin ve yapış yapış çamurun içine düştü.

Hızlı hızlı soluyarak ve ağlamamak için kendini zor tutarak kafasını kaldırdı ve etrafa baktı.

Karanlık.

Burası çok pis kokuyordu, çürümüş atık ve küf gibi. Zemin derin bir çamurla kaplı, etraf ıslak taş duvarlarla çevriliydi. Ne zamandır baygındı acaba?

Kırık kolunu vücuduna bastırarak yavaşça emekledi. Büyük bir acıyla, zaman ve suyun bir çay tabağı şekli verdiği bir taş parçasına vuran ışığa doğru ilerledi.

Canının acısından kustu ama durmadı.

Biri ona sesleniyordu. Sürünerek kavisli taş parçasının üstüne tırmandı. Yağmurdan göz gözü görmüyordu. Çok yukarıda Matthew'un ceketinin bulanık kırmızısını gördü. "Leniii!"

"Buradayım!" Leni bağırmaya çalışmıştı ama göğsündeki acı buna izin vermemişti. Sağlam kolunu salladı fakat Matthew'un

onu göremeyeceğini biliyordu. Başının üstündeki aralık en fazla bir banyo küveti genişliğindeydi. Aralıksız düşen yağmur damlaları karanlık mağarada güçlü bir gürültüye neden oluyordu. Leni sesinin yettiğinde, “Yardım getir!” diye bağırdı.

Matthew yarığın kenarından eğildi ve kayanın içinden inatla büyümüş bir ağaca uzanmaya çalıştı.

Onu çıkarmak için aşağı inecekti.

“Hayır!” diye haykırdı Leni.

Matthew bir bacağına yarıktan içeri sarkıtıp basacak bir yer aradı. Sonra durdu, belki de kararını gözden geçiriyordu.

Aynen öyle. Dur. Çok tehlikeli. Leni sağanak yağışta odaklanmaya çalışarak gözlerini sildi.

Matthew ayağını basacak bir yer bulunca kendini yarığın kenarından aşağı sarkıttı ve taş duvarda asılı kaldı.

Uzun süre gri, taş duvarın üstünde kırmızılı mavili bir X çizerek durdu. Sonra sol tarafındaki ağaca uzandı ve onu test eder gibi çekiştirdi. Ağaca tutunarak ayağını daha aşağıdaki bir çıkıntıya uzattı.

Leni taşların takırtısını duyunca ne olduğunu anladı ve olanları şaşkınlık ve dehşet içinde, ağır çekimde izledi.

Ağaç kayalık duvardan söküldü.

Matthew düşerken ağaç hâlâ elinin arasındaydı.

Taş, şist, çamur, yağmur ve Matthew son hızla düşüyordu. Matthew’un çığlığı dökülen taşların oluşturduğu çığda kaybolmuştu. Delikanlı dalları kırarak, taşlara çarparak ve duvarda sekerek aşağı yuvarlanıyordu.

Leni kolunu yüzüne kapattı ve üstüne yağan molozdan, taşlardan korunmak için başını çevirdi. Taşlardan biri yanağını kesti. “Matthew. *Matthew!*”

Son düşen taşı gördüğünde kaçmak için çok geç kalmıştı.

Leni annesiyle birlikte babasının hurdaların arasından çıkardığı kanoda Tutka Koyu'ndaydı. Annesi en sevdiği filmde, Aşk Bahçesi'nden bahsediyordu. Yolunda gitmeyen bir gençlik aşkının hikâyesi. "Warren'ın Natalie'yi sevdiği belli ama bu yetmiyor işte."

Leni onu dinlemiyordu bile. Önemli olan sözcükler değildi. İçinde oldukları andı. O ve annesi aylıklık ediyor, bambaşka bir hayat yaşıyor, onları kulübede bekleyen onca işi yok sayıyorlardı.

Bu, annesinin kuşların gökyüzüyle buluştuğunu söylediği güneşli günlerden biriydi ama Leni'nin masmavi gökyüzünde gördüğü tek kuş, kanat genişliği iki metreyi bulan bir kel kartaldı. Biraz ötede, denize uzanan siyah bir kayanın üstünde yan yana yatan foklar kartala bağıırıyordu. Sahil kuşlarının sesleri duyuluyordu ama onlar uzak duruyorlardı. Bir ağacın üst dallarından birinde, kocaman bir kartal yuvasının yakınında küçük, pembe bir köpek tasması ışıldıyordu.

Kanonun yakınından geçen bir tekne sakin suyu dalgalandırdı.

Turistler el sallayarak fotoğraf makinelerine sarıldılar.

"Bu insanları gören de ilk kez kano görüyorlar sanır," dedi annesi ve küreğini aldı. "Pekâlâ, artık eve dönsek iyi olacak."

"Bitmesini hiç istemiyorum," dedi Leni sızlanır gibi.

Annesinin gülümsemesi yabancıydı. Bir şey farklıydı sanki. "Ona yardım etmelisin bebeğim. Kendine yardım etmelisin."

Bir anda kano hızla yan yatınca içindeki her şey —ışşeler, termoslar ve gündelik sırt çantası— suya döküldü.

Annesi çılgık atarak Leni'nin yanından yuvarlandı ve suya düşüp gözden kayboldu.

Kano düzeldi.

Leni kanonun yan tarafından eğilip aşağı baktı. "Anne!"

Suyun içinden bıçak kadar keskin bir yüzgeç yükseldi, yükseldi ve neredeyse Leni'yle aynı boya gelince durdu. Katil balina.

Yüzgeci güneşin önünü kapatmış, gökyüzünü karanlığa gömmüştü. Her şey kararmıştı.

Leni balinanın kuyruğunu savurarak ve su püskürterek ona doğru süzüldüğünü gördü. Nefesinde, çürüyen balıkların kokusu vardı.

Gözlerini açtığında nefes nefeseydi. Kafası keskin bir acıyla zonkluyordu ve ağzında kan tadı vardı.

Dünya gerçekten karanlıktı ve pis kokuyordu. Çürük ve ekşi.

Leni yukarı baktı. Matthew ayakları Leni'nin başının üstüne gelecek şekilde iki taş duvarın arasında asılı duruyordu, sırt çantası yüzünden sıkışmış olmalıydı.

“Matthew? Matthew?”

Delikanlı ona cevap vermedi.

(Belki cevap veremiyordu. Belki de ölmüştü.)

Leni'nin yüzüne bir şey damladı. Leni onu eliyle sildi, kan tadı aldı.

Doğrulup oturmaya çalıştı. Acı o kadar keskindi ki kendi üstüne kustu ve bayıldı. Kendine geldiğinde göğsüne yayılan kusmuğunun kokusu yüzünden az kalsın bir daha kusacaktı.

Düşün. Ona yardım et. Leni, Alaskalıydı. Sağ kalmayı başatabilirdi. Sağ kalmak, yapmayı bildiği tek şeydi. Babasının ona öğrettiği tek şey.

“Bir yarıktayız Matthew. Ayı mağarasında değil. Yani bu iyi haber.” Kahverengi ayılar uyuyacak bir yer bulmak için yarıklara girmezdi. Leni santim santim ilerleyerek ve elleriyle ıslak taş duvarları yoklayarak yarığın etrafını dolaştı. Çıkış yoktu. Tekrar çay tabağına benzeyen kayanın üstüne tırmanıp yukarı, Matthew'a baktı. “Pekâlâ. Tek çıkış yolu yukarısı.”

Matthew'un bacağından akan kan yere, yanına damladı.

Leni ayağa kalktı. “Tek çıkış yolunu tıkıyorsun. Bu yüzden seni oradan kurtarmam gerekecek. Sanırım sorun sırt çantan.” Çantası Matthew'un iri cüssesine eklenerek sıkışıp kalmasına neden olmuştu. “Çantayı sırtından çıkarabilirsem düşersin.”

Düşmek. Kulağa harika bir fikir gibi gelmiyordu ama Leni'nin aklına daha iyisi de gelmiyordu.

Tamam.

Nasıl yapacaktı bunu?

Çok yavaş hareket ederek uyuşuk elini pantolonunun beline sıkıştırdı. Çay tabağı şeklindeki kayadan yarı kayarak yarı düşerek çamur birikintisinin içine indi. Göğsüne saplanan keskin acıyla inledi. Acil durum çantasını karıştırıp bıçağını buldu. Bıçağı dişlerinin arasına sıkıştırıp Matthew'un ayaklarının altına kadar emekledi.

Şimdi tek yapması gereken ona ulaşmak ve askıları keserek onu çantadan kurtarmaktı.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Ayaklarına bile ulaşamıyordu.

Tirmansam? Ama nasıl? Sadece bir kolu sağlamdı ve hem duvar ıslak hem de kaygandı.

Kayaların üstüne çıksam?

Büyük, yassı kayalar bulup onları duvarın dibine çekti ve becerebildiği kadar üst üste yığdı. Bunu yapması çok uzun sürdü. Arada iki kez bayıldığından emindi, kendine gelince kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşık kırk santimlik bir basamak oluşturunca derin bir nefes alıp taşların üstüne çıktı.

Ama ağırlığı binince taşlardan biri altından kayıverdi.

Leni sakatlanan kolunu çok kötü çarparak yere düştü ve çığlık attı.

Dört kez daha denedi ve her defasında düştü. İşe yaramayacaktı bu. Taşlar fazla kaygan oldukları için üst üste yığıldıkları zaman denge sağlanmıyordu.

“Pekâlâ.” Demek taşların üstüne çıkmayı unutmaması gerekecekti. Belki de bunu en başından akıl etmeliydi.

Çamurun içinden duvara yaklaştı ve soğuk, nemli yüzeye dokundu. Sağlam elini duvarın üstünde dolaştırarak her tümseği, her girintiyi çıkıntıyı yokladı. Matthew'un iki yanından aşağı biraz ışık vuruyordu. Leni sırt çantasından kafa fenerini bulup başına taktı. Işıktaki bakınca taş yüzeydeki farklılıkları, delikleri, çıkıntıları ve ayak basılabilecek yerleri daha iyi görebilmişti.

Yukarıya ve yana doğru yoklamaya devam edince ayağını dayayabileceği küçük bir çıkıntı bulup oraya bastı. Dengesini sağlayınca yoklamaya devam ederek bir tane daha çıkıntı aramaya başladı.

Yine düştü ve bir süre sersemlemiş halde, nefes nefese ve Matthew'a bakarak yattı. "Tamam. Bir daha deneyeceğim."

Her denemesinde yarığın duvarında yeni bir çıkıntı ezberliyordu. Altıncı denemesinde Matthew'un sırt çantasına tutunacak kadar yukarı çıkmayı başardı. Matthew'un sol bacağı bakamayacağı kadar kötü görünüyordu; bir kemik, yırtılan etin arasından dışarı fırlamıştı ve ayağı neredeyse ters dönmüştü.

Başı yana düşmüş halde, kıpırdamadan duruyordu. Yüzünü kaplayan kan yüzünden tanınmaz haldeydi.

Leni onun nefes alıp almadığını anlayamadı.

"Buradayım Matthew. Sık dişini," dedi. "Çantanı kesip seni kurtarmaya çalışacağım." Derin bir nefes aldı.

Çakısının bıçağıyla sırt çantasının omuz ve bel kayışlarını kesti. Bunu tek eliyle yapması çok uzun sürdü ama sonunda başardı.

Hiçbir şey olmadı.

Bütün kayışları kesmesine rağmen Matthew yerinden kıpırdamamıştı. Değişen bir şey olmamıştı.

Var gücüyle delikanlının sağlam bacağına asıldı.

Yine hiçbir şey olmadı.

Leni ona bir kez daha asıldı, dengesini kaybetti ve çamurun ve taşların arasına düştü.

Yarığın ağzına doğru, "Ne?" diye haykırdı. "Neee?"

O sırada bir metal tıkırtısı duyuldu ve taş a bir şey çarptı.

Matthew duvara çarparak büyük bir gümbürtüyle Leni'nin yanına, çamurun içine düştü. Sırt çantası Leni'nin yanına düşüp üstüne çamur sıçrattı.

Leni hızla Matthew'un yanına gitti ve başını kucağına alıp çamurlu eliyle kanlı yüzünü sildi. "Matthew? Matthew?"

Matthew hırıltılı bir şekilde öksürdü. Leni az kalsın göz yaşlarına boğulacaktı.

Onu çamurun içinden çay tabağı şeklindeki kayaya sürükledi. Binbir güçlkle ve nefes nefese kalarak onu oyuklu taş yüzeyin üstüne çekmeyi başardı.

Kendisi de yanına tırmanıp, “Buradayım,” dedi. Ağladığını ancak gözyaşları Matthew’un çamurlu yüzüne damlayınca fark etti. “Seni seviyorum Matthew. İyi olacağız. Sen ve ben. Göreceksin. Biz...” Konuşmaya devam etmeye çalıştı. Buna ihtiyacı vardı ama tek düşünebildiği Matthew’un burada olmasının kendi suçu olduğuydu. Onun hatasıydı bu. Matthew onu kurtarmaya çalışırken düşmüştü.

Leni boğazı acıyana kadar çığlık attı ama dışarıda onları duyacak kimse yoktu. Yardıma gelen de. Yarığa düşmeleri şöyle dursun, patikada olduklarından bile kimsenin haberi yoktu.

Düşen Leni’ydi.

Matthew onu kurtarmaya çalışmıştı.

Ve şimdi bu haldeydiler. Harap. durumda, bu soğuk taşın üstünde birbirlerine sokulmuş halde kan kaybediyorlardı.

Düşün.

Matthew yanında yatıyordu, yüzü kan içindeydi ve tanınmayacak kadar şişmişti. Yüzünden kanlı bir köpek kulağı gibi sıyrılan bir deri parçasının altından kırmızı beyaz kemiği görünüyordu.

Yağmur devam ediyordu. Kaya duvarlardan akan su, çamuru koyu kıvamlı bir su birikintisine dönüştürmüştü. Etrafları suyla kaplanmış, üstünde oturdukları kayanın oyuk kısmı da suyla dolmuştu. Yağmurun arasından süzülen cılız gün ışığında Leni, Matthew’un kanının pembeye döndüğünü görebiliyordu.

Ona yardım etmeliyim. Bize yardım etmeliyim.

Matthew’un üstünden geçip kayadan indi ve delikanlının sırt çantasında muşamba aradı. Onu tek eliyle doğru şekilde bağlaması biraz zaman aldı ama sonunda iki büyük termosu dolduracak kadar yağmur suyu biriktirecek bir oluk yaratmayı başardı. Termoslardan biri dolunca diğerini oluğun altına yerleştirdi ve tekrar kayanın üstüne tırmandı.

Matthew'un başını kaldırıp su içmesini sağladı. Delikanlı suyu güçlükle yuttu, öğürdü, öksürdü. Leni termosu kenara bırakıp Matthew'un sol bacağına baktı. İçinden kırık bir kemik parçası fırlamış bir hamburger yığınınına benziyordu.

Çantalara gitti ve içlerinden işine yarayacak ne varsa çıkardı. İlk yardım malzemeleri iyi durumdaydı. Antiseptik sprey, gazlı bez, aspirin ve ped buldu. Kemerini çıkardı. "Bu sana pek iyi hissettirmeyecek. Bir şiire ne dersin? Robert Service'i ne çok severdik, hatırlıyor musun? Çocukken en güzel şiirlerini ezbere okurduk."

Kemerini Matthew'un uyluğuna sarıp onu bağirtana kadar sıktı. Canının ne kadar yandığını bildiği için ağlayarak bir kez daha sıktı ve Matthew o anda kendinden geçti.

Yaraya örttüğü gazlı bez ve pedleri bantla tutturdu.

Sonra onu kırık kolunun ve çatlak kaburgasının izin verdiği ölçüde kucakladı.

Lütfen ölme.

Belki Matthew onu hissedemiyordu. Belki de o da Leni kadar üşüyordu. İkisi de sırlıslıklamdı.

Ona orada olduğunu hissettirmeliydi.

Şiirler. Matthew'a doğru eğildi ve dişlerinin takırdamasını bastırmaya çalışarak titrek ve boğuk bir sesle kulağına fısıldadı: "Hiç ay ısl ıslken Yalnız Topraklar'da dışarıda kaldın mı..."

Bir şeyler duyuyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen karmakarışık sesler, bir havuza saçılmış gibi ayrı yönlerle süzülen harfler.

Kıpırdamaya çalıştı. Yapamadı.

Uyuşmuştu. Tenine iğneler batıyordu sanki.

Acı. Etinden et kopuyormuş gibi bir acı. Kafası patlamak üzereydi, bacağı alev almıştı.

Tekrar kıpırdamaya çalıştı, inledi. Düşünemiyordu.

Neresiydi burası?

Vücudunun büyük bir kısmı acıdan ibaretti. Geriye kala kala bu kalmıştı. Acı. Körlük. Yalnızlık.

Hayır.

O da var.

Ne demekti bu?

“MatthewMatthewMatthew.”

Matthew o sesi duydu. Bunun bir anlamı vardı sanki ama neydi?

Acı diğer her şeyi yok ediyordu. Düşünemeyeceği kadar kötü bir baş ağrısı. Kusmuk, küf ve çürüme kokusu. Ciğerleri ve burun delikleri sızlıyordu. İnlemeden nefes alamıyordu.

Acısını incelemeye, küçük farkları görmeye başladı. Başında bir basınç oluşuyordu, zonklar gibi, sıkıştırılır gibi. Bacağında bıçak saplanıyormuş gibi keskin bir acı, ateş ve buz.

“Matthew.”

Bir ses. (Onun sesi.) Yüzündeki güneş ışığı gibi.

“Buradayım. Buradayım.”

Anlamsız.

“Hişşttherşeyyolunda. Buradayım. Sanabirbikâyedahaanlatacağım. BelkiSamMcGee’yi.”

Bir dokunuş.

Izdırap. Çıglık attığını sandı.

Belki de bunların hepsi bir yalandı.

Ölüyordu. Canının çekildiğini hissediyordu. Acı bile geçmişti.

Islaklığın ve soğğun içinde, altına işeyen, kusan, çıgliklar atan bir et yığınının dönüşmüştü. Bazen solunumu duruyordu ve yeniden başladığı zaman öksürüyordu.

Koku berbattı. Küf, gübre, idrar, kusmuk. Böcekler üstünde dolaşıyor, kulaklarının içinde vızıldıyordu.

Onu hayatta tutan tek şey O'ydu.

Durmadan konuşuyordu. Neredeyse anlamlı gelen kafiyeli sözcükler. Onun nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Uyanık olduğu, uyuduğu zamanları ayırt edebiliyordu. Ona su veriyor, içmesini sağlıyordu.

Matthew'un şimdi burnu kanıyordu. Kanın tadını alabiliyor, yapış yapış kıvamını hissedebiliyordu.

Leni'nin gözlerinden su akıyordu.

Hayır. Doğrusu bu değildi.

Ağlıyordu.

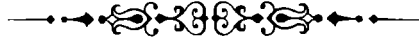
Matthew buna tutunmaya çalıştı ama diğer her şey gibi bu da tutunamayacağı bir hızla bulanıklaşıp yok oldu. İşte yine süzölmeye başlamıştı.

O.

SeniseviyorumMatthewsakınbenibırakma.

Bilinci ondan uzaklaşıyordu. Matthew onu tutmaya çalıştı ama başaramadı ve yeniden pis kokulu karanlığın içine gömüldü.

YİRMİ İKİ

İki korkunç ve dondurucu gecenin sonunda Matthew ilk kez kıpırdadı. Uyanmadı, gözlerini açmadı ama inledi ve diliyle boğulur gibi korkunç bir ses çıkardı.

Gökyüzünün eşkenar dörtgen şeklinde bir parçası tepeden onlara bakıyordu. Yağmur nihayet dinmişti. Leni kayanın yüzeyini, bütün çıkıntıları, girintileri ve ayak basılacak yerleriyle çok net görebiliyordu.

Matthew ateşler içinde yanıyordu. Leni ona biraz daha aspirin içirdi ve kalan antiseptiği yarasının üstüne döküp yeni bir gazlı bez ve bantla sardı.

Yine de onun canının çekildiğini hissedebiliyordu. Leni'nin yanındaki harap vücutta ondan bir şey kalmamıştı. "Sakın beni bırakma, Matthew."

Uzak bir vızıltı, bir helikopter pervanesinin *pat pat pat* edişi karanlığın içine kadar ulaştı.

Leni, Matthew'un yanından güçlkle doğrulup çamurun içine indi. "Buradayız!" diye seslenerek gökyüzünün görüldüğü aralığa doğru seslendi.

Kayalık duvara neredeyse yapıştı ve sağlam kolunu sallayarak bağırdı: "Buradayız! Aşağıda!"

Köpek havlamaları, hararetli bir şekilde konuşan insanların sesleri duyuluyordu.

Bir el fenerinin ışığı yarığın içinde parladı.

“Lenora Allbright,” diye seslendi kahverengi üniformalı bir adam. “Sen misin?”

Biri, “Önce seni çıkaracağız Lenora,” dedi. Güneş ışığı ve gölge karışımında Leni bunu söyleyenin yüzünü seçemiyordu.

“Hayır! Önce Matthew. O... daha kötü durumda.”

Sonra kendini bir kafesin içinde kayalık duvardan yukarı çekilirken buldu. Kafes taşlara çarptıkça tangırdıyordu. Leni’nin bütün göğsüne, kolundan aşağıya doğru keskin bir acı yayıldı.

Kafes bir tangırtıyla yere kondu. Güneş ışığı Leni’nin gözünü kamaştırdı. Etrafı üniformalı adamlar, deli gibi havlayan köpeklerle çevrildi. Düdük sesleri duyuluyordu.

Gözlerini kapattı ve çimenlik alandan patikaya doğru taşındığını hissetti. Helikopterin gürültüsünü duyuyordu. “Matthew’u beklemek istiyorum!” diye bağırdı.

Üniformalı biri yüzünü ona iyice yaklaştırarak, “İyi olacaksın küçük hanım,” dedi. Burnu bir mantar gibi yayvandı. “Sizi hava yoluyla Anchorage’daki hastaneye götüreceğiz.”

Leni sağlam eliyle adamın yakasına yapıştı ve onu kendine çekip, “Matthew,” dedi.

Adamın yüzünün değiştiğini gördü. “Delikanlıyı mı diyorsun? Hemen arkanda. Onu da çıkardık.”

Ama ona Matthew’un iyi olacağını söylemedi.

Leni gözlerini yavaşça açtı ve akustik tavan kaplamalarının arasında çizgi halinde parlayan uzun, ince bir lamba gördü. Odada baş

döndürecek kadar tatlı bir koku vardı ve içerisi çiçek buketleri ve balonlarla doluydu. Kaburgaları nefes almakta zorlanacağı kadar sıkı sarılmıştı ve kırık kolu alçıdaydı. Yanındaki pencereden açık mor gökyüzü görünüyordu.

“Bebeğim kendine geldi,” dedi annesi. Yüzünün sol tarafı şiş, alını siyah ve mordu. Üstündeki kırıışık ve kirli giysiler bir annenin yaşadığı endişenin habercisiydi. Annesi Leni’yi alnından öptü ve yumuşak bir hareketle saçlarını kenara çekti.

“İyisin,” dedi Leni rahat bir nefes alarak.

“Ben iyiyim Leni. Asıl sizin için endişelendik.”

“Bizi nasıl buldular?”

“Her yeri aradık. Endişeden aklımı kaçıracaktım. Herkes gibi. Tom sonunda karısının kamp yapmayı sevdiği bir yeri hatırladı. Oraya bakmaya gidince kamyoneti buldu. Arama kurtarma ekipleri düştüğünüz yerde kırık dallar görmüş. Tanrı’ya şükür.”

“Matthew beni kurtarmaya çalışıyordu.”

“Biliyorum. Bunu ilk yardım ekibine onlarca kez söylemişsin.”

“O nasıl?”

Annesi, Leni’nin yanağına dokundu. “İyi değil. Geceyi atlabileceğinden emin değiller.”

Leni doğrulmaya çalıştı. Aldığı her nefes, küçücük bir hareket bile canını yakıyordu. Elinin üstüne bir iğne takılıydı ve yanındaki morluğun üstüne ten rengi bir bant yapıştırılmıştı. Leni iğneyi çıkarıp kenara attı.

“Ne yapıyorsun?” dedi annesi. “İki kaburgan kırık.”

“Matthew’u görmeliyim.”

“Şu an gece yarısı.”

“Umurumda değil.” Leni çıplak, ezik ve çizikler içindeki bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı. Annesi, ona tutunsun diye yanına geldi. Birlikte ağır adımlarla yataktan uzaklaştılar.

Kapıya gelince annesi perdeyi kaldırdı, dışarı baktı ve başıyla onay verdi. Odadan çıkınca kapıyı arkalarından yavaşça kapattı. Leni çoraplı ayaklarıyla attığı kısa ve acı veren adımlarla annesinin peşi

sıra bir koridordan diğerine geçti ve sonunda yoğun bakım ünitesi denen bol aydınlatmalı, soğuk ama kullanışlı bir alana geldiler.

“Burada bekle,” dedi annesi. Önden gidip odalara baktı. Sağ taraftaki son odaya gelince arkasına döndü ve Leni’ye onu takip etmesini işaret etti.

Leni annesinin arkasındaki kapıya asılı şeffaf plastik kılıfın içindeki panoda “WALKER, MATTHEW” yazdığını gördü.

“Zor olabilir,” dedi annesi. “Kötü görünüyor.”

Leni kapıyı açıp içeri girdi.

Her yerde bipleyen, vızıldayan ve insan nefesi gibi sesler çıkaran makineler vardı.

Yataktaki delikanlı, Matthew olamazdı.

Kafası tıraş edilmiş ve bandajla sarılmıştı, yüzünde zikzak çizen gazlı bez, sızan kan yüzünden pembeleşmişti. Tek gözünün üstüne koruyucu bir kapak örtülmüştü, diğeri şiş ve kapalıydı. Tek bacağı havaya kaldırılmıştı, deri bir askıda, yataktan elli santim yukarıda duran bacağı o kadar şişmişti ki daha çok kütüğe benziyordu. Leni’nin onun tek görebildiği yeri bandajın ucundan çıkan büyük ve mor ayak parmakları oldu. Yana sarkmış ağzından çıkan hortum onu bir inip bir kalkarak göğsünü şişiren ve boşaltan bir makineye bağlıyordu. Makine onun yerine nefes alıyordu.

Leni delikanlının sıcak ve kuru elini tuttu.

Matthew onun yüzünden, onu sevdiği için burada yaşam savaşı veriyordu.

Leni ona doğru eğildi ve “Sakın beni bırakma Matthew,” diye fısıldadı. “Lütfen. Seni seviyorum.”

Başka ne diyeceğini bilemedi.

Matthew’un onun dokunuşunu hissedebileceğini, nefesini duyabileceğini ve sözcüklerini anlayabileceğini umarak mümkün olduğunca yanında durdu. Ona saatler kadar uzun gelen bir sürenin sonunda annesi onu yataktan uzaklaştırdı ve “İtiraz yok,” diyerek odasına geri götürüp yatağına girmesine yardım etti.

“Babam nerede?” diye sordu Leni en sonunda.

“Marge ve Tom sayesinde hapiste.” Annesi gülümsemeye çalıştı.

“İyi,” dedi Leni ve annesinin irkildiğini gördü.

Ertesi sabah Leni ağır ağır uyandı. Kısa bir süre hoş bir unutkanlık yaşadı ama sonra gerçek onu yere devirdi. Annesini kapının yanında bir sandalyede omuzları çökmüş halde otururken buldu.

“Yaşıyor mu?”

“Geceyi çıkardı.”

Leni bu bilgiyi değerlendiremeden kapı çalındı.

Annesi kapıya dönerken Bay Walker içeri girdi. En az Leni’nin hissettiği kadar bitkin, yıpranmış ve boşlukta süzülür gibi hissettiği belliydi.

“Hey, Leni.” Kamyoncu şapkasını başından çıkarıp gergin bir tavırla iri ellerinin arasında sıktı. Bakışları Cora’ya kaydıysa da hemen tekrar Leni’ye geri çevrildi. Aralarında Leni’yi dışlayan, sözsüz bir konuşma geçmişti. “İri Marge, Thelma ve Tica da buradalar. Clyde sizin hayvanlara bakıyor.”

“Teşekkürler,” dedi Cora.

“Matthew nasıl?” dedi Leni doğrulmaya çalışarak. Göğsündeki acı yüzünden hırlar gibi bir ses çıkardı.

“İlaçla uyutuluyor. Beynindeki sinir bağlantılarında bir sorun var ve felç olabilir. Onu uyandırmaya çalışacaklar. Kendi başına nefes alıp alamadığına bakacaklar. Bunu yapabileceğini sanmıyorlar.”

“Yani hortumu çektikleri zaman öleceğini mi düşünüyorlar?”

Bay Walker başını salladı. “Sanırım yanında olmanı isterdi.”

“Ah, Tom,” dedi Cora. “Bilmiyorum. Zaten yaralı ve onu görmesi çok daha kötü olabilir.”

“Kaçmak yok anne,” dedi Leni yatağından inerken.

Bay Walker onu kolundan tutup dengesini sağlamasına yardım etti.

Leni ona baktı. “Yaralanmasının nedeni benim. Beni kurtarmaya çalışıyordu. Hepsi benim hatam.”

“Başka bir şey yapamazdı Leni. Annesine olanlardan sonra. Oğlumu tanırım. Bedelini bilse bile seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı.”

Leni bu sözlerin ona kendini daha iyi hissettirmesini isterdi ama öyle olmadı.

“O seni sevdi Leni. Bunu yaşadığı için mutluyum.”

Matthew artık yokmuş gibi konuşuyordu.

Leni, Bay Walker’ın onu odasından çıkarıp koridor boyunca yürütmesine izin verdi. Annesinin de hemen arkasında olduğunu hissediyordu, annesi zaman zaman elini uzatıp Leni’nin beline dokunuyordu.

Matthew’un odasına girdiler. Alyeska oradaydı, sırtını duvara yaslamış dikiliyordu. “Hey, Len,” dedi Leni’yi görünce.

Len.

Kardeşi gibi.

Alyeska, Leni’ye sarıldı. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama yaşanan trajedi, aralarında bir tür aile bağı kurmuştu. “O ne olursa olsun seni kurtarmaya çalışırdı. Matthew bu.”

Leni cevap veremedi.

Kapı açıldı ve üç kişi ekipmanlarını yanlarında sürükleyerek içeri girdi. Başlarında beyaz önlüklü bir adam, arkasında turuncu hastane tulumlu iki hemşire vardı.

Doktor, Leni ve annesine, “Sizin şurada durmanız gerek,” dedi. “Siz hariç, babası. Siz yatağın yanında durun.”

Leni kenara geçip duvara yaslandı. Alyeska’yla aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu ama sanki koca bir okyanus vardı. Bir kıyıda Matthew’u çok seven ablası, diğerinde düşmesine neden olan kız duruyordu. Alyeska uzanıp Leni’nin elini tuttu.

Doktor ve hemşireler Matthew'un yatağının etrafında ne yaptıklarını bilerek hareket ediyor, birbirlerine başlarıyla işaretler vererek konuşuyor, notlar alıyor, makineleri kontrol ediyor, yaşamsal değerleri kaydediyorlardı.

Sonra doktor, "Tamam mıyız?" dedi.

Bay Walker eğildi, Matthew'a bir şeyler fısıldadı ve bandajlı alnını öperken Leni'nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Geri çekildiğinde ağlıyordu. Doktora döndü ve başını salladı.

Matthew'un ağzındaki hortum yavaşça çekildi.

Bir alarm ötmeye başladı.

Leni, Alyeska'nın, "Haydi Mattie, başarabilirsin," dediğini duydu. Duvardan ayrıldı ve Leni'yi de yanına çekerek öne doğru bir adım attı.

Ve Bay Walker, "Sen dayanıklı bir çocuksun. *Diren*," dedi.

Bir alarm daha öttü.

Bip. Bip. Bip.

Hemşireler yüzlerinde bilen bir ifadeyle bakiştılar.

Leni konuşmaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutması imkânsızdı. "Bizi bırakma Matthew... lütfen..."

Bay Walker, Leni'ye ızdırıp dolu bir bakış attı.

Ve o sırada Matthew iç çeker gibi büyük bir nefes aldı.

Alarm sustu.

"Kendi başına nefes alıyor," dedi doktor.

Leni sersemletici bir rahatlamayla, "Geri döndü," dedi. "İyi olacak."

"Tanrı'ya şükür," dedi Bay Walker iç geçirerek.

"Fazla umutlanmayın," dedi doktor ve oda bir anda sessizliğe gömüldü. "Matthew kendi başına nefes alabilir ama hiçbir zaman uyanamayabilir. Bitkisel hayata girmiş olabilir. Uyansa bile önemli bilişsel hasarlar taşıması çok olası. Solunum başka bir şeydir, yaşamak bambaşka."

"Öyle demeyin," dedi Leni fazla yumuşak bir sesle. "Sizi duyabilir."

“O iyi olacak,” dedi Aly. “Uyanacak, gülümseyecek ve acıktığını söyleyecek. Karnı hep açıktır. Kitaplarından birini isteyecek.”

“O sıkı bir savaşıdır,” diye ekledi Bay Walker.

Leni hiçbir şey diyemedi. Matthew’un ilk nefesini aldığı andaki sevinç sarhoşluğu geçmişti. Bir lunaparktaki hız treniyle en yüksek noktaya çıkar gibi korkuya kafaüstü dalmadan önceki o katıksız coşku sadece bir nanosaniye sürmüştü.

“Seni bugün taburcu ediyorlar,” dedi annesi gözlerini hastane odasının duvarındaki televizyona dikmiş olan Leni’ye. *M*A*S*H*’te Radar, Hawkeye’a bir hikâye anlatıyordu. Leni kapatma düğmesine bastı. Yıllarca televizyon izleyebilmeyi dilemişti. Ama şimdi bu umurunda bile değildi.

Gerçekten de Matthew dışında herhangi bir şeyi umursamakta zorluk çekiyordu. Duygularına erişmesi imkânsızdı. “Gitmek istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi annesi saçlarını okşayarak. “Ama gitmek zorundayız.”

“Nereye gideceğiz?”

“Eve. Ama endişelenme. Baban hapiste.”

Ev.

Dört gün önce Matthew’la birlikte o yarığın içindeyken, Matthew kollarında ölmeden önce kurtarılmaları için dua üstüne dua ederken kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Matthew iyileşecekti, birlikte üniversiteye gideceklerdi, bir daire tutacak ve belki Chilkoot Charlie’s’te içki servisi yapıp büyük bahşişler toplayacaklardı. İki gün önce Matthew’un ağzındaki hortumu çıkarmalarını izlemiş, onun kendi başına nefes alabildiğini görmüş ve küçücük bir an umuda kapılmıştı ama sonra *hiçbir zaman uyanamayabileceğini* duyunca umudu kayalara çakılmıştı.

Şimdi gerçeği görebiliyordu.

O ve Matthew için üniversite diye bir şey olmayacaktı, bir çift sıradan âşık çocuk olarak sıfırdan başlamaları diye bir şey yoktu.

Artık Leni'nin kendine yalan söylemesi ya da mutlu sonları hayal etmesi imkânsızdı. Elinden gelen tek şey, Matthew'un yanında olmak ve onu sevmeye devam edebilmektir.

Bence insan sevdiği insanların arkasında durmalı. Matthew öyle demişti ve Leni de öyle yapacaktı.

“Gitmeden Matthew’u görebilir miyim?”

“Hayır. Bacağı enfeksiyon kapmış. Tom’u bile yanına yaklaştırmıyorlar. Ama ilk fırsatta onu ziyarete geliriz.”

“Tamam.”

Leni eve gitmek için giyinirken hissizdi.

Sıfır his.

Koridorda, annesinin yanında alçılı kolunu önünde tutarak ve ayaklarını neredeyse sürüyerek ilerlerken ona güle güle diyen hemşireleri başıyla selamladı.

Onlara gülümsemiş miydi acaba? Hiç sanmıyordu. Bu kadar küçük bir şey bile gücünü aşıyordu. Bu keder daha önce yaşadığı hiçbir kedere benzemiyor, ağırlığıyla onu eziyor, boğuyordu. Her şeyi renksiz bırakıyordu.

Bay Walker’ı ana bekleme salonunda köpük bardaktan sade kahve içerek huzursuz bir şekilde dolaşırken buldular. Alyeska onun yanındaki bir sandalyede dergi okuyordu. Leni ve annesi içeri girince ikisi de gülümsedi.

“Çok üzgünüm,” dedi Leni onlara.

Bay Walker ona yaklaştı. Leni’nin çenesini kaldırıp kendisine bakmaya zorladı. “Bunu daha fazla duymak istemiyorum,” dedi. “Biz Alaskalılar dayanıklıyızdır, değil mi? Bizim oğlan bunu da atlatacak. Kurtulacak. Göreceksin.”

Ama onu neredeyse öldüren de Alaska değil miydi zaten? Alaska kadar canlı ve güzel bir yer nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Hayır. Alaska'nın suçu yoktu. Suç ondaydı. O, Matthew'un ikinci hatasıydı.

Alyeska babasının yanına geldi. "Ondan umudunu kesme Leni. Matthew dayanıklı bir çocuktur. Annemin ölümünü atlattı. Bunu da atlatacak."

"Ondan nasıl haber alacağım?" diye sordu Leni.

"Radyodan güncelleme yapacağım. *Peninsula Pipeline*. Saat 19.00'da yayımlanıyor. O haberleri dinle," dedi Bay Walker. "Onu en kısa zamanda eve götüreceğiz. Biz yanında olunca daha hızlı iyileşecektir."

Leni uyuşmuş bir halde başını salladı.

Annesi onu kamyonete götürdü ve binmesine yardım etti.

Uzun eve dönüş yolculuğunda annesi gergin bir şekilde hiç durmadan konuştu. Turnagain Arm'da denizin ne kadar çekildiğini, gün ortasında Bird House Tavernası'nda önünde ne çok arabanın olduğunu ve Rus Nehri'nde balık tutan kalabalığı (buna "balık tutma savaşı" denirdi ve insanlar birbirine çok yakın dururdu) gösterdi. Leni normalde bu yolu çok severdi. Yüksek kayalıklarda Dall koyunlarının oluşturduğu beyaz noktacıkları arar, nehrin ağzında zaman zaman ortaya çıkan ürkütücü görünümlü beyaz beluga balinalarını görmeye çalışırdı.

Şimdi ise sağlam kolu kucagında, hiç ses çıkarmadan oturuyordu.

Kaneq'te feribottan indiler, metal rampadan sarsılarak geçip eski Rus kilisesinin önünden yola devam ettiler.

Leni geçerken bara bakmamak için özellikle çaba sarf etse de kapıdaki "KAPALI" tabelasını ve ön tarafa bırakılmış çiçekleri gördü. Başka hiçbir değişiklik yoktu. Yolun sonuna kadar devam edip açık kapıdan arazilerine saptılar. Annesi kamyoneti kulübenin önüne park edip aşağı indi ve Leni'nin kapısını açmak için yolcu tarafına yürüdü.

Leni kamyonetten yan yan indi ve uzun otların arasında yürürken annesi yanında olduğu için ona minnet duydu. Keçiler

kümes telinden yapılmış kapının önünde bir araya toplanmış meliyorlardı.

Kulübenin içi kirli camlardan içeri dolan, toz zerrecilerinin yoğunlaştırdığı sarımsı ağustos güneşiyle aydınlanmıştı.

İçerisi pırıl pırıldı. Ne cam kırıkları ne devrilmiş fenerler ne de tepetaklak sandalyeler vardı. Orada yaşananlardan hiçbir iz yoktu.

Ve güzel kokuyordu. Kızarmış et. Ama Leni'nin kokuyu fark etmesi ile babasının yatak odasından çıkması bir oldu.

Annesi korkuyla iç geçirdi.

Leni hiçbir şey hissetmedi, şaşırmamıştı bile.

Babası uzun saçlarını dağınık bir atkuyruğu halinde toplamış olarak karşılarında duruyordu. Biraz şekilsizleşmiş yüzünde morluklar vardı. Tek gözü morarmıştı. Üstünde Leni'nin onu son görüşünde giydiği kıyafetler, boynunda kurumuş kan lekeleri vardı.

“Çık... çıkmışsın,” dedi annesi.

Babası, “Şikâyetçi olmamışsın,” diye karşılık verdi.

Annesinin yüzü kıpkırmızı oldu. Leni'ye bakmadı.

Babası, annesine doğru hareket etti. “Beni sevdiğin ve hiçbirini isteyerek yapmadığımı bildiğin için. Ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun. Bir daha olmayacak,” dedi ellerini ona uzatarak.

Leni bunun sebebi korku mu, sevgi mi, alışkanlık mı, yoksa üçünün zehirli bir karışımı mıydı, bilmiyordu ama annesi de ona uzandı. Annesinin açık tenli parmakları babasının kirli parmaklarının arasından kayıp ellerine kenetlendi.

Babası onu kollarının arasına çekti ve birbirleri olmayınca yok olup gitmelerinden korkar gibi ona sımsıkı sarıldı. Sonunda birbirlerinden ayrılınca Leni'ye döndü. “Sanırım ölecekmiş,” dedi. “Üzgünüm.”

Üzgün.

İşte o anda Leni bir şey hissetti. Bir anda düşünce şeklinde bir kaynağın patlaması, yeryüzünün değişmesi ya da şiddetli ve hızlı bir kopma gibi sismik bir değişiklik gerçekleşti. Artık bu

adamdan korkmuyordu. Korkuyorsa bile korkusu artık onu ayırt edemeyeceği kadar derinlere gömülmüştü. Tek hissettiği nefretti.

“Leni,” dedi babası kaşlarını çatarak. “Üzgünüm. Bir şey söyle.”

Leni sessizliğin ona ne yaptığını, özgüvenini nasıl paramparça ettiğini gördü ve bir karar aldı. Babasıyla bir daha asla konuşmayacaktı. Annesi isterse geri dönebilir, ailelerini oluşturan bu zehirli düğüme yeniden dolanabilirdi. Leni sadece mecbur olduğu sürece onlarla kalacaktı. Matthew düzelir düzelmez oradan gidecekti. Annesinin kendisi için seçtiği hayat buysa, tamamdı. Ama Leni gidecekti.

Matthew iyileşir iyileşmez.

“Leni?” dedi annesi titrek bir sesle. Leni’deki bu değişim onu şaşırtmış ve ürkütmüştü. Geçmişlerinin kıtalarını yerinden oynatabilecek bir isyandı bu.

Leni ikisinin de yanından geçti, beceriksiz hareketlerle merdivenden yukarı çıkıp yatağına kıvrıldı.

Sevgili Matthew,

Daha önce hüznün ağırlığını ve nasıl eski, ıslak bir kazak gibi sünebildiğini bilmiyormuşum meğer. Senden haber almadan, senden haber alma umudunu duymadan geçen her dakika bir gün, her gün bir ay gibi geliyor. Bir gün yatağında doğruluve-receğine ve açlıktan öldüğünü söyleyeceğine, bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp, giyinip bana geleceğine, belki beni ailenin av kulübesine kaçıracağına, orada kürk örtülerin altına gömülüp yeniden sevişeceğimize inanmak istiyorum. Büyük hayalim bu. Ne tuhaf ki bu hayal, canımı senin gözlerini açmandan ibaret olan küçük hayalim kadar acıtmıyor.

Başımıza gelenlerin benim hatam olduğunu biliyorum. Benimle tanışmak hayatını mahvetti. Beni kimse aksine ikna edemez. Ben ve bitik ailem; beni sevdiğin için seni öldürmek

isteyen ve sırf bundan haberdar olduğu için annemi öldüresiye döven babam.

Ona duyduğum nefret içimi yakan bir zehirden farksız. Ona ne zaman baksam yüreğim taş kesiliyor. Ondan bu kadar nefret etmek beni korkutuyor. Geri döndüğümünden beri onunla tek kelime konuşmadım.

Bundan hiç hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

Dürüst olmam gerekirse bütün bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum. Öfkeliyim, çaresizim ve daha önce hiç bilmediğim bir hüznle doluyum.

Duygularımı boşaltacak bir çıkış, kapatacak bir vana yok. Her akşam saat 19.00'da radyoda babanın senin son durumunla ilgili haberlerini dinliyorum. Komadan çıktığını ve felç olmadığını biliyorum, bununla yetinmeye çalışıyorum ama olmuyor. Yürüyemediğini, konuşamadığını ve beyninin muhtemelen düzelmeyecek şekilde hasar aldığını biliyorum. Hemşireler öyle demişti.

Bunların hiçbiri duygularımı değiştirmiyor. Seni seviyorum.

Buradayım. Bekliyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Sonsuza dek bekleyeceğim.

Leni

Leni balıkçı teknesinin burun kısmında oturmuş, çıplak parmaklarını soğuk suyun içinde oynatıyor, suyun parmaklarının arasından akmasını, üzerinde birikmesini seyrediyordu. Kolundaki alçı, kirli kot pantolonunun yanında bembeyaz kalıyordu. Kırık kaburgaları aldığı her nefesi hissetmesine neden oluyordu.

Annesi ile babasının usul usul konuştuklarını duyabiliyordu. Annesi gümüş rengi balıklarla dolan soğutucunun kapağını kapatıyordu. Babası motoru çalıştırdı.

Motor çalışınca teknenin burnu havaya kalktı ve süratle eve döndüler.

Kumsala dönünce tekne çakıl taşlarını ve kumu çatırdatarak kıyıya yanaşırken, dökme demir bir tavada cızırdayan bir sosisin sesine benzer bir ses çıkardı. Leni bilek hizasındaki suya atladı, yıpranmış halatı sağlam eliyle tutup kayığı kıyıya çekti. Halatı kumsalda eğik duran büyük bir kütüğe bağladı ve üzerinden su damlayan metal ağı almak için tekneye geri döndü.

“Annen sıkı bir gümüş yakaladı,” dedi babası ona. “Sanırım bugünün galibi o.”

Leni onu duymazdan geldi. Malzeme çantasını omzuna asıp basamaklara yöneldi ve yavaş adımlarla kuru toprağa doğru yürüdü.

Kulübeye varınca malzemeleri yerlerine kaldırdıktan sonra hayvanların suyunu kontrol etmek için ağıllara uğradı. Keçilere ve tavuklara yem verdi, bidondaki kompostu ters yüz edip havalandırdı, sonra da nehirden su taşımaya koyuldu. Tek sağlam kolla bunlar normalden daha uzun sürüyordu. Dışarıda olabildiğince oyalandı ama eninde sonunda içeri dönmek zorundaydı.

Annesi mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu: tavada kızartılıp üstünde ev yapımı otlu tereyağı gezdirilmiş taze somon, sığın yağında pişirilmiş yeşil fasulye ve taze marul ile domates salatası.

Leni sofrayı kurup masaya oturdu.

Babası karşısına geçti. Leni başını önünden kaldırmadı ama sandalyenin ahşap bacaklarının tıkırtısını ve babası otururken çıkan gıcırtıyı duydu. Ter, balık ve sigara karışımının tanıdık kokusunu duydu. “Yarın Bear Koyu’na gidip orman meyvesi toplarsınız diye düşündüm. Meyveyi ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Leni ona bakmadı.

Annesi elinde çıtır çıtır balığın yanına yemyeşil fasulyeleri koyduğu metal bir tabakla masaya geldi. Kısa bir duraksamadan sonra tabağı masanın ortasına, çiçeklerle dolu eski çorba teneke-sinin yanına koydu.

“En sevdiğin,” dedi Leni’ye.

“Hı hı,” diye karşılık verdi Leni.

“Lanet olsun Leni,” dedi babası. “Surat asmana dayanamıyorum. Kaçtın. Delikanlı düştü. Olan oldu.”

Leni onu duymazdan geldi.

“Bir şey söyle.”

“Leni,” dedi annesi. “Lütfen.”

Babası masayı iterek yerinden kalktı ve hışımla kulübeden çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Annesi sandalyesine çöktü. Leni onun ne kadar yorgun olduğunu, ellerinin nasıl titrediğini görebiliyordu.

“Artık buna bir son vermelisin Leni. Bu onu geriyor.”

“Yani?”

“Leni, yakında gideceksin. Üniversiteye gitmene izin verecektir. Olanlar konusunda kendini çok kötü hissediyor. Ona üniversiteyi kabul ettirebiliriz. Gidebilirsin. Hep istediğin gibi. Tek yapman gereken...”

“Hayır.” Leni bunu amaçladığından daha sert bir sesle söylemişti ve bağırmasının annesinin üzerinde bıraktığı etkiyi, içgüdüsel olarak nasıl sindiğini gördü.

Annesini ürkütmeyi dert edebilmek isterdi ama bunu dert etmenin ona bir faydası olmazdı. Annesi, babasının zehirli, işe yaramaz aşkının çöplüğünde hazine aramayı seçmiş olabilirdi ama Leni bunu yapmayacaktı. Artık olmazdı.

Sessizliğinin babasını nasıl etkilediğini, onu nasıl öfkeliendirdiğini biliyordu. Leni’nin onunla konuşmadığı her saat, daha fazla gerilmesine ve sinirlenmesine neden oluyordu. Ve daha tehlikeli bir insana dönüşmesine. Ama bunlar Leni’nin umurunda değildi.

“Seni seviyor,” dedi annesi.

“Ah.”

“Bir fitili ateşliyorsunuz Leni. Bunu sen de biliyorsun.”

Leni annesine ne kadar kızgın olduğunu, sürekli içini kemiren, babasına her bakışında ondan bir parça daha koparan o sivri, keskin dişleri anlatamazdı. Masayı iterek kalktı ve annesinin

aşağıda tek başına oturduğunu düşünmemeye çalışarak Matthew'a yazmak için çatı arasına çıktı.

Sevgili Matthew,

Umudumu kaybetmemeye çalışıyorum ama bunun benim için her zaman ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Umut etmenin yani. Seni dört gündür görmedim. Bana yıllar geçmiş gibi geliyor.

Çok tuhaf, belki de artık umut güvenilmez ve kaypak bir şeye dönüştüğü içindir. Çocukken yıllarca umuda inanmadığımı sanırken, aslında onunla nefes aldığımı şimdi anlıyorum. Annem beni sürekli elinden geleni yapıyor diyetiyle beslemiş ve ben tıpkı bir köpek gibi önüme konanı yalayıp yutmuşum. Ona her gün inanmışım. Babam bana gülümsediğinde ya da bir kazak aldığında, günümün nasıl geçtiğini sorduğunda içimden, gördün mü bak, seni önemsiyor, diye geçirmişim. Ona vurduğunu ilk gördüğümde bile annemin dünyayı benim adıma tanımlamasına izin vermişim.

Artık bunların hepsi bitti.

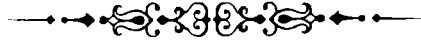
Belki babam hastadır. Belki onu Vietnam mahvetmiştir. Ve belki de bunların hepsi, için için çürüyen bir adamın ayaklarına serilmiş bahanelerden başka bir şey değildir.

Artık hiçbir şeyden emin değilim ve ne kadar çabalasam da umurumda değil.

İçimde ona dair en ufak bir umut kalmadı. Tutunabileceğim tek umut sana dair umudum. Bize dair.

Ben hâlâ buradayım.

YİRMİ ÜÇ

*Sayın Öğrenci Kabul Ofisi Yöneticisi,
Alaska Üniversitesi, Anchorage*

Bu dönem üniversitedeki derslere katılamayacağımı üzülerek bildiririm.

Emin olmamakla birlikte, kış döneminde şartlarımın değişeceğinden hâlâ umutluyum.

Okulunuza kabul edildiğim için size sonsuza dek minnettar kalacağım ve başka bir şanslı öğrencinin yerimi alabileceğini umut ediyorum.

*Saygılarımla,
Lenora Allbright*

Eylül ayında yarımada soğuk rüzgârlara teslim oldu. Karanlık, kara parçasına usul usul, insafsızca sokulmaya başladı. Ekim ayı geldiğinde Alaska, sonbaharı göz açıp kapayıncaya dek geride bırakmıştı. Leni her akşam saat yedide sesini sonuna kadar açtığı radyonun başında oturuyor, hışırtıların arasında Bay Walker'ın

sesini dinleyerek Matthew'dan haber bekliyordu. Ama haftalar birbirini kovarken hiçbir gelişme yoktu.

Kasım ayında yağmur yerini kara bıraktı, hafif hafif başlayan kar zamanla beyaz göklerden kaz tüyü yağıyormuşçasına şiddetlendi. Çamurlu zemin dondu, granit gibi sertleşip kayganlaştı ama altta yatanları ustalıklı gizleyen güzel bir kamuflajın yepyeni başlangıçları haber verircesine her şeyin üstünü bembeyaz bir tabakayla örtmesi çok sürmedi.

Ama Matthew hâlâ Matthew değildi.

Mevsimin ilk gaddar fırtınasını izleyen buz gibi bir akşam Leni günlük işlerini zifirî karanlıkta tamamlayıp kulübeye döndü. İçeri girince annesi ile babasını yok sayarak odun sobasının karşısına geçti ve ısınmak için ellerini öne uzattı. Sol elinin parmaklarını dikkatle açıp kapattı. Kolu hâlâ biraz güçsüz ve yabancı geliyordu ama alçının çıkması onu çok rahatlatmıştı.

Döndü, aynada yansımasını gördü. Sivri bir çene üstünde solgun, zayıf bir yüz. Kazadan beri çok zayıflamıştı ve banyo yapmaya nadiren ihtiyaç duyuyordu. Keder her şeyi bozmuştu; iştahını, midesini, uykusunu. Kötü görünüyordu. Tükenmiş ve bitkindi. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu.

Saat tam 18.55'te radyoyu açtı.

Hoparlörden Bay Walker'ın sakin denizlerdeki bir trol gemisi kadar istikrarlı sesini duydu. "Kaneq'ten Leni Allbright'a: Matthew'u Homer'daki uzun süreli bir bakımevine taşıyoruz. Onu salı günü öğleden sonra ziyaret edebilirsin. Tesisin adı Peninsula Rehabilitasyon Merkezi."

"Onu göreceğim," dedi Leni.

Babası *ulu*'sunu bilemekle meşguldü. "Hı hı, görürsün."

Leni ne babasına baktı ne de irkildi. "Anne. Ona söyle, beni ancak vurarak durdurabilir."

Leni annesinin derin iç çekişini duydu.

Saniyeler geçti. Leni babasının öfkesini ve ne yapacağını bilemediğini hissetti. İçinde kopan savaşın sesini duyar gibiydi.

Patlamak, sözünü geçirmek, bir şeye vurmak istiyordu ama Leni çok ciddiye ve o da bunu biliyordu.

Babasının sertçe vurduğu çaydanlık havaya uçarken Leni onun, anlayamadığı bir şeyler mırıldandığını duydu. Sonra babası öfkeyle küfrederek ellerini havaya kaldırdı ve geri çekildi. “Git,” dedi. “Git, o çocuğu gör ama önce buradaki işlerini halledeceksin. Ve sana gelince...” Karısına döndü ve uzattığı parmağını göğsüne bastırarak, “Tek başına gidecek,” dedi. “Beni duyuyor musun?”

“Duydum,” dedi Leni’nin annesi.

Salı günü nihayet gelip çattı.

“Ernt,” dedi Cora öğle yemeğinden sonra. “Leni’nin kasabaya bırakılması gerekiyor.”

“Söyle ona, eski kar makinesini alsın, yenisini değil. Ve akşam yemeğinde evde olsun.” Leni’ye dik dik baktı. “Ciddiyim. Beni seni aramak için yollara düşürme.” Demir hayvan kapanlarını duvarda asılı durdukları kancadan hırsla çekip dışarı çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Cora ne yapacağını bilemez gibi arkasına bakıp Leni’ye yaklaştı ve eline iki kâğıt tutuşturdu. “Mektup,” dedi. “Thelma’ya ve Marge’a.”

Leni başını sallayarak mektupları aldı.

“Sakın aptallık etme Leni. Akşam yemeğinden önce eve dönmüş ol. Kapı her an tekrar kapanabilir. O kapı sadece baban yaptıkları yüzünden kendini kötü hissettiği ve iyi olmaya çalıştığı için açık duruyor.”

“Çok umurumdaydı.”

“Benim umurumda. Ve benim için senin de umurunda olmalı.”

Leni bencilliğinden rahatsızlık duydu. “Tamam.”

Dışarı çıkınca rüzgârdan korunmak için öne eğilerek karın içinde güçlkle yürüdü.

Hayvanların yemlerini verdikten sonra kar makinesini çalıştırdı ve koltuğa yerleşti.

Kasabaya gelince aracı iskele girişinin önüne park etti. Annesinin telsizden ayarladığı bir deniz taksisi onu bekliyordu. Deniz, kayıkla açılmak için fazla hırçındı.

Leni sırt çantasını omzuna astı ve iskelenin buz tutmuş kaygan rampasına yöneldi.

Deniz taksisinin kaptanı ona el salladı. Leni adamın bu yolculuk için ücret almayacağını biliyordu. Adam Leni'nin annesinin yaban mersini ezmesine bayılırdı. Annesi her yıl sadece onun için iki düzine kavanoz hazırlıyordu. Yerliler arasında işler böyle yürürdü, takas yoluyla.

Leni ona bir kavanoz uzatıp tekneye bindi. Arka taraftaki sıraya oturdu ve kasabanın denize çakılmış kazıklar üstünde yükselen silüetine bakarken kendine fazla umutlanmaması gerektiğini hatırlattı. Matthew'un durumunu biliyordu, o iki kelimeyi zihnine kazınacak kadar çok duymuştu: *beyin hasarı*.

Buna rağmen geceleri Matthew'a o günün mektubunu yazdıktan sonra bunun bir tür *Uyuyan Güzel* hikâyesi, gerçek aşk öpücüğünün bozabileceği bir kara büyü olduğunu hayal ederek uyuyordu. Leni onunla evlenebilir ve aşkının onu iyileştirmesini umabilirdi.

Kachemak Körfezi'nde kırk dakika süren bol sarsıntılı bir yolculuğun sonunda iskeleye yanaşan taksiden indi.

Bu buz gibi soğuk kış gününde kıyı dili sahil şeridine ağır bir sis perdesi çökmüştü. Bu havada dışarıda çok az yerli vardı ve hiç turist yoktu. İşyerlerinin çoğu kış yüzünden kapanmıştı.

Leni yoldan ayrılıp Homer'in içine doğru yokuş yukarı ilerlemeye başladı. Ona bahçesinde pembe bir tekne olan ve Dört Temmuz süslemeleri hâlâ kaldırılmamış olan evi görürse Wardell'a doğru çok fazla yürüdüğünü anlayacağını söylemişlerdi.

Bakımevi kasabanın kıyısında, otların bürüdüğü çakıl taşlı bir park alanının içinde kalıyordu.

Leni durdu. Bir telefon direğinin üstüne tünemiş kocaman bir kel kartal altın rengi gözleriyle onu izliyordu.

Leni ayaklarını hareket etmeye zorlayarak binadan içeri girdi, resepsiyon görevlisiyle konuştu ve tarif ettiği gibi koridorun sonuna doğru yürüdü.

Oraya varınca kapalı kapının önünde durdu, sakinleşmek için derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Bay Walker yatağın yanında duruyordu. Leni içeri girince hemen ona döndü. Eskisinden çok farklı görünüyordu, birkaç ay içinde erimiş gibiydi, kazağı ve kot pantolonu üstünden dökülüyordu. Son dönemde tıraş etmeyi bıraktığı sakalı kısmen ağarmıştı. “Merhaba Leni.”

Gözleri yatağa kayan Leni, “Merhaba,” dedi.

Matthew yatağa bağlanmıştı. Kel kafasının etrafında kafese benzer bir şey vardı. Kafes kafatasına vidalarla tutturulmuştu. Tüyleri yolunmuş bir kuş gibi sıska ve yaşlı görünüyordu. Leni onun kırmızı yara izlerinin zikzaklar çizdiği yüzünü ilk kez görüyordu. Buruşuk bir deri yığını tek gözünü aşağıya doğru çekiyordu. Burnu yassılaşmıştı.

Gözleri açık, ağzı yana doğru çarpılmış halde hareketsiz yatıyordu. Dolgun alt dudağından ince bir çizgi halinde salya akıyordu.

Leni yatağa yaklaştı, Bay Walker’ın yanında durdu.

“Daha iyi olduğunu sanıyordum.”

“Daha iyi. Bazen bana baktığına yemin edebilirim.”

Leni delikanlıya doğru eğildi. “Hey, Matthew.”

Matthew inledi, böğürür gibi bir ses çıkardı. Çıkardığı sesler kelime değil, ancak gorillerin çıkaracağı türden sesler ve homurtulardı. Leni geri çekildi. Matthew öfkeli gibiydi.

Bay Walker elini Matthew’un elinin üstüne koydu. “Matthew, Leni geldi. Leni’yi tanıyorsun.”

Matthew bir ılık attı. Leni'ye tuzaa düşen bir hayvanı anımsatan i parçalayıcı bir sestir bu. Sağ gözü yuvasında döndü. "Aaaaaaaa..."

Leni ona şaşkın gözlerle baktı. Bu daha iyi olmak falan değildi. Karşısındaki Matthew değildi, bu ılık atan, inleyen insan enkazı Matthew olamazdı.

"Baaaaa..." Matthew vücudu eğilip bükölerek inledi. Bunu korkunç bir koku izledi.

Bay Walker, Leni'yi kolundan tutup odadan çıkardı.

"Susannah," dedi hemşireye. "Matthew'un altının değışti-rilmesi gerekiyor."

Onu kolundan tutan Bay Walker olmasa Leni oracıkta yere yığılabilirdi. Bay Walker onu otomatların olduğu bir bekleme alanına götürüp bir sandalyeye oturttu.

Kendisi de yanına oturdu. "ılık attığı için endişelenme. Bunu hep yapıyor. Doktorlar bunun tamamen fiziksel olduğunu söylüyor ama bence sıkıntıdan. Matthew... orada, içeride bir yerde. Ve acı çekiyor. Onu böyle görmek ve hiçbir şey yapamamak beni öldürüyor."

"Onunla evlenebilir, ona bakabilirim," dedi Leni. Onunla evlendiğini, ona baktığını ve sevgisinin onu hayata döndürdüyünü çok hayal etmişti.

"Bu gerçekten çok güzel bir şey Leni. Ve bana Matthew'un doğru kızı sevdiğini söylüyor ama o, yataktan hiç ıkamayabilir ya da sana, 'Evet,' diyemeyebilir."

"Ama konuşamayan ya da ölmek üzere olan insanlar evleniyorlar. Öyle değil mi?"

"Önünde upuzun bir ömür olan on sekiz yaşındaki kızlarla değil. Annen nasıl? Duyduğuma göre babanı affetmiş."

"Onu her zaman affediyor. Mıknatıs gibiler."

"Hepimiz sizin için endişeleniyoruz."

“Evet.” Leni iç geçirdi. Onca endişe neye yaramıştı ki? Durumlarını sadece annesi değiştirebilirdi ve o da bunu yapmayı reddetmişti.

Bir cevabı olmayan bu yorumu izleyen sessizlikte Bay Walker elini cebine attı ve gazete kâğıdına sarılı incecik bir paket çıkardı. Üstüne kırmızı keçeli kalemle “İYİ Kİ DOĞDUN LENİ” yazılmıştı. “Alyeska bunu Mattie’nin odasında bulmuş. Sanırım sana almış... daha önceden.”

Leni’nin tek söyleyebildiği, “Ah,” oldu. Bu yıl onca drama arasında doğum günü unutulmuştu. Hediye aldı, ona uzun uzun baktı.

Hemşire, Matthew’un odasından çıktı. Leni açık kapıdan Matthew’un çılgınlığını duydu. “Vaaa... na... şaaa.”

“Beyin hasarı... çok kötü, evlat. Sana yalan söylemeyeceğim. Üniversiteye gitmemeye karar verdiğini duyunca çok üzüldüm.”

Leni hediye anorağının cebine koydu. “Nasıl gidebilirdim ki? Üniversiteye birlikte gidecektik.”

“Matthew gitmeni isterdi. Bunu sen de biliyorsun.”

“Artık ne istediğini bilemeyiz, değil mi?”

Leni ayağa kalkıp Matthew’un odasına döndü. Matthew parmakları kasılmış bir halde, kaskatı yatıyordu. Kafasındaki çiviler ve yüzündeki yara izi ona Frankenstein havası vermişti. Sağlam gözü Leni’ye değil, boş boş karşıya bakıyordu.

Leni eğilip delikanlının elini tuttu. Bir ölünün eli gibi ağırdı. Leni onun elinin üstünü öptü ve “Seni seviyorum,” dedi.

Matthew tepki vermedi.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Leni boğuk bir sesle. “Her zaman burada olacağım. Bu kez ben seni kurtarmak için çukura iniyorum Matthew. Senin benim için yaptığın gibi. Başardın, biliyor musun? Beni kurtardın. Bak burada, tek aşkımın yanında duruyorum. Umarım bunu duyuyorsundur.”

Leni saatlerce orada kaldı. Matthew arada bir çığlıklar atarak çırpınıyordu. İki kez ağladı. Sonunda onu yıkayabilmek için Leni'den dışarı çıkmasını rica ettiler.

Leni, Bay Walker'a veda etmediğini, deniz taksisine kadar yürüyüp tekneye bindikten sonra yüzüne su püskürürken ve teknenin gövdesine vuran dalgaların sesini dinlerken hatırladı. Bakımevinden arkasına bile bakmadan çıkmış, bantlar ve naylon tabakalarıyla güç bela ayakta duran bir barakanın önünde dikilen adamın, okul bahçesinde, soğuk iklimlere özgü kamuflaj giysileri içinde dört kare oyunu oynayan çocukların, iki husky ve bir ördek –üçü de tasmalıydı– dolaştıran yaşlı bir Eskimo kadının yanından geçmişti.

Leni, Matthew'un yasını tuttuğunu, gözyaşının tükendiğini sanıyordu ama şimdi önünde uzanan keder çölünü görebiliyordu. Hiç durmadan ağlayabilirdi. İnsan vücudunun yüzde sekseni sudan oluştuğuna göre o da neredeyse gözyaşlarından oluşuyor demekti.

Kaneq'e varıp deniz taksisinden indiğinde kar yağmaya başlamıştı. Kasabadan belli belirsiz bir uğultu yükseliyordu, yeni elektrik lambalarına enerji veren büyük jeneratörün sesi. Bay Walker'ın yeni sokak lambalarının ışığında kar, elekten dökülen un zerrecikleri gibi görünüyordu. Leni, İri Marge'ın dükkânına yürürken soğuğu hissetmedi bile.

O içeri girerken kapıdaki küçük zil şingirdadı. Saat henüz dört buçuktu, teknik olarak hâlâ gündüzdü ama gece hızla yaklaşıyordu.

İri Marge ısı yalıtımlı pantolonunun üstüne, uyluk hizasında püsküllü süet ceket giymişti. Saçma ana sınıfı öğrencilerinin elinden çıkma yün tutamlarını yapıştırıcıyla yapıştırmış gibi görünüyordu. Bazı yerlerde hiç saç yoktu, muhtemelen bir aynası olmadığı için kendini kaptırıp saçını yer yer kahverengi kafa derisi açığa çıkacak kadar kısa kesmişti. "Leni! Bu ne güzel sürpriz," dedi bir sis düdüğünü andıran, kuşları havalandıracak kadar tiz sesiyle. "Gelmiş geçmiş en iyi çalışanımı çok özleyorum."

Leni kadının koyu renk gözlerinde şefkat gördü. *Matthew'u gördüm*, demek istedi ama kendini tutamayıp gözyaşlarına boğuldu.

İri Marge onu kasanın arkasına götürüp eski moda bir kanepeye oturttu ve eline bir kâğıt mendil tutuşturdu.

Leni oturduğu yerde öne eğildi ve “Az önce Matthew'u gördüm,” dedi.

İri Marge yanma oturunca kanepa öfkeli bir gıcırtı çıkardı. “Evet. Geçen hafta Anchorage'daydım. Onu böyle görmek çok zor. Tom ve Aly'yi de mahvediyor bu. Bir aile ne kadar üzüntüyü kaldırabilir ki?”

“Bakımevinin onun daha iyi olduğu anlamına geldiğini sanmıştım. Sanmıştım ki...” Leni iç geçirdi. “Ne sandığımı ben de bilmiyorum.”

“Duyduğum kadarıyla daha iyi olamayacak. Zavallı çocuk.”

“Beni kurtarmaya çalışıyordu.”

İri Marge bir süre sessiz kaldı. O sessizlikte Leni, *bir insan bir başkasını gerçekten kurtarabilir mi, yoksa bu, insanın kendi başına yapması gereken bir şey mi*, diye düşündü.

“Annen nasıl? Ernt'ün geri dönmesine izin verdiğine inanmıyorum.”

“Evet. Annem şikâyetle bulunmazsa polisler hiçbir şey yapamaz ki.” Leni başka ne diyeceğini bilmiyordu. İri Marge gibi bir kadının, Cora gibi bir kadının neden Ernt gibi bir adamla kaldığını anlamasının imkânsız olduğunu biliyordu. Başlangıç düzeyinde bir matematik denklemi kadar kolay olmalıydı bu: Seni dövüyor X kırık kemikler = onu terk et.

“Tom ve ben annene onu şikâyet etmesi için yalvardık. Sanırım çok korkuyor.”

“Korkudan fazlası.” Leni tam daha fazlasını söylemeye hazırlanırken midesi kasıldı. Kusacağını sandı. “Özür dilerim,” dedi bulantısı geçince. “Son zamanlarda kendimi berbat hissediyorum. Endişe beni hasta ediyor sanırım.”

İri Marge uzunca bir süre kıpırdamadan oturdu, sonra ayağa kalktı. “Bekle.” Bulantıyı bastırmak için dikkatle nefes alıp veren Leni’yi kanepede bıraktı. Dükkânın arka tarafına giderken duvarda asılı duran çelik kapanlarından birine çarptı.

Matthew’un hali Leni’nin gözünün önünden gitmiyordu; çılgınlıklarını duyuyor, gözünün yuvasının içinde döndüğünü görüyordu. *Altının değiştirilmesi gerek.*

Onun yüzündendi. Hepsi onun hatasıydı.

İri Marge lastik çizmeleriyle talaş kaplı zemini gıcırdatarak geri döndü. “Korkarım buna ihtiyacın olabilir. Her zaman yedekte bir tane tutarım.”

Leni, İri Marge’in elindeki ince kutuyu gördü.

Ve bir anda hayatı iyice sarpa sardı.

Leni erken çöken gecenin karanlığında, yıldızlarla bezeli kadifemsi koyu mavi gökyüzünün altında tuvaletten kulübeye dönüyordu. İnsanda başka bir âlemden çıkıp geldiği hissini uyandıran şu canlı, bulutsuz Alaska gecelerinden biriydi bu da. Kardan yansıyan ay ışığı dünyayı ıslıl ıslıl aydınlatıyordu.

Kulübeye dönünce kapıyı arkasından sürgüledi ve anorakların, Cowicha tarzı hırkaların ve yağmurlukların asılı olduğu askının ve eldivenlerle, şapkalarla dolu kutunun yanında durdu. Hareket edemez, düşünemez ve hissedemez durumdaydı.

Şu ana, bu saniyeye kadar mavinin en sevdiği renk olduğunu söylerdi. (Bu aptalca bir düşünceydi ama öyleydi.) Mavi. Sabahın, alacakaranlığın, buzulların ve nehirlerin, Kachemak Körfezi’nin ve annesinin gözlerinin rengi.

Ama şimdi mavi, hayatını mahveden renk olmuştu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Verilecek iyi bir cevap yoktu. Leni bunu bilecek kadar akıllıydı.

Ve kendini bu duruma düşürecek kadar akılsız.

“Leni?”

Annesinin sesini duydu, endişesini hissetti ama bunun bir önemi yoktu. Aralarındaki mesafenin gittikçe arttığını hissediyordu. *Değişiklik böyle başlıyor olmalı,* diye düşündü, *dile getirilmeyen şeylerin sessizliğinde, yok sayılan gerçeklerde.*

“Matthew nasıldı?” diye sordu annesi. Leni’nin yanına gitti, anorağını çıkarıp askıya astı ve onu kanepeye götürdü ama ikisi de oturmadı.

“Kendisi gibi değil,” dedi Leni. “Ne düşünebiliyor ne konuşabiliyor ne de yürüyebiliyor. Bana bakmadı, sadece çılgılık attı.”

“Ama felç olmamış. Bu iyi bir şey, değil mi?”

Leni de öyle sanmıştı. O güne kadar. Ama düşünemeyen, göremeyen ya da konuşamayan bir insan için hareket etmek neye yarardı ki? O yarıktaki ölmesi Matthew için daha iyi olabilirdi. Daha merhametli olurdu.

Ama dünya hiçbir zaman merhametli değildi, özellikle de çocuklara karşı.

“Bunun dünyanın sonu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama çok gençsin. Yine âşık olacaksın ve... Elindeki ne?”

Leni yumruğunu uzattı, parmaklarını açıp avucunun içindeki ince şişeyi annesine gösterdi.

Annesi şişeyi alıp ona dikkatle baktı. “Ne bu?”

“Hamilelik testi,” dedi Leni. “Mavi, pozitif demek.”

Leni onu bu ana yönlendiren seçenekler zincirini düşündü. Yol üstünde on derecelik bir kayma bile her şeyin bambaşka olmasını sağlayabilirdi. “Kaçtığımız gece olmalı. Ya da daha önce. İnsan böyle bir şeyi nasıl anlar?”

“Ah, Leni,” dedi annesi.

Leni’nin şu anda Matthew’a ihtiyacı vardı. Kendisi olmasına, bir bütün olmasına. O zaman bu işte birlikte hareket edebilirlerdi. Matthew, Matthew olsaydı evlenirler ve bebeği dünyaya getirirlerdi. Sene 1978’di, Tanrı aşkına, belki de evlenmeleri bile gerekmezdi. Asıl mesele bunu yapabilecek olmalarıydı. Çok gençtiler ve üni-

versitenin biraz beklemesi gerekirdi ama şu anda olduğu kadar büyük bir trajedi olmazdı.

Bunu onsuz nasıl başarabilirdi ki?

Annesi, “Benim zamanımdaki gibi değil,” dedi. “Artık utanç içinde bir yerlere gönderilmek ve bebeğini rahibelere vermek zorunda değilsin. Artık seçeneklerin var. Bebeği aldırma...”

“Matthew’un bebeğini doğuracağım,” dedi Leni. Bunun kafasından zaten geçtiğini ve kararını çoktan verdiğini bile bilmiyordu.

“Tek başına çocuk büyütemezsin. Hele burada.”

“Babamla demek istiyorsun,” dedi Leni, durumu asıl kötüleştiren mesele buydu. Karnında bir Walker bebeği taşıyordu. Babası bunu öğrendiği zaman kıyameti koparacaktı.

“Onu bebeğimin yakınında istemiyorum,” dedi Leni.

Annesi onu kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarıldı. “Bir yolunu buluruz,” dedi saçlarını okşayarak. Leni annesinin ağladığını fark edince kendini daha kötü hissetti.

“Neler oluyor?” Babasının sesi odanın içinde gürledi.

Annesi suçlu bir tavırla geri çekildi. Yanaklarında gözyaşları parlıyordu ve gülümsemesi titrekti. “Ernt,” dedi. “Dönmüşsün.”

Leni şişeyi cebine soktu.

Babası kapının yanında durdu, ısı yalıtımlı tulumunun fermuarını indirdi. “Çocuk nasıl? Hâlâ bitki kıvamında mı?”

Leni hiç bu kadar büyük bir nefret hissetmemişti. Annesini itip babasının karşısına dikilirken onun gözlerine yansıyan şaşkınlığı gördü. “Hamileyim.”

Yumruğun gelişini görmedi bile. Bir an babasının gözlerinin içine bakarken bir sonraki an çenesine inen yumruğun şiddetiyle kan tadı almıştı. Başı arkaya savrulunca sendeledi, dengesini kaybetti ve bir sehpa çarpıp yere düştü. Yere inerken tuhaf bir şekilde, *ne kadar hızlı*, diye düşündü.

Annesi, “Ernt, hayır!” diye haykırdı.

Babası bir çırpıda çözdüğü kemerini çekip belinden çıkardı ve Leni’nin karşısına dikildi.

Leni ayağa kalkmaya çalıştı ama kulakları çınlıyor, başı dönüyordu. Görüşü bozulmuştu.

Kemcer ilk olarak yanağında şaklayıp tenini dağladı. Leni bir çığlık atarak kaçmaya çalıştı.

Sonra babası ona bir kez daha vurdu.

Annesi, babasının üzerine atılıp onun yüzünü tırmaladı. Ama babası onu bir kenara itip tekrar Leni'nin peşine düştü.

Onu tutup ayağa kaldırdı ve elinin tersiyle suratına vurdu. Leni kıkırdakların kırıldığını duydu. Burnundan kan boşaldı. Geriye doğru sendeledi ve dizlerinin üstüne inerken içgüdüsel olarak karnını tuttu.

Bir silah patladı.

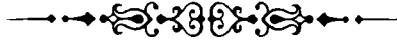
Leni korkunç bir patlama sesi duydu, barut kokusu aldı. Bir şangırtı oldu.

Babası bacaklarını iki yana açmış, sağ yumruğu sıkılı halde duruyordu. Bir an hiçbir şey olmadı, kimse kıpırdamadı. Sonra babası öne, Leni'ye doğru sendeledi. Göğsündeki yaradan fışkıran kan, gömleğini kırmızıya boyadı. Kafası karışmış, şaşırmış gibiydi. "Cora?"

Annesi elinde tüfikle babasının tam arkasında duruyordu. "Bunu Leni'ne yapamazsın," dedi sesi hiç titremeden. "Benim Leni'ne bunu yapamazsın."

Ve onu bir daha vurdu.

YİRMİ DÖRT

“Ölmüş,” dedi Leni. Zaten şüpheye yer yoktu. Annesinin seçtiği tüfek bir sığını bile öldürürdü.

Leni bir kan ve et gölünün ortasında, dizlerinin üstünde durduğunu fark etti. Kemik ve kıkırdak parçaları kanın içinde yüzen kurtçuklara benziyordu. Kırık camdan içeri buz gibi bir hava doluyordu.

Annesi silahı bıraktı. Büyümüş gözlerle, dudakları titreyerek kocasına yaklaştı. Gergin bir tavırla kaşındığı boynu kıpkırmızı çizgilerle doldu.

Leni uyuşmuş bir halde ayağa kalkıp mutfağa yürüdü. Aslında, *iyiyiz, o artık yok*, diye düşünmesi gerekirdi ama rahatlama da dâhil hiçbir şey hissetmiyordu.

Yüzünün acısı midesini bulandırıyor. Ağzındaki kan tadı onu öğürttü, burnundan aldığı her nefeste ıslığa benzer bir ses çıkıyordu. Bir bezi ıslatıp yüzüne bastırdı ve kanı sildi.

Annesi bu acıya nasıl defalarca katlanabilmişti?

Bezi yıkadı, kanının pembeye dönüştürdüğü suyunu sıktı, sonra tekrar ıslatıp barut, et ve kan kokan oturma odasına döndü.

Annesi yere, dizlerinin üstüne çökmüştü. Babasını kucağına çekmiş, ağlayarak öne arkaya sallanıyordu. Her yerde kan vardı, ellerinde, dizlerinde. Kanı gözlerine de bulaştırmıştı.

“Anne?” Leni eğilip annesinin omzuna dokundu.

Annesi onu görmeyen gözlerini kırıştırtarak baktı. “Onu başka nasıl durduracağımı bilemedim.”

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Leni.

“Telsizi aç. Polisi ara,” diye karşılık verdi annesi cansız bir sesle.

Polis. Nihayet. Bunca yıl sonra yardım isteyeceklerdi. “Her şey yoluna girecek anne. Göreceksin.”

“Hayır, girmeyecek Leni.”

Leni daha önce defalarca yaptığı gibi annesinin yüzündeki kanı sildi. Annesi irkilmedi bile. “Ne demek istiyorsun?”

“Buna cinayet deniyor.”

“Cinayet mi? Ama bizi dövüyordu. Sen hayatımı kurtardın.”

“Onu sırtından vurdum Leni. İki kez. Jüri ve savunma avukatları insanların sırtından vurulmasından hoşlanmazlar. Ama sorun değil. Umurumda değil.” Saçlarını yüzünden çekerken geride kan izi bıraktı. “İri Marge’a haber ver. O bir hukukçu, yani eskiden öyleymiş. Halledecektir.” Uyuşturucu almış gibiydi, ağır ağır konuşuyordu. “Sen yepyeni bir başlangıç yapacaksın. Bebeğini burada, Alaska’da, dostlarımızın arasında büyüteceksin. Tom sana babalık edecektir. Bundan eminim. Ve İri Marge sana tapıyor. Belki hâlâ üniversiteye bile gidebilirsin.” Leni’ye baktı. “Buna değerdi. Bunu bilmeni isterim. Senin için aynı şey yine olsa yine yaparım bunu.”

“Bir dakika. Sen beni *bırakmaktan* mı bahsediyorsun? Hapishaneden?”

“Git, İri Marge’ı bul.”

“Şiddet uyguladığını kasabada herkesin bildiği bir adamı öldürdüğün için hapse giremezsin.”

“Umurumda değil. Sen güvendesin. Tek önemli olan bu.”

“Ya ondan kurtulursak?”

Annesi gözlerini kırıştırdı. “Ondan kurtulmak mı?”

“Böyle bir şey yaşanmamış gibi yapabiliriz.” Leni ayağa kalktı. Evet. Cevap buydu. Yaptıklarını silmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Sonra burada kalır, annesiyle birlikte dostlarının arasında, zamanla çok sevdikleri bu yerde yaşamaya devam ederlerdi. Bebek hepsinin sevgisiyle büyüdü ve sonra Matthew iyileştiğinde Leni onu bekliyor olurdu.

“Bu görüldüğü kadar kolay bir iş değil Leni,” dedi annesi.

“Burası Alaska. Hiçbir şey kolay değil ama biz dayanıklıyız ve sen hapse girersen ben yalnız kalırım. Hem de bir bebekle. Bunu sensiz yapamam. *Sana ihtiyacım var* anne.”

Annesi anlık bir duraksamanın ardından, “Cesedi saklamalıyız, bulunmayacağından emin olmalıyız. Toprak donduğu için onu gömemeyiz,” dedi.

“Doğru.”

“Ama Leni,” dedi annesi düz bir sesle, “şu an yeni bir suçtan bahsediyoruz.”

“Sana katil denmesine izin vermek mi? Asıl suç bu olur. Hayatını kanunların insafına bırakabileceğimi mi sanıyorsun? Kanun? Bana kanunların şiddet gören kadınları korumadığını söylerken haklıydın. Hapisten çıkması sadece birkaç gün sürdü. Kanunlar seni ondan ne zaman korudu? Hayır. Hayır.”

“Emin misin Leni? Bu senin de bu gerçeğe yaşamam anlamına geliyor.”

“Ben bununla yaşayabileceğimden eminim.”

Annesi birkaç dakika düşündü, sonra babasının kanlı ve cansız bedeninden sıyrılıp ayağa kalktı. Odasına gitti, birkaç dakika sonra ısı yalıtımlı bir pantolon ve boğazlı kazakla geri döndü. Kanlı giysilerini kocasının yanına yığıldı. “En kısa zamanda döneceğim. Kapıyı benden başka kimseye açma.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İlk adım, cesetten kurtulmak.”

“Ve sen bunu yaparken benim burada oturacağımı mı sanıyorsun?”

“Onu ben öldürdüm. Ben halledeceğim.”

“Ben de üstünü örtmene yardım edeceğim.”

“Tartışacak zaman yok.”

“Aynen öyle.” Leni kanlı giysilerini çıkardı. Birkaç dakika içinde o da ısı yalıtımlı pantolonunu, anorağını ve botlarını giymiş, dışarı çıkmaya hazırды.

“Kapanlarını al,” dedi annesi ve kulübeden çıktı.

Leni ağır kapanları kulübenin duvarındaki kancadan indirip dışarı taşıdı. Annesi büyük, plastik kızağı kar makinesinin arkasına bağlamıştı bile. Bu, babasının odun taşırken kullandığı kızaktı. İki büyük soğutucuyu, bolca odunu ve bir sığın leşini taşıyacak kadar büyüktü.

“Kapanları kızağa koy. Sonra elektrikli testereyi ve matkabı getir.”

Leni aletlerle geri dönünce annesi, “Bir sonraki adıma hazır mısın?” dedi.

Leni başını salladı.

“Haydi, gidip onu alalım.”

Babasının cansız bedenini kulübeden çıkarıp karla kaplı verandadan sürüklemeleri yarım saatlerini, onu kızağa yerleştirmeleri on dakikalarını aldı. Karın üstündeki kan izi, yollarını ele veriyordu ama kar bu hızla yağmaya devam ederse bir saat içinde görünmez olacaktı. Bahar gelince yağmurlarla yıkanıp gidecekti. Annesi kocasının üstüne bir muşamba örttü ve onu kalın iplerle bağladı.

“Pekâlâ,” dedi.

Leni ve annesi göz göze geldiler. O bakışta bu eylemin, bu kararın onları sonsuza dek değiştireceği gerçeği saklıydı. Annesi tek kelime etmeden Leni’ye fikrini değiştirme şansı sunuyordu.

Leni dimdik durdu. Bu işe vardı. Cesetten kurtulacak, kulübeyi temizleyecek, herkese babasının onları terk ettiğini, avlanırken buzun içine düştüğünü ya da karda yolunu kaybettiğini söyleyeceklerdi. Kimse bunu sorgulamaz ya da umursamazdı. Burada ortadan kaybolmanın binlerce yolu olduğunu herkes bilirdi.

Leni ve annesi sonunda –sonunda– korkmadan yaşayacaklardı.
“Pekâlâ.”

Annesi kar makinesini çalıştıran ipi çekti ve iki kişilik koltuktaki yerini alıp dümeni tuttu. Ezilen ve şişmeye başlayan yüzüne bir maske taktı ve dikkatli hareketlerle kaskını başına geçirdi. Leni de aynısını yaptı. Annesi motorun sesini bastırmak için bağırarak, “Çok soğuk olacak,” dedi. “Dağa çıkacağız.”

Leni de kar makinesine yerleşti ve kollarını annesinin beline doladı.

Annesi motoru çalıştırdı, el değmemiş karda ilerleyip açık kapıdan çıktılar. Ana yola gelince sağa döndüler ve eski krom madenine çıkan yola saptılar. Artık gece iyice ilerlemişti, soğuk ve kar kendini iyice hissettiriyordu. Kar makinesinin sarı far ışıkları yollarını aydınlatan tek ışıktı.

Böyle bir havada görülmekten endişelenmeleri için bir neden yoktu. İki saatten uzun süre tırmanmaya devam ettiler. Kar tabakasının kalınlığının arttığı yerlerde annesi gazı kesiyordu. Tepelere tırmandılar, vadilerden indiler, donmuş nehirleri aşıp kayalık uçurumların etrafından dolaştılar. Annesi kar makinesinin hızını düşürdüğü için neredeyse yürüme hızıyla ilerliyorlardı. Amaç hız yapmak değildi, görünmez olmaktı. Ve kızağın sarı-sılmaması gerekiyordu.

Sonunda dağda etrafı ağaçlar ve kayalıklarla çevrili küçük bir göle geldiler. Son bir saat içinde kar dinmiş, bulutların arasından yıldızlarla dolu, masmavi bir gece göğü yüzünü göstermişti. Ay bu iki kadının karın ve buzun içinde ilerlemesini izlemek ya da tercihlerinin yasını tutmak istercesine ortaya çıkmıştı. Dolunay üzerlerinde parlıyor, ışığı kardan yansıyıp karla kaplı manzarayı kucaklayarak göğe yükselir gibi görünüyordu.

Gecenin bu ani aydınlığında görünür olmuşlardı; gümüş rengi ve beyaz bir dünyada kar makinesinin tepesinde, kızaklarında bir ceset sürükleyen iki kadın.

Donmuş nehrin kıyısına gelince annesi gazı kesti, kar makinesi sarsılarak durdu. Motorun vızıltısı oradaki en güçlü sestti, Leni'nin maskenin ve kaskın altında alıp verdiği nefeslerin sesini bastırıyordu.

Göl tamamen donmuş muydu? Bundan emin olmak imkânsızdı. Bu yükseklikte donmuş olmalıydı ama henüz erkendi. Kışın ortasına gelmemişlerdi. Düz, donuk gölün üstünü kaplayan kar, ay ışığını yansıtıyordu.

Leni annesine daha sıkı tutundu.

Annesi gaz düğmesini hafifçe çevirdi, çok yavaş ilerlemeye başladılar. Bu karanlıkta, tuhaf, akıl almaz bir şekilde aydınlatılmış bir dünyada, uzayın derinliklerinde mesela, buz çıtırtıları arasında hareket eden iki astronota benziyorlardı. Gölün ortasına gelince annesi motoru durdurdu. Kar makinesi durmuştu. Annesi araçtan indi. Çıkan çatırtılar gürültülü ve ısrarcıydı ama bu önemli değildi. Buz kırılmıyor, sadece nefes alıyor ve esniyordu.

Annesi kaskını çıkarıp kar makinesinin gidonuna astıktan sonra maskesini de çıkardı. Soluğu havada ıslak kuş tüyleri çizdi. Leni de kaskını bantla tutturulmuş muşamba koltuğa bıraktı.

Ayın gümüş rengi, mavi, beyaz ışığında karın yüzeyindeki buz kristalleri değerli taşlar gibi ışıldıyordu.

Sessizlik.

Nefeslerinin sesinden başka ses yoktu.

Babasının cesedini kızaktan aşağı çektiler. Leni acil durum küreğiyle karın içinde bir çukur açtı. Cam gibi gümüşü buza ulaşınca küreği kenara koydu, bu kez matkabı ve elektrikli testereyi çıkardı. Annesi matkapla buzun üstünde yirmi santimlik bir delik açtı. Karlı su delikten yukarı süzölüp yuvarlağın etrafını sardı.

Leni maskesini çıkarıp cebine soktu ve testereyi çalıştırdı. Testerenin sesi burada dayanılmaz derecede yüksek çıkıyordu.

Leni testerenin ucunu aşağı çevirip deliğe soktu ve deliği buzda kare şeklinde, büyük bir açıklığa dönüştürmek için işe koyuldu. Uzun ve yorucu bir işti bu.

İşi bittiğinde nefes nefeseydi. Annesi kapanları deliğin yanına attı. Kapanlar yere düşünce tangırdadı.

Sonra annesi cesedi almaya gitti. Onu soğumuş, beyaz ellerinden tutup deliğin yanına sürükledi.

Babasının vücudu kaskatı ve hareketsiz, yüzü fil dışından oyulmuş gibi beyaz ve sertti.

Leni yaptıkları şeyi ilk kez gerçekten düşündü. Yaptıkları kötü şeyi. Şu andan itibaren buna, böyle bir şeye muktedir olduklarını bilerek yaşayacaklardı. Ateş edip öldürmeye, ölü bir adamı taşımaya, bir suçun üstünü örtmeye. Hayatlarını hep onun suçlarını örterek, görmezden gelerek, rol yaparak geçirmiş olsalar da bu farklıydı. Bu kez suçlu onlardı ve Leni'nin koruması gereken sır kendi sırrıydı.

İyi bir insan bundan utanç duyardı. Ama Leni öfkeliydi. Hem de nasıl öfkeliydi.

Yıllar önce çekip gitmiş ya da polis çağırıp yardım istemiş olsalardı... Annesinin açısından ufacık bir yön değişikliği, aralarındaki buzun üstünde ölü bir adamın yatmadığı, farklı bir geleceğin yolunu açabilirdi.

Annesi kapanları sürükledi, siyah dişli ağızlarını açtı. Babasının kolunun alt kısmını dişlerin arasına soktu. Kapan kırılan kemiklerin çatırtısıyla kapandı. Annesinin rengi soldu, kötü görünüyordu. Kapanlar babasının iki bacağını birden kırarak ağırlığa dönüştü.

Tepelerinde gökyüzünü sarıya, yeşile, kırmızıya ve mora boyayan kuzey ışıkları belirmişti. Akıl almaz, sihirli renklerde ışıklar, sarılar, fosforlu yeşiller, şoke edici pembeler gökyüzünden ipek eşarplar misali dökülüyordu. Elektrik ışığı gibi parlayan ay her şeyi seyreder gibiydi.

Leni babasına baktı. Öfkelendiği zaman yumruklarını konuşturan adamı, ellerindeki kanı ve çenesinin sert duruşunu gördü. Ama diğer adamı da görebiliyordu; Leni'nin fotoğraflardan ve kendi ihtiyaçlarından oyup çıkardığı, onları elinden geldiğince

seven, sevme kapasitesi savaş tarafından yok edilmiş adamı. Leni babasının belki de hiç aklından çıkmayacağını düşündü. Sadece babası değil, insanın birini hem sevip hem de ondan nefret etmesinin, derin ve kalıcı bir kayıp hissi ve kendi zayıflığından utanç duyarken böyle korkunç bir şeyin olduğuna sevinebilmesinin mümkün olduğu gerçeği de onunla birlikte yaşayacaktı.

Annesi babasının yanında diz çöktü ve üstüne eğilerek, “Seni sevdik,” dedi.

Leni’nin de aynı şeyi söylemesini, hep yaptığını yapmasını isteyerek –belki de buna ihtiyaç duyarak– kızına baktı. Bir elmanın iki yarısı.

Yıllarca süren bağrışlar, tokatlar, korku... gülümsemeler ve kahkahalar, babasının, “N’aber Kızıl?” deyişi ve af dileyişi – hepsi şimdi aralarında duruyordu.

Leni’nin ağzından çıkan sadece, “Güle güle baba,” oldu. Belki zamanla ona dair son anısı değişecek, Strand’de yürürken babasının elini tutmasının ya da kolunu omzuna atmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayabilecekti.

Annesi tuzakları tangırdatarak onu buzun içinden açık deliğe doğru itti. Babasının bedeni suya dalarken başı arkaya düştü.

Yüzü, soğuk ve siyah suyun içinde donmuş sakalı ve bıyığı, bembeyaz teniyle beyaz akikten oyulmuş bir madalyon gibi onlara bakıyordu. Suyu ağır ağır gömüldü ve gözden kayboldu.

Ertesi güne ondan hiçbir iz kalmayacaktı. Buz birileri buraya çıkmadan tekrar kapanacaktı. Ağır kapanlar cesedi gölün dibine çekecekti. Zaman içinde su onu aşındıracak ve sadece iskelete dönüştürecek. Kemikler kıyıya vurabilirdi ama yırtıcı hayvanların o kemikleri yetkililerden önce bulması daha olasıydı. Zaten o vakit geldiğinde artık kimse onu arıyor olmayacaktı. Alaska’da her yıl bin kişiden beşi kaybolurdu. Bu bilinen bir gerçektir. Buz yarıklarından düşer, patikalarda yollarını kaybeder, aniden yükselen denizde boğulurlardı.

Alaska. Yalnız Topraklar.

“Bunun bizi ne yaptığını biliyorsun, değil mi?” dedi annesi.

Leni babasının solgun ve kaskatı vücudunun karanlığın içine doğru çekildiğini hayal ederek annesinin yanında durdu. Babasının en nefret ettiği şey. Karanlık. “Bir felaketten sağ kurtulan iki kadın,” dedi. Sözlerindeki ironiyi fark etmemişti bile. Babasının onlardan olmalarını istediği şey olmuşlardı.

Bir felaketten sağ kurtulan iki kadın.

Leni babasının karanlık su onu aşağıya çekmeden önceki o son görüntüsünü bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu görüntü ona ömrünün sonuna dek rahat vermeyecekti.

Sonunda bitkin ve iliklerine kadar üşümüş halde kulübeye döndükleri zaman ateşi beslemek için içeri odun taşımak zorunda kaldılar. Leni eldivenlerini alevlere attı. Annesiyle birlikte titreyen ellerini ateşe uzatarak durdular.

Orada ne kadar durduklarını sadece Tanrı biliyordu. Zaman anlamını kaybetmişti.

Leni sersemlemiş bir halde yere baktı. Ayağının dibinde bir kemik parçası vardı. Bir tane de sehpanın üstünde. Evi temizlemeleri saatlerini alacaktı ve Leni bütün kanı silseler bile korku hikâyelerindeki gibi tekrar ahşabın arasından sızmasından korkuyordu. Ama bir yerden başlamalıydılar.

“Etrafı temizlemeliyiz. İnsanlara onun ortadan kaybolduğunu söyleriz,” dedi Leni.

Annesi kaşlarını çattı ve endişe içinde alt dudağını ısırıldı. “Git, İri Marge’ı getir. Ona ne yaptığımı söyle.” Leni’ye baktı. “Beni anlıyor musun? Ona *benim* yaptıklarımı anlat.”

Leni, *peki*, der gibi başını eğdi ve annesini temizlikle baş başa bırakıp çıktı.

Dışarı çıktığında kar yeniden başlamış, kat kat bulutlar dünyayı yeniden karanlığa boğmuştu. Leni kar makinesini çalıştırdı.

Gökyüzünden kaz tüyleri gibi dökülen kar taneleri rüzgârla yön değiştireliyordu. Leni, İri Marge'in arazisine gelince sağa saptı ve ağaçların arasından geçip kıvrımlı patikada lastik izlerini takip ederek ilerledi.

Sonunda etrafı uzun, beyaz ağaçlarla çevrili, oval şeklinde küçük bir açıklığa geldi. İri Marge'in evi çadır bezi ve ahşaptan yapılmış bir otağıydı. Bütün arazi sahipleri gibi İri Marge da hiçbir şeyi atmadığı için bahçesi karla kaplı hurda ve çer çöp yığınlarıyla doluydu.

Leni aracı otağın önünde park edip indi. İri Marge'a seslenmesine gerek olmadığını biliyordu. Kar makinesinin farı ve gürültüsü gelişini haber vermişti.

Tahmin ettiğı gibi bir dakika sonra kapı açıldı, İri Marge omuzlarına pelerin gibi sardığı yün bir battaniyeyle kapıda göründü. Yağan kara karşı elini gözlerine siper ederek, "Leni?" dedi. "Sen misin?"

"Benim."

"İçeri gel. İçeri gel," dedi İri Marge eliyle onu içeri buyur ederek.

Leni basamaklardan aceleyle çıkıp içeri girdi.

Otağın içi dışarıdan görüldüğünden daha büyük ve pırlı pırlıydı. Fenerlerden yumuşak bir ışık, odun sobasından sıcaklık yayılıyordu. Sobanın dumanı, otağın çadır bezinden yapılma tavanına özenle açılmış delikten uzatılmış metal bir boru aracılığıyla dışarı veriliyordu.

Duvarlar tarlatan misali detaylı, zikzaklı bir desen çizilerek inşa edilmiş ince, ahşap çubuklar arasına gerili çadır bezinden yapılmıştı. Kubbeli tavan kirişlerle desteklenmişti. Mutfak büyüktü ve yatak odası, oturma odasına tepeden bakan çatı arasındaydı. Kışları burası sıcacık ve korunaklıydı ama Leni çadır bezinin yaz aylarında bolca ışık alsın diye tel kapıları açığa çıkaracak şekilde söküldüğünü bilirdi. Rüzgâr çadır bezinde uğulduyordu.

İri Marge, Leni'nin yara bere içindeki yüzünü ve ezilmiş burnunu, yanaklarında kurumuş kanı gördüğü anda, "Orospu çocuğu," dedi. Leni'yi kollarının arasına çekip ona sımsıkı sarıldı.

"Bu akşam çok kötüydü," dedi Leni sonunda geri çekilince. Titriyordu. Belki de olanları yeni idrak ediyordu. Onu öldürmüş, kemiklerini kırmış, suyun içine atmışlardı.

"Cora..."

"Babam öldü," dedi Leni usulca.

"Tanrı'ya şükür," dedi İri Marge.

"Annem..."

"Bana hiçbir şey söyleme. O nerede şimdi?"

"Gitti."

"Peki ya Cora?"

"Kulübede. Senin bize yardım edeceğini söyledi. Sanırım şimdi temizlik için yardımına ihtiyacımız var. Ama başını belaya sokmak istemem."

"Benim için endişelenme. Eve git. On dakika sonra orada olurum." Leni otağdan ayrılırken Marge üstünü değiştiriyordu.

Leni kulübeye dönünce annesini kan gölünün uzağında, yere bakarken buldu. Yüzü ağlamaktan sıırıslıkm olmuş halde başparmağının tırnağını yiyordu.

"Anne?" dedi Leni annesine dokunmaya çekinerek.

"Bize yardım edecek mi?"

Leni ona cevap veremeden pencereden içeri dolan ve annesini aydınlatan far ışığını gördü. Annesinin hüznü ve pişmanlık dolu yüzüne belirgin bir rahatlama yayılmıştı.

İri Marge kulübenin kapısını itip içeri girdi. Carhartt marka ısı yalıtımlı bir tulum, ayı sansarı kürkünden bir şapka ve diz hizasında Eskimo çizimleri giymişti. Etrafına hızla bakınca kanı, et ve kemik kalıntıları gördü.

Hemen Cora'nın yanına gidip elini onun omzuna koydu.

“Leni’ye saldırdı,” dedi Cora. “Onu vurmak zorundaydım. Ama... onu sırtından vurdum Marge. Hem de iki kez. Silahsızdı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

İri Marge derin bir çekti. “Evet, bir adamın ne yaptığı ya da senin ne kadar korktuğun umurlarında bile olmaz.”

“Onu ağırlıklarla birlikte göle attık ama... Alaska’da her şey nasıl bulunur bilirsin. Çözülme zamanı topraktan her türlü şey geri çıkıverir.”

İri Marge onu başıyla onayladı.

“Onu asla bulamayacaklar,” dedi Leni. “Kaçtı diyeceğiz.”

İri Marge, “Leni, hemen yukarı çık, küçük bir çanta hazırla,” dedi. “Bir gece idare etmene yardım edecek kadar.”

“Temizliğe yardım edebilirim,” dedi Leni.

“Git,” dedi İri Marge sertçe.

Leni çatı arasına tırmandı. Arkasından İri Marge ve annesinin usul usul konuştuklarını duydu.

Leni Robert Service’in şiir kitabını yanına almayı seçti. Ayrıca Matthew’un armağan ettiği ve en sevdiği fotoğraflarla doldurduğu albümü de yanına aldı.

Kitap ile albümü biricik fotoğraf makinesiyle birlikte bir çantaya koydu, üstüne birkaç parça giysi atıp aşağı indi.

Annesi, babasının kar botlarını giymişti, kan gölünün içinden geçip arkasında kapıya kadar iz bıraktı. Pencereye gelince kanlı elini cama bastırdı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Leni.

İri Marge, “Yetkililerin anne ve babanın bu gece burada olduklarından haberdar olmalarını sağlıyoruz,” dedi.

Annesi, babasının çizmelerini çıkardı ve bu kez kendi çizmelerini giyip kanda yeni izler bıraktı. Sonra kendi gömleklerinden birini alıp yırttı ve yere attı.

“Ah,” dedi Leni.

“Böylece burasının bir suç mahalli olduğunu anlayacaklar,” diye devam etti İri Marge.

“Ama hepsini temizleyecektik,” dedi Leni.

“Hayır, bebeğim. Ortadan kaybolmalıyız,” dedi annesi. “Şimdi. Bu gece.”

“Bir dakika,” dedi Leni. “Ne? Bizi terk ettiğini söyleriz. İnsanlar buna inanır.”

İri Marge ve annesi hüzünlü gözlerle bakiştılar.

“Alaska’da her zaman birileri kaybolur,” dedi Leni sesini yükselterek.

“Anladığınızı sanıyordum,” dedi annesi. “Bu olaydan sonra Alaska’da kalamayız.”

“Ne?”

“Kalamayız,” dedi annesi yumuşak ama kararlı bir sesle. “İri Marge da böyle düşünüyor. Nefsi müdafaa desek bile artık imkânsız. Suçu örtbas ettik.”

“Kasıt delili,” dedi İri Marge. “Dayak yiyen ve kocalarını öldüren kadınları savunacak bir kanun yok. Elbette olmalı. Meşru müdafaa savunmasını deneyebilirsiniz ve belki işe yarar. Jüri ölümcül güç kullanımını makul bulursa aklanılabilir ama bu riski almayı gerçekten ister misiniz? Kanunlar aile içi şiddet mağdurlarına çok iyi davranmıyor.”

Annesini başını salladı. “Marge kamyoneti bir yere bırakacak ve kabine kan bulaştıracak. Birkaç gün sonra bizim için kayıp ihbarında bulunup polisleri kulübeye getirecek. Polislerin babanın ikimizi de öldürüp kaçtığı sonucuna varacağını umuyoruz. Marge ve Tom polise babanın bize şiddet uyguladığını anlatacaklar.”

“Annen ve babanın kan grubu aynı,” dedi İri Marge. “Bunun kimin kanı olduğunu saptayabilecek kesin bir test yok. En azından ben olmadığını umuyorum.”

“Ben yine de babamın kaçtığını söylemek istiyorum,” dedi Leni inatçı bir tavırla. “Ciddiyim anne. Lütfen. Matthew burada.”

“Kırsalda bile olsak burada yaşayan bir adamın ortadan kaybolmasını araştırırlar Leni,” dedi İri Marge. “Geneva Walker kaybolunca herkesin nasıl bir araya toplandığını hatırlıyor musun?”

Bakacakları ilk yer kulübe olur. Ve camdaki kurşun deliğini nasıl izah edeceksin? Curt Ward'ı iyi tanırım. Kurallardan şaşmayan bir polistir. Buraya bir köpek getirebilir ya da Anchorage'dan bir dedektif çağırabilir. Kulübeyi ne kadar iyi temizlesek de geride mutlaka kanıt kalacaktır. Bir insan kemiği parçası, babanın teşhis edilmesini sağlayabilecek herhangi bir şey. İşte o zaman ikinizi de cinayetten tutuklarlar.”

Annesi Leni'nin karşısına geçti. “Özür dilerim bebeğim, ama bunu sen istedin. Ben suçu tek başıma üstlenmek istedim fakat bana izin vermedin. Şimdi bu işte birlikteyiz.”

Leni kendini boşluğa yuvarlanır gibi hissetti. Bütün saflığıyla, bu korkunç şeyi yapabileceklerini ve ödeyecekleri bedelin, ruhlarının gölgelenmesi, anılar ve kâbuslarla sınırlı kalacağını sanmıştı.

Oysa şimdi bu olay Leni'ye sevdiği her şeye mal oluyordu. Matthew, Kaneq, Alaska.

“Leni, artık seçme şansımız yok.”

“Ne zaman bir seçme şansımız oldu ki?” dedi Leni.

Çılgılık atmak, ağlamak ve hiç olmadığını hissettiği çocuk olmak istiyordu ama gençliği ve ailesi ona tek bir şey öğretmişse o da nasıl hayatta kalınacağıydı.

Annesi haklıydı. Kanı temizlemeleri imkânsızdı. Köpekler ve polis suçun kokusunu alırdı. Yarın babasının bilmedikleri bir randevusu varsa ve birisi polisi arayıp onun kaybolduğunu onlar hazır olmadan haber verirse ne olacaktı? Babasının cesedi kapılardan kurtulup buz çözülünce kıyıya vurursa ve bir avcı onu bulursa ne olacaktı?

Her zamanki gibi Leni sevdiği insanları düşünmeye mecburdu.

Annesi onu korumak için hep kendini feda etmiş, onu kurtarmak için kocasını vurmuştu. Şimdi kaçarken Leni onu yalnız bırakamazdı, hem bebeğini de tek başına büyütemezdi. Boyunu aşan bir hüznün duyuyor, koca bir maraton koşup kendini başladığı yerde bulmanın hüsrânını yaşıyordu.

En azından her zamanki gibi ikisi birlikte olacaklardı. Ve bebeğin daha iyi şeyler yaşama şansı olacaktı.

“Tamam.” İri Marge’a döndü. “Ne yapacağız?”

Sonraki birkaç saati son detaylarla uğraşarak geçirdiler. Kapı koluna kan bulaştırdıkları kamyoneti yol kenarına park ettiler. Mobilyaları devirdiler, ortaya boş bir viski şişesi bıraktılar ve İri Marge kütük duvarlara iki el ateş etti.

Hayvanların içeri girmesi ve kanıtları biraz daha bozması için kapıyı açık bıraktılar.

Sonunda annesi ona, “Hazır mısın?” diye sordu.

Leni, *hayır, hazır değilim, ben buraya aitim*, demek isterdi. Ama Öncesi’ni kurtarmak için artık çok geçti. Tatsız bir ifadeyle başını salladı.

İri Marge ikisini de sımsıkı kucakladı, ıslak yanaklarından öptü ve onlara güzel bir hayat yaşamalarını tembihledi. “Kayıp olduğunuzu bildireceğim,” diye fısıldadı Leni’nin kulağına. “Hiç kimseye bundan bahsetmeyeceğim. Bana güvenebilirsiniz.”

Annesiyle birlikte yoğun kar yağışında kumsalın zikzaklar çizen basamaklarından son kez inerken Leni kendini bin yaşında hissediyordu.

Annesinin peşi sıra karlı, vıcık vıcık kumsala indi. Rüzgâr annesinin saçlarını yüzüne savuruyor, sesini bastırıyor, sırt çantasını tangırdatıyordu. Leni annesinin ona bir şeyler söylediğinden emindi ama onu duyamıyordu ve umurunda değildi. Buz gibi dalgaları yararak kayığa doğru yürüdü. Sırt çantasını kayığın içine attıktan sonra ahşap sıraya oturdu. Hızla yağan karın onların kıyıdaki izlerini silmesi çok sürmeyecekti. Oradan hiç geçmemişler gibi olacaktı.

Annesi de tekneye atladı. Onlara kılavuzluk edecek bir ışık olmadığı için eldivenli elleriyle dümeni sımsıkı tutarak kıyı boyunca ağır ağır yol aldı. Saçları her yöne uçuşuyordu.

Şafak onlara yolu göstermek istercesine sökerken koyun burun kısmından döndüler.

Homer'daki kısa süreli bekleme iskelesine yanaştılar.

“Matthew’a veda etmeliyim,” dedi Leni.

Annesi ipi Leni'ye attı. “İmkânsız. Gitmeliyiz. Ve bugün kimseye görünemeyiz. Bunu biliyorsun.”

Leni ipi iskeleye attı. “Bu bir soru değildi.”

Annesi sırt çantasını aldı, kaldırıp sırtına taktı. Leni dikkatli hareket ederek tekmeden buz tutmuş iskeleye çıktı. Halatlar gıcırdıyordu.

Annesi motoru kapatıp motordan indi. İki usul usul yağan karın altında durdu.

Leni çantasından bir eşarp çıkarıp onu yüzünün alt kısmını örtecek şekilde boynuna sardı. “Beni kimse görmeyecek anne, gideceğim.”

“Kırk dakika sonra Glass Gölü kontuarında ol,” dedi annesi. “Bir dakika bile geç kalmak yok. Anlaşıldı mı?”

“Uçacak mıyız? Nasıl?”

“Sen orada ol, yeter.”

Leni başını salladı. Dürüst olması gerekirse detaylar umurunda değildi. Aklı sadece Matthew'daydı. Sırt çantasını alıp buzlu iskelede cesaret edebildiği kadar hızlı adımlarla yürüdü. Bu kadar soğuk ve karlı bir kasım sabahında ortalıkta onu görececek kimse yoktu.

Bakımevine yaklaşıncı yavaşladı. Dikkatli olması gereken yere gelmişti. Kimsenin onu görmesine izin veremezdi.

Cam kapılar önünde kayarak açıldı.

İçerisi dezenfektan kokuyordu ve metalik, daha keskin bir şey daha. Ön masadaki kadın telefondaydı. Kapılar açılınca kafasını kaldırmadı bile. Leni, *görünmez ol*, diye düşünerek içeri süzüldü. Sabahın bu erken saatinde koridorlar sessiz, hasta oda-

larının kapıları kapalıydı. Matthew'un odasına gelince duraksadı, toparlandı ve kapıyı açtı.

Oda sessizdi. Karanlıktı. Öten, uğuldayan ya da takırdayan makineler yoktu. Onu hayatta tutan tek şey kendi kocaman kalbiydi.

Yatağının arkasını kaldırdıkları için Matthew oturur gibi uyuyordu ve başındaki haleye benzer şey hareket etmemesi için bir kafese tutturulmuştu. Pembe yara izli yüzü dikiş makinesinde dikilip tutturulmuş gibi görünüyordu. Bu şekilde, dikişler, bağlar, sürgüler içinde, konuşmadan, düşünmeden, dokunamadan ya da dokunulmadan nasıl yaşayabilirdi ki? Ve Leni onu bunu bir başına yapmaya nasıl terk edebilirdi?

Sırt çantasını yere bırakıp yatağa yaklaştı ve delikanlının eline uzandı. Matthew'un bir zamanlar balık temizlemekten, çiftlik aletlerini tamir etmekten nasır tutan elleri artık bir kızın elleri gibi yumuşacıktı. Leni okul günlerini, masanın altından el ele tutuşmalarını, dünyanın onların olabileceğini sanarak birbirlerine gizlice notlar uzatışlarını düşünmeden edemedi.

"Başarabilirdik Matthew. Evlenebilir, erkenden çocuk sahibi olabilir ve hep âşık kalabilirdik." Gözlerini kapatıp böyle bir hayatı, *onları* hayal etti. Saçlarının ağaracağı yıllara kadar hiç ayrılmadan birlikte kalabilir, modası geçmiş kılıklar içinde, gece yarısı güneşi altında verandada oturan yaşlı bir çift olabilirlerdi.

Olabilirlerdi.

İşe yaramaz bir sözcük. Artık çok geçti.

"Annemi yalnız bırakamam. Hem senin baban, ailen ve Alaska'n var." Bunu söylerken sesi titredi. "Zaten kim olduğumu bile bilmiyorsun, değil mi?"

Matthew'un üstüne eğildi, elini daha sıkı tuttu. Gözyaşları delikanlının yanağına düştü ve kabarık, pembe yara izinin üstünde kaldı.

Sam Gamgee, Frodo'yu asla böyle terk etmezdi. Bunu hiçbir kahraman yapmazdı. Ama kitaplar gerçek hayatın sadece bir yansımasıydı, gerçeğin kendisi değildiler. Size vücutları dağılan,

beyinleri harap olan, konuşamayan, kıpırdayamayan ya da adınıızı söyleyemeyen delikanlıları anlatmıyorlardı. Ya da korkunç, geri dönüşü olmayan kararlar alan anneleri ve kızlarını. Veya içine doğdukları altüst olmuş hayatlardan çok daha iyisini hak eden bebekleri.

Leni elini karnına koydu. Oradaki can henüz hissedemeyeceği kadar, bir kurbağa yumurtası kadar küçüktü ama Leni kendisi-ninkiyle birlikte çarpan ikinci bir kalbin yankısını duyabildiğine yemin edebilirdi. Bildiği tek bir şey vardı: Bu bebeğe iyi bir anne olmak, annesine iyi bakmak zorundaydı. Nokta.

“Çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini biliyorum,” dedi alçak sesle. “Ve şimdi...”

Sevdiğin insanların yanında durmalısın.

Matthew’un gözleri açıldı. Biri karşıya bakıyordu. Diğeri yuvasında çılgınca döndü. Karşıya bakan yeşil gözü, Leni’nin onda tanıdığı tek şeydi. Matthew kıvrandı, acı dolu, korkunç bir inilti koyverdi.

Ağzını açtı ve “Aaaaa!” diye çığlık attı. Kurtulmaya çalışır gibi yattığı yerde debelenmeye başladı. Başındaki kafes, yatağın baş ucuna çarparak tangırdadı. Şakaklarındaki vidaların diple-rinde kan göründü. Bir alarm ötmeye başladı. “Baaaaağğğğ...”

“Yapma,” dedi Leni. “Lütfen...”

Leni’nin arkasındaki kapı açıldı ve bir hemşire hızla yanın-dan geçti.

Leni sendeleyerek geri çekilirken kapüşonunu başına kaldırdı. Hemşire onun yüzünü görmemişti.

Matthew yatağında hayvani sesler çıkararak, böğürerek kıvranıyordu. Hemşire onun serumuna bir ilaç kattı. “Her şey yolunda Matthew. Sakin ol. Baban birazdan gelir.”

Leni son bir kez, bütün dünyanın duyacağı kadar yüksek sesle, *seni seviyorum*, demek istedi ama cesaret edemedi.

Hemşire arkasını dönmeden önce gitmeliydi.

Ama eli karnında, gözü yaşlı bir halde kıpırdamadan durdu.
İyi bir anne olmaya çalışacağım ve bebeğe bizi anlatacağım. Seni...

Eğilip çantasını aldı ve koşarak oradan uzaklaştı.

Onu orada yabancılarla bir başına bırakarak.

Bunun, Matthew'un o söz konusu olduğunda asla yapmayacağı bir tercih olduğunu bile bile.

Leni.

O burada. Değil mi? *Artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyor.*

Bildiği sözcükler, önemli diye sıkı sıkı tuttuğu ama anlamını bilmediği sözcükler. Koma. Teller. Kafes. Beyin hasarı. Oradaydılar, görünüyor ama görünmüyorlardı, başka bir odadaki resimler gibi buzlu camın arkasından belli belirsiz görünüyorlardı.

Bazen kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyordu. Bazen, birkaç saniyeliğine komada olduğunu ve komadan çıktığını biliyordu, onu yatağa bağladıkları için hareket edemediğini biliyordu. Kafatasına vidalar yerleştirdikleri ve kafasını bir kafese tutturdıkları için başını oynatamadığını biliyordu. Gün boyu böyle dik oturduğunu biliyordu; telle tutturulmuş bir canavar gibi, bacağı önünde uzanıyor, acı durmadan içini kemiriyordu. İnsanların onu görünce ağladıklarını biliyordu.

Bazen bir şeyler duyuyordu. Şekiller görüyordu. İnsanlar. Sesler. Işık. Onları yakalamaya, konsantre olmaya çalışıyordu ama her şey birbirine karışıyordu.

Leni.

Şu an o burada, değil mi? Kim o?

Beklediği kişi.

“Olabilirdik Matthew.”

Matthew.

Matthew oydu, değil mi? Kız onunla mı konuşuyordu?

“Kim olduğumubilmiyorsun...”

Dönmeye, üstünde ileri geri yuvarlanıp duran tavan yerine onu görebilmek için bağlarından kurtulmaya çalıştı.

Ona seslendi, haykırdı, ihtiyacı olan sözcükleri hatırlamaya çalıştı ama orada bulabileceği hiçbir şey yoktu. Öyle bir hüsrana kapıldı ki bir an acı bile silindi.

Kıpırdayamıyordu. Yatağa sıkı sıkı bağlanmış bir ekmekti o – hayır, doğru kelime bu değildi. Eli kolu bağlı.

Şimdi başka biri vardı. Farklı bir ses.

Hepsinin hızla kayıp gittiğini hissetti. Bir dakika öncesini bile hatırlayamadan hareketsizleşti.

O.

Ne demekti bu?

Savaşmayı bıraktı, turuncu giysili kadına baktı, onun sakinleştirici sesini dinledi.

Gözleri kapandı. Son düşüncesi “O” oldu. Gitme, ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ki.

Ayak sesleri duydu. Koşan ayakların sesi.

Kalbinin atışları gibiydi. Bir an oradaydı, sonra gitmişti.

YİRMİ BEŞ

Yağan kar, Homer'a renklerin parlaklığını yitirdiği, gökyüzünün beyaza boyandığı puslu bir manzara vermişti. Dışarıdaki az sayıda insan dünyayı kirli ön camlardan görüyor ya da çenelerini göğüslerine indirmiş halde yürüyordu. Üstünde kapüşonunu başına geçirdiği kalın bir anorak olan, yüzü bir eşarpla sarılı halde yokuştan inen kıızı kimse fark etmedi.

Leni'nin yüzü çok acıyor, burnu zonkluyordu ama bunlar hissettiği acının yanında hafif kalırdı. Havaalanı yoluna gelince kar yağışı biraz hafifledi. O tarafa dönüp uçak pistine doğru yürüdü. Pistin kapısına gelince durdu ve boğazlı kazağının yakasını patlamış dudağının üstüne çekti.

Sivri çatılı küçük ofis, ahşap ve oluklu metalden yapılmıştı. Büyük boy bir tavuk kümesine benziyordu. Leni ofisin arkasındaki pistte motoru çalışan küçük bir uçak gördü. Tabelada "Glass Gölü Havacılık" yazması gerekirken iki harf eksik olduğu için "Ass* Gölü Havacılık" yazıyordu. Leni kendini bildi bileli böyleydi bu. Sahibi yazıyı bir keresinde düzelttiğini ama bunun bile çok fazla geldiğini söylemişti. Muhtemelen çocuklar harfleri eğlencesine çalmıştı.

---

* (İng.) Kaba et, kış. (ç. n.)

İçerisi de yarım bırakılmış gibi görünüyordu; zemin uyumsuz renklerde, çok amaçlı döşemelik muşambayla kaplanmıştı, kontrplak bir tezgâh, turistler için küçük bir broşür standı ve kırık bir kapının arkasında bir tuvalet göze çarpıyordu. Arka kapının yanına oraya yakın zamanda gelmiş ya da yakında gönderilecek kutular istiflenmişti.

Annesi sarı saçlarını örten bir şapka ve yüzünün alt kısmını kapatan bir eşarpı beyaz bir plastik sandalyede oturuyordu. Leni onun yanına, bir kedinin çiçekli döşemesini lime lime ettiği şişkin minderli, geriye yatan bir koltuğa oturdu.

Önlerindeki formika sehpanın üstü dergilerle doluydu.

Leni ağlamaktan ve içinde sürekli açılıp kapanan bu keder hissinden yorgun düşmüştü ama yine de gözlerinin ıslak olduğunu hissedebiliyordu.

Annesi sigarasını önündeki sehpa da duran boş kola kutusuna atıp söndürdü. Duman cızırtıyla beraber kayboldu. Annesi iç geçirerek arkasına yaslandı.

“Nasıldı?”

“Aynı.” Leni annesinin sıcaklığına ihtiyaç duyarak ona yaslandı. Elini cebine atınca avucuna sivri bir şey geldi.

Bay Walker’ın Matthew’dan alıp verdiği hediye. Olup biten onca şey arasında Leni’nin aklından tamamen çıkmıştı bu. Leni hediye yi cebinden çıkardı, Matthew’un üstüne el yazısıyla “İYİ Kİ DOĞDUN LENİ” yazdığı, gazete kâğıdına sarılı, küçük, ince şeye baktı.

On sekizinci doğum günü bu yıl unutulmuş, geçip gitmişti ama Matthew plan yapmıştı. Belki de nasıl kutlayacakları konusunda da fikirleri vardı.

Leni gazete kâğıdını dikkatle açıp saklamak için katladı (Matthew o kâğıda onu düşünerek dokunmuştu). Kâğıdın içinde ince, beyaz bir kutu buldu. Kutunun içinde özenle katlanmış, sararmış, kenarları yırtık bir gazete kâğıdı daha vardı.

Bu bir gazete haberi ve el ele tutuşan bir çiftin eski, siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Çiftin etrafı kızak köpekleriyle çevriliydi ve çatısı yosunla kaplı küçük bir kulübenin önünde, birbirinin eşi olmayan sandalyelerde oturuyorlardı. Bahçelerine hurdalar yığılıydı. Toprak zeminde sarı saçlı bir oğlan oturuyordu. Leni bahçeyi ve verandayı tanımıştı. Bu insanlar Matthew'un büyükanne ve büyükbabasıydı.

Matthew haberin altına "BİZ DE BÖYLE OLABİLİRİZ" yazmıştı.

Leni'nin gözleri doldu. Fotoğrafı kalbine bastırdıktan sonra haberi okudu.

BENİM ALASKA'M, Lily Walker

4 Temmuz 1972

İnsan vahşiliğin ne olduğunu bildiğini sanıyor. Bu bütün hayatınız boyunca kullandığınız bir kelime. Bir hayvanı, saçlarınızı ve disiplinsiz bir çocuğu tarif ederken bu kelimayı kullanıyorsunuz. Ama vahşinin gerçek anlamını Alaska'da öğreniyorsunuz.

Kocam Eckhart ve ben buraya ayrı ayrı geldik, bu size önemsiz gelebilir ama aslında çok önemli. İkimiz de medeniyetin bize göre olmadığına kendi başımıza karar vermiştik, üstelik çok genç de sayılmazdık. Büyük Bubran zamanıydı. Ben annem, babam ve altı kardeşimle bir barakada yaşıyordum. Hiçbir şeyden yeterince yoktu: zaman, para, yiyecek, sevgi, hiçbir.

Alaska'yı aklıma sokan neydi? Bunu şimdi bile bilmiyorum. Otuz beş yaşındaydım, o zamanlar bizim için "evde kalmış" derlerdi. En küçük kız kardeşim —belki kalp kırıklığından, belki de kendi bebeklerinin acı çekişini izlemenin getirdiği çaresizlikten— ölünce çekip gittim.

Bir anda. Cebimde on dolarım vardı, geçerli bir beceriden yoksundum ve batıya doğru yola düştüm. Elbette batıyı

romantikliğinden ötürü seçtim. Seattle'da bir Alaska tabelası gördüm. Altın madenlerinde erkekler için çamaşır yıkayacak kadınlar arıyorlardı.

"Çamaşır yıkayabilirim," diye düşündüm ve yola çıktım.

Çok çalışmam gerekti, hem de beni sürekli yuhalayan erkeklerin arasında ve ellerimin derisi kayışa döndü. Sonra Eckhart'la tanıştım. Benden on yaş büyüktü ve dürüst olmam gerekirse pek yakışıklı da sayılmazdı.

Gözlerimin içine baktı ve bana Kenai Yarımadası'nda bir arazi edinme hayalinden bahsetti. Bana uzanan eli tuttum, teklifini kabul ettim. Onu seviyor muydum? Hayır. O zamanlar sevmiyordum. Aslında onu gerçekten sevmem yıllarımı aldı ama öldüğü zaman Tanrı uzanıp kalbimi göğsümden koparmış gibi hissettim.

Vahşi. Benim bütün bunlar için kullanacağım kelime bu. Aşkım için. Hayatım için. Alaska için. Dürüst olmam gerekirse benim için hepsi bir. Alaska pek çok insana cazip gelmez, insanların çoğu buradaki hayatın üstesinden gelemeyecek kadar evcildir. Ama Alaska sizi bir kez avucunun içine aldı mı parmaklarını üstünüze öyle bir kapatır ki onun oluverirsiniz. Vahşi. Acımasız bir güzelliği olan, sizi muhteşemliğinin içine hapseden bir âşık gibi. Ve Tanrı yardımcınız olsun, bir daha başka bir yerde yaşayamazsınız.

"O ne?" dedi annesi sigarasının dumanını üfleyerek.

Leni gazete kâğıdını dikkatle dörde katladı. "Matthew'un büyükannesinin yazdığı bir makale. Biz Alaska'ya gelmeden birkaç yıl önce ölmüş." Matthew'un büyükanne ve büyükbabasının 1940 tarihli fotoğrafı kucağında duruyordu. "Onu sevmekten nasıl vazgeçeceğim anne? Bir gün onu... unutacak mıyım?"

Annesi iç geçirdi. "Ah. O mesele. Sevgi ne solar ne de ölür bebeğim. İnsanlar sevginin öldüğünü söyler ama aslında ölmez.

Onu şimdi seviyorsan bundan on yıl sonra da kırk yıl sonra da seversin. Belki farklı ve rengi solmuş bir aşkla. Ama o artık senin bir parçandır. Sen de onun.”

Bu sözler Leni’yi rahatlatmalı mıydı, yoksa korkutmalı mı, emin değildi. Kalbini sonsuza dek açık bir yara gibi hissedecekse bir daha nasıl mutlu olabilirdi ki?

“Ama aşk hayatta karşına bir defa çıkmaz. Şanslıysan tabii.”

“Allbrightlar olarak pek şanslı olduğumuzu sanmıyorum,” dedi Leni.

“Bilmem. Onu hiçliğin ortasında buldun. Onunla tanışman, onun seni sevmesi, senin onu sevmeye ihtimalin neydi bir düşün-sene? Bence şanslısın.”

“Sonra yarığın içine düştü, beyni hasar aldı ve sen beni kurtarmak için babamı öldürdün.”

“Evet. Pekâlâ. Bardağın yarısı boş, yarısı dolu olabilir.”

Leni bardağın kırık olduğunu biliyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Gerçekten umurunda mı?”

“Hayır.”

“Seattle’a dönüyoruz. Aklıma başka bir yer gelmedi. İri Marge sağ olsun, otostop çekmek yerine uçacağız.”

Kapı beraberinde buz gibi esinti getirerek açıldı. Cowicha işi beresini alnına kadar indirmiş, kahverengi anoraklı bir kadın içeri girdi. “Uçak kalkışa hazır. Anchorage uçuşu.”

Annesi derhâl eşarbını gözlerinin altına kadar çekti. O sırada Leni de anorağının kapüşonunu kaldırıp ipini kapüşon yüzünü örtecek şekilde sıktı.

“Yolcularımız siz misiniz?” dedi kadın eldivenli elindeki kâğıda bakarak. Annesi tam cevap verecekken masadaki telefon çaldı. Kadın telefona gitti ve “Glass Gölü Havacılık,” dedi.

Annesi ve Leni hızlı adımlarla küçük ofisten pervanesi dönen uçağın beklediği piste yürüdüler. Uçağa gelince Leni sırt

çantasını bir yerlere ulaştırılacak kutuların arasına, arka tarafa attı ve annesinin peşinden uçağa bindi.

Koltuğuna oturdu (pilotun arkasında sadece iki koltuk vardı) ve emniyet kemerini bağladı.

Küçük uçak zangırdarak hareket etti, sonra havalandı ve sarsılarak yükseldi. Motorun sesi Leni'nin eski mahallesinde çocukların bisikletlerinin tekerlek tellerine taktıkları kartlardan çıkan sese benziyordu.

Leni pencereden dışarı, alacakaranlığa baktı. Bu yükseklikten her şey kömür grisi ve beyaz görünüyor, kıyı, deniz ve gökyüzü birbirine karışıyordu. Sivri zirveli beyaz dağlar, kül grisi bir denizde öfkeyle kabaran beyaz köpüklü dalgalar. Yabanıl bir kıyıya inatla tutunan kulübeler ve evler.

Homer yavaş yavaş gözden kayboldu.

Yağmur altında, gece vakti Seattle.

Karanlıkta ip gibi dizilmiş sarı far ışıkları. Her yerde renkleri ıslak sokaklara vuran neon tabelalar. Renk değiştiren trafik lambaları. Kesik kesik uyarılar gönderen kornalar.

Açık kapılardan dökülen ve Leni'nin daha önce duyduğu hiçbir müziğe benzemeyen müzik geceye âdeta saldırıyordu. Öfkeli, metalik bir tınısı vardı ve barın önünde duran insanların bazıları yanaklarındaki çengelli iğneleri, maviye boyanmış Mohawk kesimli kaskatı saçları ve lime lime edilmiş gibi duran siyah giysileriyle Mars'tan gelmiş gibi görünüyorlardı.

Bir parkta umursamaz bir tavırla bir sigarayı aralarında elden ele dolaştırarak duran evsiz kılıklı bir grup insanın yanından geçerlerken annesi Leni'yi kendine doğru çekti ve "Her şey yolunda," dedi.

Leni kısık gözlerinin ve aralıksız yağan yağmurun arasından şehri bölük pörçük görebiliyordu. Bebekleriyle kapı eşiklerine sinmiş kadınlar ve yolun bu kısmına tepeden bakan yükseltilmiş bir yolun altında, uyku tulumlarında uyuyan insanlar gördü. İnsanların Alaska'ya gidip karınlarını topraktan doyurmak ve kendilerine bir ev inşa etmek varken neden böyle yaşadıklarını anlayamıyordu. 1974'te kaçırılan ve buraya yakın bir yerde ölü bulunan o kızları aklından atamıyordu. Ted Bundy tutuklanmıştı ama bu, sokakların artık güvenli olduğu anlamına gelir miydi?

Annesi bir telefon kulübesi bulup taksi çağırdı. Taksinin gelmesini beklerlerken yağmur dindi.

Sarı bir taksi kirli kaldırımın önünde üzerlerine su sıçratarak durdu. Leni annesinin arkasından yoğun bir çam ağacı kokusunun sindiği arka koltuğa yerleşti. O andan itibaren şehrin ışıklarını pencereden gördü. Her yer suyla kaplıydı, yağmur dinmişti ama çatılardan damlayan su ve su birikintileri etrafa karmakarışık, rengârenk bir karnaval havası veriyordu.

Yokuş yukarı ilerlediler. Şehrin eski, tuğla ve alçak binalardan oluşan kesimi –Pioneer Meydanı– insanların para sahibi olunca çıktıkları bir çukur olmalıydı. Şehir merkezi ofis binaları, gökdelenler, kalabalık caddeler üstüne kurulmuş, abartılı vatkaları olan, bele oturan, gösterişli takımlar giydirilmiş cansız mankenlerin süslediği vitrinleri film setlerine benzeyen mağazalarla dolu bir vadiye benziyordu. Yokuş bitince şehrin hareketliliği yerini gösterişli evlerle dolu bir semte bıraktı.

“Burası,” dedi annesi ödünç aldığı paranın kalanını şoföre uzatırken.

Ev Leni'nin hatırladığından daha büyüktü. Karanlıkta siyah gece göğüne uzanan sivri çatısı ve ışık saçan baklava desenli pencereleriyle biraz ürkütücü görünüyordu. Evin etrafı sivri uçlu demir parmaklıklarla çevriliydi.

“Emin misin?” diye sordu Leni alçak sesle.

Yardım istemeye gelmenin annesi için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bunu annesinin gözlerinde, çökük omuzlarında, sıkıldığı yumruklarında görebiliyordu. Annesi buraya dönerek yenilgisini ilan etmiş olacaktı. “En başından beri onun hakkında yanılmadıklarının ispatı.”

“Burada da ortadan kaybolabiliriz. Kendimiz sıfırdan başlarız.”

“Tek başına olsaydım öyle yapardım bebeğim, ama bunu sana yapamam. Berbat bir anne oldum fakat iyi bir büyükanne olacağım. Lütfen. Bana çıkış yolu önerme.” Derin bir nefes aldı. “Haydi, gidelim.”

Leni annesinin elini tuttu, spot ışıklarının hayvan figürleri şeklinde budanmış şimşirleri ve kış için budanmış gül çalılarını aydınlattığı taş yürüyüş yolunda birlikte ilerlediler. Oymalı ön kapıya gelince durdular. Beklediler. Sonra annesi kapıya vurdu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve büyükanne görüldü.

Yıllar onu değiştirmiş, aşağı doğru çektiği yüzünde izler bırakmıştı. Saçları beyazlamıştı. Ya da belki de zaten beyazdı ama o artık bunu inkâr etmeye son vermişti. Zayıf elini ağzına kapatarak, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Selam anne,” dedi Cora titrek bir sesle.

Leni ayak sesleri duydu.

Büyükannesi kenara çekildi, büyükbabası yanına geldi. İri bir adamdı, mavi, kaşmir kazağını geren büyük bir göbeği, sarkık gerdanı, parlak kafasında özenle yana taranmış beyaz saçları vardı. Beli kemerle sıkılmış bol, siyah pantolonu, altında sıska bacaklar olduğunu düşündürüyordu. Yetmiş yaşında olmasına rağmen daha yaşlı görünüyordu.

“Selam,” dedi annesi.

Yaşlı çift onları süzdü, Leni’nin ve annesinin yüzündeki ezikleri, şişmiş yanaklarını ve morarmış gözlerini görünce gözleri kısıldı. “Orospu çocuğu,” dedi büyükbabası.

“Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Cora, Leni’nin elini sıkarak.

“O nerede?” diye sordu babası.

“Onu terk ettik,” diye karşılık verdi Cora.

“Tanrı’ya şükür,” dedi annesi.

“Peşinize düşüp evin kapısını başımıza yıkmasından endişelenmeli miyiz?” diye sordu babası.

“Hayır, asla.”

Babasının gözleri kısıldı. Bunun ne anlama geldiğini anlamış mıydı? Ne yaptıklarını?.. “Bizden ne?..” diyecek oldu.

“Hamileyim,” dedi Leni. Bunu annesiyle konuşmuşlar ve şimdilik onlara hamilelikten bahsetmemeye karar vermişlerdi ama buraya gelip yardım isterken –yalvarırken– Leni bunu yapamayacağını anlamıştı. Hayatı boyunca yeterince sır saklamıştı. Artık sırların gölgesinde yaşamak istemiyordu.

“Armut dibine düşmüş,” dedi annesi gülümsemeye çalışarak.

“Bunu daha önce yaşadık,” dedi büyükbabası. “Sana nasıl bir tavsiyede bulunduğumu hatırlar gibiyim.”

“Ondan vazgeçmemi, eve dönüp hiçbir şey olmamış, ben hâlâ eski benmişim gibi davranmamı istemiştiniz,” dedi annesi. “Bense sizden bunun sorun olmadığını, beni hâlâ sevdiğinizi duymak istemiştim.”

Büyükannesi yumuşak bir sesle, “Biz de sana kilisemizde çocuk sahibi olamayan kadınların olduğunu, bebeğine sıcak bir yuva verebileceklerini söylemiştik,” dedi.

“Bebeğimi vermeyeceğim,” dedi Leni. “Bize yardım etmek istemiyorsanız, tamam, ama bebeğim benimle kalacak.”

Annesi onun elini sıktı.

Leni’nin bu sözlerini sessizlik izledi. Leni o sessizlikte annesi ve onun için dünyanın artık ne kadar büyük olduğunu, tek başlarına yüzleşmek zorunda kalacakları dert okyanusunu görür gibi oldu ve korkuyla doldu ama bebeğinden vazgeçerse yaşamak zorunda kalacağı dünya onu daha çok korkutuyordu. Bazı tercihlerin sonuçlarının açtığı yaraların asla iyileşemeyeceğini öğrenecek kadar büyümüştü.

Nihayet, ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir bekleyişin sonunda büyükannesi büyükbabasına döndü. “Cecil, seninle ikinci şans konusunu kim bilir kaç kez konuştuk. İşte şimdi o noktadayız.”

“Yine bir gece yarısı kaçıp gitmeyeceksin, değil mi?” dedi büyükbabası, kızına. “Annen... bunu çok zor atlattı.”

Leni dikkatle seçilmiş o birkaç kelimedeki hüznü hissetmişti. Bu insanlar ve annesi arasında kırgınlıklar vardı –kırgınlıklar, pişmanlıklar ve güvensizlik– ama arada daha yumuşak bir şey de saklıydı.

“Hayır, efendim, kaçmayacağız.”

Sonunda büyükbabası gülümsedi. “Evinize hoş geldiniz Coraline. Lenora. Haydi, şu morluklara buz koyalım. İkiniz de doktora görünmelisiniz.”

Leni annesinin eve girerkenki isteksizliğini fark etti. Annesini kolundan tutup ona destek oldu.

“Beni sakın bırakma,” diye fısıldadı annesi.

Leni içeri girince çiçek kokusu aldı. Cilalı ahşap masaların üstünde özenle yerleştirilmiş gösterişli vazolar, duvarlarda ise altın yaldızlı aynalar vardı.

Leni önünden geçtikleri odalara ve koridorlara göz atarak yürüdü. On iki kişilik bir masası olan bir yemek odası, rafları yerden tavana kadar uzanan bir kütüphane, her şeyden –kanepe, koltuk, pencere, lamba– ikişer tane olan bir oturma odası. Yazın bataklık yosunlarının üstünde yürür gibi hissettiren yumuşacık bir halıyla kaplı merdivenden maun lambrili duvarları pirinç apliklerle, altın rengi oymalı çerçeveler içindeki köpek ve at tablolarıyla süslü üst kata çıktılar.

Büyükannesi sonunda durup, “Burası,” dedi. Büyükbabası odaları paylaştırmak kadın işiymiş gibi geride kalmıştı. “Lenora, sen Coraline’ın eski odasında kalırsın. Cora, sen bu tarafa gel.”

Leni yeni odasına girdi.

İlk anda gördüğü tek şey bolca dantel oldu. Goodwill’de görmeye alışkın olduğu türden, ucuz, makine işi danteller değildi bunlar, birbirine tutturulmuş örümcek ağları gibi incecik, kali-

teli dantellerdi. Pencerelelere fildişi rengi dantel perdeler asılıydı. Yatak örtüsü ve abajurlar da yine dantellerle süslenmişti. Zemin krem rengi bir halıyla kaplıydı. Fildişi rengi mobilyalar yaldızla renklendirilmişti. Küçük, böbrek şeklindeki bir masanın altına fildişi rengi minderle tamamlanmış bir sandalye itilmişti.

Hava boğucu ve ağırdı, yapay lavanta kokuyordu.

Leni pencereye gitti, ağır kanadı kaldırıp dışarı eğildi. Tatlı gece havasını içine çekmek ona iyi gelmişti. Yağmur dinip arkasında ışıltılı, karanlık bir gece bırakmıştı. Sokak boyunca bütün evlerde ışıklar yanıyordu.

Leni'nin önünde ıslak bir çatı parçası uzanıyordu. Çatının dibinde dallarının çoğu çıplak kalmış, üstünde sadece birkaç sarı kırmızı yaprağın sallandığı yaşlı bir akçaağaç vardı.

Ağaçlar. Gece havası. Sessizlik.

Leni odasının penceresinin hemen altındaki ahşap kaplamalı çatıya çıktı. Evin ve sokak boyunca uzanan diğer evlerin ışıkları açık olsa da orada kendini daha güvende hissetti. Ağaçların, yeşilliğin ve çok uzaktan ve hayal meyal de olsa denizin kokusunu alabiliyordu.

Gökyüzü farklıydı. Simsiyah. Alaska'da gece göğü koyu mavi olur ve yer ve ağaçlar karla kaplandığı zaman ortam ışılgı sihirli bir ışıltı yaratırdı. Ve bazen tepelerinde kuzey ışıkları dans ederdi. Yine de yıldızları tanımıştı, aynı yerlerde değildiler ama aynı yıldızlardı. Büyükayı. Avcının Kemeri. Matthew'un ona kumsalda uzandıkları gece gösterdiği takımyıldızlar.

Parmakları boynundaki kalpli kolyenin üstüne kapandı. Kolyesini artık alenen ve babasının ona onu nereden bulduğunu sormasından endişe duymadan takabilirdi. Onu bir daha hiç çıkarmayacaktı.

“Arkadaş ister misin?”

“Elbette,” dedi Leni kenara kayarak.

Annesi açık pencereden çatıya çıktı ve ilerleyip dizlerini göğsüne çekerek Leni'nin yanına oturdu. “Lisedeyken cumartesi geceleri oğlanlarla Dick's Drive'da takılmak için aşağı şu ağaçtan inip

sıvıştırdım. İşim gücüm oğlanlardı.” Derin bir iç çekti ve çenesini dizlerinin arasındaki girintiye koydu.

Leni annesine yaslanıp yolun karşısındaki eve baktı. Işık israfı. Açık pencerelerden en az üç televizyonun değişen renklerini görebiliyordu.

“Çok üzgünüm Leni. Hayatını mahvettim.”

“Biz mahvettik,” dedi Leni. “Birlikte. Ve şimdi bununla yaşamak zorundayız.”

“Bende bir sorun olmalı,” dedi annesi biraz duraksadıktan sonra.

“Hayır,” diye karşılık verdi Leni kararlı bir sesle. “Sorun ondaydı.”

“Orada, inan bana. Tam şurada,” dedi annesi. Beş gün sonra morlukları makyajla kapatılabilecek kadar iyileşmişti. Neredeyse bütün haftayı kapıdan dışarı adım atmadan, evin içinde hapis geçirmişlerdi. Sıkıntıdan ikisi de kafayı yemek üzereydi.

Annesinin saçları kısacık kesilip kahverengiye boyandıktan sonra nihayet evden çıktılar ve bir otobüsle Seattle’ın hareketli merkezine inip alışveriş yapan insanlardan ve *punk rock*’çılardan oluşan kalabalığın arasına karıştılar.

Annesi bulutsuz gökyüzünü işaret ediyordu.

Dağ (dünyadaki tek önemli şey oymuş gibi burada Rainier’a sadece Dağ diyorlardı) ya da annesinin Leni daha önce hiç görmemiş gibi gururla işaret ettiği diğer turistik yerler umurunda değildi. Balık pazarına bakan neon ışıklı “HALK PAZARI” tabelası, Mikado çubukları üstüne kondurulmuş bir uzay gemisine benzeyen Space Needle, Elliott Körfezi’nin soğuk sularından meydan okurcasına dışarı uzanan yeni akvaryum.

Seattle’ın bu güneşli, ılık kasım gününde çok güzel olduğuna hiç şüphe yoktu. Leni’nin hatırladığı gibi yeşildi, su kıyısındaydı ve asfalt ve betonla kaplıydı.

İnsanlar karıncalar gibi sürekli hareket halindeydi. Bir sürü gürültü ve hareket: susmayan kornalar, karşıdan karşıya geçen

insanlar, duman püskürten ve şehrin üstüne kurulduğu yokuşlara tırmanırken vites dişlileri gıcırdayan otobüsler. Leni burada, bu insanların arasında kendini nasıl evinde hissedebilirdi ki?

Burada sessizlik diye bir şey yoktu. Son birkaç gecedir çamaşır yumuşatıcısı ve marketten alınma deterjan kokan yeni yatağında rahat bir pozisyon yakalamak için çaba harcıyordu. Bir keresinde bir ambulans ya da polis arabasının sireni bir anda ötmeye başlamış, pencereden içeri dolan kırmızı ışık, dantelleri kan kırmızısına boyamıştı.

Şimdi annesiyle birlikte şehrin kuzeyindeydiler. Banliyöyü şehir merkezine bağlayan bir otobüse binmiş, sabahın bu erken saatinde hüzünlü görünen yolcuların arasında yer bulmuş ve kalabalık “Cadde” den yukarı, geniş bir araziye yayılan Washington Üniversitesi’ne doğru yürümüşlerdi.

Red Square denen yerin kenarında duruyorlardı. Zemin göz alabildiğince kırmızı tuğlalarla döşenmişti. Kırmızı bir dikili taş, mavi gökyüzüne uzanıyordu. Meydan yine tuğla binalarla çevriliydi.

Meydanda hareket halinde yüz kadar öğrenci vardı, gülüp konuşarak meydana girip çıkıyorlardı. Leni’nin sol tarafında ellerinde nükleer güç ve silah karşıtı protesto pankartları tutan, tamamı siyahlar içinde bir grup vardı. Pankartlarla “Hanford” diye bir şeyin kapatılması çağrısında bulunuyorlardı.

Leni her yaz Homer’da gördüğü üniversiteli çocukları, dağların karla kaplı zirvelerine Tanrı’nın onlara seslendiğini duyar gibi hayranlıkla bakan, REI marka yağmurluklar giymiş genç yetişkin gruplarını hatırlamıştı. Leni onların her şeyi geride bırakıp şehir yaşamından ayrılma ve daha otantik hayatlar yaşama planlarını fısıldaştıklarına defalarca kulak misafiri olmuştu. İncil’den alıntı yapar gibi “toprağa dönmek”ten bahsederlerdi. Şu meşhur John Muir alıntısındaki gibi: *Dağlar çağırıyor, gitmek zorundayım.* İnsanlar Alaska’da bu tür sesler duyar, yepyeni rüyalar görürlerdi. Çoğu hiçbir zaman gitmezdi ve giden azınlığın büyük bir kısmı da daha ilk kış bitmeden geri

dönerdi ama Leni sadece bu hayalin büyüklüğünün ve uzaktan bir parçasını gördükleri olasılıkların bile onları değiştirdiğini bilirdi.

Leni on iki yaşından beri yanından ayırmadığı sırt çantasını sımsıkı tutarak annesinin yanında yürüyordu. Alaska'dan aldığı sırt çantası. Bu çanta onun için bir totem gibiydi; bir kenara atılmış bir hayattan elinde kalan son yadigârdı. Keşke Winnie the Pooh'lu beslenme çantasını da yanına alabilmiş olsaydı.

Aradıkları adrese ulaşmışlardı: geniş kemerleri, zarif çan kuleleri ve oymalı pencereleri olan, şeker pambesi Gotik bir bina.

İçerisi Leni'nin daha önce gördüğü kütüphanelerden çok farklıydı. Yeşil masa lambalarının tamamladığı ahşap masalar kemerli bir tavanın altına sıralanmıştı. Masaların üstüne gotik avizeler sarkıyordu. Ya o kitaplar! Leni hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Ona keşfedilmemiş dünyaları ve henüz kurulmamış dostlukları fısıldıyorlardı, Leni bu yeni dünyada yalnız olmadığını fark etmişti. Onun arkadaşları buradaydı, yan yana sıralanmış, her zamanki gibi onu bekliyorlardı. Matthew bunları görebilseydi...

Annesiyle beraber, kalın tabanlı botlarıyla attıkları her adımda gürültü yaparak yürüdüler. Leni her an birilerinin kafasını kaldırmasını ve onlara orada istenmediklerini söylemesini bekliyordu ama okuma salonundaki öğrenciler, aralarında yabancıların olmasını önemsemiyor gibiydiler.

Sorularını dinleyip onları taleplerini başka bir görevliye iletmeleri için başka bir masaya yönlendiren kütüphane görevlisi bile onlar hakkında bir hükme varmış gibi görünmüyordu.

İkinci görevli onlara bir tomar gazete uzatırken, "Buyurun," dedi.

Annesi, "Teşekkürler," deyip bir masaya oturdu. Leni kütüphanecinin, annesinin sesinin titrediğini fark ettiğinden bile şüpheliydi ama kendisi fark etmişti.

Annesinin yanına, ahşap sıraya oturup ona iyice sokuldu.

Aradıklarını bulmaları çok sürmedi.

KANEQLİ AİLE KAYIP, CİNAYETTEN ŞÜPHELENİLİYOR

Eyalet yetkilileri, Kaneqli kayıp aile hakkında bilgi verdi. Ailenin komşusu Marge Birdsall, 13 Kasım'da eyalet polisini arayıp komşusu Cora Allbright ve kızı Lenora'nın kayıp olduğunu bildirdi. Birdsall, "Dün beni ziyarete gelmeleri gerekiyordu. Gelmediler. Daha o anda Ernt'ün onlara zarar verdiğiinden endişelendim," dedi.

14 Kasım'da ise Tom Walker, arazisinin yakınında terk edilmiş bir kamyonet bulduğunu bildirdi. Ernt Allbright adına kayıtlı olan araç, Kaneq Yolu yirminci kilometre tabelasının yakınında bulundu. Yetkililer

araç koltuğunda ve direksiyonda kan lekeleri ve Cora Allbright'ın cüzdanına rastlandığını bildirdi.

Homer'da görevli polis memuru Curt Ward, "Bu olayı hem kayıp vakası hem de olası bir cinayet olarak soruşturuyoruz," dedi. Komşuları, Ernt Allbright'ın geçmişinde şiddet eylemlerinin olduğunu ve karısını ve kızını öldürüp kaçmış olmasından korktuklarını belirttiler.

Şimdilik başka bilgi yok ve soruşturma sürüyor.

Allbrightlar hakkında bilgisi olanların Memur Ward'u araması önemle rica olunur.

Annesi sessizce iç geçirerek arkasına yaslandı.

Leni annesinin her şey için –terk etmesi gerekirken kaldığı, onu sevdiği, öldürdüğü için– taşıdığı ve ömrünün sonuna kadar taşıyacağı acıyı görebiliyordu. Böyle bir acı ne olurdu? Zamanla, yavaş yavaş dağılır mıydı, yoksa pıhtılaşp zehre mi dönüşürdü?

"Babam bizi bir noktada ölü ilan edeceklerini söylüyor ama bu yedi seneyi bulabilirmiş."

"Yedi sene mi?"

"Önümüze bakmalı, mutlu olmayı öğrenmeliyiz, yoksa bunca şey neye yarar, değil mi?"

Mutlu.

Bu kelimenin Leni için hiçbir itici gücü, hiçbir anlamı yoktu. Açıkçası bir daha mutlu olabileceğini hiç sanmıyordu, hem de hiç.

"Evet," dedi gülümsemeye çalışarak. "Artık mutlu olacağız."

YİRMİ ALTI

Leni o akşam, yemekten sonra yatağında oturup Stephen King'in *Mahşer* adlı kitabını okudu. Son bir haftada yazarın üç kitabını okumuş ve yeni bir tutku keşfetmişti. Elveda bilimkurgu ve fantastik romanlar, merhaba korku romanları.

Bunun, iç dünyasının bir yansıması olduğunu düşünüyordu. Kendi geçmişi yerine Randall Flagg'lı, Carrie'li ya da Jack Torrance'lı kâbuslar görmeyi tercih ederdi.

Birilerinin kısık sesle konuşarak kapısının önünden geçtiğini duyduğunda sayfayı çevirmeye hazırlanıyordu.

Baş ucunda duran ve evin çeşitli yerlerinde gizli bir kalp gibi aynı anda tıkırdayan bir düzine saatten biri olan baş ucu saatine baktı. Saat dokuza geliyordu.

Genelde büyükanne ve büyükbabası bu saatte çoktan yatmış olurlardı.

Leni sayfasını işaretleyip kitabı kenara bıraktı. Kalktı ve odasının kapısını ancak dışarıyı görebileceği kadar araladı.

Alt katın ışıkları açıktı.

Sessizce odasından çıktı. Çıplak ayakları kabarık tüylü halıda hiç ses çıkarmıyordu. Elini merdivenin pürüzsüz maun tırabzanından

kaydırarak hızlı adımlarla aşağı indi. Holdeki siyah beyaz mermer zeminin soğukluğunu ayaklarının altında hissetti.

Annesi büyükanne ve büyükbabayla birlikte oturma odasında idi. Leni büyük bir dikkatle ilerledi ve şu kadarını görebileceği bir yerde durdu:

Annesi kiremit rengi kanepede, büyükannesi ve büyükbabası ise birbirinin eşi şal desenli koltuklarında oturuyordu. Aralarındaki akçağaştan yapılma sehpanın üstü bir sürü porselen bibloyla doluydu.

“Bizi öldürdüğünü sanıyorlar,” dedi annesi. “Bunu bugün yerel gazetede okudum.”

“Öldürebilirdi de,” dedi büyükannesi. “Hatırlarsan seni Alaska’ya gitme konusunda uyarmıştım.”

“Ve onunla evlenmen konusunda,” dedi büyükbabası.

“Sana demiştik’lere ihtiyacım olduğunu mu samyorsunuz?” dedi annesi. Derin bir iç çekti. “Onu sevdim.”

Leni üçünün arasında bir girdap oluşturan hüznü ve pişmanlığı görebiliyordu. Bir yıl önce bile böyle bir pişmanlığı anlayamazdı. Ama artık anlıyordu.

“Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi annesi. “Hem kendi hayatımı hem Leni’ninkini mahvettiğim yetmezmiş gibi şimdi de sizi bu işin içine sürükledim.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi büyükannesi. “Elbette sürükleyeceksin. Biz senin annen ve babanız.”

Büyükbabası, “Bu senin,” dedi.

Leni başını uzatıp içeri bakmak istedi ama buna cesaret edemedi. Bir koltuğun gıcırdadığını, ahşap zeminde gezinen ayakların sesini (büyükbabası kahvaltıdan yatma saatine kadar kösele ayakkabı giyerdi) işitti ve son olarak bir kâğıt hışırtısı duydu.

“Bu bir doğum belgesi,” dedi annesi. “Evelyn Chesterfield. 4 Nisan 1939 doğumlu. Bunu neden bana veriyorsunuz?”

Leni koltuğun gıcirtısını bir kez daha duydu. “Ve üstünde oynanmış bir evlilik belgesi. Chad Grant adında bir adamla evlendin. Bu iki belgeyle Motorlu Taşıtlar Dairesi’ne gidip ehliyet alabilir, yeni bir sosyal güvenlik kartı çıkarabilirsin. Leni için de bir doğum belgesi ayarladım. Kızın artık Susan Grant olacak. İkiniz buraya yakın bir yerde bir ev tutacaksınız. Herkese senin bir akrabamız ya da kâhyamız olduğunu söyleriz. Bir yolu bulunur. Güvende olmanızı sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağız,” dedi büyükbabası duygu yüklü bir sesle.

“Bunları nasıl edindin?”

“Ben bir hukukçuyum. Tanıdığım insanlar var. Bir müşteriye... ahlak anlayışı biraz esnek bir adama para ödedim.”

“Ama sen böyle biri değilsin,” dedi annesi alçak sesle.

Bir sessizlik oldu ve sonra, “Hepimiz değiştik,” dedi büyükbabası. “Dersimizi zor yoldan aldık, öyle değil mi? Hatalar yaparak. On altı yaşındayken sana kulak vermeliydik.”

“Ve ben de sizi dinlemeliydim.”

Kapı zili çaldı.

Gecenin bu vaktinde bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Leni korkudan kalbinin sıkıştığını hissetti. Ayak sesleri ve ahşap jaluzilerin tıkırtısını işitti.

Büyükbabasının, “Polis,” dediğini duydu.

Annesi aceleyle oturma odasından çıktı ve Leni’yi gördü.

Onun peşinden oturma odasından çıkan büyükbabası, “Üst kata çıkın,” dedi.

Annesi, Leni’yi elinden tutup üst kata çıkardı. “Bu taraftan,” dedi. “Sessiz ol.”

Koşar adımlarla üst kata çıktılar ve parmak uçlarında ana yatak odasına girdiler. Pencere tırizli, zeytin yeşili bir halısı olan kocaman bir odaydı burası. Dört direkli büyük karyolanın üstündeki dantel örtü, halıyla aynı tondaydı.

Anneci, Leni'yi yerdeki bir ısıtma kapağına yönlendirdi. Kapağı dikkatle açıp kenara kaldırdı.

Çömeldi, Leni'ye yanına sokulmasını işaret etti. "Beni okuldan atmak için geldiklerinde rahibeleri gizlice dinlemiştim."

Leni metal ızgaranın arasından ayak seslerinin yankısını duydu. Erkek sesleri.

"Dedektif Archer Madison ve Dedektif Keller Watt. Seattle Polis Departmanı."

Büyükbabası, "Bu saatte mahallede bir sorun mu var memur bey?" dedi.

"Buraya Alaska eyalet polisinin... (duyamadıkları bir şeyler daha) geldik. (İç içe geçen kelimeler)... kızınız, Cora Allbright... (bir şeyler daha) en son... Çok üzgünüz ama... öldükleri tahmin ediliyor."

Leni büyükannesinin feryadını duydu.

"Hanımefendi, lütfen oturun."

Sessizlik. Uzun bir sessizlik. Boğuk bir ses, bir evrak çantasının açılması, kâğıt hışırtıları. "Kamyonetleri bulundu... Kulübede çok fazla kan var, cam kırık, bariz bir suç mahalli ancak hayvanlar kanıtları bozmuş... Kesin olmayan sonuçlar... Bulunan röntgen görüntüleri... kırık bir kol... kırık bir burun. Araştırmalar sürüyor ama... yılın bu zamanında... hava şartları... Kar eriyince ne bulacağımızı Tanrı bilir... Sizi bilgilendireceğiz..."

"Onları öldürdü," dedi büyükbabası. Sesi yüksek ve öfkeliydi. "Orospu çocuğu."

"Şiddet eğilimiyle ilgili... pek çok tanığın ifadesi var."

Leni annesine döndü. "Yani yırttık mı?"

"Şey... cinayet söz konusu olduğunda zaman aşımı yoktur. Yaptığımız her şey ve bundan sonra Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde yapacaklarımız suç delili teşkil edecek. Baban sırtından vuruldu ve biz cesedi ortadan kaldırıp kaçtık. Bir gün bulunursa peşimize

düşerler. Üstelik şimdi annem ve babam da bizim için yalan söylemiş oldular. Bir suç daha işlendi. Bu yüzden dikkatli olmak zorundayız.”

“Bu ne kadar sürecek?”

“Sonsuza dek bebeğim.”

Sevgili Matthew,

Bu hafta her gün rehabilitasyon merkezini aradım. Kuzenin-mişim gibi davranıyorum. Cevap hep aynı: Bir değişiklik yok. Her defasında kalbimden bir parça daha kopuyor.

Bu mektubu sana asla gönderemeyeceğimi, göndersem bile senin okuyamayacağını ya da sözcükleri anlayamayacağını biliyorum. Ama kelimeler yerine ulaşamasa da sana yazmalıyım. Kendime yeni hayatımda önüme bakmam gerektiğini söylüyorum (ve bunu başkalarından da sürekli duyuyorum). Bunu yapmak için çabalıyorum. Gerçekten.

Ama sen içimdensin; benim bir parçam, hatta en iyi parçamsın. Sadece bebeğimizden bahsetmiyorum. Sesin kulaklarımda. Uykumda benimle o kadar çok konuşuyorsun ki artık yanaklarımda gözyaşlarıyla uyanmaya alıştım.

Sanırım annem aşk konusunda haklıymış. Berbat durumda olmasına rağmen aşkın direncini ve çılgınlığını anlıyor. Sanırım insan kendi kendini âşık edemediği gibi, âşık olmaya son da veremiyor.

Buraya uyum sağlamaya gayret ediyorum. Bütün gücümle. Demek istediğim, Susan Grant uyum sağlamaya çalışıyor. Sokaklar arabalarla, kaldırımlar tıklım tıklım insanla dolu ve neredeyse kimse kimseye bakmıyor ya da selam vermiyor. Ama güzellik konusunda haklıymışsın. Kendime güzelliği görme izni tanıdığımda görebiliyorum. Bana Iliamna'yı anımsatan

ve sibirli bir şekilde bir görünüp bir kaybolabilen Rainier Dağı'nda. Burada Rainier'e "Dağ" diyorlar çünkü tek dağları o. Dağların dünyamızın açığındaki omurgasını oluşturduğu evdeki gibi değil yani.

Büyükannem ve büyükbabam çok tuhaf şeylere takılıyorlar. Sofranın nasıl kurulduğu, yemeğin kaçta yendiği, yatağımı ne kadar düzgün topladığım ve saçlarımı ne kadar sıkı ördüğüm gibi şeylere. Büyükannem bana geçen gün bir cımbız verdi ve kaşlarımı düzeltmemi söyledi.

Ama artık onlara fazla uzak olmayan küçük, kiralık bir evimiz var ve dikkatli davrandığımız sürece onları ziyaret edebiliyoruz. Sanırım anne ve babasıyla olmaktan keyif aldığını görmek annemi şaşırtıyor. Bol bol yiyeceğimiz, yeni giysilerimiz var ve hep birlikte akşam yemeği sofrasına oturduğumuzda hayatlarımız arasındaki kopukluğu onarmaya, söküklerimizi dikmeye çalışıyoruz.

Belki de sevgi budur.

Sevgili Matthew,

Burada Noel, Olimpiyat Oyunları gibi bir şey. Hiç bu kadar parlak cismi ve yemeği bir arada görmemiştim. Büyükannem ve büyükbabam bana o kadar çok hediye almış ki utançtan yerin dibine geçtim. Ama sonrasında odamda yalnız kalınca pencereden uzak durduğumuz komşularımıza, yanıp sönen ışıklarla süslenmiş evlere bakarken gerçek kışı düşündüm. Seni. Bizi.

Büyükannen ile büyükbabanın fotoğrafına baktım, büyükannenin gazetede çıkan yazısını tekrar okudum.

Acaba bebeğimiz nasıldır? Benim ne yapacağımı bilemediğimi hissediyor mudur? Kırık kalbimin şarkısını duyuyor mudur? Mutlu olsun istiyorum. Onun aşkımızın, birlikteliğimizin hak ettiği gibi bir çocuk olmasını istiyorum.

Sanırım bugün bebeğin kıpırdadığını hissettim.

Onu Lily olarak düşünüyorum. Büyükannenin adıyla.

Bu dünyada kızların çok güçlü olmaya ihtiyacı var.

Sevgili Matthew,

1979'a girdiğimize inanamıyorum. Bugün rehabilitasyon merkezini bir kez daha ardım ve her zamanki cümleyi duydum: Hiçbir değişiklik yok.

Ne yazık ki annem konuşmamı duydu. Çıldırdı ve bana aptallık ettiğimi söyledi. Anlaşılan polis isterse telefonun izini sürebilirmiş. Yani artık seni arayamayacağım. Bizi riske atmam ama seni aramadan nasıl duracağım ki? Senden bana kalan tek şey buydu. İyileşmeyeceğini biliyorum ama seni her aradığımda, belki bu sefer iyileşmiştir, diye düşünüyordum. İşe yaramasa da elimde o umuttan başka tutunacak hiçbir şey yok.

Ama bu kötü haber ve kötü haberi vermek kolay. Sen iyi haber istersin. Sonuçta yeni yıl.

Washington Üniversitesi'ne gidiyorum. Büyükannem tanıdıklarını devreye soktu ve liseden mezun olduğuna dair hiçbir kanıt olmayan Susan Grant'i kabul ettirmeyi başardı. Dışarı'da hayat gerçekten çok farklı. Her şey ne kadar paran olduğuna bakıyor.

Üniversite beklediğim gibi çıkmadı. Kızların bazıları şu tüylü Shetland kazaklardan, kareli eteklerden ve diz hizasında çoraplardan giyiyor. Sanırım onlar kardeşlik kulübü kızları.

Koyunlar gibi bir araya toplanıp kıkırdıyorlar ve etraflarında dolanan oğlanlar o kadar gürültücü ki ayılar onların geldiğini iki kilometre öteden bile duyabilir.

Sınıfta sen yanımdaymışsın gibi davranıyorum. Bir keresinde buna kendimi o kadar inandırdım ki az kalsın sana sıranın altından uzatmak için bir not bile yazacaktım.

Seni özlüyorum. Her gün, geceleri daha da çok. Lily de özliyor. Bazen beni tekmeleriyle uyandırıyor. Çok fazla kıpırdandığı zaman ona Robert Service şiirleri okuyorum ve seni anlatıyorum.

Bu onu hemen sakinleştiriyor.

Sevgili Matthew,

Burada baharın çözülmeyle hiçbir alakası yok. Toprak kaymıyor, ev büyüklüğünde buz parçaları kopmuyor, çamurun altından kayıp eşyalar çıkmıyor.

Her yer rengârenk. Hiç bu kadar çok çiçek açan ağaç görmemiştim, kampüsün her yerinde pembe çiçekler süzülüyor.

Büyükbabam soruşturmanın açık olduğunu ama artık bizi kimsenin aramadığını söylüyor. Bizi ölmüş sayıyorlar.

Aslında bu bir anlamda doğru. Allbrightlar hiçliğe karıştılar.

Geceleri seninle ve Lily'yle konuşuyorum. Bu benim delirdiğim mi, yoksa sadece yalnızlık çektiğim anlamına mı gelir? Üçümüzü bir yatakta yan yana hayal ediyorum, kuzey ışıkları penceremizde gösteri yaparken rüzgâr cama vuruyor. Bebeğimize akıllı ve cesur olmasını söylüyorum. Babası gibi cesur olmasını. Ona günün birinde karşı karşıya kalabileceği korkunç tercihlerden kaçınması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Allbright kadınları olarak aşk konusunda lanetli olmamızdan

endişe duyuyor ve onun erkek olmasını diliyorum. Sonra senin arazide öğrendiklerini oğluna öğretmek istediğini söyleyişini hatırlıyorum ve bu beni o kadar üzüyor ki yatağıma kıvrılıp örtüyü başımın üstüne kadar çekiyor ve kışın Alaska'daymışım gibi yapıyorum. Kalp atışlarım cama vuran rüzgâra dönüşüyor.

Erkek çocuklar babalarına ihtiyaç duyarlar ve Lily'nin elinde sadece ben varım.

Zavallı kız.

Leni yeni bir sancı içini parçalayıp çığlık atmasına neden olurken, “Lamaze dersleri hiçbir işe yaramıyormuş!” diye haykırdı. “Ağrı kesici istiyorum.”

“Normal doğum yapmayı sen istedin. Artık ağrı kesici için çok geç,” dedi annesi.

“On sekiz yaşındayım. Neden beni dinleyesiniz ki? Dünyadan haberim yok,” diye karşılık verdi Leni.

Sancı dindi. Acı yatıştı.

Leni nefes nefeseydi. Alnından ter süzülüyordu.

Annesi hastane yatağının yanındaki masada duran plastik bardaktan bir parça buz alıp onu Leni'nin ağzına tıktı.

“İçine morfin kat anne,” diye yalvardı Leni. “Lütfen, dayanamıyorum. Hataydı. Anne olmaya hazır değilim.”

Annesi gülümsedi. “Kimse buna hazır olmaz.”

Acı yeniden artmaya başladı. Leni dişini sıktı, nefes alıp vermeye odaklandı (bir işe yarıyormuş gibi) ve annesinin eline yapıştı.

Sancısı zirveye ulaşana kadar gözlerini sımsıkı kapatıp hızlı hızlı soludu, nihayet yatışmaya başlayınca bitkin halde kendini

yatağa bıraktı. *Matthew burada olmalıydı*, diye geçirdi içinden ama bu düşünceyi zihninden derhâl uzaklaştırdı.

Birkaç saniye sonra sancı yeniden başladı. Bu kez Leni dilini kanatana kadar ısırıldı.

“Çığlık at,” dedi annesi.

O sırada kapı açıldı ve doktoru içeri girdi. Mavi ameliyathane önlüğü giymiş, başında cerrah bonesi olan zayıf bir kadındı. Düzgün alınmamış kaşları ona biraz çarpık bir görüntü veriyordu. “Bayan Grant, nasıl hissediyorsun?”

“Şunu içimden çıkarın. Lütfen.”

Doktor başını sallayarak eldivenlerini taktı. “Bir bakalım, olur mu?” Leni’nin ayaklarını dayadığı ayaklıkları araladı.

Normalde yabancı sayılabilecek birinin, iki yana açtığı bacaklarının arasına girmesi Leni’ye kendini rahat hissettirmezdi ama şu anda bu acıya son verecekse bacaklarını Space Needle’ın gözlem balkonunda bile aralayabilirdi.

“Bebeğimiz yolda gibi görünüyor,” dedi doktor düz bir sesle.

Leni yeni bir sancının gelmesiyle, “*Haydi canım!*” diye bağırdı.

“Pekâlâ, Susan. İkın. Güçlü. Daha güçlü.”

Leni ıkındı. İkındı, çığlık attı, terledi, küfretti.

Ve sonra acı, geldiği gibi hızla geçiverdi.

Leni yatağa yığıldı.

“Erkek,” dedi doktor, annesine dönerek. “Büyükanne Eve, göbek bağını siz kesmek ister misiniz?”

Leni annesinin, göbek bağını kesmesini, sonra doktorun peşinden yenidoğanı açık mavi, termal bir battaniyeye sardıkları tarafa yürümesini bir sis perdesinin arkasından izledi. Doğrulamaya çalıştı ama hiç dermanı kalmamıştı.

Bir erkek, Matthew. Oğlun.

Sonra paniğe kapılarak, *onun sana ihtiyacı olacak Matthew*, diye düşündü. *Bunu tek başıma yapamam...*

Annesi doğrulmasına yardım etti ve minik kundağı onun kollarının arasına bıraktı.

Oğlu. Onun oğlu. Gördüğü en minik şeydi bu, yüzü bir şeftaliye benziyordu. Açıp kapattığı mavi, bulanık gözleri ve küçük bir gül goncasına benzeyen, emer gibi hareketler yapan minicik bir ağzı vardı. Mavi battaniyenin kıvrımlarının arasından pembe bir yumruk uzandı, Leni o yumruğu tuttu.

Bebeğin ufacık parmakları onun parmağının etrafına kapandı.

Leni'nin içini dağlayan, arındıran ve sımsıkı sarıp sarmalayan bir sevgi, kalbini milyonlarca minik parçaya ayırıp tekrar şekillendirdi. "Aman Tanrım," dedi hayranlıkla.

"Evet," dedi annesi. "Nasıl bir duygu olduğunu soruyordun."

Leni alçak sesle, "Matthew Denali Walker," dedi. Babasını asla tanımayacak, Matthew'un güçlü kollarının onu sardığını hiç hissetmeyecek, güven veren sesini hiç duymayacak dördüncü kuşak bir Alaskalı.

"Hey, sen," dedi.

Suçlarından neden kaçtığını şimdi daha iyi anlıyordu. Kaybedeceği şeyin büyüklüğünü o ana dek gerçekten bilmiyordu, anlamamıştı.

Onun çocuğu. Evladı. Oğlu.

Leni onu korumak için canını verirdi. O güvende olsun diye yapmayacağı şey yoktu. Bu, annesinin sözünü dinleyip Alaska ve Matthew'la arasındaki son bağı da koparması, rehabilitasyon merkezine açtığı telefonlara bir son vermesi anlamına gelse bile. O merkezi bir daha aramayacaktı. Bu düşünce içini paramparça ediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? O artık bir anneydi.

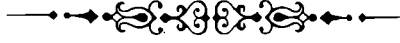
Usul usul ağlıyordu. Belki annesi onu duymuş, nedenini anlamıştı ama söylenecek bir şey olmadığını biliyordu ya da böyle bir

anda bütün anneler ağlardı. Leni oğlunun kadife tenini okşayarak, “Matthew,” diye fısıldadı. “Sana MJ diyeceğiz. Babana bazen Mattie derlerdi ama ben hiç demedim... Biliyor musun, baban uçmayı bilirdi... ve burada olsaydı seni çok ama çok severdi.”

✧ 1986 ✧

YİRMİ YEDİ

“Onun hayatına yaptıklarımla nasıl yaşarım bilmiyorum,” dedi Cora.

“Yıllar geçti,” dedi annesi. “Ona bir baksana. Nasıl da mutlu. Neden sürekli bu konuşmayı yapıyoruz?”

Cora annesine haklı olduğunu söylemek isterdi. O da her gün kendine aynı şeyi söylüyordu. *Bak, mutlu.* Bazen buna inanacak gibi oluyordu. Ama sonra bugün gibi günler oluyordu. Değişime neyin neden olduğunu bilmediği günler. Belki hava. Eski alışkanlıklar. Bir kez içeri süzüldü mü iliklerinize kadar işleyip sonsuza dek orada kalan o yıpratıcı korku.

Cora, Leni’yi Alaska’dan buraya, suyun kıyısına kondurulmuş bu şehre sürükleyeli yedi yıl olmuştu.

Leni’nin bu zengin ve ıslak topraklarda kök salmak ve çiçek açmak için ne kadar çabaladığını görmüştü. Ama Seattle yüz binlerce insanın yaşadığı bir şehirdi ve Leni’nin öncü yerleşimci ruhunun haşin dilini konuşamazdı.

Cora bir sigara yaktı, ciğerlerine çektiği dumanın orada kalmasına izin verdi ve bu tanıdık eylem onu hemen sakinleştirdi. Sonra dumanı üfledi, çenesini kaldırdı ve kamp sandalyesinde rahatlamaya çalıştı. Önceki geceyi çadırın yapay vahşi ortamında

geçirdikleri için beli ağrıyordu, geçmek bilmeyen soğuk algınlığı yüzünden nefesi hırıltılıydı.

Leni biraz ötede, bir yanında küçük bir oğlan, diğer yanında yaşlı bir adamla nehrin kıyısında duruyordu. Zarif ve ustaca bir kavis çizerek attığı oltası havada dans edip sakin suya indi. Baharın son günlerinin parlak güneşi suyu, farklı boylardaki alakasız üçlüyü ve yakındaki ağaçları altın rengine boyuyordu. Parlayan güneşe rağmen nemli havada biriken minicik damlalar yağmura dönüştü.

Hoh Yağmur Ormanı'nda, Washington'ın yoğun nüfuslu batı yarısında kalan sayılı vahşi toprak parçalarından birindeydiler. Buraya mümkün olduğunca sık geliyor, hem elektrik hem su sağlayan kamp yerlerinden birinde çadır kuruyorlardı. Burada, kalabalıklardan uzakta kendilerini buluyorlardı. Birlikte görülmekten çekinmeleri, hikâyeler uydurmaları ya da yalan söylemeleri gerekmiyordu. İnsanlar Alaska'da Allbright ailesini analı ya da onları aramayı bırakalı uzun yıllar olmuştu ama yine de her an tetikteydiler.

Leni ağaç gövdelerinin Volkswagen'lar kadar geniş, dediğim dedik güneşi kapatacak kadar yüksek olduğu bu yabanıl ortamda nefes alabildiğini söylüyordu. Oğluna aile mirasının ayrılmaz parçalarını, yanında olsaydı ona babasının öğreteceği şeyleri öğretmek istiyordu ama bu dersleri yolların asfalt olduğu ve sokak lambalarıyla aydınlandığı bir dünyada veremezdi.

Son birkaç yılda büyükbabası hevesli bir balıkçıya dönüşmüştü ya da en azından Leni'yi ve MJ'i gülümsetmek için her şeyi yapacak kadar hevesli bir büyükbaba olmuştu. İşini bırakmış, evde aylaklık eden adamlardan biri olmuştu.

Bu yüzden yaz ortasında bile, on iki seferden onunda yağmurla karşılanmalarına rağmen her fırsatta buraya kamp yapmaya geliyorlardı. Akşam yemeği için tuttukları balıkları ateşin üstüne koydukları dökme tavada kızartıyorlardı. Bütün gece kamp ate-

şinin etrafında otururlarken Leni şiirler okuyor ve Alaska'nın vahşiliğine dair hikâyeler anlatıyordu.

Bu, Leni için *eğlence* değil, başka bir şeydi. Hayati bir şey. Hafta boyunca geniş bir alana yayılan Washington Üniversitesi kampüsünün kalabalıkları arasında dolaşırken, Birinci Cadde'deki devasa Shorey's Bookstore'daki yarı zamanlı işinde kitap satarken ve akşamları fotoğrafçılık dersleri alırken biriken basıncı atmanın bir yoluydu.

Leni buraya doğada kendini yeniden bulmaya geliyor, Alaskalı ruhundan geriye kalan küçücük parçaları iyileştiriyor, oğluyla hiç tanımadığı babası ve doğuştan hakkı olmasına rağmen yaşayamadığı hayat arasında bağ kuruyordu. Leni'nin ebediyen asıl yuvası kalacak olan son sınır Alaska'yla. Ait olduğu yerle.

"Gülüşü duyuluyor," dedi büyükannesi.

Cora başını salladı. Bu doğrudu. Gittikçe hızlanan yağmurun vurmali çalgıların sesini anımsatan tınısına, naylon çadırlara, naylon yağmurluklara ve tabak büyüklüğünde yapraklara inen iri yağmur damlalarına rağmen torununun kahkahalarını duyabiliyordu.

MJ çok mutlu bir çocuktur. Kolayca arkadaş edinen, kuralara uyan ve kaldırımından okula doğru yürürken elinizi tutmaya devam eden çocuklardandı. Yaşıtları gibi aksiyon karakterlerine, çizgi filmlere ve yazları buzlu dondurmaya bayılıyordu. Henüz babası hakkında çok fazla soru sormayacak kadar küçüktü ama o günler de gelecekti. Bunu hepsi biliyordu. Cora, MJ'in annesinin gülümsemesine baktığı zaman arkasında saklı duran gölgeleri görmediğini de biliyordu.

"Sence bir gün beni affeder mi?" diye sordu Leni'ye bakarak.

"Ah, Tanrı aşkına. Hangi konuda affedecek? Hayatını kurtardığın için mi? O kız seni çok seviyor Coraline."

Cora sigarasından uzun bir nefes çekip dumanı üfledi. "Beni sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğinden bir an bile şüphem olmadı. Ama bir savaş alanında büyümesine göz yumdum. Hiçbir çocuğun

görmemesi gereken şeyleri görmesine neden oldum. Onu sevmesi gereken bir adamdan korkmayı öğrenmesine seyirci kaldım, sonra aynı adamı onun gözünün önünde öldürdüm. Kaçtım ve onu sahte bir isimle yaşamaya mecbur ettim. Belki daha güçlü, daha cesur olabilseydim Yvonne Wanrow gibi kanunları değiştirebilirdim.”

“O kadının o davayı yüksek mahkemeye taşıması yıllar sürdü. Üstelik sen Washington’da değil, Alaska’daydın. Kanunların şiddet gören bir kadının kendini savunmasını sonunda kabul edeceğini kim bilebilirdi? Hem baban da bunun nadiren işe yaradığını söylemiyor mu? Bunları geçmişte bırakmalısın. Leni bıraktı. Ona bir baksana, orada oğluyla birlikte, ona balık tutmayı öğretiyor. Kızın gayet iyi Cora. O iyi. Seni affetti. Sen de onu affetmelisin.”

“Evine dönmeli.”

“Evine mi? Tesisatı ve elektriği olmayan o kulübeye mi? Beyni hasarlı oğlana mı? Suçluya yataklık etme cezasına mı? Şu yeni kan testini biliyorsun. DNA’yla ilgili olan hani... Saçmalama Cora.” Yaşlı kadın uzanıp kolunu kızının omzuna attı. “Burada bulduklarınızı bir düşün. Leni eğitim alıyor ve harika bir fotoğrafçı olma yolunda ilerliyor. Sen sanat galerisindeki işinde mutlusun. Sıcacık bir eviniz ve sırtınızı yaslayabileceğiniz bir aileniz var.”

Kızına yaptıklarının affedildiği doğrudu ve Leni’nin affı güneş kadar gerçektir. Ama Cora çok çabalamasına rağmen senelerdir kendini affedemiyordu. Aklından çıkmayan şey Ernt’ü vurması değildi. Aynı şartlar altında aynı suçu bugün de işleyeceğini biliyordu.

Kendini asıl affedemediği konu, öncesindeki yıllar, izin verdikleri, kabullendikleri ve kızına uğursuz bir büyü gibi aktardığı sevgi tanımıydı.

Leni onun yüzünden yarım bir hayatla, bir başkasıymış gibi davranarak, başka bir yerde yaşamayı öğrenmişti.

Leni onun yüzünden sevdiği adamı bir daha asla göremeyecek, evine asla dönemeyecekti. Cora bütün bunlar için kendini nasıl affedebilirdi ki?

Gülümse.

Mutlusun.

Leni üniversiteden mezun oluşunu kutlamak için geldikleri parkta, bu ıslıl ıslıl günde kendine gülümsemeyi ve mutlu görünmeyi niçin hatırlatmak zorunda olduğunu bilmiyordu.

Mutluydu zaten.

Gerçekten.

Özellikle de bugün.

Kendisiyle gurur duyuyordu.

Ailede üniversiteden mezun olan ilk kadın olmuştu.

(Bu uzun zaman almıştı.)

Yine de. Yirmi beş yaşındaydı, bekâr bir anneydi ve yarından itibaren görsel sanatlar dalında diploma sahibi olacaktı. Sevgi dolu bir aileye, dünyanın en iyi çocuğuna ve sıcacık bir yuvaya sahipti. Hiçbir zaman açlık çekmiyor, üşümüyor ya da annesinin hayatından endişe etmiyordu. Artık sadece ebeveynlikle ilgili korkuları vardı. Karşıdan karşıya tek başına geçen, salıncaktan düşen çocuklar, bir anda ortaya çıkan yabancılar. Hiçbir zaman çığlıklar ve ağlama sesleri arasında uykuya dalmıyor ve uyandığında cam kırıklarıyla dolu bir zemin görmüyordu.

Mutluydu.

Arada geçmişin ısrarla görüş alanına girdiği böyle günlerinin olmasının bir önemi yoktu.

Defalarca konuştukları bugün, Matthew elbette aklında olacaktı. “Üniversiteyi bitirdiğimiz zaman” diye başlayan kaç sohbet etmişlerdi kim bilir?

İçgüdüsel olarak fotoğraf makinesini kaldırdı ve dünyayı gördüğü çerçeveyi daralttı. Anılarla baş etme, dünyayı yorumlama şekli buydu onun. Fotoğraflar. Bir fotoğraf makinesiyle hayatını kesip yeni bir çerçeveye yerleştirebiliyordu.

Mutlu. Gülümseme.

Klik, klik, klik. İşte yine kendisi olmuştu. Önemli olan şeyleri görebiliyordu.

Uçsuz bucaksız, mavi bir gökyüzü vardı ve görünürde tek bir bulut bile yoktu. Her yer insanlarla doluydu.

Güneş Seattle halkına anladıkları bir dilde seslenmiş ve onları yamaçlardaki evlerinden dışarı sürükleyip pahalı spor ayakkabılar giymeye, dağların, göllerin ve kıvrımlı dağ yollarının tadını çıkarmaya cesaretlendirmişti. Sonrasında semtlerindeki Thriftway adlı markete uğrayıp hafta sonu barbekü partilerinde ızgaraya atacakları paketlenmiş bifteklerini alacaklardı.

Hayat Seattle'da yumuşaktı. Güvenli ve korunaklıydı. Yaya geçitleri, trafik ışıkları, kasklar ve atlı veya bisikletli polisler.

Leni bir anne olarak bütün bu güvenlik önlemlerini takdir ediyordu ve bu rahat hayata uyum sağlamaya çalışmıştı. Annesi dâhil hiç kimseye kurtların ulumasını, kar makinesinde yalnız geçirilen bir günü ya da bahar çözülmesi zamanı uzaklarda yankılanan bir buzun kırılma sesini ne kadar özlediğini söylememişti. Avlanmak yerine et satın alıyor, su için musluğu çevirmesi yetiyordu ve tuvalete her gidişinde sifonu çekebiliyordu. Yazları mangalda pişirdikleri somonu ayıklanmış, temizlenmiş ve pembe, gümüş rengi şeritler halinde kâğıtlara sarılı olarak satın alıyordu.

Bugün çevresinde herkes gülüşerek konuşuyordu. Köpekler havlıyor, frizbileri yakalamak için zıplıyorlardı. Gençler aralarında futbol toplarını atıp tutuyorlardı.

“Bakın!” dedi MJ sarı bir bayrak çubuğunun ucunda sallanan ve üzerinde “Tebrikler Yeni Mezun!” yazılı pembe balonu işaret ederek. Bir elinde yarısı yenmiş bir *cupcake* vardı ve yüzünde pasta kremasından bir keçi sakalı oluşmuştu.

Leni oğlunun hızla büyüdüğünün farkındaydı (MJ birinci sınıfa başlamıştı bile), bu yüzden oğlu hâlâ izin verirken onu öpmek, kucaklamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Onu kollarının arasına aldı. MJ annesine terli ve kremalı bir öpücük verdi ve

boynuna o kendine has tarzıyla, onsuz boğulacakmış gibi sımsıkı sarıldı. İşin aslı, asıl Leni onsuz boğulurdu.

Büyükanne Golliher piknik masasının yanındaki yerinden, “Başka kim tatlı ister?” diye sordu. Leni’nin en sevdiği tatlıyı, *akutaq*’ı servis ediyordu. Kar, Crisko, yaban mersini ve şekerle yapılmış Eskimo dondurması. Annesi sırf bu tatlı için kışın buzluğa bol bol kar atıyordu.

MJ zafer kazanmış gibi ellerini havaya kaldırarak (görül-
düğünden emin olmak için iki elini birden) ayağa fırladı. “Ben! Ben *akutaq* istiyorum!”

Büyükannesi masanın etrafından dolaşıp Leni’nin yanında durdu. Pikniklerde bile şehir kulübüne gider gibi giyinmekte ısrar etse de son birkaç yılda çok değişmiş, yumuşamıştı.

“Seninle çok gurur duyuyorum Leni,” dedi.

“Ben de kendimle gurur duyuyorum.”

“Kulüpten arkadaşım Sondra. *Sunset* dergisinde fotoğrafçı asistanlığı için birini aradıklarını söyledi. Ona Susan Grant adına başvuru yapmasını söyleyeyim mi?”

“Evet,” dedi Leni. “Yani, evet, lütfen.” Buranın usullerine hâlâ tam olarak alışabilmiş değildi. Hayat sizi, yapabildiklerinizden çok, tanıdıklarınızdan dolayı ödüllendirir gibiydi.

Ama Leni’nin emin olduğu bir şey varsa o da sevildiğiydi. Büyükannesi ve büyükbabası onları en başından beri bağırırlarına basmışlardı. Son birkaç yıldır Leni, annesi ve MJ, Fremont’ta kiralık bir dairede yaşıyor, hafta sonları büyükanne ve büyükbabayı ziyarete gidiyorlardı. İlk başlarda her an tetikteydiler, arkadaş edinmekten, yabancılarla konuşmaktan çekiniyorlardı ama zamanla Alaska polisi onları aramayı bırakınca yakalanma tehlikesi hayatlarında geri planda kalmıştı.

MJ çok fazla gürültü yaptığı ve fazla enerjik olduğu için Queen Anne Tepesi’ndeki o sakin ev artık şamatalı bir yere dönüşmüştü. Birlikte kaldıkları gecelerde Leni için hiçbir anlam ifade etmeyen televizyon programları seyrediyorlardı. (Bu yüzden

Leni televizyon seyretmek yerine kitap okuyordu, şu ara *Vampirle Görüşme*'yi üçüncü kez okuyordu.) MJ tekerlek, onlar da tekerleğin telleriydiler. Ona duydukları sevgi hepsini birleştirmişti. MJ mutlu olduğu sürece herkes mutluydu. Ve MJ çok mutlu bir çocuktü. İnsanlar bunu hep fark eder, dile getirirlerdi.

Leni oyun parkının kenarında tek başına sigara içen annesini gördü. Parmaklarını açtığı elini beline dayamıştı.

Leni profilden annesinin elmacık kemiklerinin ne kadar çıkık, dudaklarının ne kadar solgun, yüzünün ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordu. Her zamanki gibi hiç makyaj yapmamıştı ve teni neredeyse şeffaftı. Bir yıl önce boyamayı bıraktığı saçları, araya gri tellerin karıştığı bir sarıya dönmüştü.

MJ annesinin kolunu çekiştirerek, "Akutaq istiyorum!" diye bağırdı. Sesinde, geçirdiği son soğuk algınlığının boğukluğu hissediliyordu. Evin yakınındaki özel okula başladığından beri sürekli hastalıklarla boğuşuyordu (aslında hepsi boğuşuyordu).

"İsteğimizi nasıl dile getirmeliyiz?" dedi Leni.

"Lütfeen," dedi MJ.

"Tamam. Git, büyükannenini çağır. Ona o sevimsiz sigarayı söndürüp masaya gelmesini söyle."

Küçük çocuk ok gibi fırladı, sıska bacakları yumurta çırpıcılar gibi birbirine dolanarak ve sarı saçları açık tenli, ince yüzünden arkaya doğru savrularak koştu.

Leni onun, büyükannesini masaya doğru çekiştirmesini, annesinin yüzünün de gülmekten kıpkırmızı olmasını izledi.

Leni dikkatini onlardan sadece bir an için uzaklaştırıp yan gözle diğer tarafa baktı. Halka açık parkın giriş kapısının yakınında bir adam duruyordu. Sarışın bir adam.

Bu oydu.

Leni'yi bulmuştu.

Hayır.

Leni derin bir iç çekti. Yıllardır rehabilitasyon merkezini aramıyordu. Ahizeyi defalarca kaldırmış ama numarayı çevirme-

den durmuştu. Ortaya çıkma tehlikesinin azalmasının bir önemi yoktu, o tehlike hâlâ geçmemişti. Ayrıca yıllar önce aradığında Matthew'un durumuyla ilgili cevap hep aynıydı: *Değişiklik yok.*

Leni o düşüşün delikanlıda geri dönüşü olmayan bir hasar bıraktığını ve sevdiği erkeğin sadece rüyalarında yaşadığını biliyordu. Bazı geceler Matthew uykusunda ona bir şeyler fısıldıyordu, her zaman değil, hatta sık sık bile değil, sadece Leni'nin ayakta kalmasına yetecek kadar. Leni'nin rüyalarında Matthew hâlâ ona bir fotoğraf makinesi veren ve bütün sevgilerin korkutucu olmadığını öğreten, gülümseyen bir delikanlıydı.

"Haydi," dedi büyükannesi onu kolundan tutarak.

"Bu harika!" dedi Leni. Sesi önce duygusuz çıktı. Formalite icabı bir sevinç gösterisi. Ama sonra MJ yanı başında belirip el çırparak o Miki Fare sesiyle, "Yaşasın, anne!" diye bağırınca kendini gülümsemekten alamadı.

Karanlık kenarlar geri çekildi ve geriye sadece şu an, şimdi kalana kadar uzaklaştı. Güneşli bir gün, bir kutlama, bir aile. Hayat böyleydi. Çok hızlı, göz açıp kapayıncaya kadar yaşanan değişiklikler. Sevinç de güneş kadar beklenmedik bir şekilde ortaya çıkabiliyordu.

Leni mutluydu.

Gerçekten.

"Bana Alaska'yı anlatsana anne," dedi MJ yatağına kıvrılıp yorganı üstüne çekince.

Leni bir kez daha babasına ne çok benzediğini düşünerek oğlunun alnına düşen açık sarı bukleleri yüzünden uzaklaştırdı. "Kenara kay," dedi.

Yatağa, onun yanına girdi. MJ de başını onun omzuna yasladı.

Sadece *Yıldız Savaşları* temalı baş ucu lambasıyla aydınlanan oda neredeyse karanlıktı. Leni'nin aksine oğlu, ticari Amerika'nın

çocuğu olarak büyüyordu. Leni parktaki piknikten ve o günün bütün eğlencesinden sonra MJ'in yorgun olduğunu biliyordu ama çocuk bir hikâye dinlemeden uyumayacaktı.

“Alaska'yı seven kız...”

Bu MJ'in en sevdiği hikâyeydi. Leni hikâyeyi anlatmaya yıllar önce başlamış ve zamanla genişletmişti. Bir Alaska fiyordunun buz gibi soğuk, turkuaz sularında, heybetli Aku Dağı patlayınca sular altında kalan binalarda yaşayan bir toplum hayal etmişti. Bu insanlar –Kuzgun Kabilesi– yeniden gün yüzüne çıkmayı, gün ışığında yürümeyi umutsuzca istiyorlardı ama Kartal Kabilesi'nin en büyük oğlunun yaptığı bir büyü onları, bir fısıldayıcı tarafından geri çağrılmadıkları sürece, sonsuza dek buzlu su altında kalmaya mahkûm etmişti. Katyaaq bir dişi fısıldayıcıydı. Saf bir kalp ve sessiz güçten ibaret, yabancı bir kızdı.

Leni'nin her akşam sadece oğlunun uykuya dalmasını sağlayacak kadarını anlattığı bu hikâye her hafta genişlemişti. Leni, Katyaaq'ı küçük bir kızken okuduğu Alaska efsanelerinden ve o güzel, amansız toprakların ta kendisinden yola çıkarak yaratmıştı. Katyaaq'ın âşık olduğu Uki –toprakinsanı– ona kıyıdan seslenmişti.

Bu âşıkların kim olduğu ya da hikâyenin ona neden bu kadar trajik geldiği konusunda Leni'nin aklında en ufak bir soru işareti yoktu.

“Katyaaq tanrılara meydan okudu ve kıyıya yüzme cesaretini gösterdi. Normal şartlarda bunu yapamazdı ama Uki'ye beslediği aşk ona özel bir güç vermişti. Yılmadan ayaklarını çırpı, çırpı ve sonunda dalgaların arasından yüzeye çıkıp güneşi yüzünde hissetti.

“Uki onun adını seslenerek buz gibi suya daldı. Katyaaq onun bir zamanlar halkının yuvası olan koyun sakin suları gibi yemyeşil gözlerini, güneş rengi saçlarını gördü. ‘Kat,’ dedi Uki. ‘Elimi tut.’”

Leni, MJ'in uykuya daldığını gördü. Eğilip onu öptü ve yataktan yavaşça kalktı.

Tek katlı, küçük ev sessizdi. Annesi muhtemelen oturma odasında *Hanedan* dizisini seyrediyordu. Leni kiralık evlerinin duvarları kendi çektiği fotoğraflar ve MJ'm el işi sanat eserleriyle kaplı, daracık koridorlarında ilerledi. Bir zamanlar bu yapay ahşap lambrili, loş koridorda üstüne çöken klostrofobi hissi çok uzun zaman önce kaybolmuştu.

İçindeki yabanıllığı, tıpkı bir zamanlar doğadaki yabanıllığı ehlileştirdiği gibi azimle ehlileştirmişti. Kartallar yerine kızıl gerdanları izlemeyi, balıklarını Safeway'den almayı ve Frederick & Nelson'da yeni giysilere para ödemeyi öğrenmişti. Omuz hizasında katlı kesimle şekillendirilmiş saçlarını saç kurutma makinesiyle kurutmayı, saç kremi kullanmayı ve giysilerinin uyumlu olmasına aldırmayı öğrenmişti. Artık kaşlarını da alıyor, bacaklarını ve koltuk altlarını tıraş ediyordu.

Kamuflaj. Uyum sağlamayı öğrenmişti.

Odasına girip ışığı yaktı. Burada yaşadıkları yıllar içinde odada hiçbir şeyi değiştirmemiş ve dekore için neredeyse hiçbir şey satın almamıştı. İhtiyaç duymuyordu. Yıllar içinde garaj satışlarından topladıkları mobilyalarla döşedikleri oda çıplak ve sıradandı. Leni'ye ait tek gerçek iz, fotoğraf ekipmanları, objektifler, kameralar ve parlak sarı film rulolarıydı. Fotoğraflar ve fotoğraf albümleri üst üste yığılı duruyordu. Albümlerden birini Matthew ve Alaska fotoğraflarına ayırmıştı. Geri kalanı daha güncel fotoğraflardı. Tuvalet masasının aynasının köşesine Matthew'un büyükanne ve büyükbabasının fotoğrafını sıkıştırmıştı. BİZ DE BÖYLE OLABİLİRİZ. Onun yanında da Matthew'un, Polaroid makinesiyle çektiği ilk fotoğrafı duruyordu.

Leni evin cephesi boyunca uzanan sedir ağacından verandaya bakan kapıyı açtı. Annesi arka bahçeye büyük bir sebze tarhi kurmuştu. Leni verandaya çıktı ve eve taşındıklarında orada olan iki büyük, ahşap bahçe koltuğundan birine oturdu. Yıldızlarla süslü gökyüzü sonsuzluk hissi uyandırıyor. Küçük bahçelerinin etrafı sedir ağacından yapılmış sağlam bir çitle çevrilmişti. Leni

ilk yaz mangallarının kokusunu aldı ve gece için içeri alınan çocuk bisikletlerinin tıngırtısını duydu. Köpekler havlıyordu. Bir karga keskin bir gaklamayla bir şeyleri azarladı.

Leni arkasına yaslandı, gözlerini gökyüzüne dikip onun sonsuzluğunda kaybolmaya çalıştı.

“Hey,” dedi annesi arkasından. “Arkadaş ister misin?”

“Elbette.”

Annesi otururken el ele tutuşabilecekleri kadar yakın duran ikinci koltuğu seçti. Ne geçmişe ne bugüne ait olan, bambaşka bir boyuta uzanan bu küçük veranda yıllar önce onların köşesi olmuştu.

“Kuzey ışıklarını görebilmek için her şeyimi verebilirdim,” dedi Leni.

“Evet. Ben de.”

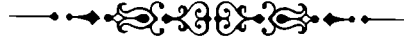
Birlikte sonsuz gökyüzüne baktılar. Tek kelime etmediler. Buna gerek de yoktu. Leni bir zamanlar sahip oldukları aşkı düşündüklerini biliyordu.

“Ama MJ’imiz var,” dedi annesi.

Leni annesinin elini tuttu.

MJ. Sevinçleri, sevgileri, onları suyun üstünde tutan tek şey.

YİRMİ SEKİZ

Cora zatürre olmuştu. Sürpriz sayılmazdı bu. Haftalardır MJ'in Okulunda görülen bütün hastalıklara tek tek yakalanmıştı.

Şimdi bir an önce gitmek için sabırsızlanarak, gergin bir şekilde steril bir bekleme odasında oturuyordu.

Bekliyordu.

Annesinin doktorunun önlem olsun diye yapılması için ısrar ettiği bütün testleri anlayışla karşılıyordu ama antibiyotiklerinin yazılması ve oradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu. MJ birazdan okuldan dönecekti.

Cora, *People* dergisinin son sayısının sayfalarını karıştırıyordu. ("Ted Danson *Cheers* Dizisinde Arzulu Bakışlar Atmaya Devam Ediyor" gibi saçma sapan bir başlık atmışlardı.) Cora derginin arkasındaki bulmacayı çözmeyi denedi ama popüler kültür hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığı için çok fazla yol katedemedi.

Yarım saatten uzun bir sürenin sonunda mavi saçlı hemşire, bekleme odasına geri döndü ve onu duvarları diplomalarla, ödüllerle kaplı küçük bir muayenehaneye götürdü. Cora sert, siyah bir koltuğa buyur edildi.

Oturdu ve içgüdüsel olarak ona yıllar önce şehir kulübü günlerinde öğretildiği gibi kibarca bacak bacak üstüne attı. Bir anda ve saçma sapan bir şekilde, bunun hayatı boyunca kadınların

yaşadığı değişimi anlatan bir metafor olduğunu fark etti. Artık hiç kimse kadınların nasıl oturduğuna aldırmıyordu.

“Pekâlâ, Evelyn,” dedi doktor. Saçları bulaşık teline benzeyen ve maskaraya özel bir düşkünlüğü olan, ciddi görünümlü bir kadındı. Sade kahve ve çiğ sebzeyle yaşar gibi bir hali vardı ama bir kadının zayıflığını yargılamak Cora’nın ne haddineydi? Doktorun arkasındaki ışıklı panoya benzer ekrana bir dizi röntgen filmi asılıydı.

Cora çenesini hafifçe kaldırarak, “Zatürre nerede?” diye sordu. Görüntüler bir şeyi mideye indirmeye hazırlanan bir ahtapota benziyordu.

Doktor bir şey diyecek oldu, sonra duraksadı.

“Doktor?”

Doktor Prasher görüntülerden birini işaret etti. “Şu büyük, beyaz alanları görüyor musun? Şurada ve şurada... Ve şu... Şu beyaz kavisi görüyor musun? Omurgan boyunca uzanan gölgeyi? Bu bize akciğer kanserini düşündürüyor. Emin olmak için daha fazla teste ihtiyacımız olacak ama...”

Bir dakika. Ne?

Bu nasıl olabilirdi ki?

Ah, tabii ya. Cora sigara tiryakisiydi. Akciğer kanserinden bahsediyorlardı. Leni senelerce Cora’nın başının etini yemiş, onu bu senaryoya karşı uyarmıştı. Cora ise ona gülüp geçmiş ve “Ne olmuş yani bebeğim?” demişti. “Karşıdan karşıya geçerken de ölebilirim.”

Doktor Prasher, “CT taramasında karaciğerinde metastazı düşündüren bir kitle saptadık,” dedi ve konuşmaya devam etti.

Sözcükler Cora’nın zihninde birbirine karıştı; sesli harfler, sessiz harfler, alınıp verilen bir dizi nefes.

Doktor Prasher olağan dışı, anlaşılması imkânsız bir bağlamda sıradan kelimeler kullanmayı sürdürdü. *Bronkoscopi, tümör, agresif.*

“Ne kadar zamanım var?” diye sordu Cora, kadının sözünü kestiğini geç fark ederek.

“Bunu size kimse söyleyemez Bayan Grant. Ama kanseriniz agresif bir tür gibi görünüyor. Şimdiden metastaz yapmış, dördüncü evre akciğer kanseri. Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum.”

“Ne kadar zamanım var?”

“Nispeten genç bir kadınsın. Saldırgan bir tedavi uygulayacağız.”

“Hı hı.”

“Umut hep var Bayan Grant.”

“Var mı gerçekten?” dedi Cora. “Kader diye bir şey de var.”

“Kader?”

“O adam zehirliydi,” dedi Cora kendi kendine, “ve ben o zehri içtim.”

Doktor Prasher kaşlarını çatarak öne eğildi. “Evelyn, bu bir hastalık, bir günahın kefareti ya da bedeli değil. Bunlar Karanlık Çağ’dan kalma düşünceler.”

“Hı hı.”

“Pekâlâ.” Doktor Prasher kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Bu öğleden sonrası için bir bronkoskopi ayarlamak istiyorum. Teşhisi doğrulayacaktır. Aramak istediğin kimse var mı?”

Cora ayağa kalktı, sendeleyince sandalyenin arkasına tutunma ihtiyacı duydu. Omurgasının alt kısmındaki acı kendini yine hissettirdi; artık Cora onun ne olduğunu bildiği için daha da şiddetli gelmişti sanki.

Kanser. Ben kanserim.

Bunu yüksek sesle söylediğini hayal bile edemiyordu.

Gözlerini kapatıp nefesini serbest bıraktı. Kızıl saçları söz dinlemeyen, küçük, tombul elleri olan ve yüzü tarçın taneleri gibi çillerle kaplı küçük bir kızın elini ona uzatarak, *anne, seni seviyorum*, dediğini hayal etti, hatırladı.

Cora çok şey yaşamıştı. Ölmesi gerekirken hayatta kalmıştı. Hayatını yüzlerce farklı şekilde hayal etmiş, kefaret için binlerce yoldan ibadet etmişti. Yaşlandığını, bunadığını, ağlaması gereken yerde güldüğünü, şeker yerine tuz kullandığını hayal etmişti.

Rüyalarında Leni'nin yeniden âşık olduğunu, evlendiğini ve bir bebek daha dünyaya getirdiğini görmüştü.

Rüyalar.

Nefesini kesen tek bir anda hayatı küçülüp görüş alanına sığıvermişti. Bütün korkuları, pişmanlıkları ve hayal kırıklıkları yok olup gitmişti. Önemli olan tek bir şey vardı: Bunu nasıl en başından bilememiştir? Kim olduğunu anlamak için neden bu kadar zaman kaybetmişti? Bilmesi gerekirdi. Her zaman. En başından beri.

O bir anneydi. Anne. Ve şimdi...

Leni'm.

Ona nasıl veda edebilirdi ki?

Leni annesinin hastane odasının kapalı kapısının önünde soluğunu düzenlemeye çalışıyordu. Koridorun her yerinden, dört bir yandan sesler duyuyordu; kauçuk tabanlı ayakkabılarla koşturan insanlar, bir odadan diğerine itilen tekerlekli masalar, hoparlörlerden yükselen anonslar.

Leni kapının gümüş rengi metal tokmağını tutup çevirdi.

Tavandaki metal kornişlere asılı perdelerle iki küçük bölmeye ayrılmış geniş bir odaya girdi.

Annesi sırtını beyaz yastıklara dayamış halde yatakta oturuyordu. Narin yüz hatlarını örten açık renkli, gergin teniyle antika bir porselen bebeğe benziyordu. Üstüne büyük gelen hastane geceliğinin yakasından iki tarafı çukurlaşmış çıkık köprücük kemikleri görünüyordu.

“Hey,” dedi Leni. Eğilip annesinin yumuşak yanağını öptü. “Doktora gideceğini bana söyleyebilirdin. Seninle gelirdim.” Annesinin gözlerine inen ince, sarı gri saçları kenara itti. “Zatürre mi olmuşsun?”

“Dördüncü evre akciğer kanseriyim. Sinsi pislik, karaciğerimi ve omurgamı da istila etmiş. Kanımda dolaşiyor.”

Leni bir adım geri çekildi. Az kalsın yüzünü örtmek için ellerini kaldıracaktı. “Ne?”

“Çok üzgünüm bebeğim. Durumum iyi görünmüyor. Doktor umut verici konuşmadı.”

Leni, *SUS*, diye haykırmak istedi.

Nefes alamıyordu.

Kanser.

“Canın acıyor mu?”

Hayır. Leni’nin söylemek istediği bu değildi. Ne söylemek istiyordu ki?

“Ah,” dedi annesi damarları belirginleşmiş elini sallayarak. “Bende Alaskalı direnci var.” Leni’nin yanından sigara paketine uzandı.

“Burada sigara içmene izin vereceklerinden emin değilim.”

“Ben de vermeyeceklerinden eminim,” dedi annesi, sigarayı yakarken eli titriyordu. “Ama yakında kemoterapiye başlayacağım.” Gülümsemeye çalıştı. “Yani saç dökülmesi ve mide bulantısı yakındır. Bana çok yakışacağından eminim.”

Leni annesine yaklaştı. “Savaşacaksın, değil mi?” dedi annesinin görmesini istemediği gözyaşlarını savuşturmak için gözlerini kırıştırarak.

“Elbette. O sürtüğün canına okuyacağım.”

Leni gözlerini silerek başını salladı.

“İyileşeceksin. Büyükbabam şehirdeki en iyi tedaviyi görmeni sağlayacaktır. Fred Hutch’ın yönetim kurulunda arkadaşı var. Sen mutlaka...”

“İyi olacağım Leni.”

Annesi, Leni’nin eline dokundu. Leni de annesinin yanında, aralarındaki nefes, dokunuş ve bir ömürlük sevgiyle örülü bağı hissetmek durdu. En doğru şeyi söylemek istiyordu ama neydi

ki o? Ve kanser denizinde birkaç uydurduk sözcüğün ne anlamı olabilirdi? “Seni kaybedemem,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi annesi. “Biliyorum bebeğim, biliyorum.”

Sevgili Matthew,

Sana son yazışımın üstünden sadece birkaç gün geçti. Hayatın sadece bir hafta içinde bu kadar değişebilmesi ne komik.

Ama gülünecek bir şeyden bahsetmiyorum. Orası kesin.

Dün gece mağazadan alınmış pijamalarımın rahat yatağında yatarken kendimi düşünmek istemediğim bir sürü şeyin ortasında buldum. Ve yolum sana çıktı.

Annenin ölümünü yeterince konuştuğumuzu sanmıyorum. Belki çocuk olduğumuz için, belki de sen çok büyük bir travma yaşadığın için. Ama bunu sonrasında, büyüdüğümüzde konuşmalıydık. Sana acını sonsuza dek paylaşacağımı söylemeliydim. Senden anılarını anlatmanı istemeliydim.

Kederin nasıl incecik bir buz tabakasına dönüşebildiğini şimdi anlıyorum. Henüz annemi kaybetmedim ama tek bir sözcük onu benden çok uzaklara götürdü ve aramıza daha önce var olmayan bir engel koydu. Hayatımızda ilk kez birbirimize yalan söylüyoruz. Sırf birbirimizi korumak için.

Ama korunmak diye bir şey yok, öyle değil mi?

Annem akciğer kanseri.

Tanrım, keşke yanımda olsaydın.

Leni kalemini elinden bıraktı. Bu kez Matthew’a yazmak ona hiç iyi gelmemişti.

Hatta daha kötü hissetmesine yol açmıştı. Daha yalnız.

Bunu konuşacak kimsesinin olmaması ne kadar acıklıydı. Hayattaki en iyi arkadaşının onun aslında kim olduğundan habersiz olması.

Mektubu katlayıp yıllardır yazdığı ve hiç göndermediği diğer mektupların yanına, ayakkabı kutusuna kaldırdı.

Leni o yaz kanserin annesini yavaş yavaş silmesini seyretti. Annesinin önce saçları gitti, sonra kaşları. Sonra dik omuzları çökmeye başladı. Ardından dik duruşunu ve kararlı adımlarını kaybetti. Ve son olarak kanser hareket kabiliyetini büsbütün elinden aldı.

Temmuz sonunda, kanser pek çok şeyi sildikten sonra yapılan son CT taraması gerçeği ortaya çıkardı. Yaptıkları hiçbir şey işe yaramamıştı.

Leni tedavinin başarısız olduğunu öğrendikten sonra annesinin elini tutarak yanında oturuyordu. Kanser her yerdeydi, durmak bilmeyen, kemiklerini zorla ele geçirip organlarını yok eden bir düşmandı o. Yeniden denemek ya da onunla savaşmak söz konusu bile değildi.

Bu yüzden Golliherların evine geri taşınmış ve ışığın pencerelerden içeri süzüldüğü kış bahçesine bir hastane karyolası kurup bakım yardımı almaya başlamışlardı.

Annesi canını kurtarmak için çok çabalamıştı –hiçbir şey için çabalamadığı kadar çok– ama kanser çabadan anlamıyordu.

Şimdi annesi yavaşça, çok yavaşça doğrulttukları hastane yatağında yarı oturur pozisyondaydı. Damarları iyice belirginleşmiş ellerinde yakılmamış bir sigara titriyordu. Elbette artık sigara içemiyordu ama onu parmaklarının arasında tutmak hoşuna gidiyordu. Yastığın üstünde, beyaz, pamuklu kumaşta altın damarlar gibi uzanan birkaç saç teli vardı. Yatağın hemen yanında, nefes almasına yardım etmek için şeffaf bir hortumla burun deliklerine bağlanmış bir oksijen tüpü duruyordu.

Leni yatağın yanındaki yerinden kalktı ve yüksek sesle okuduğu kitabı elinden bıraktı. Annesine biraz su doldurup içmesi için bardağı uzattı. Annesi plastik bardağa uzandı. Elleri o kadar

çok titriyordu ki Leni bardağı tutmasına yardım etmek için parmaklarını annesininkilerin üstüne sarmak zorunda kaldı. Annesi sudan minicik bir yudum aldı ve öksürdü. Öksürürken kuş gibi narin omuzları öyle kötü sarsıldı ki Leni onun ince derisinin altında kemiklerinin zangırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

“Dün gece rüyamda Alaska’yı gördüm,” dedi annesi başını yastığa bırakırken. Leni’ye baktı. “Hiç fena değildi, değil mi?”

Annesinin o günlerden bu kadar rahat bir şekilde bahsedebilmesi Leni’yi çok şaşırtmıştı. Sözsüz bir anlaşma sonucu yıllardır Alaska’yı –ya da babasını ve Matthew’u– hiç anmamışlardı ama belki de sona yaklaşırken en başa dönmeleri kaçınılmazdı.

“Büyük bir kısmı harikaydı,” dedi Leni. “Alaska’yı çok severdim. Matthew’u çok severdim. Seni çok severdim. Babamı bile severdim,” diye itiraf etti usulca.

“Eğlenceli kısımları vardı. Onları hatırlamak istiyorum. Ve macerayı. Geçmiş hatırlarken kötü şeyleri akla getirmenin kolay olduğunu biliyorum. Babanın uyguladığı şiddeti. Benim bulduğum bahaneleri. Ona duyduğum hüznü sevgiyi. Ama orada iyi sevgi de vardı. O kısmı hatırla. Baban seni severdi.”

Bu sözler Leni’nin içini dayanamayacağı kadar acıtsa da annesinin bunları söylemeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordu. “Biliyorum,” dedi.

“MJ’e beni anlatırsın, değil mi? Ona hiçbir şarkının sözlerini doğru düzgün bilmediğimi ve seksi pantolonlar ve sandaletler içinde ne kadar iyi göründüğümü... Ona istemesem de Alaska direncini öğrendiğimi ve kötü şeylerin beni öldürmesine asla izin vermediğimi, dayandığımı anlat. Annesini onu ilk gördüğüm andan itibaren sevdiğimi ve onunla gurur duyduğumu...”

Leni, “Ben de seni seviyorum anne,” dedi ama bu yeterli değildi. Yeterli olmanın yakınından bile geçemezdi fakat artık ellerinde sadece kelimeler vardı; çok fazla kelime, çok az zaman.

“Sen iyi bir annesin Leni, genç olmana rağmen. Ben hiçbir zaman senin kadar iyi bir anne olamadım.”

“Anne...”

“Yalan yok bebeğim. Zamanım yok.”

Leni uzanıp annesinin alnındaki birkaç saç tutamını düzeltti. Saçları artık kaz tüyü gibi yumuşacık ve incekti. Annesinin solup gitmesini izlemek dayanılmazdı. Verdiği her nefeste yaşama gücünün bir parçasını da kaybeder gibiydi.

Annesi yavaş hareketlerle baş ucuna uzandı. En üstteki çekmece, pahalı işçiliğe özgü bir pürüzsüzlükle kayarcasına açıldı. Annesi çekmecedен titreyen eliyle üç kere katladığı bir mektup çıkardı. “Al.”

Leni mektubu almak istemedi.

“Lütfen.”

Leni mektubu aldı, dikkatle açtı ve kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmış satırları gördü. Mektupta şöyle yazıyordu:

Ben Coraline Margaret Golliher Allbright, beni dövdüğü sırada kocam Ernt Allbright'ı vurdum.

Cesedine havyan kapanları bağlayıp onu Glass Gölü'ne attım. O gece –ve şimdi de öyle düşünüyorum– canımı kurtardığıma inanmama rağmen hapse girmekten korktuğum için kaçtım. Kocam bana yıllardır şiddet uyguluyordu. Kaneq sakinleri arasında bu şiddetten şüphelenip bana yardım etmeye çalışanlar olmuştu. Ama ben onlara izin vermemiştim.

Ölümü tamamen benim suçum ve vicdan yükümdür. Suçluluk kendini kansere çevirdi ve beni öldürüyor. Tanrı'nın adaleti bu olsa gerek.

Onu öldürüp cesedi sakladım. Her şeyi tek başıma yaptım. Kızımın bu olayda hiçbir payı yoktur.

Saygılarımla,

Coraline Allbright

Mektubun altında, titrek imzasının yanında babasının bir avukatı ve tanık olarak imzası ve noter mührü de bulunuyordu.

Cora ağzına kapattığı mendile doğru öksürdü. Hırıltılı bir nefes aldı ve Leni'ye baktı. Korkunç ve muhteşem bir an için aralarında zaman durdu, dünya nefesini tuttu. "Zamanı geldi Leni. Sen benim hayatımı yaşadın bebeğim. Artık kendi hayatını yaşama zamanın geldi."

"Sana katil damgası vurulurken masum rolü yaparak mı? Kendime böyle bir hayat kurmamı mı istiyorsun?"

"Eve dönmeni istiyorum. Babam suçun benim üstüme kalacağını söylüyor. Hiçbir şeyden haberinin olmadığını söyleyebileceğini. Çocuktun. Sana inanırlar. Tom ve Marge da sana arka çıkacaktır."

Leni başını iki yana salladı. O kadar hüznlenmişti ki tek söyleyebildiği, "Seni bırakmam," oldu.

"Ah, bebeğim. Hayatın boyunca bunu bana kaç kez söyledin?" Annesi yorgun bir tavırla iç geçirdi ve hüznü, ıslak gözlerle ona baktı. Nefes alırken zorlanıyor, hırıldıyordu. "Ama ben seni bırakacağım. Bundan daha fazla kaçamayız. Lütfen," diye fısıldadı. "Bunu benim için yap. Benim hiçbir zaman olamadığım kadar güçlü ol."

İki gün sonra Leni kış bahçesinin kapısında durmuş, büyükannesiyile konuşan annesinin hırıltılarını dinliyordu.

Açık kapıdan büyükannesinin titrek bir sesle, "Çok üzgünüm," dediğini duydu.

Leni'nin artık nefret ettiği iki kelime. Son birkaç yılda annesi ile büyükannesinin birbirlerine söylemeleri gereken her şeyi söylediklerini biliyordu. Geçmiş bölük pörçük de olsa konuşmuşlardı. Hiçbir zaman tek parça halinde ya da sonunda sarılıp ağlaşacakları büyük bir konuşma yapmamışlardı ama geçmişe sürekli değinmiş, eylemleri, kararları ve inançları masaya yatırıp birbirlerinden özür dilemiş, birbirlerini affettiklerini hissettirmişlerdi. Yaşanan her şey onları oldukları kişilere, gerçek benliklerine yaklaştırmıştı.

Anne ve kız. Bir zamanlar tek bir sert sözcükle kopacak kadar kırılğan olan o temel ve değişmez bağ, aslında ölüme rağmen hayatta kalabilecek kadar sağlamdı.

“Anne! Buradasın!” dedi MJ. “*Her yerde seni aradım.*” Leni’ye sertçe çarparak durdu. Elinde *Vahşi Şeyler Ülkesinde*’nin kıymetli bir kopyasını tutuyordu. “Büyükanнем bana kitap okuyacağını söylemişti.”

“Bilemiyorum bebeğim...”

“Söz verdi.” MJ bunu söyledikten sonra annesini itip kavga çıkarmak için fırsat kollayan bir John Wayne edasıyla kış bahçesine girdi. “Beni özledin mi büyükanne?”

Leni annesinin cılız gülüşünü duydu. Ardından MJ’in oksijen tüpüne çarptığına işaret eden bir tangırtı ve gıcırtı duydu.

Birkaç saniye sonra büyükannesi kış bahçesinden çıktı, Leni’yi görünce durdu. “Seni soruyordu,” dedi alçak sesle. “Cecil uğrayıp çıktı.”

Bunun ne anlama geldiğini ikisi de biliyordu. Önceki gün annesi saatlerce tepkisiz yatmıştı.

Büyükannesi elini uzatıp Leni’nin elini tuttu, sıktı ve bıraktı. Torununa insanın içini parçalayacak kadar hüznü bir bakış attıktan sonra koridor boyunca yürüyüp yatak odasının olduğu üst kata çıktı. Leni onun kaybetmek üzere olduğu evladı için gözyaşı dökceğini biliyordu. Hepsini annesinin karşısında ağlamamak için büyük çaba harcıyordu.

Kış bahçesinin açık kapısından MJ’in o tiz sesiyle, “Haydi bana kitap oku büyükanne,” dediğini ve annesinin anlaşılmasız cevabını duydu.

Saatine baktı. Annesinin MJ’le birkaç dakikadan daha fazlasına dermanı yoktu. MJ iyi bir çocuktı ama sonuçta çocuktı ve bu hoplayıp zıplamak, gevezelik etmek, aralıksız hareket anlamına geliyordu.

Annesinin incecik ve takatsiz sesi, yanında bir dolu anıyı taşıyarak güneşli odadan dışarı süzüldü. “Max’in kurt tulumunu giyip türlü türlü yaramazlık yaptığı o gece...”

Annesinin sesi Leni’yi her zamanki gibi, hatta belki de her saniyenin değerli, her nefesin bir armağan olduğu bu günlerde her zamankinden daha fazla kendine çekti. Leni korkuyu hasıraltı etmeyi, bastırıp üstünü bir gülümsemeyle örtmeyi öğrenmişti ama *bu nefes sonuncusu olabilir mi, bu o nefes mi*, sorusu hep aklındaydı.

Sona geline bu günlerde ecelin biraz daha erteleneceğine inanmak artık imkânsızdı. Annesi o kadar çok acı çekiyordu ki bir gün, bir saat daha hayatta kalmasını ummak Leni’ye bencillik gibi geliyordu.

Annesinin, “Son,” dediğini duydu. Bu sözcük, içinde çift taraflı, keskin bir anlam taşıyordu.

“Bir hikâye daha büyükanne.”

Leni kış bahçesine girdi.

Annesinin hastane yatağı pencereden içeri dolan güneş ışığından en iyi şekilde istifade edecek şekilde yerleştirilmişti. Güneş ışığı ve sera çiçekleri arasında, ormanın derinliklerinde yer alan bir masal yatağını anımsatıyordu.

Dudaklarının rengi dışında bütün rengini kaybeden annesi de Uyuyan Güzel veya Pamuk Prenses’ten farksızdı. Geri kalan her yeri o kadar küçülmüş ve renksizleşmişti ki eriyip beyaz çarşaflara karışmış gibi görünüyordu. Burun deliklerinden çıkan şeffaf hortumlar kulaklarının üstünden oksijen tüpüne kadar uzanıyordu.

“Bu kadarı yeter MJ,” dedi Leni. “Büyükanne’nin biraz uymaya ihtiyacı var.”

“Ah, kahretsin,” dedi küçük omuzları düşen MJ.

Büyükannesi güldü. Gülüşü öksürüğe dönüşmekte gecikmedi. “Bunlar ne güzel sözcükler MJ.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

“Büyükannemin öksürüğünde yine kan var,” dedi MJ.

Leni annesinin baş ucunda duran kutudan bir kâğıt mendil alıp onun yüzündeki kanı silmek için eğildi. “Büyükanne’nin

elini öp ve büyük büyükbabanı bul MJ. Birlikte yapmanız için yeni bir model uçak almış.”

Leni'nin annesinin eli yataktan güçlkle yükseldi. Elinin üstü serum iğnelerinden morarmıştı.

MJ eğilirken yatağa büyükannesini sarsacak kadar sertçe çarptıktan sonra bu yetmezmiş gibi oksijen tüpüne de dizini çarptı. Ama büyükannesinin morarmış elini dikkatle öptü.

O gidince Cora iç geçirerek başını yastığına bıraktı. “Bu çocuk bir sığından farksız. Onu baleye ya da jimnastiğe yazdırmalısın.” Sesi duyulamayacak kadar alçaktı. Leni onu duyabilmek için iyice eğilmek zorunda kaldı.

“Evet,” dedi. “Sen nasılsın?”

“Yorgunum bebeğim.”

“Biliyorum.”

“Çok yorgunum ama... seni bırakamam. Yapamam... Seni nasıl bırakabileceğimi bile bilmiyorum. Sen benim hayatımın aşkıydın, biliyorsun.”

“Bir elmanın iki yarısı,” diye fısıldadı Leni.

“Ayrılmaz ikili.” Annesi öksürdü. “Bensiz, yalnız kalacağınızı düşünmek bile...”

Leni eğildi ve annesinin yumuşak alnını öptü. Şimdi ne demesi gerektiğini, annesinin neyi duymaya ihtiyacının olduğunu biliyordu. İnsan bir başkası için güçlü olması gereken zamanı her zaman anlardı. “Ben iyiyim anne. Senin hep benimle olacağını biliyorum.”

“Her zaman,” dedi annesi güçlkle duyulan bir sesle. Titreyen elini uzatıp Leni'nin yanağına dokundu. Teni soğuktu. Bu ufacık hareketin ne çok çaba gerektirdiği aşikârdı.

“Gidebilirsin,” diye fısıldadı Leni.

Annesi derin bir iç çekti. Leni o iç çekişle annesinin bu ana ne kadar uzun zamandır ve ne kadar güçlü bir şekilde direndiğini anladı. Annesinin eli Leni'nin yüzünden kayıp yatağa düştü, bir

çiçek gibi açıldı ve kanlı bir kâğıt mendil topağı görüldü. “Ah, Leni... sen benim hayatımın aşkısın... Senin için çok...”

“Ben iyi olacağım,” diye yalan söyledi Leni. Yanaklarından iki damla yaş süzüldü. “Seni çok seviyorum anne.”

Gitme anne. Bu dünyada sensiz var olamam.

Annesinin göz kapakları titreşerek kapandı. “Ben seni... çok sevdim... bebeğim.”

Leni fısıldanan bu son birkaç kelimeyi güçlükle duydu. Annesinin son nefesini, kendi içine çekmiş gibi derinden hissetti.

YİRMİ DOKUZ

“Bunu senin almanı istedi.”

Büyükannesi siyahlar içinde, Leni'nin eski yatak odasının açık kapısında duruyordu. Yas tutarken bile zarif görünmeyi başarabiliyordu. Bu, annesinin uzun zaman önce dalga geçeceği bir şeydi, dış görünüşü önemseyen kadınlara tepeden baktığı zamanlarda. Ama Leni insanın bazen suyun üstünde kalabilmek için eline ne geçerse sımsıkı tuttuğunu artık öğrenmişti. Belki de baştan ayağa siyahlara bürünmek insanlara, *benimle konuşmayın, bana yaklaşmayın, dünyam yerle bir olmuşken bana sıradan, gündelik sorularınızı sormayın*, demenin bir yoluydu.

Öte yandan Leni dalgaların kıyıya sürüklediği bir şeye benziyordu. Annesinin ölümünün üstünden geçen yirmi dört saatte ne düş yapmış ne dişlerini fırçalamış ne de üstünü değiştirmişti. Tek yaptığı kapalı kapının ardında, odasında oturmaktı. MJ'i okuldan alması gerekince kendini zorlayacaktı. MJ'in yokluğunda kaybının denizinde tek başına yüzüyordu.

Yatak örtüsünü üstünden attı. Annesinin yokluğu kaslarını değiştirmiş gibi çok yavaş hareket ederek odanın içinde ilerledi ve büyükannesinin elindeki kutuyu aldı. “Teşekkür ederim.”

Birbirlerine aynı kederi yansıtan gözlerle baktılar. Sonra tek kelime daha etmeden –kelimeler neye yarardı ki?– ve büyükannesi

dimdik duruşunu bozmadan arkasını dönüp koridorda uzaklaştı. Leni onu tanımasa büyükannesinin bir kaya, kontrolünü hiç kaybetmeyen bir kadın olduğunu sanırdı ama onu tanıyordu. Büyükannesi merdivende duraksadı, bir basamağı atlayacak gibi oldu ve korkuluğa sımsıkı tutundu. Ona ne zaman ihtiyaç duysa bir anda ortaya çıkan kocası çalışma odasından çıkıp kolunu ona uzattı.

Başları birbirine eğilmiş halleriyle âdeta acının portresiydiler.

Leni onlara yardım edememekten nefret ediyordu. Boğulan üç insan birbirini nasıl kurtarabilirdi ki?

Yatağına döndü. Gül ağacından kutuyu kucağına koyup oturdu. Bu kutuyu daha önce de görmüştü elbette. Bir zamanlar oyun kâğıtlarını bu kutuda saklarlardı.

Bu kutuyu her kim yapmışsa, yüzeyini ağaçtan çok cam hissi verene kadar zımparalamıştı. Belki de çok uzun zaman önce, henüz karavan parkında yaşarlarken ve Tijuana'ya kadar gittikleri zamanlarda çıktıkları bir yolculuktan yadigârdı. Leni o yolculuğu –Vietnam'dan önceydi bu– hatırlayamayacak kadar küçüktü ama annesi ile babasından çok dinlemişti.

Derin bir nefes alıp kapağı kaldırdı ve kutunun içinde bir sürü şey olduğunu gördü. Ayarı düşük gümüşten bir şans bileziği, üzerinde “Yola Devam” yazan bir anahtarlığa takılı anahtarlar, pembe bir deniztarağı kabuğu, boncuklu, süet bir bozuk para çantası, bir oyun kâğıdı destesi, bir azı dışinden oyulmuş, eli mızraklı bir Eskimo figürü.

Leni parçaları tek tek çıkarıp annesinin hayatı hakkında bildikleriyle birleştirerek anlamlandırmaya çalıştı. Şans bileziği lisede kızların birbirlerine verdikleri şeylere benziyordu ve Leni'ye annesinin hayatının kayıp parçalarını anımsatmıştı. Leni'nin hiç sormadığı sorular, annesinin anlatmaya zaman bulamadığı hikâyeler. Artık hepsi kayıptı. Anahtarları hatırlıyordu, uzun yıllar önce Seattle'ın dışında yer alan bir çıkmaz sokaktaki kiralık evlerinin anahtarlarıydı bunlar. Deniztarağı kabuğu annesinin kumsalda kabuk aramayı ne çok sevdiğinin bir anımsatıcısıydı ve süet bozuk

para çantası da muhtemelen Kızılderili işi hediyelik eşyalar satan mağazaların birinden alınmıştı.

Üstünde “SALTY DAWG” yazan bir tek atımlık kadeh vardı. Üzerine “Cora ve Ernt, 1973” yazısı kazınmış bir dal parçası. Üç beyaz akik taş. Annesi ile babasının evlendiği günden kalma, belediye binasında çekilmiş bir fotoğraf. Annesi diz altına kadar uzanan çan etekli elbisesi içinde gülümsüyordu, beyaz eldivenli ellerinde tek bir gül vardı. Siyah bir takım elbise giyip incecik bir kravat takmış olan babası, annesine sımsıkı sarılmıştı, gülümsemesi biraz gergindi sanki. Oyun icabı kılık değiştirmiş iki çocuğa benziyorlardı.

Bir sonraki fotoğrafta üstüne kutularını ve valizlerini bağladıkları VW minibüs vardı. Açık kapıdan, minibüsün içine doldurulmuş ıvır zıvır görünüyordu. Bu fotoğraf kuzeye doğru yola çıkmalarından sadece birkaç gün önce çekilmişti.

Üçü de otobüsün yanında duruyordu. Annesi bol paçalı bir kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan bir bluz giymişti. Sarı saçlarını iki yandan toplamış, alnına boncuklu bir bant takmıştı. Babası açık mavi, polyester bir pantolon ve aynı renkte uzun yakalı bir gömlek giymişti. Leni, Peter Pan yakalı elbisesi ve Keds ayakkabılarıyla anne ve babasının önünde duruyordu. İkisi de birer elini Leni'nin omzuna koymuştu.

Leni'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Mutluydu.

Fotoğraf bulanıklaştı ve Leni'nin titreyen elinden düşecek gibi oldu.

Kırmızı, mavi ve altın rengi bir şey Leni'nin dikkatini çekti. Gözlerini silerek fotoğrafı yanına bıraktı.

Kırmızı, beyaz, mavi bir kurdelenin sivri ucuna bronz bir yıldızın tutturulduğu bir askerî madalya. Leni yıldızı çevirdi ve arkasındaki yazıyı okudu: *Kahramanca ve takdire şayan başarı. Ernt. A. Allbright.* Altında katlı duran ve babasının bir fotoğrafının bulunduğu gazete kupürüne “Seattlelı Asker Serbest Bırakıldı”

başlığı atılmıştı. Donuk gözlerle karşıya bakan babası bir kadavradan farksızdı. Dügün fotoğrafındaki adama hiç benzemiyordu.

Keşke önceki halini hatırlayabilseydin... Annesi bunu yıllar içinde kaç kez söylemişti?

Leni fotoğrafı ve madalyayı ruhuna mühürlemesi mümkünmüş gibi göğsüne bastırdı. Bunlar saklamak istediği anılardı: aralarındaki sevgi, babasının kahramanlığı, gülümseyen halleri, annesinin kumsalda deniz kabukları toplarkenki görüntüsü.

Kutuda iki şey kalmıştı. Bir zarf ve bir defterden koparılmış katlı bir kâğıt.

Leni madalyayı ve fotoğrafı bir kenara bırakıp kâğıt parçasını aldı ve yavaşça açtı. Annesinin özel okullu kızlara özgü zarif el yazısını gördü.

Güzel bebeğim,

Yaptıklarımı sıfırlamanın zamanı geldi. Sırf ben bir adam öldürdüm diye sen sahte bir isimle yaşıyorsun. Ben öldürdüm diye.

Bunu henüz görmüyor olabilirsin ama bir yuvan var ve yuva önemlidir. Farklı bir hayat kurma şansın var. Oğluna benim sana veremediklerimi verebilirsin ama bunun için cesaret gerekiyor. Ve cesaret sende bolca var. Tek yapman gereken Alaska'ya dönüp polise itiraf mektubumu vermek. Onlara benim katil olduğumu, sonunda bu suça noktayı olması gerektiği gibi koyduğumu ve seni suçumun lekesinden azat ettiğimi söyle. Davayı kapatacaklardır ve böylece özgür kalacaksın. Adını ve hayatını geri al.

Eve dön. Küllerimi kumsalımıza serp.

Seni hep gözeteceğim. Daima.

Artık çocuğun olduğu için beni anlayacaksın. Sen benim kalbimsin bebeğim. Doğru yaptığım her şeysin. Şimdi de olsa yaşadıklarımın her harika ve korkunç saniyesini yeniden yaşa-

yacağımı bilmeni isterim. Seninle sadece bir dakika geçirebilmek için yılları tekrar tekrar yaşayabilirdim.

Leni zarfın içinde Alaska'ya iki tek yön bilet buldu.

Temmuz ayının bu son cumartesisinde Queen Anne Hill'in bakımlı caddesi boydan boya hayattan seslerle çınılıyordu. Leni'nin büyükannesi ile büyükbabasının komşuları, Weber marka mangallarının başında marketten aldıkları etlerini pişiriyor, mikserlerle margaritalarını karıştırıyor, çocukları da ikinci el araba fiyatındaki salıncaklarında sallanıyordu. İçlerinde Golliherların evinin stor perdelerinin kapalı olduğunu fark eden var mıydı acaba? Taştan ve camdan yayılan kederi hissedebiliyorlar mıydı? Bu hüznün, insanların aralarında konuşabilecekleri bir hüznün değildi. Gerçekte hiçbir zaman var olmamış bir kadını, Evelyn Grant'i kaybetmenin kederini nasıl ifade edebilirlerdi ki?

Leni yatak odasının penceresinden dışarı çıkıp yıllardır hep aynı noktaya oturulması sonucu düzleşip parlamaya başlayan ahşap kiremitlerin üstüne oturdu. Burada annesinin varlığını her yerdekinden daha fazla hissediyordu. Bazen bu duygu öylesine güçleniyordu ki annesinin nefes aldığını duyduğunu sanıyordu ama duyduğu şey aslında ön taraftaki akçaağacın yaprakları arasında ıslık çalan rüzgârın sesinden başka bir şey değildi.

"On üç yaşındayken anneni burada sigara içerken yakalardım," dedi büyükannesi alçak sesle. "Kapalı bir pencere ve naneli şekerin beni kandırabileceğini sanırdı."

Leni kendini tutamayıp gülümsedi. O birkaç kelime annesini kısacık ama muhteşem bir an için geri getiren bir sihir etkisi yaratmıştı. Alev alev yanan sarı saçları, rüzgâra karışan kahkahaları. Leni arkasına baktı ve üst kattaki yatak odasının açık penceresinin önünde duran büyükannesini gördü. Serin akşam

csintisi siyah bluzunu dalgalandırdı, boyun kısmındaki fırfırı havalandırdı. Leni bir an büyükannesinin ömrünün sonuna kadar siyah giyeceği duygusuna kapıldı. Belki de yeşil bir elbise giydiği zaman bile pişmanlığı ve kaybı teninin gözeneklerinden sızıp kumaşı siyaha boyardı.

“Sana eşlik edebilir miyim?”

“Ben içeri gelirim.” Leni içeri girmek için geri çekilmeye yeltendi.

Ama büyükannesi açık pencereden çıkmak için eğilmişti bile, pencerenin çerçevesine takılan saçı bozuldu. “Dinozorlar zamanından kaldığımı düşündüğünü biliyorum ama sanırım pencereye çıkabilirim. Jack LaLanne, Alcatraz’dan San Francisco’ya yüzdüğünde altmış yaşındaydı.”

Leni kenara kaydı.

Büyükannesi pencereden dışarı çıktı ve dimdik sırtını eve yaslayarak Leni’nin yanına oturdu.

Leni onunla aynı hizaya gelmek için gül ağacından kutuyu da yanına alarak geri kaydı. Kutuyu önceki gün açtığından beri elini pürüzsüz yüzeyinden hiç çekmemişti.

“Gitmenizi istemiyorum.”

“Biliyorum.”

“Büyükbaban bunun kötü bir karar olduğunu söylüyor, bu işleri en iyi o bilir.” Büyükannesi duraksadı. “Burada kalın. O mektubu onlara vermeyin.”

“Bu, annemin ölmeden önceki son isteğiydi.”

“Ama o artık yok.”

Leni kendini tutamayıp gülümsedi. Büyükannesinin bu iyimserlik ve pratiklik karışımı hallerine bayılırdı. İyimserliği ona kızının geri dönmesini neredeyse yirmi yıl boyunca bekleme gücü vermiş, pratikliği ise öncesindeki acıyı unutmasını sağlamıştı. Leni annesinin seneler içinde büyükannesini ve büyükbabasını affettiğini biliyordu, onları anlamaya ve zamanında onlara çok sert davrandığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Belki de bu

her evladın eninde sonunda mutlaka yürüdüğü bir yoldu. “Oğlumu bu kadar çok sevdiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu hiç söylemiş miydim?”

“Ve seni.”

“Ve beni.”

“Anlamamı sağla Leni. Çok korkuyorum.”

Leni gece boyunca bunu düşünmüştü. Bunun çılgınca ve belki de tehlikeli olduğunu biliyordu ama umut da taşıyordu.

Yeniden Leni Albright olmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Kendi hayatını yaşamalıydı. Bedeli ne olursa olsun. “Alaska’yı soğuk, yaşanmaz ve bizim kaybolduğumuz bir yer olarak gördüğünü biliyorum. Ama işin aslı biz kendimizi orada bulduk. Orası benim içimde, büyükanne. Ben oraya aitim. Uzakta geçirdiğim yıllar benden çok şey götürdü. Bir de MJ var. Artık bebek değil. O bir erkek ve hızlı büyüyor. Bir babaya ihtiyacı var.”

“Ama babası...”

“Biliyorum. Yıllardır MJ’e babası hakkında mümkün olduğunca gerçekleri söylemeye çalıştım. Kazadan ve rehabilitasyon merkezinden haberi var. Ama ona hikâyeler anlatmak yetmiyor. MJ ait olduğu yeri tanımalı, üstelik yakında gerçek sorular sormaya başlayacak. Doğru cevaplar almayı hak ediyor.” Leni duraksadı. “Annem pek çok konuda yanıldı ama haklı olduğu bir şey varsa o da sevginin kalıcı olduğuydu. Sevgi geçmiyor. Her şeye rağmen, nefret karşısında bile dayanıyor. Sevdiğim adamı kırık dökük ve hastayken terk ettim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Matthew, MJ’in babası; Matthew bunun ne anlama geldiğini bilse de bilmese de, onu kucağına alıp konuşmasa da. MJ ailesini tanımayı hak ediyor. Tom Walker onun büyükbabası. Alyeska halası. MJ’den haberlerinin olmaması affedilemez. Onlar da MJ’i sizin kadar seveceklerdir.”

“Onu senden almaya çalışabilirler. Velayet karmaşık bir iştir. Buna ‘ayanamazsın.’”

Bu, Leni'nin kafasını uzatıp bakmaya korktuğu karanlık bir köşeydi. "Burada mesele ben değilim," dedi alçak sesle. "Doğru olanı yapmalıyım. Sonunda."

"Bu kötü bir fikir Leni. Berbat bir fikir. Annenden ve olanlardan öğrendiğim tek bir şey varsa o da şu: Hayat ve kanunlar kadınlara hiç iyi davranmıyor. Bazen doğru olanı yapmanın hiçbir faydası olmaz."

Alaska'da yaz.

Leni o nefes kesici güzelliği hiç unutmamıştı ve şimdi küçük bir uçakla Anchorage'dan Homer'a uçarken ruhunun açıldığını hissediyordu. Yıllardır ilk kez tam anlamıyla kendisi gibi hissediyordu.

Anchorage'ın dışındaki yeşil bataklıkların ve su çekildiği için denizin altındaki gri kum zeminin açığa çıktığı, tedbirsiz balıkçıların karaya oturduğu ve sihirli metcezir oyuğunun kocaman bir dalga yarattığı uçsuz bucaksız Turnagain Kanalı'nın üstünden uçtular.

Sonra balıkçı tekneleriyle dolu masmavi Cook Koyu'nun üstünden geçtiler. Uçak yana yatarak sola, karlı dağlara doğru döndü ve buz mavisi Harding Buzlası'nın üstünden uçtu. Kachemak Körfezi'nin üstünde toprak bir dizi zümrüt rengi tümsekle yeniden yeşillendi. Suyun yüzeyi arkalarında beyaz köpüklü izler bırakan yüzlerce tekneyle kaplıydı.

Homer'da çakılla kaplı piste inince MJ sevinç çılgınlıkları atarak dışarıyı işaret etti. Uçak durunca pilot inip arka kapıyı açtı ve Leni'nin tekerlekli valizini (fazlasıyla Dışarı'ya özgü bir valizdi bu, sırta asılabilmesi için bir sapı bile yoktu) indirmesine yardım etti.

Leni bir eliyle MJ'i tutarak, diğeriyle valizini çekerek pistten küçük ofise doğru yürüdü. Duvardaki büyük saat 10.12'yi gösteriyordu.

Leni bankoda oturan görevlinin dikkatini çekmek için ona seslendi.

“Pardon. Duyduğuma göre kasabada yeni bir polis karakolu varmış.”

“Şey, pek yeni sayılmaz. Heath Sokağı’ndaki postaneyi geçince. Sizin için taksi çağırmamı ister misiniz?”

Leni bu kadar gergin olmasaydı Homer’da taksiye binme fikrine kahkahalarla gülebilirdi. “Ah. Evet. Lütfen. Harika olur.”

Taksiyi beklerken küçük ofisin bir duvarını kaplayan ve turistlere onları bekleyen maceraları tanıtan dört renkli broşürleri hayranlıkla süzdü. Sterling’deki Büyük Alaska Macera Kulübesi, Kaneq’teki Walker Koyu Macera Pansiyonu, Brooks Range’deki deniz uçağıyla ulaşılan kulübeler, günlük kiralanan nehir rehberleri, Fairbanks’te av turları. Görünüşe bakılırsa Alaska, Tom Walker’ın kafasında canlandırdığı turistik cazibe noktasına dönüşmüştü. Leni yazın her hafta Seward’a gezi gemilerinin uğradığını ve binlerce turist indirdiğini biliyordu.

Taksinin gelmesinden sadece birkaç dakika sonra Leni ve MJ kendilerini bir köşeye inşa edilmiş düz tavanlı, alçak bir bina olan polis karakolunda buldular.

İçerisi aydınlık ve tertemiz badanalıydı. Leni tekerlekli valizini kapı eşiğinden geçirmek için biraz uğraştı. İçerideki tek kişi bir masanın arkasında oturan üniformalı kadındı. Leni, MJ’in elini, söylenip sızlanarak kurtulmaya çalışacağı kadar sıkı tutarak kararlı adımlarla masaya yaklaştı.

“Merhaba,” dedi üniformalı kadına. “Polis şefiyle görüşmek istiyorum.”

“Neden?”

“Bir... öldürme olayı hakkında.”

“Ölen bir insan mı?”

Sadece Alaska’da böyle bir soru sorulurdu. “Bir suç hakkında bilgi sahibiyim.”

“Beni takip edin.”

Üniformalı kadın, Leni'yi boş bir nezarethane bölmesinin önünden geçirip üstündeki tabelada "ŞEF CURT WARD" yazan kapalı kapıya götürdü.

Kadın kapıya sertçe çaldı. İki kez. Boğuk bir, "Gel," komutu alınca kapıyı açtı. "Şef, bu genç bayan bir suç hakkında bilgi sahibi olduğunu söylüyor."

Polis şefi ağır hareketlerle ayağa kalktı. Leni onu Geneva Walker'ın arama çalışmalarından hatırlıyordu. Saçları kısacık kesilmişti. O sabah tıraş olmasına rağmen hemen uzamaya başladığı izlenimi uyandıran kirli sakalını kızıl, gür bir bıyık tamamlıyordu. Lisede hevesli bir hokey oyuncusuyken yetişkinliğinde kendini küçük bir kasabada polis olarak bulmuş birine benziyordu.

"Lenora Allbright," dedi Leni. "Babamın adı Ernt Allbright'tı. Eskiden Kaneq'te yaşırdık."

"Aman Tanrım. Öldüğünüzü sandık. Arama kurtarma ekipleri günlerce seni ve anneni aradı. Kaç yıl oldu? Altı mı? Yedi mi? Neden polisle iletişime geçmediniz?"

Leni, MJ'i rahat bir sandalyeye oturtup eline bir kitap tutuşturdu. Kulağında büyükbabasının tavsiyesi çınlıyordu: *Bu kötü bir fikir Leni ama bunu illa yapacaksan çok dikkatli ve annenin hiçbir zaman olmadığı kadar akıllı davranmalısın. Hiçbir şey söyleme. Sadece mektubu ver. Annen sana bu mektubu verene kadar babanın ölümünden haberinin bile olmadığını söyle. Onlara babanın tacizinden kaçtığınızı, sizi bulamasın diye saklandığınızı anlat. Yaptığınız her şey –kimlik değiştirme, yeni bir kasaba, sessizliğiniz– hepsi tehlikeli bir adamdan kaçan bir anne kızın durumuna uyuyor.*

"Gitmek istiyorum anne," dedi MJ koltuğunda kıpırdanarak. "Babamı görmek istiyorum."

"Birazdan ufaklık." Leni oğlunu alnından öpüp şefin masasına döndü. Aralarında üstü aile fotoğraflarıyla süslü, pembe kâğıtlara düşülmüş "siz dışarıdayken" notlarıyla ve balıkçılık dergileriyle kaplı, gri, metal bir masa vardı. Misinası içinden

çıkılamayacak şekilde dolaşmış bir olta makarası, kâğıt ağırlığı görevini üstlenmişti.

Leni mektubu çantasından çıkardı. Annesinin itirafını adama uzatırken eli titriyordu.

Şef Ward mektubu sonuna kadar okudu. Koltuğuna oturdu. Kafasını kaldırdı. “Burada ne yazdığını biliyor musun?”

Leni bir sandalye çekip adamın karşısına oturdu. Dizlerinin bağının çözülmesinden korkuyordu. “Biliyorum.”

“Yani annen babanı öldürdü, cesedi ortadan kaldırdı ve ikiniz kaçtınız.”

“Mektup elinizde.”

“Annen nerede peki?”

“Geçen hafta öldü. Mektubu bana ölüm döşeginde verdi ve polise götürmemi istedi. Ben bunu ilk kez o zaman duydum. Öldürme olayını yani. Babamın tacizinden kaçtığınızı sanıyordum. Babam... bize şiddet uygulardı. Bazen. Bir gece annemi gerçekten çok kötü dövdü ve o uyurken kaçtık.”

“Annenin ölmesine üzuldüm.”

Şef Ward, Leni'ye kısık gözlerle, uzun uzun baktı. Bakışlarındaki yoğunluk sinir bozucuydu. Leni kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda Ward ayağa kalktı, odanın arka tarafındaki bir dosya çekmecesine gitti, çekmeceyi biraz karıştırdıktan sonra bir dosya çıkardı. Dosyayı masaya bıraktı, sandalyesine oturdu ve dosyayı açtı. “Pekâlâ. Annen, Cora Allbright. Boy bir metre altmış yedi santim. İnsanlar onu ince yapılı, narin ve zayıf olarak tarif etmiş. Baban ise yaklaşık bir metre seksen santim boyundaymış.”

“Evet. Bu doğru.”

“Ama annen babanı vurmuş, cesedini evden sürükleyerek çıkarmış, bir kar makinesinin üstüne bağlamış, kış vakti Glass Gölü'ne kadar gidip buzda bir delik açmış, cesede demir kapanlar bağlayıp onu suya atmış. Tek başına. Sen neredeydin?”

Leni elleri kucağında, hiç kıpırdamadan oturdu. “Bilmiyorum. Bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyorum.” Bir şeyler ekleme, yalanını sağlamlaştıracak sözcüklerle süsleme ihtiyacı duydu ama büyükbabası ona mümkün olduğunca az konuşmasını tembihlemişti.

Şef Ward dirseklerini masaya yasladı ve küt uçlu parmaklarını birleştirdi. “Bu mektubu bana postayla da gönderebilirdin.”

“Öyle.”

“Ama sen öyle biri değilsin, değil mi Lenora? Sen iyi bir kızsın. Dürüst bir insansın. Bu dosyada senin hakkında bir sürü güzel söz var.” Ward öne eğildi. “Kaçtığınız gece ne oldu? Babanı öfkeliendiren neydi?”

“Ben... hamile olduğumu öğrenmiştim,” dedi Leni.

“Matthew Walker,” dedi Şef Ward dosyaya bakarak. “İnsanlar birbirinize âşık olduğunuzu söylediler.”

“Hı hı,” dedi Leni.

“Delikanlının başına gelenler çok üzücüydü. İkkinizin yani. Ama sen iyileştin ve o...” Şef Ward sözlerinin devamını getirmeyince Leni utancının dile getirilmeyen sözcüklerde asılı kaldığını hissetti. “Duyduğuma göre baban Walkerlardan nefret edermiş.”

“Nefret hafif kalır.”

“Ve baban hamile olduğunu duyunca...”

“Delirdi. Beni yumruklamaya ve kemeriyle dövmeye başladı...” Leni’nin gömmek için yıllarca çabaladığı anılar yeniden yüzeye çıkmıştı.

“Duyduklarıma göre acımasız orospu çocuğunun tekiymiş.”

“Bazen.” Leni gözlerini kaçırdı. Göz ucuyla bakınca MJ’in dudaklarını oynatarak kitap okuduğunu gördü. Kullanılan sözcüklerin günün birinde ortaya çıkmak üzere oğlunun bilinçaltının karanlık köşelerine yerleşmediğini umdu.

Şef Ward birkaç kâğıdı Leni’ye doğru itti. Leni bir köşede *Allbright*, *Coraline* adını gördü. “Elimde Marge Birdsall, Natalie Watkins, Tica Rhodes, Thelma Schill ve Tom Walker’ın yeminli

ifadeleri var. Hepsi yıllar içinde defalarca annende morluklar gördüklerini söyledi. Bu ifadeler alınırken çok gözyaşı döküldü. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki insanlar başka yollara başvurmadıklarına çok pişman görünüyorlardı. Thelma babanı öldürmüş olmayı dilediğini söyledi.”

“Annem kimsenin ona yardım etmesine izin vermezdi,” dedi Leni. “Nedenini hâlâ bilmiyorum.”

“Kimseye babanın onu dövdüğünü anlattı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Gerçekten yardım almak istiyorsan gerçeği anlatmalısın,” dedi Şef Ward.

Leni ona dik dik baktı.

“Haydi ama Leni. O gece neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Annen bunu tek başına yapmadı. Senin hatan değildi. Annen senden ne istediye onu yaptın, kim yapmazdı ki? Bu gezegende bunu anlamayacak tek bir kişi bile yoktur. Tanrı aşkına, herif onu dövüyormuş. Kanunlar bunu anlayacaktır.”

Haklıydı. Leni daha çocuktuk. On sekiz yaşında, korku içinde ve hamile bir çocuk.

“İzin ver, sana yardım edeyim,” dedi Ward. “Bu korkunç yükten kurtulabilirsin.”

Leni annesinin, büyükannesi ile büyükbabasının şu anda ondan ne yapmasını isteyeceklerini biliyordu: Yalan söylemeye devam etmesini, ne cinayete ne annesinin Glass Gölü’ne gidişine ne de babasının buz gibi suya gömülmesine şahitlik ettiğini söylemesini isterlerdi.

Ben yapmadım demesini.

Bütün yükü annesine yükleyip o hikâyeye bağlı kalabilirdi.

Ve sonsuza dek bu karanlık, korkunç sırla yaşayabilirdi. Bir yalancı olarak.

Annesi ondan eve dönmesini istemişti ama ev sadece ormanın derinliklerindeki sakın bir koya bakan bir kulübeden ibaret değildi ki. Ev bir ruh haliydi, kendiniz olmaktan ve dürüst bir

hayat sürmekten kaynaklanan huzurdu. Sadece yolun yarısını katederek eve ulaşmak diye bir şey yoktu. Leni bir yalanın titrek temelleri üstüne yeni bir hayat inşa edemezdi. Bunu bir kez daha yapamazdı. Eve dönecekse, hayır, olmazdı.

“Gerçekler seni özgürleştirecek Leni. İstedğin bu değil mi? Neden buradasın? O gece gerçekten neler olduğunu anlat bana.”

“Bebegi duyunca beni yanağımı yaracak ve burnumu kıracak kadar kötü bir şekilde dövdü. Ben... her şeyi hatırlayamıyorum, sadece bana vurduğunu hatırlıyorum. Sonra annemin, ‘Benim Leni’me bunu yapamazsın,’ dediğini ve bir el silah sesi duydum. Babamın gömleğine yayılan kanı gördüm. Annem onu sırtından iki kez vurdu. Beni öldürmesini engellemek için.”

“Ve cesetten kurtulmasına yardım ettin.”

Leni tereddüt etti. Ama Ward’un gözlerindeki şefkat onu, “Cesetten kurtulmasına yardım ettim,” demeye itti.

Şef Ward bir süre hiçbir şey demeden önündeki kayıtlara baktı. Bir şey söyleyecekken fikrini değiştirdi. Masasının çekmecesini açtı (bir gıcırtı duyuldu) ve kâğıt ile kalem çıkardı. “Bunları yazabilir misin?”

“Size her şeyi anlattım.”

“Yazılı olarak ihtiyacım var. Sonra işimiz bitmiş olacak. Sakın şu anda hız keseyim deme Leni. Sona çok yaklaştın. Bütün bunların geride kalmasını istersin, değil mi?”

Leni kaleme uzandı ve kâğıdı kendine çekti. Bir süre boş sayfaya baktı. “Belki de bir avukat istemeliyim. Büyükbabam bunu önerirdi. Kendisi hukukçudur.”

“Bunu yapabilirsin,” dedi Ward. “Suçlular böyle yapar.” Telefona uzandı. “Avukat çağırmamı ister misin?”

“Bana inanıyorsunuz, değil mi? Babamı ben öldürmedim ve annem de öldürmek istemezdi. Kanunlar artık şiddet gören kadınları tanıyor.”

“Elbette. Hem zaten bana gerçeği söyledin.”

“Yani bunu yazdığım zaman işim bitecek, öyle mi? Kaneq’e gidebileceğim.”

Ward başını salladı.

Bunları kâğıda dökmenin ne sakıncası olabilirdi ki? Leni o gece yaşananları yavaş yavaş, kelime kelime yeniden inşa etti. Yumrukları, kemeri, kanı, kemik parçalarını. Göle yaptıkları yolculuğu. Babasının ay ışığında fil dişi bir heykel gibi suyun altına gömülen yüzünü. Deliğin kenarlarından taşan suyun sesini.

Atladığı tek şey İri Marge’in yardımını oldu. Ondan hiç bahsetmedi. Büyükannesi ile büyükbabasından ya da Alaska’dan ayrılınca annesiyle nereye gittiklerinden de.

Yazısını, *Homer’den Anchorage’a uçtuk ve Alaska’dan ayrıldık*, diyerek tamamladı.

Kâğıdı masanın üstünden Ward’a doğru itti.

Şef Ward itirafa baktı.

“Okumam bitti anne,” dedi MJ. Leni ona yanına gelmesini işaret etti.

MJ kitabı kapatıp annesinin yanına koştu. Maymun çevikliğiyle kucığına tırmanıverdi. Çok iri olmasına rağmen Leni onu kucığında tuttu, oğlan çelimsiz bacaklarını sallayarak spor ayakkabısının burnuyla metal masaya vurdu. *Pat pat pat*.

Şef Ward, Leni’ye baktı. “Tutuklusun.”

Leni yerin ayağının altından kaydığını hissetti. “Ama... yazdığım zaman işimizin biteceğini söylemişsiniz.”

“Senin ve benim işimiz bitti. Bundan sonrası başkasının işi.” Ward elini saçlarının arasından kaydırdı. “Keşke buraya hiç gelmeseydin.”

Bunca yıldır aldığı bütün o uyarılar... Leni onları nasıl untabilmişti? Affedilme ve kefaret ihtiyacının sağduyusuna galip gelmesine izin vermişti. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Bu iş beni aşıyor Leni. Gerisi mahkemeye kalıyor. En azından mahkeme sorgusuna kadar seni kilit altında tutmak zorundayım. Avukat tutacak paran yoksa...”

“Anne?” dedi MJ kaşlarını çatarak.

Şef, Leni'ye bir kağıttan haklarını okudu ve son olarak, “Oğluna bakacak kimsen yoksa Sosyal Hizmetler Kurumu'na teslim edilmesi gerekecek. Ona iyi bakacakları konusunda sana söz veriyorum.”

Leni bu kadar aptal ve saf olabildiğine inanamıyordu. Bunu nasıl görememişti? Oysa onu *uyarmışlardı*. Buna rağmen polise inanmıştı. Kanunların kadınlara karşı ne kadar acımasız olabildiğini biliyordu.

Çıglıklar atarak ağlamak, mobilyaları devirmek istiyordu ama artık çok geçti. Korkunç bir hata yapmıştı. Bir hata hakkı daha yoktu. “Tom Walker,” dedi.

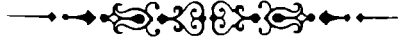
“Tom?” Şef Ward kaşlarını çattı. “Neden onu arayayım ki?”

“Onu aramanız yeterli. Ona yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyin. Gelecektir.”

“Bir avukata ihtiyacın var.”

“Evet,” dedi Leni. “Ona bunu da söyleyin.”

OTUZ

İşlem görmek.

Leni o güne kadar bu iki kelimeyi sadece tanınmayacak şekilde oynanıp insana iyi gelmeyen bir şeye dönüştürülmüş yiyeceklerle bağdaştırırdı. Sprey peynir gibi.

Ama şimdi yepyeni bir anlam kazanmışlardı.

Parmak izleri. Sabıka fotoğrafları. *Sağa dönün lütfen.* Üstünü arayan eller.

“Çok eğlenceli,” dedi MJ parmaklarını hücrenin parmaklıklarına sürterek bir o yana, bir bu yana koşarken. “Helikopter sesi gibi. Dinle bak.” Elini parmaklıklara vurarak olabildiğince hızlı koştu.

Leni gülümsemeyi beceremedi. Oğluna bakamıyor ama gözlerini ondan ayıramıyordu da. MJ’i de içeri alabilmek için çok dil dökmek zorunda kalmıştı. Tanrı’ya şükür, kuralların daha katı bir şekilde uygulandığından emin olduğu Anchorage’da değil, Homer’daydı. Görünüşe bakılırsa bu bölgede hâlâ çok fazla suç işlenmiyordu. Bu hücre çoğu zaman hafta sonları sarhoşları barındırmak için kullanılıyordu.

Tak tak tak.

“MJ,” dedi Leni sert bir sesle. Bağırıldığını çocuğun yüzünü –endişeli, yeşil gözlerini, açık kalan ağzını– görünce fark etti.

“Özür dilerim,” dedi. “Buraya gel ufaklık.”

MJ’in ruh hali deniz gibiydi, tek bir bakış size her şeyi anlattırdı. Leni bu çıkışıyla oğlunun duygularını incitmiş, hatta belki de onu korkutmuştu.

Kötü hissetmesine neden olacak bir şey daha.

MJ küçük hücrede spor ayakkabılarının tabanlarını özellikle yere sürterek yavaş yavaş ilerledi. “Buz pateni yapıyorum.”

Leni beton sırada ona yanındaki boş yeri işaret ederken gülümsemeyi başardı. MJ annesinin yanına oturdu. Hücre o kadar küçüktü ki kapaksız klozet neredeyse oğlanın dizine değiyordu. Leni metal parmaklıkların arasından polis karakolunun büyük bir kısmını, danışmayı, bekleme alanını görebiliyordu. Ve Şef Ward’un ofisinin kapısını.

MJ’i kollarının arasına alıp ona sımsıkı sarılmamak için kendini zor tutuyordu. “Seninle konuşmalıyım,” dedi. “Baban hakkında konuştuklarımızı hatırlıyor musun?”

“Babamın beyin hasarı var ama beni yine de sever. Bu iğrenç bir tuvalet.”

“Ve onun gibi insanlara bakılan bir bakım merkezinde yaşıyor. Bu yüzden bizi ziyarete gelemiyor.”

MJ başını salladı. “Zaten konuşamıyor ki. Bir çukura düşüp kafasını kırdı.”

“Hı hı. Ve burada yaşıyor. Alaska’da. Annenin büyüdüğü yerde.”

“Onu biliyorum şapşal. Bu yüzden buraya geldik. Yürüye-biliyor mu peki?”

“Sanmıyorum. Ama büyükbaban da burada yaşıyor. Bir de Alyeska adında bir halan var.”

MJ nihayet plastik dinozorunu sıraya vurmaya bırakıp kafasını kaldırdı. “Başka bir büyükbaba mı? Jason’ın üç büyükbabası var.”

“Şimdi senin de iki tane oldu. Çok havalı, değil mi?”

Leni karakolun kapısının açıldığını duydu. Kapı açılınca dışarıdan geçen bir kamyonetin gürültüsü, lastiklerin altında ezilen çakıl taşlarının çıkırtısı duyuldu. Bir korna sesi işitti.

Ve işte Tom Walker uzun adımlarıyla karakoldan içeri giriyordu. Paçalarını çizmelerinin içine soktuğu rengi solmuş bir kot pantolon ve önünde büyük, renkli bir Walker Koyu Macera Pansiyonu logosu olan siyah bir tişört giymişti. Kirli kamyoncu şapkasını geniş alnına kadar indirmişti.

Karakolun ortasında durup etrafına baktı.

Leni'yi gördü.

Leni çabalasa bile yerinde kalamazdı, çabalamadı da zaten. MJ'in yanından ayrılıp ayağa kalktı.

Eşit miktarda kaygıyla sevincin birbirine karıştığı bir enerji hücumu yaşıyordu. Bay Walker'ı ne kadar çok özlediğini o ana dek fark etmemişti. Seneler içinde onu hayalinde çok sık canlandırmıştı. O da annesi de. Annesi için denemeye değer bir şanstı. Leni içinse baba idealiydi. İlk günlerde onu sık sık anmışlardı ama bu ikisi için de acı verici bir hal alınca onu anmaz olmuşlardı.

Bay Walker, Leni'ye doğru yürürken şapkasını çıkarıp ellerinin arasında sıktı. Farklı görünüyordu. Yaşının ötesinde yıpranmıştı. Atkuyruğu yaptığı sarı saçları kırlaşmıştı. Şef Ward onu aradığında ormanda çalıştığı her halinden belliydi. Pazen gömleğine kuru yapraklar ve dal parçaları takılmıştı. Aralarında hücre parmaklıklarından başka bir şey kalmayınca, "Leni," dedi. "Burada olduğunu söyleyince Curt'e inanmadım." Çalışmaktan kızarmış iri elleriyle parmaklıkları tuttu. "Baban sizi öldürdü sanıyordum."

Utancı yeniden şahlanan Leni yüzünün kızardığını hissetti. "Onu annem öldürdü. Babam benim üstüme gelince. Kaçmak zorunda kaldık."

"Ben size yardım ederdim," dedi Tom Walker eğilip sesini alçaltarak. "Hepimiz ederdik."

"Biliyorum. Bu yüzden yardım istemedik."

“Ya... Cora?”

“Gitti,” dedi Leni boğuk bir sesle. “Akciğer kanseri... Seni çok sık anardı.”

“Ah, Leni, çok üzıldüm. O...”

“Evet,” dedi Leni annesinin ne çok yönden ne kadar özel olduğunu ya da yokluğunun ona ne kadar acı verdiğini düşünmemeye çalışarak. Henüz üstünden çok fazla zaman geçmediği için Leni acısını konuşmayı öğrenememişti. Bu yüzden Tom arkasında oturan oğlanı görebilsin diye kenara çekinmekle yetindi. “MJ, Küçük Matthew, seni büyükbaban Tom’la tanıştırayım.”

Bay Walker her zaman insanüstü güce sahip bir adam havası taşırdı ama şimdi Leni oğluna çok benzeyen MJ’e bakmanın onu nasıl altüst ettiğini görebiliyordu. “Aman Tanrım...”

MJ ayağa fırladı. Elinde kırmızı, plastik bir dinozor tutuyordu.

Bay Walker hücrenin parmaklıkları ardından torunuyla aynı hizaya gelebilmek için çömeldi. “Bana sapsarı saçlı başka bir oğlanı hatırlattın.”

Leni, sakın dağılma.

“Benim adım MJ,” dedi küçük çocuk abartılı bir sevinçle zıplarken. “Dinozorlarımı görmek ister misin?” Cevap bile beklemeden cebindeki plastik dinozorları her seferinde biraz daha fiyakalı bir hareketle çıkarmaya başladı.

Bay Walker dinozor kükremelerinin arasında (dinozorlar “gırrrrr” diye kükrerdi), “Babasına ne kadar çok benziyor,” dedi.

“Evet.” Geçmiş yolunu zorla açarak şimdiki zamana karışmıştı. Leni, Bay Walker’ın yüzüne bakamadığı için bakışlarını yere indirdi.

“Size haber vermediğim için çok üzgünüm,” dedi. “Hemen gitmek zorunda kaldık ve başınızı belaya sokmak istemedim. Bizim için yalan söylemek zorunda kalmanızı istemedim, hem annemin hapse girmesine göz yumamazdım.”

“Ah, Leni,” dedi Bay Walker ayağa kalkarken. “Senin yaşındaki bir kız için her zaman çok fazla kaygılanacak şeyin oldu.

Ernt'ü annen öldürdüyse senin içerde işin ne? Curt seni kilitlemek yerine sana madalya vermeli."

Tom Walker'ın gözlerinde gördüğü şefkat, Leni'yi mahvetti. Ona nasıl kızgın olmazdı? Leni onun beyin hasarlı oğlunu ortada bırakmış, yıllarca yokluğuyla yalan söylemiş ve torununun hayatından kaç yılı ondan çalmıştı. Ve şimdi ondan bir iyilik daha istemek zorundaydı. "Sonrasında ona yardım ettim. Bilirsiniz işte... şeyden... cesetten kurtulurken."

Walker ona doğru eğildi. "Bunu itiraf mı ettin? Ama neden?"

"Şef benden akıllı davrandı. Her neyse, belki de böyle olması gerekiyordur. Gerçeği söylemek zorundaydım. Bir başkasıymışım gibi davranmaktan yorulmuştum. Bir yolunu bulurum. Büyük-babam hukukçu. Ben sadece... ben... çıkana kadar MJ'in emin ellerde olacağını bilmeliyim. Onu alır mısınız?"

"Elbette alırım ama..."

"Ve senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen Matthew'a oğlundan bahsetme. Bunu ben yapmalıyım."

"Matthew..."

"Anlamayacağını biliyorum ama ona bir oğlu olduğunu söylemek bana düşer. En doğrusu bu."

Leni anahtar şingirtisi ve ayak sesleri duydu. Şef Ward o tarafa geliyordu. Bay Walker'ın yanından geçip hücrenin kilidini açtı. "Vakit tamam," dedi.

Leni oğluna eğildi. "Şimdi, bebeğim," dedi güçlü durmaya çalışarak. "Senin büyükbabanla gitmen gerekiyor. Annenin birkaç işi var." Hücreden çıkması için oğlunu hafifçe itti.

"Anne? Ben gitmek istemiyorum."

Leni yardım almak için Bay Walker'a baktı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bay Walker kocaman elini MJ'in omzuna koydu. "Pembe yıldayız MJ," dedi. Onun sesi de en az Leni'nin hissettiği kadar titrekti. "Yani nehirler pembe somonlarla dolu. Bugün Anchor

Nehri'nde balık tutabiliriz. Hayatının en büyük balığını yakalama şansın çok fazla."

"Annem ve babam da gelebilir mi?" diye sordu MJ. "Ah, bir dakika. Babam kıpırdamıyor. Unuttum."

"Babanı biliyor musun?" dedi Bay Walker.

MJ başını salladı. "Annem onu aydan ve yıldızlardan daha çok seviyor. Beni sevdiği gibi. Ama babamın kafası kırılmış."

"Çocuk artık gitmeli," dedi Şef Ward.

MJ, Leni'ye baktı. "Yani şimdi yeni büyükbabamla balık tutmaya gidiyorum, değil mi? Sonra yine hapishanecilik oynar mıyız?"

"Hı hı," dedi Leni ağlamamak için kendini zor tutarak. Oğluna ona her zaman güvenmesini ve inanmasını öğretmişti ve MJ'in yaptığı buydu. Leni uzandı ve oğlunu kollarının arasına çekip ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu ezberlemek istercesine onu sımsıkı kucakladı. Şu ana dek attığı cesaret gerektiren bütün adımların arasında –eve dönmek, gerçeği söylemek, Tom Walker'ı aramak– oğlundan ayrılmak en zoru olacaktı. Yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Güle güle MJ. Büyükbabanı üzme. Hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

"Hoşça kal anne."

Bay Walker, MJ'i havaya kaldırıp omuzlarına oturttu. MJ'in tiz kahkahası karakolun duvarlarında çınladı.

"Bak anne, bak! Dev oldum!"

Tom Walker, "O burada olmayı hak etmiyor," deyince Şef Ward omuz silkti. "Sen her zaman kurallara körü körüne bağlı, ukala pisliğin teki oldun."

"Bana hakaret etmek. İyi bir plan. Derdini mahkemede anlat Tom. Onu hemen mahkemeye çıkaracağız. Saat üçte. Yargıç saat dörtte nehirde olmak istiyor."

"Çok üzgünüm Leni," dedi Bay Walker.

Leni onun sesindeki yumuşaklığı hissetti ve onu teselli etmeye hazır olduğunu anladı. Ama ona uzanmaya cesaret edemedi. Şu

anda göreceği en ufak bir incelik, kontrolünden geriye kalan son parçayı da dağıtabilirdi. “Ona iyi bak Tom. MJ benim dünyam.”

Büyükbabasının omuzlarındaki oğluna bakarken içinden, *lütfen her şey yolunda gitsin*, diye geçirdi, sonra hücrenin kapısı tangırdayarak kapandı.

Günün kalan kısmı yabancı olduğu görüntüler ve seslerle, çalan telefonlar, açılıp kapanan kapılar, verilen ve teslim edilen öğle yemeği siparişleri ve karakolun zeminini sarsan çizme güm-bürtüleriyle çok yavaş geçti.

Leni sırtını soğuk duvara yaslayıp sert, beton bankta oturarak bekledi. Hücrenin küçük penceresinden içeri süzülen güneş ışığı her şeyi ısıtıyordu. Leni nemli saçlarını gözlerinin önünden çekti. Son iki saati ağlayarak, ter dökerek ve içinden lanetler yağdırarak geçirmişti. Terden ıslanabilecek her yeri nemliydi. Ağzında eski ayakkabı tadı vardı. Kapaksız, küçük klozete gitti, pantolonunu indirdi ve kimsenin onu görmemesi için dua ederek tuvaletini yaptı.

MJ nasıldı acaba? Bay Walker’ın, valizindeki pelüş balınayı (nedendir bilinmez, MJ onun adını Bob koymuştu) bulmuş olmasını umdu. MJ gece onsuz uyuyamazdı. Leni, Bay Walker’a bunu söylemeyi nasıl akıl edememişti?

Karakolun kapısı açıldı. Bir adam içeri girdi. Kamburu ve elektrik çarpmış gibi karmakarışık görünen saçları vardı. Kalçaya kadar uzanan lastik çizmelerden giymişti ve elinde yeşil, naylon, eski bir evrak çantası vardı. “Hey, Marci,” dedi gümbür gümbür bir sesle. Leni bankın üstündeki yerine döndü.

“Günaydın Dem,” dedi danışmadaki kadın.

Adam yan gözle Leni’ye baktı. “Bu o mu?”

Kadın memur başım salladı. “Evet. Allbright, Lenora. Saat üç sorgusu. John da Soldotna’dan geliyor.”

Adam Leni’nin olduğu tarafa geldi ve hücrenin önünde durdu. İç geçirerek kirli, naylon çantasından bir dosya çıkardı ve onu okumaya başladı. “Bayağı detaylı bir itiraf. Hiç televizyon izlemez misin?”

“Siz kimsiniz?”

“Demby Cowe. Mahkeme tarafından atanan avukatınım. Lafı uzatmadan suçu inkâr edeceğiz. Somonlar akıyor. Tamam mı? Tek yapman gereken mahkeme söyleyince ayağa kalkmak ve suçsuz olduğunu söylemek.” Dosyayı kapattı. “Kefaletini ödeye-bilecek kimse var mı?”

“Olayı benim ağzımdan dinlemek istemiyor musunuz?”

“Elimde itirafın var. Sonra konuşuruz. Bol bol. Söz veriyorum. Saçını tara.”

Adam geldiği gibi hızlı çıkıp gidince Leni bir an onun varlığını sadece hayal ettiğini sandı.

Mahkeme salonu kutsal bir adalet salonundan çok, küçük bir kasabanın doktor muayenehanesine benziyordu. Parlayan ahşap zeminler, kilise sıralarını andıran oturma yerleri, ön tarafta büyük bir masa yoktu. Muşamba kaplı bir zemin, birkaç sıra sandalye, savcı ve savunma makamı için birer masa. Masanın ön tarafında, Ronald Reagan'ın çerçeveli bir fotoğrafının altında yargıcı bekleyen, uzun, formika bir masa ve tanıkları bekleyen plastik bir sandalye duruyordu.

Leni masaya eğilmiş, gelgit haritalarını inceleyen avukatının yanında oturuyordu. Savcı koridorun diğer tarafındaki masasında idi. Balıkçıların giydiği türden bir yelek ve siyah pantolon giymiş, gür sakallı, zayıf bir adamdı.

Yargıç, peşinde stenografi ve mübaşiriyle mahkeme salonuna girdi. Uzun, siyah cübbesinin altından Xtratuf marka balıkçı çizmeleri görünüyordu. Masanın arkasındaki yerini alırken saate baktı. “Hızlı olalım beyler.”

Leni'nin avukatı ayağa kalktı. “Mahkemenin izni olursa...”

O anda arkalarında mahkeme salonunun kapısı hızla açıldı. “Nerede o?”

Leni yüz yaşına da gelse bu sesi nerede duysa tanırdı. Kalbi yerinden oynadı. “İri Marge!”

İri Marge bileziklerini şangırdatarak ön tarafa doğru yürüdü. Yaşlanmaya başlayan koyu tenli yüzü minik, siyah benlerle kaplıydı ve rastalı saçlarını bandanadan yaptığı bir saç bandıyla yüzünden uzaklaştırmıştı. Kot gömleği fazla dardı –iri memelerinin üstünde tef gibi gerilmişti– ve paçalarını lastik çizmelerinin içine soktuğu pantolonu orman meyvesi lekeleriyle doluydu.

Leni’yi oturduğu sandalyeden kaldırıp ona sımsıkı sarıldı. Ev yapımı şampuan ve is kokuyordu. Yaz aylarında Alaska’nın kokusu.

“Canı cehenneme,” dedi yargıç tokmağını masaya vurarak. “Burada neler oluyor? Bu genç kadını ciddi bir suçla ilgili sorgulamak üzereyiz...”

İri Marge, Leni’yi güçlü kollarından bırakıp sandalyesine oturttu. “Lanet olsun John, asıl suç bu soruşturmanın ta kendisi.” Çizmeleri gıcırdayarak kararlı adımlarla yargıcın masasına doğru yürüdü. “Bu kız tamamen masum ve o ukala Ward onu itirafa zorlamış. Hem de ne için? Suça yardım ve yataklık? Tanrım. Bu kız o bok çuvalı babasını öldürmedi, sadece korkudan ne yapacağını bilemeyen annesi kaçmalarını söyleyince onunla beraber kaçtı. Babasından sürekli şiddet gören on sekiz yaşında bir kız. Kim kaçmaz ki?”

Yargıç tokmağı masasına vurdu. “Marge, kral somon balığı kadar büyük bir çenen var. Şimdi o çeneni kapat. Burası benim mahkeme salonum. Ve bu lanet olası bir sorgu, duruşma değil. Kanıtlarını zamanı gelince sunarsın.”

İri Marge savcıya döndü. “Lanet olası suçlamayı düşür Adrian. Tabii eğer mevsimin son günlerini bu mahkeme salonunda geçirmek istemiyorsan. Kaneq’teki –ve muhtemelen boru hattındaki– herkes Ernt Allbright’ın karısını dövdüğünü biliyordu. Buraya bu kızın lehine şahitlik edecek bir sürü insan getirebilirim. Tom Walker başta olmak üzere.”

“Tom Walker mı?” dedi yargıç.

İri Marge yeniden yargıca döndü ve kollarını tezini savunmak için bütün günü memnuniyetle orada geçirebileceğini anlatmak istercesine göğsünde kavuşturdu. “Aynen öyle.”

Yargıç sıska savcıya baktı. “Adrian?”

Savcı önüne yayılmış evraklara baktı. Kalemmini masaya vurarak, “Bilmiyorum Sayın Yargıç...” dedi.

Mahkeme salonunun kapısı açıldı. Karakolda danışma masasında oturan kadın içeri girdi. Pantolonunu gergin bir tavırla düzelterek, “Sayın Yargıç?” dedi.

“Ne var Marci?” dedi yargıç gümbürtülü sesiyle. “Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?”

“Vali hatta efendim. Sizinle görüşmek istiyor. Hemen.”

Leni bir an mahkeme salonunda, avukatının yanında ayakta dikiyordu ve bir an sonra kendini polis karakolundan çıkarken buldu.

Dışarıda İri Marge’ı bir pikabın yanında beklerken buldu.

“Ne oldu öyle?” diye sordu.

İri Marge, Leni’nin valizini alıp kamyonetin paslı kasasına attı. “Alaska da diğer yerlerden çok farklı değil. Yüksek mevkilerde dostlarının olması işe yarıyor. Tommy valiyi aradı, vali suçlamayı geri çekti.” Leni’nin omzuna dokundu. “Bitti evlat.”

“Kısmen,” dedi Leni. “Dahası da var.”

“Evet. Tom seni arazide bekliyor, Matthew’u görmeye götürecektir.”

Leni henüz bunu düşünecek güçte değildi. Kamyonetin yolcu tarafına yürüdü ve battaniye serili koltuğa yerleşti.

İri Marge da sürücü koltuğuna geçti ve iri cüssesini kamyoneti sarsan bir hareketle koltuğa yerleştirdi. Motoru çalıştırınca radyo da açıldı.

Hoparlörden, *kalbimin küçük bir parçası daha, bebeğim*, diyen bir ses yükseldi. Leni gözlerini kapattı.

“Çok kırılgan görünüyorsun evlat,” dedi İri Marge.

“Kırılgan olmamak güç.” Leni bir an İri Marge’a Matthew’u sormayı düşündü ama dürüst olması gerekirse, küçücük bir şey bile onu darmadağın edebilirmiş gibi hissediyordu. Bu yüzden pencereden dışarıyı izlemekle yetindi.

Rıhtıma yaklaşırlarken ışığın sihirli dansına hayranlıkla baktı. Dünya kendi içinden ışıktandırılmış gibi görünüyordu; çarpıcı ve yaldızlı, fantastik renkler, karla kaplı kayalık zirveler, otların capcanlı yeşilliği ve masmavi deniz.

Balıkçı tekneleriyle dolu rıhtım hayli gürültülüydü. Deniz kuşları garklıyor, motorlar siyah dumanlar püskürterek homurdanıyor, hiç susmayan su samurları teknelerin arasında kayarcasına hareket ediyordu.

İri Marge’ın kırmızı balıkçı teknesine –Hakkıyla Avlan– binip Kachemak Körfezi’nin masmavi, sakın sularında heybetli, beyaz dağlara doğru yola çıktılar. Leni güneşin sudan yansıyan parlaklığına karşı elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı ama kalbini korumasının yolu yoktu. Dört bir yanda hatıralar canlanıyordu. Bu dağları ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Alaska’nın onu böyle ele geçireceğini o zamanlar bilebilir miydi? Onu şekillendireceğini?.. Bilmiyor ve hatırlayamıyordu. Her şey başka bir ömürde kalmış gibiydi.

Sadie Koyu’nun etrafından dolaştıktan sonra kıyıları gümüşü dal parçaları, yosun ve çakıl taşlarıyla kaplı, yemyeşil iki adacığın arasından geçtiler. Tekne yavaşladı ve kayalık dalgakıranın etrafından dolaştı.

Leni, Kaneq Körfezi’ni ve arkasında payandalar üstüne kurulu kasabayı ilk kez o anda gördü. Tekneyi bağladıktan sonra ahşap iskeleden rıhtımın girişini oluşturan tel örgü çite doğru yürüdüler. Leni, İri Marge’ın bir şey söylediğini sanmıyordu ama emin de olamıyordu. Duyabildiği tek şey onu ebediyen tanımlayacak olan bu yerde yeniden can bulan vücudunun sesleriydi;

kalbinin attığını, ciğerlerinin havayla dolduğunu ve ayaklarının ana caddenin çakıl taşlı zeminini ezdiğini duyuyordu.

Kaneq aradan geçen zaman içinde büyümüşü. Dükkânların ahşap kaplamalı ön cepheleri İskandinavya'nın fiyort kıyısındaki kasabaların fotoğraflarında gördüğü gibi rengârenk boyanmıştı. Her yeri birbirine bağlayan ahşap yürüyüş yolu yepyeni görünüyordu. Nöbetçi muhafızlar gibi dimdik duran sokak lambalarının demir kollarına sardunyalar ve petunyalarla dolu saksılar asılmıştı. Leni sol tarafında İri Marge'in iki kat büyümüş dükkânını ve yeni, kırmızı kapısını gördü. Sokağa yan yana dükkânlar sıralanmıştı, Snackle Shop, büfe, iplikçi, hediyelik eşya dükkânları, dondurma stantları, kılık kıyafet satan dükkânlar, rehberler, kano kiralayan ofisler ve kapısının üstü devasa, beyaz geyik boynuzlarıyla süslenmiş yeni Malamute Bar ve Geneva Han.

Leni buradaki ilk gününü ve annesinin yeni arazi botlarıyla, beyaz, bol bluzu içinde, "Süs olarak ölü hayvan kullanan komşularımızın bende şüphe uyandırdığını söylemeliyim," deyişini hatırladı.

Kendini tutamayıp gülümsedi. Tanrı aşkına, ne kadar da hazırlıksızdılar.

Turistler yerli halkla sohbet ediyordu (giysileri sayesinde iki grubu birbirinden ayırmak çok kolaydı). Malamute Bar'ın önündeki yola araçlar sıralanmıştı; birkaç ATV, bir iki dağ bisikleti, iki pikap ve çamurluğu bantla tutturulmuş limon yeşili bir Pinto.

Leni, İri Marge'in eski International Harvester'ına bindi. Dükkânın önünden geçtiler. Her iki tarafına oltalarını suya atmış balıkçıların sıralandığı yeni boyanmış köprü onları berrak nehrin üstünden geçirip kısa süre sonra yerini toprak zemine bırakacak olan çakıl taşlı yola çıkardı.

Leni ilk bir kilometre boyunca yeni medeniyet işaretleri gördü; otların arasında beton blokların üstüne kondurulmuş bir karavan, hemen yanında paslanmış bir traktör duruyordu. Birkaç yeni araç

yolu açılmıştı. Bir mobil ev vardı. Hendeğin yanına lastikleri olmayan, eski bir okul otobüsü park edilmişti.

Leni, İri Marge'ın evinin önünde yeni bir tabela olduğunu gördü. Tabelada "KANO VE SANDAL KİRALANIR!" yazıyordu.

"Ünlemlere bayılırım," dedi İri Marge.

Leni bir şey diyecek oldu ama sonra Walker arazisinin başlangıcını ve misafirleri macera pansiyonuna davet eden, "BALIK TUTMA, KANOYLA AÇILMA, AYI GÖZLEMLEME VE UÇAKLA ÇEVRE GEZİLERİ" vadeden kemeri gördü.

Araç yoluna yaklaşırlarken İri Marge hız kesti, Leni'ye baktı. "Bunu yapmaya hazır olduğundan emin misin? Daha sonraya bırakabiliriz."

Leni, İri Marge'ın sesindeki sevecenliği fark etti ve kadının ona Matthew'u yeniden görmek için zaman tanımaya çalıştığını anladı. "Hazırım."

Walkerların kemerinin altından geçip çakıl taşı dökülerek düzleştirilmiş araç yolunda ilerlediler. Leni'nin sol tarafına, ağaçların arasına her biri koy manzaralı sekiz yeni kulübe inşa edilmişti. Kenarı korkulukla çevrilmiş kıvrımlı bir patika, kumsala kadar iniyordu.

Çok geçmeden Walkerların artık Walker Kulübesi olarak anılan evlerine geldiler. Kabukları soyulmuş kütüklerden yapılma iki katlı ev, koya ve dağlara tepeden bakan geniş verandası ve pencereleriyle hâlâ bir kraliyet tacına benziyordu. Bahçede hiç hurda kalmamıştı, paslanmaya terk edilmiş kamyonetler, büyük tel makaraları veya üst üste istiflenmiş paletler yoktu. Onların yerine arkalarında ne varsa saklamayı amaçlayan ahşap bölmeler dikilmişti. Veranda ahşap şezlonglarla doluydu. Ağıllar daha geriye, ağaçların başladığı yere taşınmıştı.

Aşağıdaki iskeleye üç alüminyum balıkçı teknesinin yanı sıra bir deniz uçağı bağlıydı. Kumsalda yürüyüş yapan ve balık tutan insanlar vardı. Kahverengi üniformalı görevliler ve renklere göre

ayrılmış yağmurluklar ile yepyeni polar yelekler içindeki misafirler dikkat çekiyordu. Leni kamyonetten inip etrafına bakındı.

MJ kulübeden dışarı fırladı ve şimşek hızıyla şezlongların arasından geçip annesine koştu. Elinde bir şey sallıyordu.

Leni çömelip oğlunu kucakladı. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki MJ çok geçmeden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Leni onu kaybetmekten ne kadar korktuğunu o anda anladı.

Tom Walker da ona doğru geliyordu. Yanında kalça hizasındaki siyah saçlarının arasında tek bir beyaz tutamın göze çarptığı, geniş omuzlu, hoş bir yerli kadın vardı. Rengi solmuş kot gömleğinin etek uçlarını cepli hâkî pantolonunun içine sokmuştu, kemerindeki kında bir bıçak, göğüs cebinde bir tel makası vardı.

“Hey, Leni,” dedi Bay Walker. “Seni karım Atka’yla tanıştırayım.”

Kadın gülümseyerek ona elini uzattı. “Sen ve annen hakkında o kadar çok şey duydum ki...”

Leni, Atka’nın pürüzlü elini sıkarken boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti ve güçlkle, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Bay Walker’a baktı. “Annem senin adına çok seviniirdi.” Sesi titremişti.

Bir süre kimse konuşmadı.

MJ otların arasında dizlerinin üstüne inmiş, kükreme sesleri çıkararak mavi dinozorlarını kırmızı T-Rex’iyle dövüştürüyordu.

“Onu görmek istiyorum,” dedi Leni. İç sesi Bay Walker’ın hazır olduğunu söylemesini beklediğini fısıldamıştı. “Sanırım onu yalnız görsem daha iyi olacak. Tabii sizin için bir sakıncası yoksa.”

Bay Walker karısına döndü. “Atka, Marge’la beraber ufaklığa göz kulak olur musunuz?”

Atka gülümsedi ve uzun saçlarını geriye atarak, “MJ, sana bahsettiğim şu denizyıldızını hatırlıyor musun? Halkım denizyıldızına *Yuit* der, dalga savaşı demektir bu. Görmek ister misin?” dedi.

MJ ayağa fırladı. “Evet! Evet!”

Leni kollarını göğsünde kavuşturup İri Marge, Atka ve MJ'in kumsalın basamaklarına doğru ilerlemelerini seyretti. Bir süre sonra MJ'in şakıyan tiz sesi duyulmaz oldu.

"Kolay olmayacak," dedi Bay Walker.

"Keşke yazabilseydim," diye karşılık verdi Leni. "Sana ve Matthew'a MJ'den bahsetmek isterdim ama..." Derin bir nefes aldı. "Geri dönersek bizi tutuklarlar diye korktuk."

"Sizi koruyacağımız konusunda bize güvenebilirdiniz fakat artık geçmişte yaşananları konuşmamıza gerek yok."

"Onu terk ettim," dedi Leni alçak sesle.

"O kadar çok acı çekiyordu ki bırak seni, kendini bile bilmiyordu."

"Bunun vicdanımı rahatlattığını mı sanıyorsun? Acı çekmesinin yani?"

"Sen de acı çekiyordun. Sanırım tahmin ettiğimden de fazla. Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Leni başını salladı. "O nasıl?"

"Çok zorlu bir yoldu."

Aralarına çöken sessizlik, Leni'nin şiddetli bir huzursuzluk hissetmesine neden oldu. Ve suçluluk.

"Benimle gel," dedi Bay Walker ve ayakta durmasına yardım etmek için Leni'nin kolunu tuttu. Pansiyonun kulübelerinin arasından, eskiden keçi ağıllarının olduğu yerden ve biçilmiş bir saman tarlasından geçip bir kara ladin koruluğuna girdiler.

Bay Walker durdu. Leni bir kamyonet görmeyi bekliyordu ama ortada kamyonet falan yoktu. "Homer'a gitmiyor muyuz?"

Bay Walker başını iki yana salladı. Onu koruluğun daha iç kısımlarına götürdü ve iki tarafında budaklı ağaç korkulukların uzandığı ahşap bir yürüyüş yoluna ulaşınca durdular. Hemen altında, ağaçların çevrelediği küçük bir alanda koya tepeden bakan ufak bir kulübe vardı. Geneva'nın eski kulübesi. Yürüyüş yolu ile ön kapı arasına geniş, ahşap bir köprü kurulmuştu. Hayır, bir köprü değil, bir rampaydı.

Bir tekerlekli sandalye rampası.

Bay Walker rampaya benzeyen köprüyü çizmeleriyle gümbürdeterek önden yürüdü, kapıyı tıklattı. Leni boğuk bir ses duydu. Sonra Bay Walker kapıyı açıp onu içeri buyur etti.

Yumuşak bir sesle, “Haydi,” diyerek Leni’yi bir duvarı boydan boya kaplayan pencereleri koya bakan küçük kulübeden içeri itti.

Leni’nin gördüğü ilk şey bir dizi büyük tablo oldu. İçlerinden biri –henüz tamamlanmamış bir tuval– şövalede duruyordu. Tuvalde Leni’ye nedenini anlayamasa da bir şekilde –inanılmaz bir şekilde– kuzey ışıklarını anımsatan damlalardan, çizgilerden ve fırça darbelerinden oluşan bir renk patlaması vardı. Onca rengin arasında tuhaf, biçimsiz harfler seçiliyordu. Leni harflerden bazılarını çıkarabilse de tamamından emin olamamıştı. Sanki “O” yazıyordu. Tablo onda bir his uyandırmıştı. Önce acı ama sonra gittikçe artan bir umut hissi.

“İkinizi baş başa bırakayım,” dedi Bay Walker. Kulübeden çıktı ve Leni tekerlekli sandalyede sırtı ona dönük halde oturan adamı gördüğü anda kapıyı arkasından kapattı.

Sandalyedeki adam boyalı ellerini ustalıkla kullanarak tekerlekli sandalyeyi ağır ağır döndürdü.

Matthew.

Matthew başını kaldırdı. Yüzündeki uçuk pembe, kabarık yara izleri ona dikişle birleştirilmiş gibi tuhaf bir görüntü veriyordu. Burnu eski bir boksörünki gibi yassılmıştı ve sağ gözü elmacık kemiğinin üstündeki yaralı doku yüzünden hafifçe aşağı çekilmişti.

Ama gözleri... Leni o gözlerde *onu*, Matthew’unu gördü.

“Matthew? Benim, Leni.”

Matthew kaşlarını çattı. Leni onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi ama bir zamanlar aralarında sözcüklerin durmak nedir bilmeden aktığı o boşlukta bu kez onu insanın içini acıtan, uzun bir sessizlik karşıladı.

Gözlerinin dolduğunu hissetti. “Benim, Leni,” dedi bir kez daha, bu kez daha yumuşak bir sesle. Matthew ona rüya görür gibi bakmaya devam etti. “Beni tanımadın,” dedi Leni gözlerini silerek. “Tanımayacağını biliyordum. Ve MJ’i de anlamayacaksın. Bunu da biliyordum. Biliyordum, sadece...” Geriye doğru bir adım attı. Bunu şu anda yapamayacaktı, henüz olmazdı.

Daha sonra tekrar deneyecekti. Kelimelerin üstünde çalıştıktan sonra. MJ’e durumu anlatacak, onu buna hazırlayacaktı. Önlerinde çok zaman vardı ve Leni bunu doğru şekilde yapmak istiyordu. Kapıya döndü.

OTUZ BİR

“Dur.”

Matthew elinde sımsıkı tuttuğu yapış yapış bir boya fırçasıyla, kalbi deli gibi çarparak tekerlekli sandalyesinde oturuyordu.

Ona geleceğini söylemişlerdi ama sonra unutmuş, tekrar hatırlamış ve yine unutmuştu. Bazen böyle oluyordu. Beyninin karışmış devreleri arasında bir şeyler kaybolabiliyordu. Son zamanlarda bu daha nadir oluyordu ama oluyordu işte.

Ya da belki de inanmamıştı. Veya hayal gördüğünü sanmıştı. Sözcükleri onu gülümsetmek için, unutacağını umarak söylemişlerdi.

Hâlâ pustan ne bir kelime ne bir fikir ne de cümlelerin doğduğu, sisten ve acıdan ibaret günleri oluyordu.

Ama işte buradaydı. Yıllarca Leni'nin geri dönmesinin hayalini kurmuş, olasılıkları zihninde canlandırmaktan yorulmamıştı. Hayaller kurmuş, kurduğu hayalleri yoğurmuştu. Stresin onu ele geçirip dilini bağlamadığı, geri dönmeye değer bir adammış gibi davranabildiği odasında tek başınayken bu an için, onun için kelimeler üzerinde çalışmıştı.

Çirkin yüzünü ve gerçek bir bacak olmaktan çok uzak olan sağ bacağını düşünmemeye çalışırdı. Bazen kafasının iyi çalışmadığını ve sözcüklerin ellerinin arasından kayan yaratıklara

dönüştüğünü bilirdi. Bir zamanlar güçlü olan sesinin tökezleyip aptalca kelimeler çıkardığını çok duymuş ve içinden, *bu ben olmam*, diye geçirmişti. Ama oydu.

Islak boya fırçasını bıraktı ve tekerlekli sandalyesinin kolçaklarına tutunup kendini ayağa kalkmaya zorladı. Canı çok yandığı için acıyla inledi, bu ses onu utandırıyor ama elinden bir şey gelmiyordu.

Dişlerini sıkıp bacağına duruşunu değiştirdi. Kendini tabloya, O adını verdiği, hatırladığı bir kumsal gecesini anlatan tabloya kaptırdığı için hareket etmeyi unutmuş, çok uzun süre oturmuştu.

Muhtemelen ona düşmesinin an meselesi olduğunu düşündüren sarsak, dengesiz adımlarla ağır ağır ilerledi. Çok düşmüş, her defasında yeniden ayağa kalkmıştı.

“Matthew?” Leni çenesini kaldırıp ona doğru yürüdü.

Güzelliği Matthew’u ağlama isteğiyle dolduruyordu. Ona resim yaparken onu hissettiğini, hatırladığını, resim yapmaya rehabilitasyon sırasında meşguliyet terapisiyle başladığını ve bu işin şimdi onun için bir tutkuya dönüştüğünü anlatmak istedi. Bazen resim yaparken her şeyi, acıyı, kaybettiklerini untabiliyor, Leni’yle aşklarının güneş ışığı ve ılık su olacağı bir geleceğin hayalini kurabiliyordu. Çocuklarının olduğunu, birlikte yaşlandıklarını hayal ediyordu. Her şeye sahip olduklarını.

Bütün o sözcükleri bulmakta zorlandı. Bir anda karanlık bir odada kalmak gibiydi bu. Bir yerde bir kapı olduğunu biliyor ama onu bir türlü bulamıyordunuz.

Nefes al Matthew. Stres işini zorlaştırıyordu.

Derin bir nefes alıp verdi. Topallayarak baş ucundaki komodine gitti ve Leni’nin ona yıllar önce, o hastanedeyken ve daha önce Fairbanks’te kederine gömülmüş bir çocukken gönderdiği mektuplarla dolu kutuyu aldı. Yeniden okumayı bu mektuplarla öğrenmişti. Kutuyu Leni’ye uzatırken dili dönüp de aklından hiç ç.kmayan o soruyu sormadı: *Bana yazmayı neden bıraktın?*

Leni kutuya baktı, mektuplarını gördü ve sonra tekrar ona baktı. “Sakladın mı? Ben seni bırakıp gittikten sonra bile?..”

“Mektupların,” dedi Matthew. Sözcüğü uzatarak söylediğini biliyordu, istediği kombinasyonları yaratmak için konsantre olmalıydı. “Sayesinde. Okumayı yeniden öğrendim.”

Leni ona bakakaldı.

“Dua ettim. Geri dön. Diye.”

“Dönmeyi çok istedim,” diye fısıldadı Leni.

Matthew gözünün altındaki derinin çekildiğini, ona daha ürkütücü bir görüntü verdiğini bile bile gülümsedi.

Leni kollarını boynuna dolayınca Matthew birbirlerini hâlâ nasıl tamamladıklarını fark edip şaşırdı. Parçalarını tekrar toplamak için verdiği onca çabaya, çivilerle, dikişlerle yeniden bir araya getirilen vücuduna rağmen birbirlerini hâlâ tamamlıyorlardı. Leni onun yaralı yüzüne dokundu. “O kadar güzelsin ki...”

Matthew bir anda içini kaplayan korkunun etkisiyle dengesini kaybeder gibi oldu ve ona daha sıkı tutundu.

“İyi misin? Canın acıyor mu?”

Matthew hissettiklerini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu ya da belki de eğer söylerse Leni onu hor görür diye korkuyordu. Bunca yıldır onsuz boğuluyordu, Leni onun bulmak için çırpındığı kıyıydı. Ama Leni şimdi bu harap, dikişlerle birleştirilmiş yüze bakınca dönüp kaçacak ve o yeniden tek başına derin, karanlık sulara gömülecekti.

Geri çekildi, topallayarak tekerlekli sandalyesine döndü ve acı dolu bir *of* çekerek oturdu. Ona sarılmamalı, vücudunu vücudunda hissetmemeliydi. Şimdi bu hissi nasıl unutabilirdi ki? Her zamanki haline dönmeye çalıştı ama yolu bulamıyordu. Titriyordu. “Sen. Neredeydin?”

“Seattle.” Leni ona doğru bir adım attı. “Uzun hikâye.”

Leni’nin dokunuşuyla dünya –Matthew’un dünyası– çatlamış, hatta darmadağın olmuştu. Bir şey. Anın tadını çıkarmak, bir

kürk yığınıymış gibi onun arasına gömülmek ve orada ısınmak istiyordu ama bu an ona ne gerçek ne de güvenli geliyordu. "Anlat."

Leni başını iki yana salladı.

"Seni. Hayal kırıklığına. Uğrattım."

"Hayal kırıklığına uğratan sen değilsin Matthew. Benim. Her zaman bendim. Çekip giden bendim. Hem de bana en çok ihtiyaç duyduğun anda. Beni affetmemeni anlarım. Ben kendimi affedemiyorum. Gittim çünkü... şey... Tanışman gereken biri var. Sonrasında hâlâ istiyor olursan konuşabiliriz."

Matthew kaşlarını çattı. "Biri? Burada?"

"Baban ve Atka'yla birlikte dışarıda. Benimle birlikte onunla tanışmaya gelir misin?"

Onunla.

Matthew'un hayal kırıklığı çivilerle birleştirilmiş kemiklerine kadar işledi. "Onunla. Tanışmama. Gerek yok."

"Kızgınsın. Anlıyorum. Bana her zaman sevdiğimiz insanların yanında olmamız gerektiğini söylemiştin ama ben öyle yapmadım. Kaçtım."

"Konuşma. Git," dedi Matthew sertçe. "Lütfen. Git."

Leni ona gözlerinde yaşlarla baktı. O kadar güzeldi ki Matthew bir an nefes alamadığını hissetti. Ağlamak, bağırarak istiyordu. Ona nasıl "git" diyebilmişti? Kendini bildiği andan itibaren, yıllardır, uykusunda ağlayacak kadar çok acı çektiği zamanlarda bile hep bu anı, onu, onları beklemişti. Onca acıya rağmen her sabah onu düşünerek uyanmış ve bir kez daha denemişti. Geleceklerini milyonlarca farklı şekilde hayal etmişti ama bu hiç aklına gelmemişti. Leni ona veda etmek için dönmüştü.

"Bir oğlun var Matthew."

Bazen böyle oluyordu işte. Yanlış sözcükler duyuyor, olmayan bilgileri zihnine alıyordu. Bunların hepsi berbat durumdaki beyni yüzündendi. Ama daha gardını alamadan, öğrenilmiş araçlarını kullanamadan sözcüklerin acısı üstüne çöküverdi. Leni'ye onu yanlış anladığını söylemek istedi ama tek yapabildiği ulumaya

benzer bir ses, acı dolu bir inilti çıkarmak oldu. Sözcükler onu terk etmiş, geriye sadece katıksız duygular kalmıştı. Sandalyeden hızla kalktı ve sendeleyerek ondan geri geri kaçarken mutfak tezgâhına çarptı. Hasarlı beyni söylenenler yerine duymak istediklerini duymasına neden oluyordu.

Leni ona doğru bir adım attı. Matthew onun nasıl incindiğini, delirdiğini düşündüğünü görebiliyordu ve utançtan yok olmak istiyordu. “Git. Gideceksen. Hemen git.”

“Matthew, lütfen. Dur. Seni kırdığımı biliyorum.” Leni ona elini uzattı. “Matthew, çok üzgünüm.”

“Git. Lütfen.”

“Bir oğlun var,” dedi Leni ağır ağır. “Bir oğul. Bir oğlumuz var. Beni anlıyor musun?”

Matthew kaşlarını çattı. “Bir bebek mi?”

“Evet, onu seninle tanıştırmaya getirdim.”

Matthew ilk anda saf, muhteşem bir sevinç duydu ama sonra gerçek, kafasına dank etti. Bir oğul. Onun, onların çocuğu. Kaybettiklerine ağlama isteğiyle doldu.

“Bana bak,” dedi yavaşça.

“Bakıyorum,” diye karşılık verdi Leni.

“Biri. Beni kötü bir. Dikiş makinesiyle. Birleştirmiş gibi. Görünüyorum. Bazen canım acıyor. Konuşamayacağım kadar. Haykırışlarıma ve çığlıklarına. Son vermem iki yıl sürdü. Ve ilk gerçek. Kelimemi söylemem.”

“Ve?”

Matthew bir zamanlar oğluna öğretmeyi hayal ettiği şeyleri düşündü ve dünya bir anda üstüne yıkıldı. Başka bir insanı bir arada tutamayacak kadar kırık döküktü. “Onu kucağıma alamam. Onu omuzlarımda. Taşıyamam. Beni istemez. Baba olarak.” Leni’nin onun sesindeki özlemi, o dört harfli kelimeye sığan koskoca kâinatı duyduğunu biliyordu.

Leni onun yüzüne dokundu ve parmaklarını onu bir arada tutan dikişlerin üstünde dolaştırarak gözlerinin içine baktı. “Ben

ne görüyorum, biliyor musun? Ölmesi gerekirken pes etmemiş bir adam. Konuşmak, yürümek ve düşünmek için çok mücadele etmiş bir adam. Yara izlerinin her biri kalbimi paramparça ediyor ama birleştiriyor da. Yaşadığın korku her ebeveynin ortak korkusu. Karşımda ömrüm boyunca sevdiğim tek erkeği görüyorum. Oğlumuzun babasını.”

“Ben. Nasıl yapacağımı. Bilmiyorum.”

“Kimse bilmiyor. İnan bana. Elini tutabilir misin? Ona balık tutmayı öğretebilir misin? Onun için sandviç hazırlayabilir misin?”

“Onu utandıracağım,” dedi Matthew.

“Çocuklar dayanıklıdır, sevgileri de öyle. Bana güven Matthew, bunu başarabilirsin.”

“Tek başıma olmaz.”

“Tek başına olmayacaksın. En başından beri olması gerektiği gibi sen ve ben olacağız. Bunu birlikte yapacağız. Olur mu?”

“Söz mü?”

“Söz veriyorum.”

Leni, Matthew’un yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Matthew çok uzun zaman öncesine, başka bir ömre ve mutlu sonlara inanan iki çocuğa ait o öpücüğe çok benzeyen bu öpücükle dünyasının yeniden dengesini bulduğunu hissetti. “Haydi gel, onunla tanış,” dedi Leni dudaklarını dudaklarından ayırmadan. “Tıpkı senin gibi horluyor. Ve önüne çıkan ne kadar mobilya varsa hepsine çarpıyor. Ayrıca Robert Service şiirlerine bayılıyor.”

Matthew’u elinden tuttu. Birlikte kulübeden çıkarlarken Matthew topallıyor ve elini sımsıkı tuttuğu Leni’ye yaslanarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. Tek kelime etmeden ağaçların arasından ve artık dünya standartlarında bir balıkçılık pansiyonu olan evin yanından geçip kumsala inen basamaklara doğru ilerlediler.

Kumsal her zamanki gibi Alaska’ya özgü yepyeni yağmur giysileri içinde balık tutan misafirlerle ve balık artıklarını kaçırmamak için başlarının üstünde gıklayarak dönen kuşlarla doluydu.

Matthew bir eliyle Leni'ye, diğeriyle merdivenin tırabzanına tutundu ve basamaklardan duraksayarak inmeye başladı.

Kumsalın sağ tarafında İri Marge bira içiyordu. Alyeska koyun açıklarında misafirlere kano dersi veriyordu. Babası ve Atka ise büyük, mor bir denizyıldızının yanına çömelmiş sarışın bir oğlanın başındaydılar.

Matthew durdu.

Küçük çocuk Leni'yi görünce, "Anne!" diye bağırdı. Bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle zıp zıp zıplayarak, "Deniz-yıldızlarının dişlerinin olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Ben gördüm!"

Leni, Matthew'a baktı. "Oğlumuz," dedi ve elini bıraktı.

Matthew topallayarak MJ'e yaklaştı ve durdu. Eğilmeye çalışırken tek dizinin üstüne çöktü ve acıyla inleyerek yüzünü buruşturdu.

"Sesin aylara benziyor. Ayları çok severim. Yeni büyükbabam da seviyormuş. Sen de seviyor musun?"

Matthew ne diyeceğini bilemeyerek, "Ayları severim," dedi. Oğlunun yüzüne bakarken kendi geçmişini gördü. Bir anda unuttuğu şeyleri hatırladı; kurbağa yumurtalarını elinde tutuşunu, iyi bir kahkahanın bazen insanın bütün vücudunu sarstığını, kamp ateşinin başında okunan hikâyeleri, kumsalda korsancılık oynamayı, ağaçlara kale kurmayı. Ona öğretebileceği her şeyi... Yıllarca hayalini kurduğu, acısının en şiddetli olduğu zamanlarda inanmak için deli gibi çabaladığı şeyler arasında bu, umut etmeye bile cesaret edemediği bir şeydi.

Oğlum. "Adım Matthew."

"Gerçekten mi? Ben de Küçük Matthew'um. Ama herkes bana MJ der."

Matthew daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir duyguyla sarsıldı. Küçük Matthew. *Benim oğlum*, diye düşündü bir kez daha. Gülümsemekte zorlanıyordu, ağladığını fark etti. "Ben senin babanım."

MJ, Leni'ye baktı. "Anne?"

Leni yanlarına geldi, elini Matthew'un omzuna koyup başını salladı. "Bu o, MJ. Baban. Uzun zamandır seninle tanışmayı bekliyordu."

MJ öndeki iki eksik dişini açığa çıkaran bir gülümsemeyle Matthew'un kollarına atıldı ve ona öyle sıkı sarıldı ki birlikte yere düştüler. Doğrulduklarında MJ gülüyordu. "Denizyıldızı görmek ister misin?"

"Elbette," dedi Matthew.

Matthew kalkmaya çalıştı, elini yere koydu. Sendeleyince avucuna deniz kabukları battı ve sorunlu ayak bileği bir an için onu taşıyamadı. Ama Leni oradaydı ve onu kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

MJ hiç susmadan suya doğru koşuyordu.

Matthew ayaklarını kıpırdatamadı. Kesik kesik soluyarak ve bütün bunların en küçük bir dokunuşta tuzla buz olmasından korkarak olduğu yerde durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ona çok benzeyen çocuk, deniz kıyısına varmıştı; sarı saçları güneşte parlıyordu, kot pantolonunun paçaları ıslanmıştı. Gülüyordu. Matthew o görüntüde bütün hayatını gördü: geçmiş, şimdi ve gelecek. Bu, çılgın ve bazen akıl almaz derecede tehlikeli olabilen dünyanın bir anlık lütfuyla insanın hayatını tamamen değiştiren zamanlarından biriydi.

"Gitsen iyi olur Matthew," dedi Leni. "Oğlumuz bir şeyi isteyince beklemek konusunda pek iyi sayılmaz."

Matthew ona baktı ve *Tanrım, onu seviyorum*, diye düşündü ama sesi çıkmadı. Her şeyin değiştiği bu yepyeni dünyada sesini kaybetmişti. Baba olduğu bu yeni dünyada.

O ve Leni, iki hırpalanmış çocuk olarak yaptıkları başlangıçtan bu yana çok yol katetmişlerdi. Belki her şey olması gerektiği gibi olmuştu, belki ikisi de ait oldukları bu yerde yeniden bir araya gelmek için kendi okyanuslarını aşmışlardı; Leni hasar ve

kayıplarla, Matthew ızdırapla dolu yollardan geçerek. “Neyse ki ben bekleme konusunda iyiyim.”

Bu sözcüklerin Leni için anlamını biliyordu.

“Yanında olmak istedim. Yanında olmak ve...”

“Sana dair en çok neyi seviyorum biliyor musun Leni Allbright?”

“Neyi?”

“Her şeyi.” Matthew onu kollarına aldı, sahip olduğu ve sahip olmayı umduğu her şeyle öptü. Sonunda, hiç istemeyerek ayrılınca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve tek kelime etmeden, sadece nefes alıp vererek her şeyi konuştular. Matthew, *bu bir başlangıç*, diye düşündü, *beklenmedik, güzel ve hayatın ortasında yapılan bir başlangıç*.

“Haydi, git artık,” dedi Leni.

Matthew çakıl taşlarıyla kaplı kumsalda dikkatle ilerleyerek onu kıyıda bekleyen oğlana doğru yürüdü.

“Acele et,” dedi MJ büyük denizyıldızını eliyle işaret ederek. “Bak, burada. Bak baba, bak!”

Bak.

Matthew yerde denizin cilaladığı, koyu gri, yassı ve yeni bir başlangıç kadar küçük bir taş gördü ve onu eline aldı. Boyutu kusursuzdu, tam istediği gibi. Taşı oğluna uzattı. “Al. Sana suda. Taş sektirmeyi. Öğreteceğim. Harikadır. Annene de. Öğretmiştim. Uzun zaman önce.”

“Geri döneceğine her zaman inandım,” dedi Bay Walker, Leni’nin yanına gelince. “Ölseydin bunu mutlaka bileceğini söylerdi. Hisseceğini. İlk sözü ‘o’ oldu. Seni kastettiğini anlamamız çok sürmedi.”

“Onu bırakıp gidişimi nasıl telafi edeceğim?”

“Ah, Leni. Hayat bu. İşler her zaman umduğun gibi gitmiyor.” Bay Walker omuz silkti. “Matthew bunu hepimizden daha iyi bilir.”

“Durumu nasıl gerçekten?”

“Zorluklar yaşıyor. Zaman zaman ağrı çekiyor. Strese girince düşüncelerini kelimelere dökmekte zorlanıyor ama aynı zamanda nehirdeki en iyi rehber o ve misafirler ona bayılıyor. Rehabilitasyon merkezinde gönüllü çalışıyor. Ve resimlerini gördün. Sanki Tanrı bir şeyleri telafi etmek için ona bu yeteneği bağışladı. Geleceği herkesinki gibi ve belki on sekiz yaşınızdayken hayalini kurduğunuz gibi olmayacak.”

“Benim de kendimce zorluklarım var,” dedi Leni. “Ve o zamanlar çocuktuk. Artık çocuk değiliz.”

Bay Walker başını salladı. “Aslında ortada cevaplanması gereken tek bir soru var. Geri kalan her şey o soruya bağlı.” Dönüp Leni’ye baktı. “Kalacak mısınız?”

Leni gülümsemek için elinden geleni yaptı. Bay Walker’ın bu soruyu sormak için yanına geldiğinden emindi. Kendisi de ebeveyn olduğu için bunu anlıyordu. Yaşlı adam oğlunun bir kez daha incinmesini istemiyordu. “Yeni hayatımın nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama kalıyorum.”

Bay Walker elini onun omzuna koydu.

Kumsalda MJ havaya zıpladı. “Yaptım. Taş sektirdim. Anne, sen de gördün mü bunu?”

Matthew arkasına dönüp Leni’ye çarpık bir gülümsemeyle baktı. Oğluyla açık mavi ufku önünde yan yana durup ona gülümserken birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... Bir elmanın iki yarısı. Ayrılmaz ikili. Yepyeni bir sevgi dünyasının başlangıcı.

Leni yıllardır düşünmesine, neredeyse zihninde efsaneleştirmesine rağmen yaz gecelerinin gerçek sihrini unutmuş olduğunu karanlık çökmeyince fark etti.

Walkerların koyunun aşağısındaki piknik masalarından birinde oturuyordu. Ateşte pişirilen *marshmallow*'lardan geriye kumsalı usul usul okşayan denizin tuzlu kokusunu tatlandıran hoş bir koku kalmıştı. MJ deniz kıyısında durmuş, oltasını suya atıyor, sonra geri sarıyordu. Yanında duran Bay Walker ona tüyolar veriyor, misina dolaşınca ya da olta bir şeye takılınca yardım ediyordu. Alyeska da kendi oltasıyla MJ'in diğer tarafındaydı. Leni, MJ'in her an ayakta uyumaya başlayabileceğini düşünüyordu.

Burada oturmaktan ve hayatının bu yeni görüntüsünün tadını çıkarmaktan ne kadar keyif alsa da bir şeyden kaçındığının farkındaydı. Kaçınma çabasının ağırlığını omzundan çekilmeyen bir el gibi her an biraz daha fazla hissediyordu.

Oturduğu sırada kayıp ayağa kalktı. Saati gökyüzünün rengine –yıldızlarla bezeli parlak ametist rengi– bakarak kestirme becerisini kaybettiği için kol saatine baktı: 21.25.

“İyi misin?” diye sordu Matthew. Leni'nin elini o geri çekilinceye kadar tuttu, sonra o da bıraktı.

“Eski evimizi görmeye gitmeliyim.”

Matthew ayağa kalktı ve ağırlığını sorunlu bacağına verince yüzünü acıyla buruşturdu. Leni bunun onun için de fazla uzun bir gün olduğunun farkındaydı.

Matthew'un yara izi taşıyan yanağına dokundu. “Gideyim. Kulübenin orada bir bisiklet gördüm. Sadece bakmak istiyorum. Hemen dönerim.”

“Ama...”

“Tek başıma gidebilirim. Ağrın olduğunu biliyorum. Sen MJ'le kal. Ben geri dönünce onu birlikte yatırırız. Sana en sevdiği pelüş hayvanları gösterir ve en sevdiği hikâyeyi anlatırım. İçinde bizim de olduğumuz bir hikâye.”

Matthew'un ona itiraz edeceğini bildiği için konuşmasına izin vermedi. Bu onun geçmişi, onun yüküydü. Ona arkasını döndü ve kumsalın basamaklarından yukarıdaki otlarla kaplı araziye çıktı. Pansiyonun verandasında yüksek sesle konuşup gülüşen misafirler vardı. Muhtemelen evlerine dönerlerken beraberlerinde götürecekleri balık hikâyelerini cilalıyorlardı.

Leni pansiyonun yanma dizili bisikletlerin arasından bir bisiklet aldı ve süngerimsi zeminde ağır ağır pedal çevirerek ana yola çıktı. Ana yola gelince sağa, yolun sonuna doğru döndü.

Duvar oradaydı. Ya da duvardan geriye kalanlar. Keresteler parçalanmış, direklerinden sökülümüştü ve zorlu hava şartlarının yıllar içinde kararttığı ahşap kalıntıları yosun tutmuştu.

İri Marge ve Tom. Belki bir de Thelma. Üçünün ellerinde baltalarla burada toplandığını ve keder içinde odunları parçaladıklarını görür gibiydi.

Leni ayırık otları ve çimenlerin diz hizasını bulduğu araç yoluna saptı. Ağaçlar ışığı kesiyordu ve dünya burada ormanın derinliklerine ve terk edilmiş evlere özgü bir sessizliğe gömülmüştü. Leni hız kesmek ve pedallara daha fazla asılmak zorunda kaldı.

Nihayet kulübenin önündeki açıklığa ulaştı. Zaman ve doğa şartlarının yıprattığı kulübe sol tarafında dimdik ayaktaydı. Kapıları yerinden çıkmış, çitleri yırtıcı hayvanlar tarafından yerle bir edilmiş boş ağıllar muhtemelen kemirgenlere barınak olmuştu. Geride bıraktıkları hurdaların etrafını aralarında pespembe yakı otlarının ve şeytan sopalarının da büyüdüğü otlar bürümüştü. Leni sağda solda paslı metal ve çürümüş ahşap yığınlarını görebiliyordu. Eski kamyonet çökmüş ve yaşlı bir at gibi öne eğilmişti. Grileşmiş, küflü tahtalardan ibaret kalan eski tütsüleme evi göçmüştü. Anlaşılmaz bir şekilde mandallarıyla birlikte yerlerinde duran çamaşır ipleri esintiyle sallanıyordu.

Leni üstünden indiği bisikleti dikkatle otların arasına yatırdı. Kulübeye doğru yürürken kendini biraz uyuşmuş hissediyordu.

Sivrisinekler başına üşüştü. Verandaya gelince, *bunu yapabilirsin*, diye düşündü ve kapıyı açtı.

Yaşadığı şey zamanda geriye, buraya geldiği ilk güne dönmek gibiydi; zemin yine böcek ölüleriyle kaplıydı. Her şey bıraktıkları gibiydi fakat toz tutmuştu.

Geçmişten sesler ve görüntüler bir anda zihnine üşüştü. İyi, kötü, komik ve dehşet verici ne varsa. Leni her şeyi gözlerini kamaştıran anlık sahnelerle hatırladı.

Elini boynundaki kalp kolyenin, tılsımının üstüne kapattı ve sivri ucunun avucuna battığını hissetti. Evin içinde ilerledi, anne ve babasına mahremiyet yanılsaması yaşatan hippî işi boncukları şingirdatarak aralarından geçti. Yatak odalarında bir zamanlar kim olduklarını anlatan tozlu eşya yığınlarını gördü. Yatağın üstündeki kürk yığını. Kancalarda asılı duran ceketleri. Burun kısımları aşınmış bir çift çizmeyi.

Babasının, iki yüzüncü kuruluş yıl dönümü bandanasını bulup cebine tıktı. Annesinin süet saç bandı duvardaki bir kancada asılı duruyordu. Leni onu da alıp bileklik gibi bileğine sardı.

Yukarıya, çatı arasına çıkınca sayfaları sararmış, kemirilmiş kitap yığınlarını buldu. Döşegi gibi kitapları da farelere yuva olmuştu. Leni onların kokularını alabiliyordu. Çürümenin o pis kokusunu.

Unutulmuş yerlere özgü o kokuyu.

Çatı arasının merdiveninden tekrar alt katın kirli, yapış yapış zeminine inip etrafına baktı.

Ne çok anı vardı. Hepsini ayıklamak ne çok zamanını alacaktı kim bilir... Şu anda burada dururken bile bu ev için ne hissettiğini bilmiyordu ama içindeki iyiliği hatırlamanın bir yolunu bulabileceğine *inanıyordu*. Kötüyü asla unutmayacak olsa da arkasında bırakacaktı. Buna mecburdu. Annesi, *eğlendiğimiz zamanlar da oldu*, demişti, *ve maceralarımız*.

Leni birden arkasındaki kapının açıldığını, aksayan adımların ona yaklaştığını duydu. Bir iki saniye sonra Matthew yanma

sokuldu. “Yalnızlığı abartmamalı,” dedi. “Burayı. Tamir etmek. Burada yaşamak. İster misin?”

“Belki. Ya da belki de evi yakıp sıfırdan inşa ederiz. Küller toprağa iyi gelir.”

Leni henüz bir şey bilmiyordu. Tek bildiği sonunda, uzakta geçen onca yıldan sonra yeniden burada, başka hiçbir yere benzemeyen bir eyaletin çılgın ve dayanıklı sakinlerinin arasında ve ona şekil veren, kimliğini kazandıran bu muhteşem yerde olduğuydu. Çok eskiden, bir ömür önce kendisinden sadece birkaç yaş büyük kızların ortadan kaybolduğunu duyunca nasıl endişelendiğini hatırladı. On üç yaşındayken o hikâyeler kâbusu olmuştu. Ama artık kaybolmanın yüzlerce yolu varsa bulunmanın daha fazla yolu olduğunu biliyordu.

Geçmiş şimdiki zamandan incecik bir tül ayırıyordu; geçmiş ve bugün insanın kalbinde yan yana yaşıyordu. Çekilen denizin kokusu, bir martının çığlığı, buzulların beslediği bir nehrin turkuazı insanı bir anda başka bir zamana ışınlatabiliyordu. Rüzgârdaki bir ses hem gerçek hem hayal ürünü olabiliyordu. Özellikle burada.

Bu sıcak yaz gününde Kenai Yarımadası rengârenk ve cıvılcıydı. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Dağlar lavanta renginin, yeşilin ve buz mavisinin sihirli bir karışımına boyanmıştı; vadiler, kayalıklar ve zirveler. Ağaçların başladığı yerin yukarısında hâlâ kar vardı. Neredeyse kıpırtısız koy, safir mavisiydi. Kanoların ve sandalların arasında düzinelerce balıkçı teknesinin *pat pat* edişleri duyuluyordu. Bugün Alaskalılar için denize açılma günüydü. Leni, Homer’daki Rus kilisesinin altında kalan düz ve kumluk Bishop kumsalında kamyonların ve boş tekne çekicilerin kuyruk olacağını biliyordu. Tıpkı dünyadan haberi olmayan turistlerin kumda deniztarağı ararken denizin yükselmesine hazırlıksız yakalanacaklarını bildiği gibi.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Yanında Matthew'la otların bürüdüğü bahçesinde duruyordu. Birlikte Bay ve Bayan Walker'ın, Alyeska ve MJ'in onları beklediği, kumsala tepeden bakan çimenlik alana yürüdüler. Alyeska, Leni'ye, *artık bu işte birlikteyiz, biz bir aileyiz*, diyen sıcacık bir gülümsemeyle baktı. Son iki gündür, Leni'nin Alaska'ya dönüşünün yarattığı şaşkınlık ve telaş arasında konuşmak için fazla zaman bulamamışlardı ama hayatlarını kaynaştırmak için çok zamanları olacağını ikisi de biliyordu. Ortak sevdikleri bu kadar çokken bu hiç zor olmayacaktı.

Leni oğlunun elini tuttu.

Kumsalda onu bir kalabalık bekliyordu. Leni bütün gözleri üstünde hissetti ve onlara yaklaşıncaya nasıl sustuklarını fark etti.

“Bak anne, bir fok. Şurada denizden bir balık zıpladı! Vay canına! Bugün babamla balık tutmaya gidebilir miyiz? Gideriz, değil mi? Aly halam pembe somonların hâlâ akın ettiğini söyledi.”

Leni kıyıda toplanan dostlarına baktı. Bugün neredeyse bütün Kaneq halkı orada toplanmıştı. Sadece barda, zaman zaman da Marge'in dükkânında görülen münzeviler bile oradaydı. Leni yanlarına yaklaşırken kimse konuşmadı. Tek tek teknelerine bindiler. Leni teknelerin gövdelerini okşayan suyun sesini, tekneler suya itilirken ayaklar altında ezilen deniz kabuklarının ve çakıl taşlarının çıtırtısını duydu.

Matthew onu Walker Macera Pansiyonu'nun kayığına yönlendirdi. MJ'e açık sarı bir can yeleği giydirip onu pruva kısmına, kayığın kış tarafına bakan bir sıraya oturttu. Leni de kayığa bindi. Ortada oturan Matthew kürek çekiyordu ve diğer teknelerin onları beklediği yere doğru ilerlediler.

Bu güneşli, aydınlık akşamüstü koy sakindi. Bu ışıktaki fiyordun çizdiği derin V çok ihtişamlı görünüyordu.

Tekneler koyun açıklarına doğru, zaman zaman pruaları birbirine çarparak, yan yana süzüldü. Leni etrafına baktı. Tom ve yeni karısı Atka Walker, Alyeska ve kocası Darrow ile üç ya-

şındaki ikiz oğulları, İri Marge, Natalie Watkins, Tica Rhodes ve kocası, Thelma, Moppet, Ted ve Harlanların tamamı. Leni'nin çocukluğuna ait yüzler. Ve geleceğine.

Leni hepsinin ona baktığını hissediyordu. Bir anda bu kadar çok insanın onunla vedalaşmaya gelmesinin annesi için ne büyük bir anlam ifade edeceğini fark etti. Annesi onu ne kadar önemsediklerini biliyor muydu acaba?

“Teşekkürler,” dedi Leni. Bu yetersiz sözcük, suyun kayıkları okşayan şırıltısı arasında kayboluverdi. Ne demeliydi? “Ben nereden?..”

“Onu anlat, yeter,” dedi Bay Walker nazik bir sesle.

Leni gözlerini silerek başını salladı. Elinden geldiğince yüksek sesle bir daha denedi. “Alaska’ya annemden daha hazırlıksız gelen başka bir kadın olmuş mudur bilmem. Annem ne yemek pişirmeyi ne de ekmek ve reçel yapmayı bilirdi. Alaska’dan önce hayatta kalma becerisinden tek anladığı, takma kirpik takabilmek ve topuklu ayakkabılarla yürüyebilmektir. Tanrı aşkına, buraya gelirken yanında mor, daracık bir pantolon bile getirmişti.”

Derin bir nefes aldı. “Ama burayı çok sevdi. İkimiz de sevdi. Ölmeden önce bana son sözleri, ‘Eve dön,’ oldu. Ne demek istediğini anladım. Onun için burada toplandığınızı görseydi o kocaman gülümsemelerinden birini takınıp size neden burada olmak yerine içmeye ve dans etmeye gitmediğinizi sorardı. Tom, senin eline bir gitar tutuştururdu. Thelma, sana bunca zamandır neler yaptığını sorardı. Ve İri Marge, sana nefesini kesene kadar sarılırdı.” Leni'nin sesi titredi. Geçmişini hatırlayarak etrafına baktı. “Hepinizi burada görmek, yapmanız gereken onca şey arasında onu anmak, ona veda etmek için zaman ayırdığınızı bilmek onu çok duygulandırır. Bir keresinde bana kendini koca bir hiç gibi hissettiğini, hayatı boyunca başka insanların yansımasından başka bir şey olmadığını söylemişti. Kendi değerini hiçbir zaman anlayamadı. Umarım şimdi bizi görüyor ve ne kadar sevildiğini... nihayet anlıyordur.”

Diğer teknelerden sözlerini onayladıklarını gösteren mırıltılar, birkaç sözcük duyuldu, sonra yine sessizlik çöktü. Bu kadar derin bir keder ancak sessizce ve yalnız yaşanabilirdi. Leni şu andan itibaren annesinin sesini sadece kendi zihninde, bir başka kadının bilincine aktarılan düşüncelerde, sürekli bir bağ kurma ve anlam arayışında duyabilecekti. Annesiz kalan bütün kızlar gibi o da bir duygu kâşifi olacak, kaybettiği parçasını, onu taşımış, ona bakmış ve onu sevmiş annesini keşfetmek için çabalayacaktı. Artık hem anne hem evlat olacaktı ve annesi onda büyümeye ve yaşlanmaya devam edecekti. Leni onu hatırladığı sürece o asla gitmiş olmayacaktı.

İri Marge suya bir demet çiçek attı.

“Seni özleyeceğiz Cora.”

Bay Walker suya bir yakı otu demeti bıraktı. Çiçek dalgaların üstünde pespembe bir yol çizerek Leni’nin yanından süzüldü.

Matthew, Leni’yle göz göze geldi. Elinde o sabah MJ’le birlikte derledikleri yakı otu ve acıbakla buketini tutuyordu.

Leni elini bir kutunun içine soktu ve içinden küllerle dolu bir kavanoz çıkardı. Bir an dünya gözlerinin önünde dalgalandı, annesi o kocaman gülümsemesiyle karşısında belirdi. Ona kalçasıyla vurup, *dans et bebeğim*, dedi.

Leni yeniden karşısına baktığında mavi yeşil bir dünyaya serpiştirilmiş rengârenk kayıkları gördü.

Kavanozu açtı ve içindekileri yavaşça suya döktü. “Seni seviyorum anne,” derken artık sevgisi gibi ayrılmaz bir parçasına dönüşen yokluğunun şimdiden içine işlediğini hissetti. Onlar arkadaştan daha fazlası, iki müttefiktiler. Annesi Leni’ye hayatının en büyük aşkı olduğunu söylemiş, Leni bunun belki de bütün ebeveynler ve çocukları için geçerli olduğunu düşünmüştü. Annesinin ona bir zamanlar söylediği bir sözü hatırladı. *Sevgi ne solar ne de ölür bebeğim*. Bu sözü Matthew’u ve hüznü düşünerek söylemişti ama söyledikleri aslında anneler ve çocukları için de geçerliydi.

Annesi, oğlu, Matthew ve çevresindeki herkes için hissettiği bu sevgi, bu topraklar kadar uçsuz bucaksız, deniz kadar değişmez ve dayanıklıydı. Zamanın kendisinden bile güçlüydü.

Leni kayığın kenarından suya eğildi ve elindeki pembe yakı otlarını usul usul dans eden bir dalganın üstüne bıraktı. O andan itibaren her esintide annesinin dokunuşunu hissedeceğini, denizin her yükselişinde onun sesini duyacağını biliyordu. Bazen, meyve toplarken ya da ekmek yaparken, hatta kahve kokusu aldığı anda bile gözleri dolacaktı. Hayatının sonuna dek, uçsuz bucaksız Alaska semalarına bakıp, “Merhaba anne,” diyecek ve onu hatırlayacaktı.

“Seni her zaman seveceğim,” diye fısıldadı rüzgâra. “Her zaman.”

BENİM ALASKA'M
4 Temmuz 2009
Lenora Allbright Walker

Çocukken bana Alaska'nın eyalet oluşunun ellinci yılında bir gazetenin gelip benimle konuşacağını söyledilerdi gülerdim. Fotoğraflarımın bu kadar çok insana bu kadar anlam ifade edeceği kimin aklına gelirdi ki? Ya da Valdez felaketi sırasında çektiğim fotoğrafın hayatımı değiştireceğini ve bir dergiye kapak olacağını?

Aslında konuşmanız gereken asıl kişi eşim. Bu eyaletin sunabileceği her türlü zorlukla mücadele etmiş olmasına rağmen hâlâ ayakta. Granit uçurumlarda büyüyen ağaçlar gibi. Rüzgârda, karda ve buz gibi soğukta yıkılmaları gerekirken yıkılmaz, inatla ayakta kalırlar ya hani?.. Kök salarlar ya?..

Ben sıradan, Alaskalı bir eş ve her şeyden önce yetiştirdiği çocuklarla ve bu çetin doğa şartlarında sürdürmeyi başardığı hayatla gurur duyan bir anneyim. Ama bütün kadınlar gibi benim hikâyemde de yüzeyde görünenden çok daha fazlası var.

Kocamın ailesinin Alaska'nın soylularından olduğunu söylemek çok yanlış olmaz. Büyükannesi ve büyükbabası bu ücra yerde bir balta ve bir hayalden kendilerine bir hayat kurmuşlar. Hakiki öncü yerleşimciler olarak yüzlerce dönümlük bir araziye yerleşip bir kasaba kurmuşlar. Çocuklarım MJ, Kenai ve Cora o arazide büyüyen dördüncü nesil oldu.

Benim ailem farklıydı. Biz Alaska'ya yetmişlerde geldik. Protestolar, yürüyüşler, bombalamalar ve adam kaçırmalarla dolu, çalkantılı zamanlardı. Gençecik kadınlar üniversite kampüslerinden kaçırılıyordu. Vietnam Savaşı ülkeyi bölmüştü.

Alaska'ya o dünyadan kaçmak için gelmiştik. Yeterince yiyeceğimiz, eşyamız ve paramız yoktu. Becerilerimiz yok denecek kadar azdı. Kenai Yarımadası'nın ücra bir köşesindeki bir kulübeye yerleştik ve çok geçmeden ne kadar az şey bildiğimizi anladık. Aracımız –bir VW minibüs– bile kötü bir tercihti.

Bir keresinde biri Alaska'nın sıfırdan karakter yaratmadığını, insanda zaten var olanı açığa çıkardığını söylemişti.

Ne acı ki Alaska'nın karanlığı, babamdaki karanlığı açığa çıkarmıştı.

Babam bir Vietnam gazisi, esir düşmüş bir askerdi. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Artık biliyoruz. Aydınlanmış dünyada, artık babam gibi insanlara nasıl yardım edeceğimizi biliyoruz. Savaşın en güçlü zihinleri bile nasıl darmadağın edebileceğini anlıyoruz. O zamanlar babama yardım edilemedi. Tıpkı onun kurbanı olan kadına da yardım edilemediği gibi.

Alaska, karanlığı, soğuğu ve ücretliliğiyle babamı korkunç bir şekilde kötü etkiledi ve onu bu eyalette yaşayan vahşi hayvanlardan birine dönüştürdü.

Ama biz bunu en başından anlamadık, nasıl anlayabilirdik ki? Diğer pek çok insan gibi hayaller kurduk, güzergâhımızı planladık ve "Ya Alaska Ya Ölüm" flamamızı minibüsümüze takıp hiçbir hazırlığımız olmadan kuzeye doğru yola koyulduk.

Bu eyalet, burası başka hiçbir yere benzemez. Güzelliğin ve dehşetin vatanıdır, hem kurtarıcı hem de yok edicidir. Hayatta kalmanın defalarca yapılması gereken bir tercih olduğu, Amerika'nın medeniyetin kıyısındaki bu en vahşi köşesinde, suyun her haliyle sizi öldürebildiği bu topraklarda kim olduğunuzu öğrenirsiniz; olmayı hayal ettiğiniz, olduğunuzu sandığınız ya da olmak için yetiştirildiğiniz kişiyi değil. Bütün bunlar buzdan bir karanlıkta geçen, pencerelerdeki donun manzaranızı bulanıklaştırdığı, dünyanın küçüldüğü ve varlığınızın gerçeğine takılıp sendelediğiniz o uzun aylarda paramparça olur. Hayatta kalmak için neler yapabileceğinizle yüzleşirsiniz.

O ders, o uyanış, annemin bir zamanlar aşk hakkında da söylediği gibi Alaska'nın en büyük ve en korkunç armağanıdır. Buraya sadece güzelliği için veya hayalî bir hayat için gelenler ya da güvenlik arayışında olanlar çuvallamaya mahkûmdur.

Bu uçsuz bucaksız, öngörülemez yabanılıkta ya en iyi halinize dönüşür ve kendinizi bulursunuz ya da çılgınlıklar atarak karanlıktan, soğuktan ve zorluklardan kaçarsınız. Burada, Yalnız Topraklar'da bunun bir ortası ya da güvenli bir yer yoktur.

Az sayıdaki biz dayanıklı ve güçlü hayalperestler içinse Alaska sonsuza dek yuvamız ve dünya hareketsiz ve sessizken duyduğunuz şarkıdır. Ya buraya aitsinizdir —ve onun gibi vahşi ve yabani— ya da değilsinizdir.

Ben buraya aitim.

TEŞEKKÜR

Maceracı bir aileden geliyorum. Büyükbabam on dört yaşındayken Kanada’da kovboy olmak için Wales’i terk etmiş. Babam bütün hayatını olağanüstü, ücra ve sıra dışı olanın peşinde geçirdi. Her zaman bazı insanlar için sadece hayal olarak kalacak yerlere gider.

1968 yılında babam California’nın fazla kalabalıklaştığını düşünmeye başladı. Annemle birlikte bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdiler. Hepimizi (üç küçük çocuk, iki dostumuz ve köpeğimiz) bir VW minibüse doldurdular. Yaz sıcağında yola düştük. Ait olacağımız bir yer peşinde Amerika’nın çeşitli bölgelerinde on ikiden fazla eyaleti dolaştık. Ve o yeri Kuzeybatı Pasifik’in yemyeşil, masmavi güzelliğinde bulduk.

Yıllar sonra babam yine macera peşine düştü. Ve aradığı şeyi Alaska’da, muhteşem Kenai Nehri’nin kıyısında buldu. Annem ve babam orada, yıllar boyunca eşi benzeri olmayan o nehir kıyısında bir tesis işletmiş olan bir anne kızla –Laura ve Kathy– tanıştılar. Seksenlerin başında bu iki öncü yerleşimciyle bir araya gelerek bugün Great Alaska Adventure Lodge (Büyük Alaska Macera Pansiyonu) olarak bilinen şirketi kurdular. Ailemden üç nesil o pansiyonda çalıştı. Hepimiz Son Sınır’a âşık olduk.

Böyle sihirli bir yer yaratma yolunda duydukları sınırsız heyecan ve vizyon için Johnlara –Laurence, Sharon, Debbie, Kent ve Julie– ve Kathy Pedersen Haley'ye teşekkür etmek isterim.

İnsanların Alaska ve Kachemak Körfezi'nde toprak edinerek ev kurdukları yetmişler ve seksenlerin dünyasını yeniden yaratırken uzmanlığından ve editöryel yardımlarından çok faydalandığım Kathy Pedersen Haley'ye ve Anita Merkes'a çok teşekkür ederim. İçgörünüz ve bu projeye desteğiniz benim için çok anlamlıydı. Yine de bir kusur varsa elbette bana aittir.

Ayrıca yine bir maceracı olan ve Alaska hakkında sonu gelmeyen tuhaf sorularımı cevapsız bırakmayan erkek kardeşim Kent'e de çok teşekkürler. Her zamanki gibi tam bir rock yıldızısın.

Carl ve Kirsten Dixon'a ve beni dünyanın bu enfes köşesinde, Kachemak Körfezi'ndeki Tutka Bay Lodge'da ağırlayan muhteşem ekiplerine çok teşekkürler.

Bu romanda paha biçilmez katkıları olan, özellikle en zor zamanlarda, pes etmeye hazır hissettiğim anlarda bana destek veren birkaç çok özel insana ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Beni sabırla bekleyen, istediğim zaman bana akıl veren ve sonra beni yine sabırla beklemeye devam eden harika editörüm Jennifer Enderlin... Bana fazladan zaman tanıdığın için ve desteğin için sana minnettarım. En çok ihtiyaç duyduğum anlarda beni cesaretlendiren Jill Marie Landis ve Jill Barnett, bana kendime güvenmeyi öğreten Ann Patty, her zaman yanımda olan Andrea Cirillo ve Megan Chance, en başından beri bu hikâyeye ve Alaska atmosferine inanan ve bunu ifade etmekten hiç kaçınmayan Kim Fisk, çok teşekkürler.

Tucker, Sara, Kaylee ve Braden, çok teşekkür ederim. Benim için sevginin sınırlarını genişlettiniz ve bana hayatımın ortasında yepyeni bir dünya verdiniz.

Son olarak, otuz yıllık eşim Benjamin... Yazarlıkta en başından beri ortaklık ediyoruz, sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sana âşık olmak benim bu hayatta yaptığım en iyi şey.

